

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

VƯỢT QUA SÀN GỖ HỌA MI

Đỗ Tùng dịch

ACROSS THE NIGHTINGALE FLOOR

by Lian Hearn

Tales of the Otori – Book 1

MỤC LỤC

<u><i>Chương</i></u>	<u><i>Trang</i></u>
<i>1</i>	<i>3</i>
<i>2</i>	<i>35</i>
<i>3</i>	<i>49</i>
<i>4</i>	<i>78</i>
<i>5</i>	<i>90</i>
<i>6</i>	<i>114</i>
<i>7</i>	<i>129</i>
<i>8</i>	<i>158</i>
<i>9</i>	<i>183</i>
<i>10</i>	<i>201</i>
<i>11</i>	<i>215</i>
<i>12</i>	<i>241</i>
<i>13</i>	<i>249</i>

*** Chương 1 ***

Mẹ tôi thường dọa sẽ xé tôi thành tám mảnh nếu tôi làm đổ thùng nước, hay giả vờ không nghe mẹ gọi về nhà khi trời sắp tối lúc tiếng ve kêu ran nhiều hơn. Tiếng mẹ gọi, khô và mạnh, vang vọng trong thung lũng vắng. "Thằng ranh đâu rồi? Về đây tao sẽ xé xác nó ra."

Nhưng khi tôi trở về nhà, người lấm bùn vì trượt xuống dốc đồi, hay bầm tím vì đánh nhau, có lúc chảy máu thành vòi vì bị đá chọi vào đầu (mà bây giờ vẫn còn vết sẹo, trông như móng tay bằng bạc), thì trong nhà đã có bếp lửa ấm cúng, mùi thơm của canh, và vòng tay mẹ, thay vì xé xác tôi, đang cố ôm ghì lấy tôi, lau mặt hay vuốt tóc tôi cho thẳng, còn tôi thì vặn người như con thằn lằn muốn thoát ra khỏi vòng tay ôm của mẹ. Mẹ rất khỏe nhờ suốt ngày làm việc tay chân nặng nhọc, và vẫn còn trẻ: Mẹ sinh tôi khi chưa đến mười bảy tuổi, và khi ở trong vòng tay mẹ tôi nhận ra mình có màu da của mẹ, mặc dù tôi không giống mẹ ở những điểm khác. Bà có dáng người to lớn và trầm tĩnh, còn tôi (chỉ nghe người ta nói vì trong cái làng Mino nhỏ bé xa xôi này không ai có gương soi) có dáng thanh hơn, như một con chim ưng. Dù tôi ráng vặn người hay vùng vẫy nhưng vẫn không thoát ra được vòng tay mạnh mẽ của mẹ, và phần thưởng của bà là được ôm tôi, thì thầm bên tai tôi lời kinh chúc lành của những người Hidden, trong lúc dượng ghè tôi khế càu nhàu là mẹ làm tôi hư, các em gái tôi thì nhảy quanh đòi được ôm hôn và chúc lành.

Làng Mino là một nơi yên bình, vì hẻo lánh nên không bị tàn phá bởi cuộc chiến giữa các bộ tộc. Tôi không bao giờ tưởng tượng thân con người có thể bị xé thành tám mảnh, những cánh tay đôi chân mạnh khỏe màu mật ong có thể bị xé tung ra và ném cho đàn chó đói đang chờ chực. Lớn lên giữa những người Hidden hiền hòa, tôi không biết giữa người và người có thể làm những chuyện như thế.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Khi tôi mười lăm tuổi thì mẹ không thể giữ tôi trong vòng tay của bà được nữa. Chỉ trong một năm tôi đã cao thêm một tấc rưỡi, và đến mười sáu tuổi thì đã cao hơn dượng ghê tôi. Ông ta càng cầu nhàu nhiều hơn, rằng tôi nên nghiêm chỉnh, không được chạy rong khắp núi rừng như một con khỉ hoang dã mà phải lấy vợ, một cô gái nào đó trong làng. Tôi không phản đối chuyện lấy một trong những cô gái đã cùng trải qua thời thơ ấu, và mùa hè đó tôi làm việc nhiều hơn cùng với ông, sẵn sàng trở thành một người đàn ông trưởng thành trong làng. Thế nhưng thỉnh thoảng tôi không cưỡng được sự mời gọi quyến rũ của núi rừng, và cuối ngày khi đã xong công việc tôi thường lên đi, băng qua những bụi tre thân cao, trơn và sáng màu xanh, leo lên các lối đi lỏm chổm đá vượt qua ngôi miếu thờ thần núi, là nơi dân làng thường để lại đồ cúng như cháo kê và cam, để vào khu rừng nhiều cây bạch dương và bách hương, nơi có tiếng hót lời cuốn của chim cu và họa mi, và cũng là nơi tôi thường ngắm những chú chồn và nai nhảy nhót hay nghe điều hâu kêu buồn bã trên không.

Chiều hôm đó tôi đang ở trên núi, đứng ngay chỗ loại nấm ngon nhất thường mọc. Tôi nhặt đây một bao vải, loại nấm màu trắng nhỏ như sợi chỉ và loại màu cam đậm có hình quạt. Tôi đang suy nghĩ là bao nấm này sẽ làm mẹ rất hài lòng và dượng sẽ im lặng không trách mắng. Tôi nghe như đã có mùi nấm xào ngọt ngào trên lưỡi. Khi chạy băng qua khoảng rừng tre đến cánh đồng lúa nơi hoa huệ đỏ mùa thu đang nở, tôi tưởng như ngửi thấy được mùi xào nấu bay trong gió.

Chó trong làng sủa vang, như chúng vẫn thường sủa vào cuối ngày. Mùi khét nhiều hơn. Lúc đó tôi không thấy sợ hãi nhưng hình như có điềm báo hiệu gì đó làm tim đập nhanh hơn. Tôi thấy một đám cháy trước mặt.

Hỏa hoạn thường xảy ra ở làng tôi vì mọi thứ trong làng đều làm bằng gỗ hay rơm rạ. Nhưng lúc đó tôi không nghe ai kêu la, không có tiếng người chuyển tay những thùng nước chữa cháy, không có tiếng kêu khóc chửi thề thường lệ. Ve kêu ran hơn bao giờ, ếch nhái gọi nhau ngoài đồng. Không khí nặng nề và ẩm ướt.

Tôi toát mồ hôi, nhưng mồ hôi trở nên lạnh ngắt trên trán. Tôi nhảy qua rãnh nước ở khoảng ruộng bậc thang cuối cùng và nhìn xuống phía dưới

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

đôi nơi có căn nhà tranh của gia đình tôi. Căn nhà đã biến mất.

Tôi men đến gần hơn. Đám lửa vẫn còn cháy và liếm đen cột nhà. Không thấy mẹ và các đứa em gái ở đâu. Tôi ráng gọi họ nhưng lười như cứng lại, khó làm tôi nghẹt thở và nước mắt chảy ràn rụa. Cả làng đang chìm trong lửa nhưng mọi người đi đâu cả rồi?

Bỗng nhiên có tiếng kêu la vang lên.

Tiếng kêu la xuất phát từ phía đền thờ, là nơi chung quanh có nhiều khóm nhà của dân làng. Tiếng kêu la nghe như tiếng chó tru vì đau đớn, nhưng tôi vẫn nhận ra tiếng người kêu hét trong đau khổ. Tôi nhận ra tiếng niệm kinh Hidden, lông tóc trên gáy trên tay tôi đều dựng lên. Len lỏi như bóng ma giữa các căn nhà đang cháy dở, tôi đi lần về phía có tiếng động.

Khắp cả làng hoàn toàn vắng vẻ. Tôi không thể tưởng tượng mọi người biến đi đâu. Tôi tự nhủ họ đã chạy trốn, mẹ đã dẫn mấy đứa em gái chạy vô rừng ẩn núp an toàn. Tôi sẽ đi tìm họ nhưng trước hết tôi phải xem ai đang la hét. Khi bước ra khỏi con đường hẻm tôi chợt thấy hai xác người đàn ông nằm trên đường cái. Cơn mưa chiều nhẹ đang bắt đầu rơi, khuôn mặt của hai xác người có vẻ ngạc nhiên không hiểu vì sao họ lại nằm trên đường dưới cơn mưa. Họ sẽ không bao giờ ngồi dậy và chẳng quan trọng gì việc áo quần họ bị dẫm ướt vì mưa.

Một trong hai người đó là dưỡng tôi.

Ngay lúc đó thế giới như hoàn toàn khác lạ đối với tôi. Hình như có một màn sương mù dâng lên trước mắt và khi làn sương tan biến thì mọi sự trở nên mơ hồ. Tôi cảm giác như đang bước vào một thế giới xa lạ, cái thế giới chỉ hiện hữu trong những giấc mơ. Dưỡng lúc đó đang mặc bộ áo quần đẹp nhất. Màu chàm của áo sẫm lại vì mưa và máu. Tôi thấy buồn vì nó bị hư hỏng: Dưỡng rất hãnh diện về bộ áo quần đó.

Tôi tiếp tục đi tới, xuyên qua cổng vào trong đền thờ. Nước mưa mát lạnh trên mặt tôi. Đột nhiên tiếng la hét ngưng lại.

Phía trong đền thờ có nhiều người lạ tôi không nhận ra. Họ dường như đang thực hiện một nghi lễ nào đó. Họ bịt khăn trên đầu, áo khoác được

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

cởi ra làm lộ những cánh tay ướt sáng vì mồ hôi và nước mưa. Họ thở hổn hển lẫn cả rên rỉ, cười nhe hàm răng trắng, dường như giết người là một công việc nặng nhọc không kém việc đồng áng.

Nước nhỏ giọt từ bồn chứa nước để rửa tay và súc miệng trước khi vào đền. Trước đó, khi mọi sự vẫn còn bình thường, có ai đã thả nhang trong lư hương, và mùi hương vẫn còn phảng phất như át đi cái mùi đắng nghét của máu và chết chóc.

Một xác người nằm trên nền đá ướt. Từ cái đầu lẩn lóc kể bên tôi nhận ra đó là Isao, trưởng thôn của những người Hidden. Miệng ông Isao vẫn còn mở ra, đông cứng lại trong nỗi đau xoắn cuối cùng.

Những kẻ giết người để áo khoác chồng lên nhau ngăn nắp cạnh cột đèn. Tôi thấy rõ phù hiệu ba lá sồi và nhận ra họ thuộc bộ tộc Tohan từ thủ phủ Inuyama. Tôi còn nhớ một kẻ lữ hành đi qua làng hồi tháng bảy. Tối đó ông ta qua đêm ở nhà tôi và khi mẹ cầu nguyện trước bữa ăn, ông ta đã ngăn lại. "Bà không biết là tộc Tohan ghét đạo Hidden và có ý định trừ khử chúng ta hay sao? Ngài Iida đã thề sẽ tiêu diệt chúng ta đó," ông ta thì thầm. Hôm sau mẹ và dượng đã tìm đến báo tin cho ông Isao nhưng không ai tin họ. Làng chúng tôi ở xa thủ phủ và những tranh dành quyền lực giữa các bộ tộc chưa bao giờ làm họ bận tâm. Trong ngôi làng nhỏ bé của chúng tôi, những người Hidden vẫn sống yên bình bên cạnh những người khác, không có gì khác biệt từ bề ngoài cho đến sinh hoạt, chỉ trừ cách cầu nguyện. Tại sao lại có người muốn hại chúng tôi? Không thể hiểu được.

Dường như tôi vẫn chưa hiểu được và đứng cứng trân người cạnh bể nước. Nước vẫn nhỏ giọt và tôi muốn lấy nước để rửa khuôn mặt đầy máu của Isao và nhẹ nhàng khép miệng ông lại, nhưng tôi không thể cử động. Tôi biết đám người Tohan có thể quay lại bất cứ lúc nào và họ sẽ thấy và xé người tôi thành nhiều mảnh. Họ sẽ không thương hại hay xót xa chút nào, vì chính họ đã bị uế nhiễm bởi sự chết chóc khi đám giết người trong đền thờ.

Tôi nghe thật rõ ràng tiếng ngựa phi từ xa xa nghe như tiếng trống. Khi tiếng vó ngựa đến gần tôi có cảm giác như biết trước sự việc mà một giấc

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

mơ nào đó trong quá khứ đã báo hiệu. Tôi biết người đang phi ngựa, lúc đó vừa đến ngay giữa cổng đền, là ai. Tôi chưa bao giờ thấy ông ta trong đời, nhưng mẹ thường dùng tên ông ta như một thứ "ông kẹ" để dọa chúng tôi phải vâng lời: *Đừng đi lạc trên núi, đừng chơi dưới sông, ông Iida sẽ bắt mày!* Tôi nhận ra ngay lập tức. Iida Sadamu, lãnh chúa Tohan.

Con ngựa chống vó trước lên và hí vang khi ngửi mùi máu. Iida vẫn ngồi vững vàng trên yên tựa như người ông ta đúc bằng thép. Iida khoác bộ áo giáp màu đen che từ đầu đến chân, trên mũ gắn gạc nai. Bộ râu ngắn tô điểm cho cái miệng độc ác. Mắt ông ta sáng quắc, như một người săn nai.

Cặp mắt sáng của Iida bỗng bắt gặp tia mắt của tôi. Tôi biết ngay hai điều về ông ta: thứ nhất, Iida không sợ gì trên trời hay dưới đất; thứ hai, Iida thích giết người mà không cần lý do. Iida giờ đã nhìn thấy tôi, không còn hy vọng gì nữa.

Iida rút gươm. Chỉ một điểm duy nhất cứu tôi là con ngựa do dự không muốn đi qua cổng đền. Nó lại chống vó trước và nháy lùi. Iida hét lên. Đám thủ hạ ông ta ở trong đền quay lại và nhìn thấy tôi, đồng loạt hét lên bằng giọng Tohan cộc cằn. Quên cả phông tay, tôi chụp vội đồng chân hương đang cháy dở và chạy về phía cổng đền. Khi con ngựa của Iida né qua một bên, tôi đâm những cây hương đang cháy vào sườn con ngựa. Nó chống vó trên đầu tôi, cặp chân khổng lồ vút qua má tôi. Tôi nghe tiếng rít của gió kiếm đang chém xuống. Tôi biết đám Tohan đang bao vây. Dường như không thể nào họ vượt tôi được, nhưng tôi cảm giác như mình tách làm hai. Tôi thấy lưỡi kiếm của Iida đang chém xuống tôi nhưng lại không trúng. Tôi lại nhào vào con ngựa. Nó khịt lên vì đau và liên tiếp nhảy chum bốn vó. Iida, mất thăng bằng vì đường kiếm không trúng mục tiêu, ngã về phía trước lộn qua cổ con ngựa và rơi nặng nề trên mặt đất.

Khủng khiếp bám chặt và làm tôi hoảng loạn. Tôi đã làm lãnh chúa Tohan ngã ngựa. Không có một tra tấn hay đau đớn nào có thể chuộc được cái tội tày trời đó. Có lẽ tôi nên đập đầu xuống nền đá chết đi để khỏi phải chịu nhục hình. Nhưng tôi biết mình chưa muốn chết. Cái gì đó sôi lên trong máu và nói rằng tôi không thể chết trước Iida. Tôi phải chứng kiến Iida chết trước.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Tôi không biết gì về chiến tranh giữa các bộ tộc, không hiểu gì về các quy luật và những hận thù của họ. Tôi sống từ nhỏ giữa những người đạo Hidden, là những người được dạy dỗ phải biết tha thứ và không bao giờ được giết ai. Nhưng lúc đó tôi đã trở thành một học trò ngoan ngoãn của Hận Thù. Tôi nhận ra “ông Thầy” ngay lập tức và học được ngay những bài học của Hận Thù. Ông Thầy trở thành điều tôi khao khát, Hận Thù sẽ cứu rồi tôi khỏi trở thành một con ma sống. Trong khoảnh khắc đó thù hận nhập vào tim, tôi như điên cuồng đá vào một gã gần nhất ngay giữa hai chân, cắn vào tay một gã vừa chụp tôi, lách khỏi đám đông và chạy về phía rừng.

Ba gã đàn ông rượt đuổi theo tôi. Bọn nó to lớn và chạy nhanh hơn, nhưng tôi rành địa thế, và màn đêm đang buông xuống. Mưa cũng nặng hạt hơn, làm cho con dốc lên núi trơn trượt và nguy hiểm. Hai gã trong bọn chúng luôn miệng gọi tôi, hăm dọa và chửi thề bằng thứ ngôn ngữ tôi không hiểu nhưng có thể đoán được. Gã thứ ba lăm lè đuổi theo không nói một tiếng, và hẳn chính là tên tôi sợ nhất. Hai gã kia có thể bỏ cuộc nửa chừng để quay về với đồng bọn và những vò rượu bấp hay một thứ rượu quý giá gì đó mà bọn Tohan thường nhậu nhẹt, và tuyên bố đã lạc mất con mồi là tôi ở trong rừng. Nhưng cái gã lăm lè sẽ đuổi đến cùng cho đến khi giết được tôi.

Khi gần đến thác nước thì lối đi trở nên dốc hơn, hai gã lăm mồm chạy chậm lại nhưng gã lăm lè lại tăng tốc độ, như những con thú thường làm khi chạy lên dốc. Chúng tôi đã vượt qua đền thờ; một con chim đang ăn mấy hạt kê vụt bay lên lộ rõ màu xanh lục và màu trắng trên đôi cánh. Lối đi hơi vòng qua thân cây bách hương khổng lồ, và trong khi tôi đang chạy với cặp giò nặng như đá và hơi thở hỗn hển vừa vòng qua thân cây thì từ trong tối một bóng người hiện ra cản trước mặt.

Tôi chạy nhào vào người đó. Ông ta căn nhãn như thể hút hơi, nhưng ông ta ngay lập tức giữ chặt lấy tôi. Ông nhìn vào mặt tôi và có cái gì đó thoáng qua trong đôi mắt ông: ngạc nhiên và nhận ra điều gì. Cái gì đó không rõ nhưng làm ông ta giữ tôi chặt hơn. Lần này thì không thể thoát được. Gã Tohan dừng lại phía sau, và tiếng chân nặng nề của hai gã kia cũng dừng lại sau đó.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

“Xin lỗi ngài,” gã lồm lỉ lên tiếng với giọng nói vững vàng, “ngài đã bắt được tên tội phạm chúng tôi rượt đuổi. Xin cảm ơn.”

Người đàn ông xoay người tôi lại đối diện với những kẻ rượt đuổi. Tôi như muốn gào lên cầu xin ông ta, nhưng biết chẳng ích gì. Tôi cảm nhận được lớp vải áo mềm và bàn tay mềm mại của ông ta. Không nghi ngờ gì nữa, ông ta phải là một người quý tộc, như Iida. Họ đều giống nhau. Ông ta sẽ không giúp gì tôi. Tôi đứng yên không nói, thầm nghĩ về những lời kinh cầu nguyện mẹ dạy, suy nghĩ thoáng qua về con chim.

“Tên tội phạm này đã làm gì?” người quý tộc hỏi.

Gã Tohan đứng trước tôi có khuôn mặt dài như mặt chó sói. “Xin lỗi,” gã nói tiếp, bớt vẻ lịch sự. “Chuyện đó không liên quan đến ngài. Đó là việc của ngài Iida Sadamu và Tohan.”

“Hừ !” người quý tộc lồm bồm. “Vậy sao? Người là ai mà dám nói việc nào có liên quan đến ta hay không?”

“Cứ giao gã kia cho chúng tôi!” gã mặt sói gằn giọng, không còn chút gì lịch sự nữa. Khi gã mặt sói bước tới trước, tôi biết ngay là người đàn ông quý tộc sẽ không giao tôi cho bọn Tohan. Với một động tác gọn gàng, ông ta gạt tôi ra phía sau lưng và buông tôi ra. Lần thứ hai trong đời tôi nghe tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ. Gã mặt sói rút dao ra, còn hai gã kia cầm gậy. Vị quý tộc đưa kiếm lên với cả hai tay, bước ngang và hươi một đường kiếm chém bay đầu một gã cầm gậy, xoay lại gã mặt sói và chém đứt cánh tay phải của gã, và con dao vẫn còn nằm trong cánh tay đứt lìa.

Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt nhưng tôi có cảm giác như vĩnh viễn không chấm dứt. Nó xảy ra trong ánh sáng cuối cùng của ngày, trong cơn mưa, nhưng khi nhắm mắt lại tôi vẫn thấy rõ mồn một từng chi tiết.

Cái xác không đầu rơi đánh thịch trên đất và máu phun thành vòi, trong khi cái đầu lăn xuống dốc. Gã thứ ba buông rơi cây gậy và xoay mình chạy lui kêu cứu. Gã mặt sói quỳ trên đất đang tìm cách cầm máu chảy ra từ cùi chỏ của nửa cánh tay còn lại. Gã im lặng không kêu la.

Vị quý tộc chùi thanh kiếm và thọc kiếm vào bao ở thắt lưng. Ông ta bảo

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

tôi: “Nào ta đi.”

Tôi đứng run rẩy không bước đi được. Người đàn ông này không biết từ đâu đến. Ông ta đã giết người ngay trước mắt tôi chỉ để cứu tôi. Tôi quỳ sụp xuống đất trước mặt ông ta, tìm một lời nói để cảm ơn.

“Đứng lên,” ông ta bảo. “Chỉ lát nữa thôi bọn chúng sẽ đuổi theo chúng ta.”

“Tôi không thể bỏ đi,” tôi cố gắng nói. “Tôi phải tìm mẹ tôi.”

“Bây giờ không được. Chúng ta phải chạy trốn đã!” Ông ta kéo tôi đứng lên và vội vàng dẫn tôi chạy lên dốc. “Chuyện gì đã xảy ra dưới kia?”

“Bọn chúng đốt làng và giết người ...” Hình ảnh dượng nằm chết làm tôi nghẹn lời không nói tiếp được.

“Những người theo đạo Hidden?”

“Dạ,” tôi nói nhỏ.

“Chuyện đó xảy ra mọi nơi trong khu vực này. Iida khuấy động sự thù ghét đạo Hidden khắp nơi. Ta đoán người là một người của đạo Hidden?”

“Dạ vâng.” Tôi thấy ớn lạnh, mặc dù lúc đó là cuối mùa hè, nước mưa vẫn còn ấm, nhưng tôi chưa bao giờ thấy rét lạnh như thế. “Nhưng đó không phải là lý do duy nhất khiến bọn nó đuổi theo. Tôi đã làm ngài Iida ngã ngựa.”

Vị quý tộc bắt đầu cười hô hố làm tôi ngạc nhiên. “Đó là một chuyện đáng xem ! Nhưng người sẽ bị nguy hiểm gấp đôi. Vì đó là một sự sỉ nhục mà Iida phải thanh toán. Tuy nhiên, người đang ở dưới sự bảo trợ của ta. Ta sẽ không để Iida bắt được người đâu.”

“Ngài đã cứu sống tôi. Mạng sống tôi tùy thuộc vào ngài kể từ hôm nay.”

Ông ta lại cười vì một lý do gì đó không hiểu. “Chúng ta phải đi bộ một đoạn đường dài, bụng thì đói, áo quần thì ướt. Nhưng chúng ta phải vượt qua khỏi rặng núi này trước khi trời sáng, là lúc bọn nó bắt đầu săn đuổi

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

chúng ta.” Ông bắt đầu rảo bước nhanh và tôi chạy theo, quyết tâm không để đôi chân run rẩy hay hàm răng đánh lập cập. Tôi không biết cả tên ông ta, nhưng tôi không muốn ông ta thất vọng và hối hận đã cứu mạng tôi.

“Ta là Otori Shigeru,” ông nói khi chúng tôi bắt đầu leo lên đèo. “Thuộc bộ tộc Otori từ Hagi. Nhưng khi ta đi du hành thì không dùng tên đó nên người không được gọi ta bằng tên đó.”

Đối với tôi Hagi là một nơi chốn xa xôi như mặt trăng, và mặc dù tôi có nghe qua tên bộ tộc Otori, điều duy nhất tôi biết về họ là cách đây khoảng mười năm họ bị tộc Tohan đánh bại trong một trận chiến ác liệt trên cánh đồng Yaegahara.

“Tên người là gì hả cậu bé?”

“Tomasu.”

“Đó là một tên thường gặp ở những người Hidden. Tốt hơn là bỏ tên đó đi.” Ông ta im lặng một lúc rồi bật nói: “Có thể đặt tên cho người là Takeo.”

Như thế giữa thác nước và đỉnh núi nơi chúng tôi vừa leo lên tôi đã mất tên mình, trở thành một người khác, và đưa số phận mình vào chung với bộ tộc Otori.

Lạnh và đói, mặt trời lên khi chúng tôi đến làng Hinode, một nơi nổi tiếng có nhiều suối nước nóng. Chưa bao giờ tôi đi xa nhà như thế này. Những điều tôi biết về Hinode chỉ là những gì mà tụi trẻ con trong làng xầm xì: đàn ông thì lưỡng gạc, đàn bà thì nóng hổi như những con suối nước nóng, sẵn sàng ngủ với đàn ông với giá một ly rượu. Tôi chưa có dịp tìm hiểu xem có điều nào đúng sự thật hay không. Không ai dám lừa gạt ngài Otori, và người đàn bà duy nhất tôi thấy ở Hinode là bà vợ ông chủ quán dọn cơm cho chúng tôi.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Tôi cảm thấy xấu hổ vì bên ngoài tồi tàn của mình với bộ áo quần cũ vá chằng vá đụp đến nỗi không ai biết cái áo nguyên thủy màu gì, lại thêm bẩn thỉu và dính máu. Tôi không nghĩ là ngài Otori cho tôi ngủ trong phòng trọ với ông. Tôi cứ tưởng là sẽ ngủ ở chuồng ngựa. Nhưng dường như ông muốn tôi thường xuyên ở trong tầm mắt. Ông ta bảo bà chủ quán giặt áo quần của tôi và đưa tôi đến suối nước nóng để kỳ cọ. Khi trở lại quán trọ tôi cảm thấy buồn ngủ vì được tắm nước nóng sau một đêm không ngủ, buổi ăn sáng đã được dọn ra trong phòng và Otori đang dùng bữa. Ông ta ra hiệu tôi ngồi vào ăn. Tôi quỳ xuống trên sàn và cầu nguyện như vẫn thường làm trước bữa ăn đầu tiên trong ngày.

“Người không được làm vậy,” Ngài Otori nói miệng đầy thức ăn. “Ngay cả khi một mình. Nếu người muốn sống, thì phải quên đi một phần thói quen trước đây. Quên đi mãi mãi.” Ông ta nuốt thức ăn trong miệng và ăn đầy một miệng khác. “Có những điều tốt đẹp hơn để hy sinh đời sống.”

Tôi tin rằng một tín đồ thì phải đòi hỏi được cầu nguyện. Những người chết trong làng hôm qua có lẽ đã làm như vậy. Tôi nhớ lại những cặp mắt vô hồn trống trải và kinh ngạc của họ. Tôi ngừng cầu nguyện và bỗng no ngang.

“Ăn đi,” ông ta nói, không có vẻ nghiêm khắc. “Ta không muốn phải vác người suốt đoạn đường đi Hagi.”

Tôi ráng ăn một chút để ông ta khỏi khinh thường. Xong xuôi ông bảo tôi đi kêu bà chủ quán đến trải giường. Tôi cảm thấy không thoải mái khi phải ra lệnh cho bà chủ quán, không những vì tôi nghĩ là bà ta sẽ cười vào mũi và bảo tôi có hai tay để làm gì, mà còn vì lý do giọng nói của tôi. Không hiểu sao tôi đang mất dần tiếng nói, dường như lời lẽ trở nên quá yếu đuối để diễn tả những gì tôi đã chứng kiến. Nhưng khi bà ta hiểu được tôi muốn nói gì thì bà gập mình chào và vội vàng đi ngay.

Ngài Otori nằm xuống nhắm mắt lại, và hình như ngủ ngay lập tức.

Tôi cũng tưởng là sẽ ngủ được ngay nhưng đầu óc cứ suy nghĩ lung tung, choáng sốc và kiệt lực. Bàn tay bị phỏng hôm qua vẫn còn đau, và tôi nằm đó lắng nghe mọi thứ chung quanh một cách rõ ràng thật kinh ngạc

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

– từ tiếng người nói trong bếp đến những âm thanh từ xa ở trong phố. Tâm trí tôi liên tục nghĩ về mẹ và mấy đứa em gái. Tôi tự nhủ thậm chí họ vẫn còn sống, có lẽ họ đã chạy trốn và được an toàn. Mọi người trong làng đều mến mẹ tôi. Bà ta sẽ không chọn lựa cái chết. Mặc dù mẹ sinh ra trong một gia đình Hidden, bà không phải là người cuồng tín. Bà thường thắp hương ở đền thờ và mang đồ cúng thần núi. Chắc chắn mẹ, với khuôn mặt rộng, bàn tay thô nhám và màu da bánh mật, vẫn còn sống, không phải nằm giữa trời, đôi mắt sắc mở trừng trừng, trống rỗng và kinh ngạc, với con gái nằm chết kế bên!

Mắt của tôi không trống rỗng mà đầy nước mắt. Tôi vùi mặt vào tấm nệm giường và cố gắng cầm nước mắt. Tôi không thể giữ cho vai khỏi rung từng chập và hơi thở nức nở từng hồi. Một lúc sau tôi cảm thấy có ai đặt tay trên vai và ngài Otori nói nhẹ nhàng, “Chết chóc thường đến bất ngờ và sự sống mỏng manh ngăn ngui. Không ai có thể thay đổi điều đó, bằng cầu nguyện hay tụng niệm. Con nít có thể khóc la nhưng người lớn phải chịu đựng, không than khóc.”

Giọng nói ông ta bỗng vỡ òa ở chữ cuối. Ngài Otori cũng đau đớn không kém tôi. Mặt ông đanh lại nhưng nước mắt vẫn chảy. Tôi biết vì sao mình khóc, nhưng không dám hỏi vì sao ông lại khóc.

Có lẽ tôi thiếp đi sau đó, vì tôi mơ thấy mình đang ở nhà và đang ăn cơm tối trong cái chén mà tôi quen thuộc như chính bàn tay mình. Một con cua màu đen trong tô canh, bỗng nó nhảy ra khỏi tô và bò vào rừng. Tôi đuổi theo và sau một lúc thì không biết mình đang ở đâu. Tôi ráng sức la lên “Tôi bị lạc!” nhưng không phát ra tiếng vì con cua đã lấy mất giọng tôi.

Tôi chợt tỉnh giấc và thấy ngài Otori đang lay mình tôi.

“Dậy đi!”

Bên ngoài trời đã ngừng mưa và từ ánh sáng hắt vào phòng tôi biết là đang giữa trưa. Căn phòng trở nên ngọt ngào và nhấp nháp, không khí đứng yên nặng nề. Tấm nệm rơm nghe có mùi chua.

“Ta không muốn Iida với một trăm tên lính rượt theo ta chỉ vì một thằng

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nhỏ làm ông ta ngã ngựa,” ngài Otori lăm bằm một cách vui vẻ. “Chúng ta phải đi nhanh lên.”

Tôi không nói gì. Áo quần đã được giặt và phơi khô đang nằm trên sàn. Tôi yên lặng mặc vào.

“Người dám chống cự lại Sadamu nhưng sao không dám nói với ta một lời ...”

Không phải là tôi sợ hãi ông ta – kính sợ thì đúng hơn. Tôi xem ông như thiên thần của Thượng đế, thần linh của núi rừng, hay như một anh hùng thời xưa, xuất hiện đột ngột trước mắt và đem tôi vào vòng tay bảo bọc của ông. Tôi khó có thể tả hình dạng ông vì chưa dám nhìn thẳng vào mặt ông. Khi tôi dám lén nhìn về ông ta thì thấy mặt ông bình tĩnh, không hẳn là nghiêm khắc, nhưng không biểu lộ một tình cảm nào. Lúc đó tôi không biết khuôn mặt ấy sẽ thay đổi như thế nào khi ông ta cười. Có lẽ ông trạc ba mươi tuổi, hay trẻ hơn một chút, vai rộng và cao hơn trung bình. Bàn tay ông ta màu nhạt, gần như màu trắng, cân đối với ngón tay dài hay động đậy như nặn ra để cầm cán gươm.

Những ngón tay đó đang nắm thanh gươm lên từ tấm thảm. Hình ảnh thanh gươm làm tôi rung mình. Tôi tưởng tượng là nó biết rõ da thịt và làn máu nóng của nhiều người mà nó đã nghe tiếng la hét cuối cùng. Thanh kiếm làm tôi kinh hoàng nhưng cũng mê hoặc tôi.

“Jato,” ngài Otori nói khi thấy tôi nhìn thanh kiếm. Ông cười và vỗ nhẹ vào bao kiếm cũ màu đen. “Trang phục khi du hành, như ta vậy. Ở nhà thì ta và thanh kiếm đều thanh lịch hơn.”

Jato, tôi lập lại trong hơi thở. Thanh xà kiếm, đã giết người để cứu mạng tôi.

Chúng tôi rời quán trọ và tiếp tục hành trình, vượt qua những con suối nước nóng nặng mùi lưu huỳnh của Hinode và leo lên một ngọn núi khác. Qua các cánh đồng lúa là những khóm tre, như ở làng tôi, rồi đến cánh rừng có cây hạt dẻ, cây phong, và bách hương. Nắng ấm mặt trời làm khu rừng bốc hơi, nhưng ánh sáng khó xuyên đến hai bộ hành chúng tôi dưới

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

tàn cây rậm rạp. Hai lần rần bò vào lối đi, một con rắn hổ nhỏ màu đen, và một con lớn hơn có màu trà. Chúng trườn nhanh và biến mất dưới bụi cỏ như biết rằng nếu chậm thì Jato sẽ chém bay đầu chúng. Ve sầu kêu ran đin đảnh cả tai, và một loài chim không tên rền rĩ một điệu đơn độc nghe nhức cả đầu.

Chúng tôi bước nhanh mặc dù trời nóng bức. Thỉnh thoảng ngài Otori bước nhanh hơn và tôi kéo lê trên lối đi hoàn toàn đơn độc, chỉ nghe bước chân ông ta ở phía trước, và rồi theo kịp ông trên đỉnh đèo, đang đứng nhìn đăm đăm núi đồi chạy dài trước mặt ra tận chân trời xa xa và rừng dày ở khắp mọi nơi.

Ông ta dường như biết rõ đường đi ở nơi chốn hoang vu này. Chúng tôi đi bộ suốt nhiều ngày và chỉ dừng lại ngủ vài tiếng vào ban đêm, khi thì ở một trại nhà nông hẻo lánh, khi thì ở một túp lều bỏ hoang trong rừng. Trừ những nơi chúng tôi dừng lại nghỉ đêm, trên đường đi chỉ gặp một vài người: một tiểu phu, hai cô gái hái nấm vôi vàng bỏ chạy khi thấy chúng tôi, một ông thầy tu trên đường đi đến một ngôi chùa xa xôi nào đó. Vài ngày sau chúng tôi vượt qua rặng núi chính như cái xương sống của đất nước. Vẫn còn phải leo vài ngọn đồi cao, nhưng chúng tôi đi xuống dốc nhiều hơn. Biển đã ở trong tầm mắt, lúc đầu chỉ thoáng thấy ở xa, rồi hiện ra mênh mông như lụa với các hòn đảo nhô lên như nấm chìm dưới nước. Tôi chưa bao giờ thấy biển, và cứ mãi mê ngắm nhìn. Đôi lúc biển trông như một bức tường cao sắp đổ sụp lên đất liền.

Vết phỏng trên tay tôi lành dần và để lại một vết sẹo màu bạc vắt ngang lòng bàn tay phải.

Làng xóm ở đây lớn hơn, và cuối cùng chúng tôi dừng lại nghỉ đêm ở một nơi có thể xem là một thị trấn. Nằm trên một con đường lớn giữa Inuyama và bờ biển, thị trấn này có nhiều quán trọ và quán ăn. Chúng tôi vẫn còn trong lãnh thổ của bộ tộc Tohan, và phù hiệu ba lá sồi hiện diện khắp nơi làm tôi thấy lo ngại khi đi ngoài đường, nhưng tôi có cảm giác một số người ở quán trọ nhận ra ngài Otori. Sự kính trọng thông thường của người khác về ông ta pha một chút gì đó sâu xa hơn, như một sự trung thành cũ xưa cần phải che giấu. Họ đối xử với tôi một cách âu yếm, cho dù tôi

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

không nói với họ lời nào. Đã nhiều ngày nay tôi không nói gì, ngay cả với ngài Otori. Ông ta dường như không bận tâm về chuyện đó. Bản thân ông cũng là một người ít nói, thường đắm mình trong suy tư, nhưng thỉnh thoảng tôi bắt gặp ông ta đang quan sát tôi với một vẻ mặt hình như là thương hại. Có lúc ông như sắp nói gì đó, nhưng rồi ông ta lại lẩm bầm, “Không sao, không sao đâu, chẳng giúp gì được.”

Những người hầu trong quán trọ thường tầm phào nhiều chuyện, và tôi thích lắng nghe chuyện họ bàn tán. Họ đặc biệt nói nhiều về một người đàn bà đến quán trọ vào đêm trước. Bà ta chỉ đi với vài người hầu, không có chồng, anh em trai hay phụ thân tháp tùng, và đang trên lộ trình đi Inuyama, rõ ràng để gặp ngài Iida. Bà ta rất đẹp, mặc dù đã có tuổi, ít nhất là ba mươi, rất dễ mến, tốt bụng, và lịch sự với mọi người – và đặc biệt là chỉ đi một mình! Thật là một chuyện bí ẩn! Tay đầu bếp tuyên bố là gã biết rằng bà ta mới trở thành góa phụ và đang trên đường đi đến thủ phủ để gặp lại người con trai. Người quản gia thì cho rằng gã đầu bếp nói tầm bậy, người đàn bà đó chưa bao giờ lập gia đình và chưa bao giờ có con. Gã trông coi ngựa đang cúi mũi vào tô canh thì bảo rằng gã nghe tên khiêng kiệu nói bà ta có hai người con, đứa con trai đã chết và đứa con gái đang bị giữ làm con tin ở Inuyama.

Những người hầu thở dài và thì thầm rằng ngay cả những người giàu có cao sang cũng không thoát được số phận, và gã trông coi ngựa thì nói, “Ít nhất là đứa con gái sống sót, vì chúng là Maruyama nên sẽ thừa kế gia tài từ phía mẹ.”

Tin này đã làm người ta ngạc nhiên và muốn tìm hiểu, cũng như gợi lại sự hiếu kỳ về phu nhân Maruyama, người chính thức sở hữu vùng đất đai duy nhất trong lãnh thổ mà quyền thừa kế thuộc về con gái, không thuộc về con trai.

“Hèn gì bà ta dám đi lại một mình,” gã đầu bếp nói.

Phần khởi vì mình nói đúng, gã coi ngựa tiếp tục, “Nhưng ngài Iida cảm thấy bị xúc phạm. Ông ta tìm cách chiếm đoạt lãnh thổ của phu nhân Maruyama, hoặc bằng sức mạnh hoặc bằng hôn phối.”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Gã đầu bếp bộp tai tên giữ ngựa. “Coi chừng cái lỗ miệng mày! Tai vách mạch rừng!”

“Trước kia chúng ta là Otori, và sẽ là Otori trở lại,” gã cầu nhàu.

Gã quán gia thấy tôi thập thò ở cửa và vẫy tôi vào. “Cậu đi về đâu? Chắc cậu từ xa đến đây!”

Tôi cười và lắc đầu. Một người hầu đi ngang, vỗ vào tay tôi và nói với họ, “Cậu ta không nói được. Thật tội nghiệp phải không?”

“Chuyện gì vậy?” gã đầu bếp nói. “Có ai ném đất vào miệng mày như chó Ainu?”

Họ trêu chọc tôi, không có vẻ ác ý, cho đến khi người hầu trở lại, theo sau là một người đàn ông mà tôi đoán là người hầu của phu nhân Maruyama, trên áo khoác của gã có phù hiệu hòn núi ở trong vòng tròn. Tôi ngạc nhiên khi gã nói với giọng lễ phép. “Phu nhân của tôi mong muốn được nói chuyện với cậu.”

Tôi không biết có nên đi theo gã hay không, nhưng thấy gã có khuôn mặt thiết tha, và tôi cũng tò mò muốn biết mặt phu nhân bí ẩn. Tôi đi sau gã men theo hành lang đến sân trong của quán trọ. Gã bước lên hàng hiên và quỳ xuống trước cửa một căn phòng. Gã nói vài câu ngắn rồi quay lại vẫy tôi lên.

Tôi liếc nhanh về phía phu nhân rồi quỳ xuống và cúi đầu sát sàn nhà. Tôi chắc chắn người trước mặt là một bà hoàng quý phái. Tóc của bà thả dài đến sàn nhà, đen và mượt như lụa. Da của bà trắng như tuyết. Bà ta mặc váy dài nền màu kem, màu ngà và xám xanh, thêu bông mẫu đơn màu đỏ và hồng. Bà có một vẻ yên tĩnh làm tôi nghĩ đến những hồ nước sâu trên núi và bất chợt nghĩ đến màu thép luyện của thanh xà kiếm Jato.

“Tôi nghe người ta nói là cậu không nói được,” giọng bà ta nhỏ nhẹ và rõ ràng.

Tôi cảm giác được tia nhìn trắc ẩn của bà, và máu dồn lên mặt tôi.

“Cậu có thể nói với tôi,” bà ta tiếp tục, và đưa tay ra phía trước cầm lấy

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

tay tôi và dùng ngón tay vẽ dấu hiệu Hidden vào lòng bàn tay tôi. Tôi như bị điện giật, như bị kim chích bất ngờ, và rút tay lại không tự chủ được.

“Nói cho ta biết cậu đã thấy gì,” giọng bà vẫn êm dịu nhưng có vẻ quả quyết. Khi thấy tôi không trả lời bà thì thảo, “Có phải Iida Sadamu không?”

Tôi nhìn bà ta hầu như không cưỡng được. Bà mỉm cười nhưng không có vẻ vui đùa.

“Và cậu là người theo đạo Hidden,” bà ta hỏi thêm.

Ngài Otori đã khuyến cáo tôi không được tiết lộ thân thế. Tôi nghĩ là đã chôn vùi quãng đời trước đây, cùng với tên cũ của tôi, Tomasu. Nhưng trước vị phu nhân này tôi cảm thấy bất lực. Tôi định gật đầu thì nghe tiếng bước chân của ngài Otori đi qua sân. Tôi bỗng hiểu là mình có thể nhận ra ông ta qua tiếng chân bước, và tôi cũng biết đi theo ông là một người đàn bà và gã đàn ông đã nói chuyện với tôi. Và tôi bỗng nhận thức một điều là nếu chú ý tôi có thể nghe tất cả mọi chuyện chung quanh tôi ở trong quán trọ. Tôi nghe gã giữ ngựa đứng lên và rời nhà bếp. Tôi nghe những người hầu tán gẫu với nhau và phân biệt được giọng nói mỗi người. Khả năng nghe nhạy bén của tôi phát triển từ khi tôi mất dần tiếng nói, giờ đây làm tôi choáng ngợp với hàng loạt âm thanh. Tôi có cảm giác như trải qua một cơn sốt nặng, hầu như không chịu đựng được. Tôi tự hỏi người đàn bà trước mặt có phải là một bà phù thủy đã bỏ bùa tôi. Tôi không dám nói dối bà nhưng tôi không mở miệng được.

Tôi được giải cứu khi một người hầu gái bước vào quỳ trước mặt phu nhân Maruyama và bẩm khế, “Tướng công đang đi tìm cậu này.”

“Mời ông ta vào,” phu nhân trả lời. “Và Sachi người làm ơn đem bộ bình trà vào luôn.”

Ngài Otori bước vào phòng và cùng phu nhân Maruyama gặp người cúi chào nhau trịnh trọng. Họ trao đổi với nhau những lời lịch sự như chưa hề quen biết. Phu nhân không gọi tướng công bằng tên nhưng tôi cảm giác hai người quen biết nhau nhiều. Dường như có một sự căng thẳng giữa hai

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

người mà mãi về sau tôi mới hiểu, nhưng lúc đó làm tôi thấy bồn chồn không yên.

“Người hầu cho tôi biết về đứa trẻ cùng đi với ngài, phu nhân nói. “Và tôi muốn gặp cậu ta.”

“Vâng, tôi mang cậu ta về Hagi. Nó là người duy nhất sống sót trong một vụ tàn sát. Tôi không muốn bỏ nó lại trong tay Sadamu.” Ông ta hình như không muốn nói thêm gì khác, nhưng tiếp lời sau một lúc, “Tôi đặt tên cho nó là Takeo.”

Nghe đến đó phu nhân mỉm cười – một nụ cười thực lòng. “Tôi thật vui,” bà nói. “Cậu ta có nét giống.”

“Phu nhân thực sự nghĩ vậy sao? Tôi cũng nghĩ thế.”

Sachi trở lại với khay trà, bình trà và một cái chén. Tôi thấy rõ khi cô ta đặt chúng lên tấm khăn trải bàn, ngay tầm mắt tôi. Cái chén trà trắng men màu xanh lục của núi rừng và màu xanh dương của bầu trời.

“Một ngày nào đó tướng công nên đến thăm phòng uống trà của bà ngoại tôi ở Maruyama,” phu nhân nói. “Chúng ta sẽ có lễ uống trà đúng nghi thức. Còn bây giờ thì chúng ta chỉ có thể làm bấy nhiêu thôi.”

Phu nhân đổ nước nóng vào chén trà, một mùi ngọt đắng tỏa ra. “Ngồi lên, Takeo.” phu nhân nói.

Phu nhân khuấy nhanh chén trà cho đến khi nổi bọt, và đưa cho ngài Otori. Ông cầm lấy chén trà bằng cả hai tay, quay ba vòng trước khi uống, xong lấy ngón tay cái chùi môi, và đưa trả cái chén cho phu nhân. Bà pha thêm nước sôi và đưa cho tôi. Tôi thận trọng bắt chước ngài Otori, đưa chén lên môi uống thứ nước sủi bọt đó. Nó có vị đắng và làm cho tôi thấy tỉnh táo ổn định. Tôi chưa bao giờ được uống loại trà này. Ở làng Mino chúng tôi chỉ uống thứ trà làm từ các loại lá cây trên núi.

Tôi chùi miệng chén và đưa trả lại cho phu nhân Marayuma, gập người một cách vụng về. Tôi sợ ngài Otori sẽ nhận ra vẻ lúng túng và xấu hổ vì tôi, nhưng khi liếc nhanh về phía đó thì thấy ông đang chú mục về phu

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nhân.

Đến phiên phu nhân uống trà. Cả ba chúng tôi ngồi yên lặng. Trong phòng có một không khí trang trọng, dường như chúng tôi đang tham dự một nghi lễ cúng tế của đạo Hidden. Nỗi nhớ quê nhà, gia đình, cuộc sống cũ, ào đến như một cơn sóng lớn, và dù mắt thấy nóng hổi, tôi không cho phép mình rơi lệ. Tôi phải ráng chịu đựng.

Trên lòng bàn tay phải tôi vẫn còn cảm giác ngón tay của phu nhân Maruyama vạch lên.

Quán trọ này lớn và sang trọng hơn nhiều những nơi chúng tôi nghỉ lại trong cuộc hành trình vội vã qua nhiều rừng núi, và thức ăn mà tôi được nếm tối hôm đó không giống những gì đã ăn trước đây. Nào là món lươn xào cay, món cá ngọt câu từ sông suối trong vùng, và nhiều món cơm với gạo trắng tôi chưa từng thấy ở làng Mino, là nơi dân làng tôi may mắn lắm mới được ăn cơm ba lần trong năm. Lần đầu tiên tôi được uống rượu để cất từ gạo. Ngài Otori đang phấn khích – mẹ tôi thường gọi là “đang bốc” – không còn yên lặng và buồn bã thường ngày, và rượu cũng đang tác động thần kỳ làm tôi vui vẻ hẳn lên.

Khi chúng tôi ăn xong ông ta bảo tôi đi ngủ, còn ông đi dạo bộ một lúc cho tỉnh người. Người hầu vào sửa soạn giường chiếu. Tôi nằm xuống và lắng nghe âm thanh của đêm khuya. Dĩa lươn xào và ly rượu để làm tôi không yên và tôi nghe quá nhiều âm thanh chung quanh. Mỗi tiếng động từ xa đều làm tôi tỉnh giấc. Tôi có thể nghe tiếng chó sủa trong thị trấn, một con bắt đầu và những con khác bắt chước theo. Sau một lúc tôi có thể phân biệt từng tiếng sủa khác nhau của mỗi con chó. Tôi nghĩ về chúng, cách chúng nằm ngủ lổ tai co lại và chỉ một số âm thanh có thể làm rộ chúng. Có lẽ tôi phải học cách ngủ của chó, nếu không thì tôi chẳng bao giờ ngủ được.

Khi tiếng chuông chùa đổ vào lúc nửa đêm tôi ngồi dậy và đi về phía nhà xí. Tôi đi tiểu và lắng nghe tiếng nước chảy. Tôi múc nước rửa tay từ bể

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nước trong sân và đứng yên, lắng nghe.

Đêm yên vắng, sắp sửa trăng tròn tháng tám. Cả quán trọ im lặng, mọi người đang ngủ say. Ếch nhái kêu vang từ phía sông và phía cánh đồng, có tiếng cú kêu một hai lần gì đó. Khi tôi yên lặng bước về hàng hiên thì nghe tiếng ngài Otori. Thoạt tiên tôi nghĩ là ông đã về phòng và đang kêu tôi, nhưng tôi lại nghe tiếng đàn bà trả lời, của phu nhân Maruyama.

Tôi biết là không nên lắng nghe. Tiếng nói chuyện của họ thì thào không ai có thể nghe, trừ tôi. Tôi bước vào phòng, đóng cửa lại, nằm xuống trên tấm thảm, cố dỗ giấc ngủ. Nhưng tai tôi vẫn lắng nghe mà tôi không cưỡng được, và từng tiếng rõ mồn một rơi vào tai.

Họ nói về tình yêu của nhau, về chuyện họ ít có cơ hội gặp nhau, và những dự tính cho tương lai. Họ nói chuyện một cách thận trọng và ngắn gọn, và hầu hết đều khó hiểu đối với tôi. Tôi nghe và biết được phu nhân Maruyama đang trên đường đi đến thủ phủ để thăm con gái, rằng phu nhân sợ sẽ bị Iida lại đòi cưới bà. Vợ Iida đang bị bệnh và khó sống sót. Đứa con trai duy nhất của bà vợ và Iida cũng đang bệnh hoạn, là một thất vọng cho Iida.

“Phu nhân sẽ không có hôn phối với một ai ngoài tôi,” ngài Otori nói nhỏ, và phu nhân trả lời, “Đó cũng là ước muốn duy nhất của thiếp, và tướng công biết điều đó.” Otori thề với phu nhân là ông sẽ không lấy ai làm vợ, sẽ không ăn nằm với một người đàn bà nào khác ngoài phu nhân, và ông đề cập đến kế hoạch của mình nhưng không nói rõ chi tiết. Tôi nghe hai người nhắc đến tên tôi và nghĩ là có liên quan đến mình thế nào đó. Tôi nhận ra giữa ngài Otori và Iida có một mối thù lâu đời bắt nguồn từ trận chiến Yaegahara.

“Chúng ta sẽ chết cùng ngày,” Otori nói. “Ta không thể sống trong một thế giới vắng bóng phu nhân.”

Tiếng thì thầm chuyển qua những âm thanh khác, âm thanh của yêu đương giữa đàn ông và đàn bà. Tôi bịt kín hai tai. Tôi đã biết qua lạc thú, đã thỏa mãn với những đứa trẻ cùng lứa trong làng, hay với những cô gái nhà thổ, nhưng tôi chưa biết thế nào là tình yêu. Tôi tự thề là sẽ không

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

bao giờ tiết lộ những gì tôi nghe được. Tôi sẽ giữ những điều bí mật này như những người Hidden giữ gìn bí mật của họ. Cũng may tôi đã bị mất tiếng nói.

Tôi không gặp lại phu nhân. Chúng tôi rời quán trọ sáng sớm hôm sau, khoảng một giờ sau khi mặt trời mọc. Thời tiết đã ấm hẳn; mấy ông sư phẩy nước trong hiên chùa và không khí có mùi bụi bặm. Mấy người hầu mang trà, cơm và canh cho chúng tôi trước khi chúng tôi lên đường. Một cô hầu cố nén cái ngáp khi đặt đĩa thức ăn trước mặt tôi, rồi xin lỗi và mỉm cười. Đó là cô gái vỗ vào cánh tay tôi ngày hôm qua, và khi chúng tôi rời quán cô ta bước ra tiễn đưa và khóc, “Chúc công tử may mắn! Thượng lộ bình an và xin đừng quên chúng tôi.”

Tôi ước chi mình ở lại thêm một ngày nữa. Ngài Otori cười nhạo tôi và đùa là phải bảo vệ tôi khỏi các cô gái ở Hagi. Đêm trước ông có lẽ không ngủ bao nhiêu nhưng vẫn thấy vui vẻ phấn khởi. Ông bước nhanh trên đường như đầy năng lực. Tôi tưởng là chúng tôi sẽ đi trên đường chính đến Yamagata, nhưng sau khi băng qua thị trấn chúng tôi đi dọc theo một con sông khác, nhỏ hơn con sông chạy dọc theo đường cái. Chúng tôi lội qua sông ở đoạn thu hẹp nơi nước chảy mạnh giữa những hòn đá lớn, và một lần nữa hướng về phía núi rừng.

Chúng tôi mang theo lương thực đủ ăn trong ngày, vì khi chúng tôi vượt qua những làng xóm nhỏ dọc theo con sông thì không có bóng người trên đường. Đó là một độc đạo nhỏ hẹp và dốc cao. Khi chúng tôi leo đến đỉnh thì dừng lại ăn trưa. Trời đã xế và ánh nắng chiều tạo ra những khoảng tối ở đồng bằng dưới chân núi. Xa hơn nữa, về phía Đông, là những rặng núi trùng điệp đang đổi qua màu xanh chàm và màu xám của thép.

“Thủ đô ở phía đó,” ngài Otori nói và dõi theo hướng nhìn của tôi.

Tôi ngạc nhiên không hiểu vì tưởng ông ta nói về Inuyama.

Ông ta nhận ra vẻ ngạc nhiên của tôi và nói tiếp, “Không phải, đó là thủ đô thật sự của cả nước, là nơi Hoàng đế cư ngụ. Inuyama nằm ở phía đông nam, quá rặng núi xa nhất.” Ông ta chỉ về phía chúng tôi đã đến. “Vì quá xa thủ đô, và cũng vì Hoàng đế yếu đuối, những lãnh chúa như Iida

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

muốn làm gì cũng được.” Ông trở nên buồn. “Và phía dưới kia là nơi bộ tộc Otori đã thảm bại và cũng là nơi cha ta bị giết. Đó là Yaegahara. Tộc Otori bị Noguchi phản bội khi trở mặt và theo phe Iida. Hơn mười ngàn người bị chết.” Ông nhìn tôi và nói tiếp, “Ta biết thế nào là khủng khiếp khi nhìn những người gần gũi nhất bị thảm sát. Lúc đó ta chỉ lớn hơn tuổi người một ít.”

Tôi dõi mắt nhìn về vùng đồng bằng trống trải dưới kia. Tôi không thể tưởng tượng một trận chiến xảy ra như thế nào. Tôi nghĩ đến máu của mười ngàn người thấm xuống đất ở Yaegahara. Trong sương mù mặt trời chuyển qua màu đỏ, như thể nó hấp thu máu từ lòng đất. Điều hâu bay lượn dưới kia, kêu những tiếng náo nức.

“Ta không muốn đến Yamagata,” ngài Otori nói khi chúng tôi bắt đầu xuống dốc núi. “Một phần vì nhiều người vùng đó biết ta, và cũng vì nhiều lý do khác mà một ngày nào đó ta sẽ nói rõ. Như vậy chúng ta sẽ phải ngủ ngoài trời tối nay, lấy cỏ làm gối, vì chung quanh đây không có làng mạc nào để tá túc. Chúng ta sẽ băng qua ranh giới phân chia lãnh địa bằng một lối đi bí mật, và sau đó chúng ta sẽ đi vào lãnh thổ của tộc Otori, an toàn ngoài phạm vi của Sadamu.”

Tôi không muốn nằm ngủ ngoài trời trên cánh đồng trơ trụi. Tôi sợ gặp mười ngàn bóng ma và các loài yêu tinh quỷ quái sống trong rừng chung quanh đó. Tiếng nước chảy róc rách của con suối nghe như âm thanh của ma nước, và mỗi lần có con chồn tru hay con cú kêu tôi đều tỉnh giấc, tim đập mạnh. Nửa đêm mặt đất rung như một trận động đất nhẹ làm cây lá rì rào, vài hòn đá lăn ở xa. Tôi tưởng như nghe tiếng của người chết gọi trả thù. Tôi cố gắng cầu nguyện nhưng chỉ nghe một nỗi trống rỗng mênh mông. Thương đế mà những người Hidden thờ cúng dường như đang hiện diện với gia đình tôi và bỏ tôi bơ vơ ở đây.

Nằm cạnh tôi ngài Otori ngủ ngon lành như đang ở trong quán trọ êm ấm. Tuy nhiên tôi biết là ông ta hiểu được những đòi hỏi của người chết. Tôi băn khoăn nghĩ về cái thế giới mình đang đi vào – một thế giới mà tôi chẳng biết gì về nó, thế giới của các bộ tộc, với những quy luật nghiêm ngặt và khắt khe. Tôi đi vào thế giới đó chỉ từ một ý nghĩ nảy sinh của

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

một vị quý tộc đã vung kiếm chém bay đầu một người trước mắt tôi, và giờ như đã sở hữu bản thân tôi. Tôi run rẩy trong không khí ướt lạnh của đêm tối.

Chúng tôi thức dậy trước rạng đông, và khi bầu trời đổi màu xám, chúng tôi đã vượt qua khúc sông ranh giới lãnh địa Otori.

Bộ tộc Otori trước đây cai quản cả vùng trung thổ nhưng sau khi thất bại ở trận chiến Yaegahara bị tộc Tohan đẩy lùi vào một dải đất hẹp giữa rặng núi cuối cùng và bờ biển phía Bắc. Trên con đường chính có những trạm kiểm soát do lính của Iida canh giữ, nhưng ở vùng quê hẻo lánh này có nhiều chỗ có thể lọt qua ranh giới, và hầu hết nông dân hay dân quê đều xem họ thuộc về tộc Otori và không ưa thích gì Tohan. Ngài Otori đã kể những chuyện này cho tôi nghe khi chúng tôi rảo bước trên đường, biển luôn luôn nằm phía tay phải. Ông cũng kể cho tôi nghe về những sinh hoạt ở thôn quê, mô tả những cách trồng trọt của nông dân, các đề dẫn nước được xây đắp thế nào, cách ngư dân đan lưới, và cách làm ruộng muối. Ông ta chú ý và rành rẽ đến tất cả những điều này. Dần dần lối mòn chúng tôi đang đi trở nên rộng ra thành con đường và người đi lại nhiều hơn. Nào là những nông dân gánh hàng ra chợ ở làng bên, mang theo rau cải, khoai, trứng và nấm khô. Chúng tôi dừng lại ở một ngôi chợ để mua hai đôi dép rơm vì dép của chúng tôi đã tơi tả.

Đêm đó khi chúng tôi dừng lại ở một quán trọ, mọi người ở đó đều biết ngài Otori. Họ chạy ra nghênh đón ông với niềm vui sướng, và cúi rạp người trên đất trước mặt chúng tôi. Căn phòng đẹp nhất được chuẩn bị, và trong bữa ăn tối hết đĩa thức ăn này đến đĩa khác được dọn ra. Trước mắt tôi ông ta như thay đổi. Dĩ nhiên tôi đã biết ông dòng dõi thượng lưu, thuộc giai cấp tướng công, nhưng tôi vẫn chưa biết chính xác ông là ai và đóng vai trò gì trong thứ bậc của bộ tộc. Tuy nhiên tôi dần dần hiểu rằng ông ta phải là người cao cấp trong bộ tộc. Tôi trở nên e dè hơn khi có mặt ông. Tôi cảm giác mọi người liếc xéo mình, không hiểu tôi đang làm gì, và mong muốn tổng cổ tôi đi với cái bọp tai.

Sáng hôm sau ông ta thay bộ áo quần sang trọng, ngựa đã sẵn sàng với bốn hay năm người hầu cận. Bọn họ cười với nhau khi thấy tôi không biết

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

gì về ngựa, và họ tỏ ra ngạc nhiên khi ngài Otori ra lệnh một người trong bọn họ chở tôi sau lưng, và dĩ nhiên không một ai dám nói gì. Trên đường đi họ cố bắt chuyện với tôi – họ hỏi tôi tên gì và từ đâu đến – nhưng khi họ biết tôi bị câm thì họ nghĩ là tôi ngu ngốc và bị điếc luôn. Họ nói với tôi những chữ đơn giản bằng cách ra dấu.

Tôi không hứng thú với việc cỡi ngựa. Tôi nhớ con ngựa đầu tiên mà tôi đến gần là ngựa của lãnh chúa Iida, và tôi nghĩ những con ngựa khác cũng ghét mình vì tôi đã làm cho ngựa của Iida đau đớn. Tôi mãi suy nghĩ là mình sẽ làm gì khi đến Hagi. Có lẽ tôi sẽ trở thành một người giúp việc trong vườn hay ở chuồng ngựa. Nhưng thật ra thì ngài Otori đã có dự tính khác.

Vào buổi chiều ngày thứ ba kể từ đêm ngủ ngoài trời trên cánh đồng Yaegahara thì chúng tôi đến thành phố Hagi, thị trấn lâu đài của Otori. Thị trấn này được xây trên một hòn đảo nằm kẹp giữa hai con sông và biển. Từ mũi đất đến thị trấn là một cây cầu đá dài nhất tôi từng thấy. Cây cầu có bốn vòm với nước chảy xiết khi thủy triều xuống và những bức tường với những viên đá gọt đẽo hoàn hảo. Tôi nghĩ cây cầu phải được xây bằng một phép phù thủy nào đó, và khi ngựa chúng tôi đi trên cầu tôi không cưỡng được phải nhắm mắt lại. Tiếng nước chảy ầm ầm như sấm sét trong tai, nhưng sâu bên dưới tôi nghe một thứ tiếng gì khác – tiếng than khóc tỉ tê làm rợn gáy.

Khi đến giữa cầu ngài Otori kêu tên tôi. Tôi tụt xuống lưng ngựa và chạy đến nơi ông dừng lại. Ở đó có một tảng đá lớn gắn vào thành cầu, phía trên tảng đá khắc một hàng chữ.

“Người đọc được không, Takeo?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy là không may rồi. Người phải học chữ!” Ông ta cười. “Ta nghĩ rằng thầy giáo sẽ làm người đau khổ! Người sẽ tiếc là đã bỏ lại đời sống hang dã chốn núi rừng.”

Ông đọc lớn hàng chữ đó cho tôi nghe: “Bộ tộc Otori nghênh đón những

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

người công chính và trung thành. Những kẻ bất chính và bất trung hãy để phòng.” Ở phía dưới hàng chữ có khắc đầu con chim diệc.

Tôi bước đi cạnh con ngựa của ông cho đến cuối cây cầu. “Họ chôn sống người thợ cả ngay dưới chân tảng đá.” Ngài Otori nói thản nhiên, “để ông ta không thể xây một cây cầu nào khác cạnh tranh với cây cầu này, và để bảo vệ công trình của ông ta mãi mãi. Vào ban đêm người có thể nghe hồn ma ông ta nói chuyện với dòng sông.”

Không chỉ vào ban đêm. Tôi nghe ớn lạnh khi nghĩ đến hồn ma đau khổ bị giam cầm trong công trình đẹp đẽ của chính mình, nhưng lúc đó chúng tôi đang ở trong thị trấn, và âm thanh của người sống át đi tiếng nói của người chết.

Hagi là thành phố đầu tiên tôi được đặt chân đến, và cảm thấy nó to lớn mênh mông làm tôi quá mơ hồ rối rắm. Đầu tôi đầy nhóc âm thanh: tiếng rao của kẻ bán hàng dạo trên đường phố, tiếng lách cách của khung cửi trong những căn nhà hẹp, tiếng ồn chát chúa của thợ làm đá, tiếng gầm gừ của lưỡi cưa cắn vào gỗ, và hàng vạn âm thanh khác tôi chưa từng nghe và không thể phân biệt là tiếng gì. Một con đường khác có nhiều người làm đồ gốm, mùi đất sét và lò nung thốc vào mũi. Tôi chưa bao giờ nghe tiếng bàn xoay của thợ đồ gốm, hay tiếng khò khè của lò nung. Và lẫn trong muôn vàn âm thanh đó là tiếng nói cười, khóc, chưởi thề của con người, giống như dưới mùi hôi luôn hiện hữu rác rưởi ung thối.

Lờ mờ từ xa hiện ra lâu đài cao vượt trên những căn nhà trong thị trấn, lưng lâu đài hướng về phía biển. Lúc đó tôi tưởng sẽ đi về phía lâu đài và cảm thấy lòng chùng xuống vì cái lâu đài đó trông thật lạnh lùng và ma quái, nhưng chúng tôi rẽ về phía đông, đi theo con sông Nishigawa đến nơi hợp lưu với sông Higashigawa. Phía bên tay trái chúng tôi là một khu vực có nhiều con đường và kênh lạch quanh co, ở đó có nhiều căn nhà lớn ẩn sau hàng cây với tường bao quanh có mái lợp ngói.

Mặt trời đã khuất sau đám mây đen, và không khí ẩm ướt như sắp mưa. Những con ngựa bước nhanh hơn như biết sắp đến nơi. Cuối con đường là một cái cổng lớn mở sẵn. Lính canh bước ra từ chòi canh sát cổng, quỳ xuống đường và cúi đầu khi chúng tôi đi qua.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Con ngựa ngài Otori cỡi cúi đầu xuống cọ vào người tôi. Nó hí lên và một con trong tàu ngựa hí theo. Tôi cầm lấy dây cương và ngài Otori xuống ngựa. Những người hầu cận dắt ngựa đi.

Ông ta băng qua khu vườn và đi về phía căn nhà. Tôi đứng yên do dự, không biết mình nên bước theo hay đi với mấy người hầu, nhưng ông quay lại gọi tên tôi và vẫy tôi đi theo.

Khu vườn có nhiều cây và nhiều bụi cây, không giống cây cối hoang dã trên núi mọc sát nhau và chen chúc nhau, mà đứng riêng rẽ mỗi vị trí, an nhiên và thuần thực. Tuy nhiên thỉnh thoảng tôi thoáng bắt gặp một nét của núi rừng, dường như vẻ hoang dã đã được bắt giữ, làm nhỏ lại và mang về đây.

Khu vườn cũng đầy âm thanh – tiếng nước chảy trên đá từng giọt nhỏ xuống từ ống tre. Chúng tôi dừng lại rửa tay ở bể nước, tiếng nước chảy đi kêu như tiếng chuông, có lẽ bị bùa mê.

Những người hầu trong nhà đã sẵn sàng đợi ở hàng hiên để chào mừng gia chủ. Tôi ngạc nhiên khi thấy chỉ có vài người hầu, mãi về sau mới biết ngài Otori có một nếp sống đơn giản. Có ba cô gái trẻ, một người đàn bà lớn tuổi hơn, và một người đàn ông trạc năm mươi. Sau khi cúi chào thì mấy cô gái rút lui, còn lại hai người lớn tuổi nhìn tôi đăm đăm không dấu vẻ ngạc nhiên.

“Cậu ta trông thật giống ...!” người đàn bà thì thào.

“Thật kì lạ!” người đàn ông đồng ý, lắc đầu kinh ngạc.

Ngài Otori mỉm cười cời đôi dép và bước vào nhà. “Ta gặp nó trong bóng tối! Ta cũng không biết cho đến sáng hôm sau. Chỉ là một sự trùng hợp.”

“Không, hơn hẳn thế,” người đàn bà nói và dẫn tôi vào bên trong. “Cậu ta giống như in.” Người đàn ông bước theo, nhìn tôi với môi mím chặt, dường như đang cắn một trái mận chua – như thể đã thấy trước tôi sẽ đem lại phiền phức cho nhà này.

“À, ta đặt tên cậu ta là Takeo,” ngài Otori nói ngoái lui. “Đun nước tắm và

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

lấy quần áo cho nó.”

Người đàn ông lẩm bẩm một cách ngạc nhiên.

“Takeo!” người đàn bà kêu lên. “Nhưng tên thật của cậu là gì?”

Khi thấy tôi không nói gì mà chỉ nhún vai và mỉm cười, người đàn ông buột miệng, “Cậu ta bị ngốc!”

“Không đâu, nó nói được như thường,” ngài Otori quay lại có vẻ sốt ruột. “Ta đã nghe nó nói chuyện. Chỉ vì nó trải qua những chuyện kinh hoàng nên bị sốc và mất tiếng nói. Nó sẽ trở lại bình thường khi cơn sốc biến dần đi.”

“Dĩ nhiên cậu ta sẽ trở lại bình thường,” người đàn bà trả lời, mỉm cười và gật đầu với tôi. “Cậu đi theo tôi Chiyo. Tôi sẽ lo cho cậu.”

“Xin lỗi ngài Shigeru,” người đàn ông không nhượng bộ – tôi đoán hai người này đã biết Otori từ hồi ngài còn nhỏ và đã sẵn sóc ngài cho đến bây giờ – “nhưng dự tính của ngài cho cậu ta như thế nào? Cậu ta sẽ làm việc trong nhà bếp hay ngoài vườn? Cậu ta có phải học nghề? Cậu ta có khả năng gì không?”

“Ta định nhận nó làm con nuôi. Người có thể bắt đầu thủ tục vào ngày mai, Ichiro.”

Mọi người đều lặng im sau đó. Ichiro trông sững sờ, nhưng tôi còn kinh ngạc hơn cả lão ta. Chiyo cố nén không cười. Rồi cả hai người cùng lên tiếng. Bà ta lẩm bẩm xin lỗi và nhường ông già nói trước.

“Thật là rất đổi bất ngờ,” ông ta nói có vẻ cáu kỉnh. “Ngài có dự trù chuyện này trước khi lên đường không?”

“Không, chuyện xảy ra hoàn toàn tình cờ. Người cũng biết là ta rất đau khổ sau cái chết của em trai ta, và ta thường du hành đây đó cho bớt nỗi đau buồn. Kể từ khi ta tìm thấy cậu bé này thì mỗi ngày nỗi đau đó dường như có thể chịu đựng được.”

Chiyo siết hai bàn tay vào nhau. “Số phận đã đưa cậu ta đến với ngài. Khi

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

vừa nhìn thấy ngài tôi biết ngài có đổi khác – hồi phục ở phương diện nào đó. Dĩ nhiên không ai có thể thay thế ngài Takeshi...”

Takeshi! Ngài Otori đã đặt tên tôi giống như tên người em khuất bóng của ngài. Và ông ta sẽ nhận tôi làm con nuôi. Những người đạo Hidden có đề cập chuyện tái sinh qua nước thánh. Tôi đang được tái sinh qua lưỡi kiếm.

“Ngài Shigeru, ngài đang làm một chuyện sai lầm ghê gớm,” Ichiro nói thẳng thừng. “Cậu bé này không là ai hết, chỉ là một dân dã... Bộ tộc sẽ nghĩ như thế nào về chuyện này? Thúc phụ ngài sẽ không bao giờ cho phép. Chỉ đề nghị chuyện này thôi đã là một sự xúc phạm.”

“Hãy nhìn cậu ta,” ngài Otori nói. “Không biết cha mẹ cậu ta là ai, nhưng một người nào đó trong quá khứ cậu ta không phải là một dân dã bình thường. Thế nào đi nữa ta đã cứu cậu ta khỏi đám người Tohan. Iida muốn giết nó. Vì ta đã cứu sống gã nên gã thuộc về ta, và ta phải nhận nuôi nó. Để được an toàn khỏi bị Tohan giết cậu ta phải được sự bảo vệ của bộ tộc chúng ta. Vì gã ta đã giết một hai người gì đó.”

“Một cái giá cao. Hy vọng là cái giá sẽ không cao hơn nữa,” Ichiro ngắt lời. “Cậu ta đã làm gì mà Iida chú ý đến?”

“Đơn giản cậu ta ở sai chỗ và không đúng lúc. Không cần đi vào chi tiết cuộc đời nó. Cậu ta có thể là bà con xa phía mẹ ta. Hãy bày đặt như thế.”

“Người Tohan đang khủng bố những người theo đạo Hidden,” Ichiro nói một cách láu lỉnh. “Nói cho tôi biết cậu ta không phải Hidden.”

“Nếu nó đã từng là Hidden thì bây giờ sẽ không còn là Hidden nữa,” ngài Otori trả lời với tiếng thở dài. “Tất cả đã là quá khứ. Không ích gì mà tranh luận, Ichiro. Ta đã nói là sẽ bảo vệ cậu bé này, và không có gì có thể thay đổi ý ta được. Ngoài ra, ta càng lúc càng mến nó.”

“Sẽ không có gì tốt đẹp từ chuyện này,” Ichiro nói.

Hai người đàn ông, một già một trẻ, nhìn chăm chăm vào nhau một lúc. Ngài Otori khoác tay với vẻ khó chịu và Ichiro hạ thấp tầm nhìn, cúi chào một cách miễn cưỡng. Tôi nghĩ thậm chí làm một tướng công thật là tiện nghi

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

– vì biết rằng cuối cùng sẽ đạt được điều mình muốn.

Bỗng nhiên có một cơn gió giật làm cửa chắn kêu cọt két, tiếng động làm cho tôi cảm thấy thế giới quanh mình trở nên không thật. Có một tiếng nói vang lên trong đầu tôi: *Người sẽ trở thành một tướng công*. Tôi thật tình muốn quay ngược thời gian trở lại cái ngày trước hôm tôi đi hái nấm trên núi – trở về cuộc sống cũ với mẹ và dân làng. Nhưng tôi biết rằng tuổi thơ của mình đã thuộc về quá khứ, đã kết thúc, đã vượt khỏi tầm tay mãi mãi. Tôi đã trở thành một người đàn ông và sẽ phải chịu đựng mọi chuyện xảy đến với tôi.

Tôi đi theo Chiyo về phía nhà tắm, trong đầu vẫn lẩn quẩn những ý nghĩ cao xa này. Hiển nhiên bà không biết gì về quyết tâm của tôi: Bà ta ra lệnh tôi cởi hết áo quần như một đứa trẻ, chà xát khắp người tôi trước khi để yên tôi ngâm mình trong nước nóng hổi. Sau đó bà trở lại với bộ quần áo vải và bảo tôi mặc vào. Tôi làm đúng theo lệnh bà ta. Tôi đâu có thể làm khác đi được? Bà lau khô tóc tôi, chải ngược phía sau và cột lại phía trên chỏm.

“Tóc này sẽ phải cắt thôi,” bà lẩm bẩm, và thoa hai tay lên mặt tôi. “Cậu chưa có râu. Tôi tự hỏi cậu bao nhiêu tuổi? Mười sáu phải không?”

Tôi gật đầu. Bà ta lắc đầu và thở ra. “Ngài Shigeru muốn cậu lên ăn cơm với ngài,” bà nhẹ nhàng nói thêm, “Tôi hy vọng cậu sẽ không mang thêm phiền muộn cho ngài.”

Tôi đoán là Ichiro đã kể lại cho bà nghe nỗi lo ngại của ông ta.

Tôi theo Chiyo trở lại căn nhà chính, và cố để ý từng chi tiết của ngôi nhà. Lúc đó trời gần tối; những ngọn đèn dựng trên giá sắt tỏa ánh sáng màu vàng cam trong các góc phòng, nhưng không đủ sáng cho tôi nhìn mọi nơi. Chiyo dẫn tôi đến cầu thang ở trong góc của phòng khách chính. Tôi chưa bao giờ được nhìn thấy cầu thang: Ở làng Mino chúng tôi chỉ dùng thang leo, không có nhà nào có cầu thang đúng nghĩa như thế này. Màu gỗ đậm và bóng – có lẽ là gỗ sồi – và mỗi bậc cầu thang vang lên âm thanh nhỏ bé khi tôi bước chân lên. Một lần nữa đối với tôi dường như đó là một công trình kỳ diệu, và tôi như nghe được tiếng nói của người làm ra

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nó ở mỗi bước đi.

Căn phòng Chiyo đưa tôi đến trồng trái, tắm bình phong hướng ra khu vườn mở rộng. Trời bắt đầu mưa. Chiyo khẽ cúi chào tôi và bước xuống cầu thang. Tôi lắng nghe tiếng bước chân bà ta đi xuống cầu thang và nghe bà nói với người hầu trong nhà bếp.

Đây là căn phòng đẹp nhất mà tôi từng đặt chân vào. Sau này tôi có dịp thấy nhiều lâu đài, cung điện, dinh thự của các quý tộc, nhưng không thể so sánh được với căn phòng trong dinh thự của ngài Otori vào buổi chiều khoảng cuối tháng tám hôm đó khi trời đang mưa nhẹ ngoài vườn. Ở cuối phòng có một cột gỗ khổng lồ, thân của một cây bách hương, đứng thẳng từ nền đến trần nhà, được đánh bóng làm lộ ra vân gỗ và nhiều mắt gỗ. Đà ngang cũng làm bằng gỗ bách hương, màu nâu đỏ dịu nổi bật giữa màu trắng kem của bức tường. Tấm thảm đã phai thành màu vàng nhạt, viền rộng màu chàm xanh có thêu hình con diệc màu trắng, dấu hiệu của nhà Otori.

Một bức tranh cuộn treo ở hốc tường vẽ hình một con chim nhỏ trông giống như con chim bắt ruồi có cánh màu xanh lục lẫn màu trắng ở khu rừng làng tôi. Hình con chim trông như thật làm tôi tưởng nó có thể bay đi. Điều làm tôi ngạc nhiên là một họa sĩ tài ba như thế lại biết đến một loài chim bé nhỏ khiêm tốn của núi rừng.

Tôi nghe tiếng bước chân bên dưới và vội ngồi xuống sàn, hai chân khép gọn gàng dưới thân hình. Qua cánh cửa sổ mở tôi thấy một con chim diệc màu xám và trắng đang đứng cạnh ao nước trong vườn. Nó thọc mỏ xuống nước và khi ngẩng lên thì ngậm một con cá nhỏ đang dấy dụa. Con chim diệc nhẹ nhàng tung mình lên và bay đi vượt qua bức tường.

Ngài Otori bước vào phòng với hai tì nữ đi sau mang mấy khay đựng thức ăn. Ông nhìn tôi và gật đầu. Tôi cúi gập trên sàn chào ông ta. Tôi bỗng liên tưởng ngài Otori là con chim diệc và tôi là con cá nhỏ vùng vẫy ông bắt được khi bay nhào xuống núi vào thế giới của tôi và cuốn tôi đi.

Trời mưa nặng hạt hơn, ngôi nhà và khu vườn bắt đầu cất tiếng hòa với mưa. Nước chảy tràn từ mái nhà xuống các đường lạch chạy nổi những ao

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

hồ, mỗi thác nhỏ tạo ra một âm thanh khác nhau. Ngôi nhà như hát cho tôi nghe, và tôi cảm thấy yêu mến nó. Tôi muốn thuộc về nó. Tôi sẵn sàng làm mọi điều cho nó và cho chủ nhân của nó.

Sau khi ăn xong và các khay thức ăn được dọn đi, chúng tôi ngồi bên cửa sổ mở lúc màn đêm buông xuống. Trong ánh sáng cuối cùng của ngày, ngòi Otori chỉ về phía cuối vườn. Con lạch đầy nước chảy qua khu vườn đến một lỗ cống ở chân tường và hòa vào con sông sau đó. Con sông gầm thét một thứ âm thanh sâu và liên miên, màu nước xám xanh ở lỗ cống trông như một bức màn sơn.

“Thật hạnh phúc khi về đến nhà,” ông trầm tĩnh nói. “Nhưng giống như con sông kia luôn luôn ở trước cửa nhà, thế giới luôn luôn hiện diện ở ngoài kia. Và chúng ta phải sống trong thế giới đó.”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Otori Shigeru

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Otori Takeo

*** Chương 2 ***

Cùng năm Otori Shigeru giải cứu một cậu bé ở làng Mino và sau đó cậu bé trở thành Otori Takeo thì có nhiều biến cố xảy ra trong một lâu đài thật xa về phía nam. Lâu đài này được Iida trao cho Noguchi Masayoshi vì công trạng ông ta trong trận chiến ở Yaegahara. Iida sau khi đánh bại kẻ thù truyền thống là Otori và buộc họ phải đầu hàng theo những điều kiện có lợi cho ông ta, Iida giờ đây quan tâm đến một bộ tộc lớn thứ ba của Tam Quốc là Seishuu, có lãnh thổ bao gồm hầu hết phía nam và phía tây. Bộ tộc Seishuu muốn tìm hòa bình qua liên minh hơn là chiến tranh, và những liên minh này được bảo đảm bằng con tin, gồm cả những tộc lớn như Maruyama hay các tộc nhỏ hơn như Shirakawa, có quan hệ thân thuộc với Seishuu.

Người con gái lớn của ngài Shirakawa là Kaede đến lâu đài Noguchi với thân phận một con tin ngay khi cô ta mới thay thắt lưng của một đứa bé để mang thắt lưng của một cô gái nhỏ, và cô đã sống ở đó nửa đời – đủ lâu để nghĩ ra ngàn lý do mà ghê tởm nó. Ban đêm, khi cô mệt nhọc quá không ngủ được nhưng lại không dám trở mình vì sợ mấy cô gái lớn tuổi hơn vói tay qua tát, cô ta làm một bảng liệt kê trong đầu những điều mà cô thù ghét. Từ nhỏ cô đã biết rằng nên giữ kín những ý nghĩ của mình. Ít ra thì không ai có thể thọc tay vào đầu cô để tát, mặc dù cô biết có người rất muốn làm được chuyện đó. Thế nên người ta tát cô thường xuyên trên mặt và thân hình.

Với đầu óc đơn giản của một đứa trẻ, Kaede vẫn khư khư giữ mãi ký ức mờ nhạt về gia đình mà cô phải chia tay khi mới bảy tuổi. Từ ngày cha cô đưa đến lâu đài này cô vẫn chưa được gặp lại mẹ và các em gái.

Từ dạo đó cha cô đã trở lại ba lần chỉ để thấy con gái vẫn ở chung với đám tôi tớ, thay vì ở với bầy trẻ của Noguchi thì thích hợp hơn với thân

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

phận con gái của một tướng quân như Kaede. Ông ta bị sỉ nhục thật tệ hại: Ông không thể phản đối, mặc dù Kaede, với sự quan sát hiểm có ở tuổi của cô, thấy được sự choáng sốc và cuồng nộ trong mắt cha. Hai lần thăm viếng đầu tiên hai cha con được phép gặp riêng với nhau trong chốc lát. Cô vẫn còn nhớ rõ cha nắm hai vai cô và nói với giọng mãnh liệt, “Phải chi con là con trai!” Lần thứ ba cha chỉ được nhìn thấy cô mà không được nói chuyện. Sau đó không thấy ông ta trở lại, và cô không còn nghe tin tức gì về gia đình.

Kaede hiểu rõ vì sao cha không trở lại. Vào lúc cô được mười hai tuổi cũng là lúc cô hiểu được vị trí của mình, qua sự quan sát và lắng nghe cũng như bằng cách giả vờ ngây thơ gợi chuyện với một vài người có cảm tình với cô: Cô là một con tin, là một con chốt trên trường đấu tranh giữa các bộ tộc. Sinh mạng của cô không đáng gì đối với các lãnh chúa đang sở hữu cô, chỉ làm tăng thêm khả năng mặc cả của họ. Cha cô là lãnh chúa của vùng Shirakawa, có một vị trí chiến lược quan trọng; mẹ cô là thân thuộc của dòng Maruyama. Vì cha cô không có con trai nên người hôn phối tương lai của Kaede sẽ là người thừa kế. Bộ tộc Noguchi, vì đang sở hữu Kaede nên sở hữu được sự liên minh, trung thành của cha cô, cũng như sự thừa kế của tộc Shirakawa.

Kaede không còn nghĩ đến những chuyện lớn lao như sự sợ hãi, nhớ nhà, và sự cô đơn – nhưng nhận thấy Noguchi không xem cô có giá trị của một con tin là một trong những điều cô căm ghét nhất, cũng như cô ghét những đứa con gái thường trêu ghẹo cô vì cô thuận tay trái và vụng về, ghét mùi hôi thối ở phòng canh gần cổng chính, ghét những bậc cầu thang cao khó trèo khi phải mang đồ vật... Và cô thì luôn luôn phải mang vật gì đó: những chậu nước lạnh, ấm nước nóng, thức ăn cho những gã đàn ông luôn luôn háu ăn nhét vào đầy miệng, mang đồ vật chúng quên hay lười đi lấy. Cô cũng ghét lây cả tòa lâu đài, từ những tảng đá khổng lồ của nền nhà, đến những phòng ốc tối tăm ngột ngạt ở trên lầu, ở đó có những xà ngang xoắn của mái nhà có cùng tâm trạng như cô, muốn thoát khỏi sự méo mó mà chúng đang bị giam hãm và bay về núi rừng quê hương cũ.

Và những gã đàn ông. Cô thật căm ghét chúng. Cô càng lớn thì càng bị bọn nó chọc ghẹo quấy rầy. Những cô người hầu lứa tuổi Kaede tranh

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nhau để được bọn đàn ông chú ý. Bọn nó tăng bốc và chiều chuộng lũ đàn ông, giả đồ ngây thơ ra tuồng thanh nhã, có khi còn tỏ vẻ ngốc nghếch, để được một gã lính nào đó bảo vệ. Kaede không trách bọn hầu gái – cô tin rằng tất cả đàn bà nên tận dụng mọi thứ vũ khí có được để tự bảo vệ bản thân trong trường tranh đấu của đời sống – nhưng cô không hạ mình cho mục đích đó. Cô không thể làm giảm giá trị của mình. Giá trị duy nhất của cô, lối thoát duy nhất khỏi lâu đài này, là hôn phối với một người cùng giai cấp quý tộc. Nếu cô đánh mất cơ hội đó thì cầm bằng như đã chết.

Kaede biết là cô không nên cam chịu. Cô nên tìm người nào đó để than phiền. Dĩ nhiên không thể gặp được ngài Noguchi, nhưng cô có thể xin được hầu chuyện với phu nhân. Tuy vậy nghĩ lại chuyện được gặp phu nhân cũng là việc rất khó. Thực tế thì không có một ai để Kaede có thể nhờ cậy. Cô phải tự bảo vệ thân mình. Nhưng lũ đàn ông quá mạnh mẽ, mặc dù tầm vóc cô rất cao đối với một cô gái – tụi con gái thường dè bủ chuyện này – và cô không phải yếu đuối nhờ làm việc tay chân – nhưng đã một hai lần cô bị đàn ông nắm lấy đùa giỡn và giữ cô lại bằng một tay mà cô không thể nào thoát được. Chỉ nghĩ đến đó đã làm cô rùng mình lo sợ.

Càng ngày càng khó tránh khỏi bị lũ đàn ông chú ý. Khoảng cuối tháng tám năm cô mười lăm tuổi một trận mưa bão từ phía Tây kéo đến làm mưa suốt nhiều ngày. Kaede ghét những cơn mưa vì nó làm mọi thứ ẩm ướt và có mùi mốc, vì mưa làm cái váy chạt của cô ướt át bám vào người và lộ rõ những đường cong của lưng và đùi, khiến bọn đàn ông càng gọi cô nhiều hơn.

“Ê, cô em Kaede!” một gã lính hét lên khi thấy cô chạy dưới mưa từ phía nhà bếp qua tháp canh thứ hai. “Đừng chạy nhanh quá! Ta có việc cho cô em đây! Mời đội trưởng Arai xuống đây, tướng công muốn đội trưởng xem một con ngựa mới.”

Mưa như thác đổ từ các lỗ châu mai, từ ngói trên mái nhà, từ các máng xối, từ những con cá heo đúc trên mái nhà để phòng hỏa hoạn. Cả tòa lâu đài như phun nước. Cả người Kaede ướt đẫm, đôi dép đầy nước làm cô trượt chân suýt ngã trên những bậc đi bằng sỏi. Nhưng cô vẫn làm theo

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

gã lính yêu cầu mà không thấy khó chịu lắm; vì Arai là người duy nhất trong số những người ở lâu đài này mà cô không ghét. Hắn luôn luôn nói năng tử tế với cô, không trêu chọc hay quấy phá và Kaede biết rằng điền trang của hắn ở sát bên lãnh thổ của cha cô và giọng nói của hắn cũng pha một chút giọng người miền Tây như cô.

“Ê Kaede!” Tên lính gác liếc Kaede một cách dâm dăng khi cô bước vào trạm canh chính. “Cô em khi nào cũng chạy khắp nơi! Đứng lại nói chuyện chút đã!”

Khi cô làm lơ và tiếp tục bước lên cầu thang, gã nói với theo, “Người ta đồn cô em là con trai! Đến đây đưa ta xem cô có phải là con trai không nào!”

“Đồ điên!” Kaede lầm bầm, chân bắt đầu thấy mỏi khi bước lên tầng cầu thang thứ hai. Lính gác ở tầng cao nhất đang chơi trò gì đó với con dao. Arai đứng dậy ngay khi thấy Kaede và chào cô bằng tên.

“Tiểu thư Shirakawa.” Arai là một người to lớn có dáng điệu oai vệ và cặp mắt thông minh. Kaede thông báo tin nhắn. Arai nói cảm ơn, nhìn cô như muốn nói thêm điều gì đó nhưng lại đổi ý. Hắn bước vội xuống cầu thang.

Kaede nán lại và nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió từ phía núi thổi về, rét căm và ướt át. Cảnh vật mờ đi vì mây mù nhưng có thể thấy dưới kia là dinh thự Noguchi, nơi mà cô đáng được cư ngụ thay vì phải chạy quanh trong mưa khi có người sai gọi, Kaede suy nghĩ một cách oán giận.

“Nếu cô muốn la cà, tiểu thư Shirakawa, thì đến ngồi với chúng tôi,” một gã lính nói và bước đến phía sau Kaede vỗ vào lưng cô.

“Cất tay đi!” cô nói một cách giận dữ.

Cả bọn đều cười. Cô sợ tâm trạng của tụi lính: Họ buồn chán và căng thẳng, bức mình vì cơn mưa dai dẳng, liên miên việc canh phòng và chờ đợi nhưng thiếu những chuyện gay cấn.

“A, đội trưởng quên con dao,” một gã lính nói. “Kaede, chạy theo đội trưởng và đưa trả con dao cho ông.”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Cô cầm con dao trên tay trái và cảm giác được sức nặng và sự cân bằng của nó.

“Cô ta trông dữ tợn chưa!” một tên lính nói đùa. “Coi chừng đứt tay nghe cô bé!”

Kaede chạy xuống cầu thang nhưng Arai đã đi khỏi tháp canh. Cô nghe giọng Arai nói ngoài sân và định gọi hắn, nhưng trước khi Kaede bước ra sân thì gã lính hồi nãy chọc ghẹo cô xuất hiện. Kaede đứng trân người, giấu con dao sau lưng. Tên lính đứng ngay trước mặt, quá sát vào người cô, che cả ánh sáng mờ mờ từ bên ngoài.

“Nào Kaede, hãy cho tôi xem cô không phải là con trai!”

Gã chụp lấy tay phải của cô, kéo cô sát vào người gã, đẩy một chân vào giữa hai chân cô làm hai đùi cô tách ra. Kaede cảm giác được chỗ lồi cứng đàn ông của gã ép vào đùi mình, và hầu như không suy nghĩ, cô dùng con dao đang cầm ở tay trái đâm vào cổ tên lính.

Tên lính kêu thét lên và buông cô ra, tay bùm lấy vết thương ở cổ và nhìn cô với cặp mắt đầy vẻ kinh ngạc. Gã bị thương không nặng lắm nhưng máu chảy nhiều. Kaede không tin được điều mình vừa gây ra. *Chết ta rồi*, cô suy nghĩ. Khi gã lính kêu to cầu cứu thì Arai quay trở lại. Hắn nhìn nhanh qua hiện trường, giật lấy con dao từ tay Kaede và không do dự cửa ngang cổ tên lính. Gã lính ngã xuống đất, có tiếng ồ ộc trong cổ.

Arai kéo Kaede ra ngoài sân. Mưa như xối nước vào người họ. Arai nói nhỏ, “Nó tính hiếp dâm cô. Tôi quay lại và giết nó. Nói khác đi thì cả cô lẫn tôi đều chết.”

Kaede gật đầu. Arai bỏ quên khí giới của mình và ta thì đâm một tên lính: cả hai tội không thể dung thứ. Phản ứng nhậm lệ của Arai đã loại bỏ được nhân chứng duy nhất. Kaede tưởng là mình sẽ bị choáng sốc vì cái chết của tên lính và sự dính líu của cô trong cái chết đó, nhưng trái lại cô thấy mình vui sướng. *Cho chúng chết hết đi, Noguchi, Tohan và toàn bộ tộc.*

“Tôi sẽ bám với tướng công dùm cô, tiểu thư Shirakawa,” Arai nói, làm Kaede ngạc nhiên. “Tướng công không nên để cô nguy hiểm như thế này.”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Hắn nói thêm như cho chính hắn, “Một người danh dự không thể làm như vậy.”

Arai gọi lớn mấy tên lính trên lầu, và quay lại Kaede, “Đừng quên là tôi đã cứu cô. Còn hơn cả cứu sinh mạng của cô.”

Kaede nhìn thẳng vào Arai. “Đừng quên là con dao của ông,” cô đáp lại.

Arai cười gượng gạo như buộc phải tôn trọng. “Thế thì chúng ta đều nằm trong tay sinh mạng của nhau.”

“Còn chúng thì sao?” Kaede hỏi khi nghe tiếng chân thành thịch xuống cầu thang. “Bọn chúng biết tôi cầm con dao khi đi xuống đây.”

“Họ sẽ không phản bội tôi,” Arai trả lời. “Tôi tin tưởng chúng nó.”

Kaede lầm bầm: “Tôi không tin ai hết.”

“Nhưng cô phải tin vào tôi.” Arai nhấn mạnh.

Ngày hôm đó Kaede được lệnh dọn vào dinh thự của gia đình Noguchi. Khi cô xếp lại một vài áo quần và vật dụng riêng tư vào túi vải, cô vâng vâng mẫu hình thêu đã phai có phù hiệu ngọn sông trắng của gia đình cô và dấu hiệu mặt trời lặn của Seishuu. Cô cảm thấy xấu hổ khi thấy đồ đạc của mình quá ít ỏi khiêm nhường. Những chuyện xảy ra trong ngày vẫn còn như in trong đầu óc: cảm giác cầm con dao ở tay trái, bàn tay gã lính nắm chặt cô và thú tính của hắn, cách gã bị giết chết. Và câu nói của Arai: *Một người danh dự không thể làm như thế!* Hắn không nên nói về chủ hắn như vậy. Hắn không bao giờ nên cả gan nói những điều đó, ngay cả đối với cô, nếu như hắn ta đã không có ý tưởng phản bội trong đầu. Tại sao hắn lại đối xử với cô tốt như thế, không chỉ trong cái giây phút nguy hiểm sống còn hôm nay, mà cả trước đây? Hay là hắn cũng tìm kiếm đồng minh? Hắn là một người có quyền và có uy tín; bây giờ Kaede còn thấy là hắn có tham vọng lớn hơn. Hắn có khả năng hành động ngay tức khắc và biết nắm bắt cơ hội.

Kaede cân nhắc những yếu tố này một cách thận trọng, vì biết rằng ngay cả yếu tố nhỏ bé nhất cũng góp phần vào sự tích lũy quyền lực của mình.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Những cô bé khác lần tránh Kaede suốt ngày, chúng thường to nhỏ với nhau và im bật khi thấy Kaede đi qua. Hai cô bé trong bọn có mắt sưng đỏ: có lẽ tên lính chết là bạn thiết hay người tình của chúng. Không một ai tỏ ra thiện cảm với Kaede. Sự oán giận của chúng nó càng làm cô ghét chúng thêm. Hầu hết nhà của bọn chúng ở trong thị trấn hay làng mạc gần đó. Chúng có cha mẹ và gia đình để có thể dựa vào. Chúng không phải là con tin. Và gã lính bị chết đó đã nắm lấy cô, đã dùng vũ lực với cô. Chỉ có kẻ ngu xuẩn mới thương yêu một gã tồi bại như thế.

Một con hầu trẻ mà cô chưa từng thấy đến hầu cô, gọi cô là tiểu thư Shirakawa và cúi đầu kính trọng trước cô. Kaede đi theo con hầu xuống những bậc đá dốc từ tòa lâu đài đến khu dinh thự xuyên qua sân đến cánh cổng lớn, lính gác ở đó quay mặt chỗ khác vì tức giận Kaede, và đi vào khu vườn bao quanh dinh thự ngài Noguchi.

Từ phía lâu đài Kaede thường thấy khu vườn này nhưng chưa bao giờ được đặt chân đến đây kể từ khi mới đến lúc bảy tuổi. Họ đi vào phía sau của ngôi nhà lớn, và Kaede được dẫn đến một căn phòng nhỏ.

“Xin tiểu thư đợi ở đây một lát.”

Sau khi con hầu đi khỏi, Kaede quỳ xuống trên sàn. Căn phòng mặc dù không lớn nhưng cân đối và cửa phòng mở ra một góc vườn nhỏ. Cơn mưa đã ngưng và mặt trời chiếu ánh sáng chập chờn, làm khu vườn sũng nước trở thành một khối sáng lung linh. Kaede nhìn chăm chú vào cây đèn lồng bằng đá, cây thông nhỏ cành xoắn, bể nước trong. Để kêu vang trong cành cây bụi cỏ; một con ếch kêu ồm ộp ngăn ngui. Sự yên bình và tĩnh lặng làm tim cô se lại, cô bỗng cảm thấy như muốn khóc.

Kaede cố cầm nước mắt, tập trung vào ý nghĩ căm ghét Noguchi. Cô đưa tay vào ống tay áo và rờ vào vết bầm. Cô càng ghét họ hơn khi nghĩ rằng trong khi họ sống ở nơi đẹp đẽ thế này thì cô, thuộc dòng họ Shirakawa, phải sống chung với đám tôi tớ.

Cánh cửa thông trong nhà phía sau cô xịch mở và có giọng một người đàn bà, “Ngài Noguchi muốn nói chuyện với tiểu thư.”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

“Vậy thì bà phải giúp tôi sửa soạn.” Cô không thể gặp Noguchi trong tình trạng thế này, tóc tai không trang điểm, áo quần cũ kỹ và dơ bẩn.

Người đàn bà bước vào phòng và Kaede quay lại nhìn. Bà ta đã luống tuổi, mặc dù da mặt chưa nhăn và tóc còn đen, bàn tay bà nhăn nheo và xương xẩu như tay khỉ. Bà ta nhìn Kaede chăm chú và có vẻ ngạc nhiên. Bà không nói gì nữa, im lặng mở gói áo quần của Kaede và lấy ra một cái váy sạch hơn, cái lược và kim gài tóc.

“Áo quần khác của tiểu thư đâu rồi?”

“Tôi đến đây khi bảy tuổi,” Kaede trả lời giận dữ. “Bà không nghĩ là tôi lớn lên hay sao? Mẹ tôi gửi áo quần mới cho tôi nhưng tôi không được phép giữ chúng.”

Bà ta tắc lưỡi. “Cũng may là tiểu thư xinh đẹp nên không cần lắm những đồ trang sức.”

“Bà nói gì vậy?” Kaede hỏi vì cô không biết nhan sắc mình thế nào.

“Bây giờ tôi sẽ làm tóc cho tiểu thư. Rồi tôi sẽ tìm cho tiểu thư một đôi hài sạch sẽ. Tên tôi là Junko. Phu nhân Noguchi gửi tôi đến hầu tiểu thư. Tôi sẽ bám với phu nhân sau về áo quần cho tiểu thư.”

Junko bỏ đi rồi trở lại với hai cô gái mang theo một chậu nước, đôi vớ sạch, và một hộp gỗ nhỏ có chạm trổ. Junko rửa mặt mũi tay chân Kaede rồi chải mái tóc dài đen của cô. Hai con hầu thì thăm tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Cái gì thế? Chúng nó nói gì vậy?” Kaede hỏi có vẻ bức dọc.

Junko mở hộp lấy ra cái gương soi hình tròn có khảm hoa và chim xinh đẹp phía sau gương. Junko cầm gương cho Kaede soi. Lần đầu tiên Kaede nhìn thấy mình trong gương, và khuôn mặt trong gương đó đã làm cô yên lặng.

Kaede cảm thấy tự tin phần nào khi được mấy người hầu chú ý và trầm trồ, nhưng sự tự tin đó bắt đầu biến mất khi cô đi theo Junko đến phần chính của dinh thự. Cô chỉ nhìn thấy ngài Noguchi từ xa kể từ dạo cha cô đến thăm cô lần cuối. Kaede chưa bao giờ ưa thích Noguchi, và cô nhận ra

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

mình sợ phải gặp ông ta.

Junko quỳ xuống mở cửa vào phòng khách và phủ phục xuống sàn. Kaede bước vào phòng khách và cũng phủ phục. Tắm tắm dưới trần cô mát lạnh và có mùi cỏ mùa hè.

Ngài Noguchi đang nói chuyện với ai trong phòng và không hề chú ý đến cô. Hình như ông ta bàn chuyện thu nộp lúa gạo: nông dân trễ nãi trong việc đóng tô lúa gạo. Gần đến vụ mùa kế tiếp mà ông vẫn chưa thu xong lúa của vụ mùa trước. Thỉnh thoảng người đối diện khiêm cung giải thích như tìm cách xoa dịu – thời tiết bất thường, động đất năm trước, mưa bão sắp tới, sự tận tụy hết lòng của nông dân, sự trung thành của những người tùy tùng – làm cho ngài Noguchi cầu nhàu, rồi im lặng một vài phút, và tiếp tục than phiền như cũ.

Cuối cùng Noguchi im lặng. Người thư ký ho khẽ một hai tiếng. Ngài Noguchi quát to ra lệnh và người thư ký quỳ gối lùi dần ra cửa.

Gã thư ký lùi ngang Kaede nhưng cô không dám cất đầu lên nhìn.

“Gọi Arai lên đây,” ngài Noguchi nói, như một quyết định bất chợt.

Bây giờ ông ta sẽ nói chuyện với mình, Kaede suy nghĩ, nhưng Noguchi vẫn yên lặng, và cô giữ tư thế quỳ không nhúc nhích.

Nhiều phút sau, Kaede nghe một người đàn ông tiến vào phòng và thấy Arai phủ phục sát bên cô. Ngài Noguchi vẫn không để ý đến hẳn. Ông ta vỗ tay và nhiều người đàn ông bước vào phòng. Kaede cảm giác được từng người bước qua cạnh cô. Nhìn xéo một bên Kaede nhận ra họ là những người thân cận của Noguchi. Một số mang phù hiệu Noguchi trên áo choàng, một số khác mang phù hiệu ba lá sồi của Tohan. Kaede cảm thấy họ sẽ thích thú bước lên người cô như thể cô chỉ là một con dán, và cô thề rằng sẽ không bao giờ để một gã Tohan hay Noguchi dày xéo cô.

Những tùy tùng yên vị nặng nề trên thảm.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

“Tiểu thư Shirakawa,” ngài Noguchi gọi cô. “Mời ngồi lên.”

Khi Kaede ngồi lên cô cảm giác mọi người trong phòng nhìn cô. Không khí trở nên căng thẳng mà cô không hiểu được.

“Cô em họ,” Noguchi nói, có một chút ngạc nhiên. “Ta hy vọng cô mạnh giỏi.”

“Cảm ơn sự săn sóc của ngài, tôi vẫn thường,” cô trả lời với giọng lễ phép, mặc dù lời nói đốt cháy lưỡi cô như thuốc độc. Cô cảm thấy mình hoàn toàn bất an như một cô bé nhỏ tuổi giữa những người đàn ông nhiều quyền hành và tàn bạo. Cô liếc vội dưới làn mi về phía ngài Noguchi. Mặt ông ta trông nóng nảy, thiếu cả sức mạnh hay nét thông minh, đang lộ vẻ hần học mà cô vẫn biết.

“Sáng nay có chuyện không hay xảy ra,” ngài Noguchi lên tiếng. Cả phòng như nín lặng. “Arai đã kể cho ta nghe chuyện xảy ra. Giờ ta muốn nghe cô thuật lại.”

Kaede cúi đầu xuống sàn một cách chậm rãi nhưng ý nghĩ rượt đuổi trong đầu cô. Ngay lúc đó số phận Arai nằm trong tay cô. Ngài Noguchi đã không gọi Arai bằng chức vụ như thường lệ, mà chỉ gọi bằng tên trống rỗng chứng tỏ không còn sự nhã nhặn. Ông ta đã nghi ngờ sự trung thành của Arai? Ông đã biết những gì xảy ra sáng hôm nay? Hay là một gã lính đã phản bội Arai? Nếu cô bênh vực Arai có thể cô sẽ rơi vào cái bẫy đã giăng cho cả hai?

Arai là người duy nhất trong tòa lâu đài đã đối xử tử tế với cô. Cô sẽ không phản bội hắn. Kaede ngồi thẳng lên và cất tiếng trong khi mắt vẫn nhìn xuống nhưng giọng nói bình tĩnh vững vàng. “Tôi đến phòng canh trên lầu để đưa tin cho ngài Arai là ông ta được gọi đến tàu ngựa, sau đó tôi đi theo xuống lầu. Tên lính ở cửa đã viện cớ để giữ tôi lại. Khi tôi bỏ đi thì hắn chụp tôi.” Kaede trật ống tay áo ra sau. Vết bầm hiện ra trên làn da trắng của cô có hình dấu ngón tay đàn ông. “Tôi kêu lên. Ngài Arai nghe và quay trở lại cứu tôi.” Cô lại cúi đầu chào, ý thức được sự duyên dáng của mình. “Tôi mang nợ ông ta và ngài về sự bảo vệ.” Cô ngồi yên, đầu cúi trên sàn.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Ngài Noguchi hừ một tiếng. Sau đó cả phòng yên lặng hồi lâu. Côn trùng kêu vo ve trong không khí nóng nực của buổi chiều. Mồ hôi lấp lánh trên lông mày những người đàn ông ngồi bất động. Kaede ngửi thấy mùi hôi khó chịu từ thân thể họ, và cảm giác mồ hôi mình rịn ra giữa hai bầu ngực. Cô ý thức mãnh liệt mỗi nguy hiểm đối với cô. Nếu một gã lính nào đó đã kể lại chuyện Arai bỏ quên cái dao, chuyện cô cầm cây dao trong tay đi xuống cầu thang... cô ráng xua đuổi ý nghĩ đó, sợ rằng những người trong phòng đang chăm chú quan sát sẽ đọc được ý nghĩ trong đầu cô.

Rồi ngài Noguchi cất tiếng, như bất chợt lại còn có vẻ hòa nhã. “Con ngựa thế nào, đội trưởng Arai?”

Arai ngẩng đầu lên nói với vẻ điềm tĩnh hoàn toàn. “Con ngựa còn rất non nhưng trông rất khá. Nó thuộc loại ngựa nòi và dễ huấn luyện.”

Có tiếng rì rầm thích thú. Kaede hiểu là họ đang cười cô, và cô cảm thấy máu dồn lên mặt mình.

“Người có nhiều tài năng, đội trưởng,” Noguchi nói. “Ta sẽ tiếc nếu mất đi những tài năng đó, nhưng ta nghĩ là điền trang của người, vợ con người cần sự quan tâm của người trong thời gian một hai năm...”

“Ngài Noguchi.” Arai cúi đầu chào, mặt không lộ vẻ gì.

Noguchi thật điên rồ, Kaede suy nghĩ. Nếu là ta thì sẽ để Arai ở lại ngay tại đây nhằm canh chừng hắn ta. Cho Arai đi thì chỉ trong vòng một năm hắn sẽ nổi loạn ngay.

Arai lúi ra cửa, không một lần nhìn về Kaede. *Noguchi có lẽ dự tính ám sát Arai trên đường, Kaede buồn rầu suy nghĩ. Ta sẽ không bao giờ gặp lại hắn.*

Sau khi Arai rời đi không khí trong phòng nhẹ nhàng hơn một chút. Ngài Noguchi ho và hắng giọng. Các tùy tùng trở mình, cử động đùi và lưng cho thoải mái. Kaede cảm thấy mọi người vẫn nhìn cô. Vết bầm trên tay cô và cái chết của tên lính đã gợi hứng bọn họ. Chúng chẳng khác gì tên lính đó.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Cánh cửa sau lưng cô xịch mở, người hầu hồi nãy đưa cô tới bước vào với những tách trà. Người hầu rót trà cho những gã đàn ông và sắp sửa rút lui thì ngài Noguchi quát lên. Người hầu cúi đầu, bối rối, và đặt một ly trà trước mặt Kaede.

Kaede ngồi lên uống trà nhưng mắt vẫn nhìn xuống. Miệng cô khô khốc ngay cả uống nước cũng thấy khó khăn. Hình phạt dành cho Arai là bị đuổi đi, còn hình phạt cho cô sẽ là gì?

“Tiểu thư Shirakawa, cô đã ở với chúng ta nhiều năm. Cô là một thành phần của gia đình này.”

“Đó là một vinh dự cho tôi, thưa ngài.” Cô trả lời.

“Nhưng ta nghĩ niềm vui đó không còn nữa. Ta đã mất đi hai tùy tùng vì cô. Ta không chắc là đủ khả năng giữ cô lại!” Noguchi mỉm cười và những gã đàn ông trong phòng cười theo.

Ông ta sẽ trả mình về nhà! Một niềm hy vọng mơ hồ rung lên trong tim cô.

“Hiển nhiên tiểu thư đã đủ trưởng thành để lập gia đình. Ta nghĩ là càng sớm càng tốt. Chúng ta sẽ thu xếp một hôn nhân thích hợp cho tiểu thư. Ta đã viết thư báo tin cho thân phụ tiểu thư người mà ta lựa chọn. Tiểu thư sẽ ở chung với phu nhân ta cho đến ngày thành hôn.”

Kaede lại cúi đầu chào, nhưng trước đó cô bắt gặp cái liếc nhanh giữa Noguchi và một người đàn ông già trong phòng. *Chắc là ông ta, Kaede suy nghĩ, hay một người như vậy, già, trụy lạc và hung ác.* Ý nghĩ phải lấy một người nào đó làm Kaede kinh hoàng. Ngay cả ý nghĩ rằng cô sẽ được đối xử tốt hơn khi sống trong dinh thự của Nugochi cũng không làm cô phấn khởi chút nào.

Junko đưa Kaede về phòng và dẫn Kaede đến phòng tắm. Buổi chiều còn sớm nhưng Kaede nghe tê liệt vì mệt lã. Junko tắm và kì cọ lưng và tay chân cô với cám gạo.

“Tôi sẽ gội đầu cho tiểu thư vào ngày mai,” Junko hứa hẹn. “Tóc tiểu thư

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

dài và rậm nên không thể gội bây giờ được vì nó sẽ không khô kịp và sẽ làm tiểu thư lạnh.”

“Tôi có thể chết vì nhiễm lạnh,” Kaede nói. “Được vậy là tốt nhất.”

“Đừng bao giờ nói thế,” Junko rầy la và đỡ cô bước vào bồn tắm nước nóng. “Tiểu thư có một đời sống tốt đẹp trước mặt. Tiểu thư thật xinh đẹp! Cô sẽ lấy chồng và sinh con.”

Junko ghé vào tai Kaede thì thầm, “Ông đội trưởng cảm ơn cô đã tin tưởng vào ông. Tôi sẽ thay mặt ông ta hầu hạ cô.”

Đàn bà có thể làm gì trong cái thế giới đàn ông này? Kaede trầm tư. Đàn bà chúng ta được bảo vệ như thế nào? Ai có thể chăm sóc ta?

Cô nhớ lại khuôn mặt mình soi trong gương và mong mỗi được nhìn lại chân dung đó.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

*** Chương 3 ***

Con chim diệc bay đến khu vườn mỗi buổi chiều, là là trên bức tường như một bóng ma màu xám, xếp cánh lại như không biết làm gì, và đứng trong ao nước ngập gần hết chân, thật yên lặng như bức tượng phật Jizo. Mấy con cá chép màu đỏ màu vàng mà ngài Otori thích cho ăn là mồi quá lớn đối với con diệc, nhưng con chim vẫn đứng yên hàng phút cho đến lúc một con cá nhỏ không may nào đó bơi lại gần, quên bằng chú diệc vẫn đứng rình. Thế là con diệc mổ ngay, cú mổ nhanh đến mức mắt người không thấy kịp, và con diệc lại cất cánh với một chú cá nhỏ vùng vẫy trong mỏ. Vài cái đập cánh đầu tiên khi con diệc vừa bay lên kêu to như tiếng quạt, nhưng sau đó con diệc bay đi không tiếng động giống như lúc nó đến.

Ban ngày vẫn còn rất nóng, cái nóng nặng nề của mùa thu, mà ai cũng muốn cho mau qua đồng thời vẫn muốn kéo dài, mặc dù cái nóng gay gắt rất khó chịu, vì biết rằng đây là đợt nóng cuối cùng của năm trước khi mùa đông giá lạnh tới.

Tôi đã sống trong dinh thự ngài Otori được một tháng. Mùa gặt đã xong ở Hagi, rơm rạ đang khô ngoài đồng hay trên đụn rơm ở các nhà nông. Hoa huệ đỏ mùa thu đang phai tàn. Trái hồng chín vàng trên cây khi lá khô dần, và vỏ hạt dẻ nhiều gai nằm trên các ngõ hẻm, phơi hột bóng loáng. Trăng tròn mùa thu đến rồi đi. Chiyo cúng hạt dẻ, quýt và bánh bột gạo trên cái am thờ trong vườn. Chẳng biết có ai đang làm chuyện này ở làng tôi không.

Mấy đứa hầu gái đi hái đợt hoa dại cuối mùa, những bó hoa cỏ ba lá, những bông cẩm chướng dại, và hoa chuông màu xanh, dựng đứng trong những xô nước để trước nhà bếp và nhà vệ sinh. Mùi hương của hoa dại át đi mùi thức ăn và mùi ô uế, chu kỳ của đời sống con người.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Tình trạng dở dở ương ương nói không được của tôi vẫn kéo dài. Tôi nghĩ rằng mình đang để tang. Nhà Otori cũng đang trong thời gian tang chế, không những cho em ngài Otori mà còn cho bà mẹ, mới chết vào mùa hè vì bệnh dịch. Chiyo kể cho tôi nghe chuyện nhà. Shigeru là con trưởng, đã tham dự trận chiến Yaegahara với cha, đã chống đối kịch liệt chuyện đầu hàng bộ tộc Tohan. Điều kiện của việc đầu hàng đã cấm ông thừa kế vị trí lãnh đạo bộ tộc của cha. Thay vào đó Iida chỉ định chú ông là Shoichi và Masahiro cầm đầu tộc Otori.

“Iida Sadamu thù ghét Shigeru hơn bất kỳ ai trên đời này,” Chiyo nói. “Iida vừa ghen tị vừa sợ hãi Shigeru.”

Vì Shigeru là người thừa kế chính thức theo truyền thống nên ngài cũng là cái gai bên hông đối với hai thúc phụ. Bề ngoài thì Shigeru rút lui khỏi sân khấu chính trị và dành hết tâm trí vào việc cai quản điền trang, thử nghiệm những phương pháp canh tác mới, hay những loại cây trồng khác nhau. Shigeru lập gia đình khi còn trẻ nhưng hai năm sau đó người vợ chết cùng với hài nhi vì sinh khó.

Tôi cảm tưởng như cuộc đời của Shigeru chứa đầy sự đau khổ nhưng bên ngoài ông không tỏ ra một dấu hiệu nào. Nếu không nghe Chiyo kể lại thì tôi chẳng biết gì. Tôi thường quanh quẩn với ông suốt ngày như con chó, luôn luôn ở bên cạnh ông trừ những lúc tôi phải học chữ với Ichiro.

Đó là những ngày đợi chờ. Ichiro vừa tiến hành ý tưởng nhận tôi làm con nuôi của Shigeru một cách miễn cưỡng, vừa cố gắng dạy tôi đọc và viết nhưng khả năng và trí nhớ kém của tôi làm ông ta nổi khùng. Bộ tộc phản đối ý định của Shigeru với các lý do: Ngài Shigeru nên cưới vợ lần nữa, ngài còn trẻ, quá sớm chuyện nhận con nuôi sau cái chết của mẹ ông. Lý do phản đối dường như bất tận. Tôi không khỏi có cảm tưởng là Ichiro đồng ý với hầu hết các lý do và ngay cả tôi cũng thấy đúng. Tôi cố gắng hết mình trong việc học chữ vì không muốn làm ngài Shigeru thất vọng, nhưng tôi không tin tưởng hay hy vọng gì vào tình trạng của mình.

Thường thường ngài Shigeru gọi tôi đến vào cuối buổi chiều, và chúng tôi ngồi với nhau bên cửa sổ cùng nhìn ra khu vườn. Ông không nói gì nhiều nhưng hay quan sát tôi khi tưởng là tôi không để ý. Tôi cảm giác là ông

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

đang chờ đợi một điều gì đó: đợi tôi mở miệng nói một câu, đợi tôi có một dấu hiệu khả quan nào đó chẳng hiểu. Điều này làm tôi lo âu, và chính nỗi băn khoăn đó khiến tôi nghĩ rằng mình đã làm ông thất vọng chứ không phải vì khả năng kém cỏi trong việc học. Một buổi chiều Ichiro lại đến phòng Shigeru để than phiền về tôi. Trước đó trong ngày ông ta đã tức giận đến mức đánh đòn tôi. Tôi hờn dỗi ngồi thu mình trong góc xoa vết bầm bị đòn, dùng ngón tay viết trên thảm những chữ đã học, cố gắng nhớ các mặt chữ một cách vô vọng.

“Ngài đã làm chuyện sai lầm,” Ichiro nói. “Không ai nghĩ xấu gì nếu ngài thú nhận sai lầm. Hoàn cảnh về cái chết của em ngài giải thích chuyện đó. Trả thẳng nhỏ về nơi chốn của nó và trở lại cuộc sống của ngài.”

Và cũng để tôi trở lại cuộc sống, Tôi cảm tưởng như ông ta muốn nói tiếp như thế. Ông ta không bao giờ làm tôi quên những hy sinh của ông trong việc dạy dỗ tôi.

“Ngài không thể tạo ra một ngài Takeshi khác,” Ichiro nói thêm, giọng hòa dịu hơn trước. “Ngài Takeshi đã qua nhiều năm tháng được giáo dục và huấn luyện – và trước hết đã có sẵn giòng máu cao quý trong người.”

Tôi lo sợ Ichiro sẽ thuyết phục được. Ngài Shigeru cũng có bốn phận và trách nhiệm đối với Ichiro và Chiyo không khác gì của họ đối với ngài. Tôi đã tưởng Shigeru có quyền uy tuyệt đối trong nhà này, nhưng thật sự thì Ichiro cũng có quyền lực riêng của ông ta và biết vận dụng quyền lực đó một cách hữu hiệu. Ngược lại chú của ngài Shigeru có quyền hành đối với ông. Shigeru phải tuân lệnh của bộ tộc. Không có lý do gì để ông giữ tôi lại, và ông sẽ không được phép thu nhận tôi làm con nuôi.

“Hãy quan sát con chim diệc, Ichiro,” ngài Shigeru nói. “Lão sẽ thấy nó rất kiên nhẫn, nó đứng yên thật lâu cho đến khi bắt được mồi. Ta cũng kiên nhẫn như thế, và còn lâu mới hết.”

Môi của Ichiro mím lại như ngậm trái mận chua, một cách diễn tả thường gặp của ông ta. Ngay lúc đó con diệc đâm trúng con mồi và đập cánh bay đi.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Tiếng chít chít báo hiệu lũ dơi xuất hiện vào chiều tối. Tôi ngẩng đầu nhìn hai con dơi nhào vào khu vườn. Trong khi Ichiro tiếp tục căn nhắc, và ngài Shigeru tiếp tục trả lời ngắn gọn và trầm tĩnh, tôi lắng nghe tiếng động của buổi tối đang đến dần. Khả năng nghe xa của tôi mỗi ngày mỗi thêm nhạy bén. Tôi dần dần quen với khả năng này, biết cách loại ra những tiếng động không cần lắng nghe, và không lộ ra một dấu hiệu nào chứng tỏ tôi có khả năng nghe những gì xảy ra trong nhà này. Không một ai biết rằng tôi có thể lắng nghe tất cả bí mật của họ.

Bây giờ tôi đang nghe tiếng nước sôi nơi phòng tắm, chén đĩa lách cách trong nhà bếp, tiếng dao của tay đầu bếp, tiếng chân bước trên ván của một cô gái mang tất mềm đi ngoài sân, tiếng hí và dậm chân của con ngựa trong tàu, tiếng gào của con mèo cái đang cho bốn con mèo con bú và khi nào cũng như chết đói, một con chó đang sửa cách đó hai con đường, tiếng guốc lốc cốc bước đi trên cầu gỗ bắc ngang những con kênh, tiếng trẻ con đang hát, tiếng chuông chùa từ Tokoji và Daishoin. Tôi biết tiếng hát của ngôi nhà, ban ngày và ban đêm, khi trời nắng cũng như khi trời mưa. Chiều nay tôi biết rằng mình luôn luôn lắng nghe thêm một điều gì đó. Tôi cũng đang chờ đợi. Nhưng chờ gì? Mỗi đêm trước khi ngủ trong đầu óc tôi lại hiện ra hình ảnh những gì đã xảy ra trên núi, cái đầu bị chém, gã mặt sói ôm chặt nửa cánh tay bị thương. Tôi lại thấy Iida Sadamu té trên mặt đất, xác dương tôi và xác Isao. Có phải tôi đang chờ Iida và gã mặt sói đuổi kịp? Hay tôi chờ một cơ hội trả thù?

Thỉnh thoảng tôi cũng còn cầu nguyện như những người Hidden, và tối đó tôi đã cầu nguyện dâng bề trên chỉ cho mình con đường phải đi. Tôi không nhắm mắt ngủ được. Không khí nặng nề và yên tĩnh, mặt trăng hạ huyền ẩn sau đám mây dày. Côn trùng ban đêm kêu vang không ngơi nghỉ. Tôi nghe được tiếng chân con thằn lằn khi nó chạy ngang trên trần nhà săn đuổi lũ côn trùng. Ichiro và ngài Shigeru đều đã yên giấc, Ichiro thì đang ngáy. Tôi không muốn rời bỏ ngôi nhà mà tôi yêu mến thật nhiều, nhưng hình như tôi chỉ đem lại sự phiền hà. Có lẽ điều tốt đẹp cho tất cả mọi người là tôi nên biến mất trong đêm.

Tôi không có một kế hoạch nào hết – Tôi sẽ làm gì đây? Làm sao tôi sinh sống? – Tôi bắt đầu suy nghĩ làm thế nào có thể đi ra khỏi căn nhà này

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

mà không làm mấy con chó sủa lên và không đánh thức mấy tên lính gác. Với suy nghĩ đó tôi bắt đầu chú tâm lắng nghe lũ chó. Thông thường chúng sủa từng chập suốt cả đêm, và tôi đã biết phân biệt tiếng sủa của chúng nên không để ý đến. Tôi vểnh tai lên lắng nghe nhưng chẳng thấy động tĩnh gì. Rồi tôi bắt đầu lắng nghe mấy gã lính canh, lắng nghe tiếng bước chân trên sỏi, tiếng thép va chạm nhau, tiếng thì thầm nói chuyện. Nhưng tôi chẳng nghe gì hết. Những âm thanh quen thuộc của màn đêm hoàn toàn biến mất.

Lúc đó tôi hoàn toàn tỉnh giấc, cố lắng nghe tiếng gì khác ngoài tiếng nước chảy trong vườn. Sông suối đều cạn: đã lâu không mưa kể từ tuần trăng đầu tháng.

Có một tiếng động rất nhẹ, chỉ như một tiếng rung giữa cửa sổ và mặt đất.

Thoạt tiên tôi nghĩ có thể là một cơn động đất nhẹ như vẫn thường xảy ra ở vùng Trung Thổ này. Một tiếng rung nhẹ tiếp theo, và một tiếng nữa.

Có người đang leo lên phía hông nhà.

Bản năng đầu tiên của tôi là muốn la lên, nhưng đã nhanh trí dừng lại kịp. La lên sẽ đánh thức cả nhà nhưng cũng báo động cho kẻ đột nhập. Tôi ngồi lên và im lặng bò đến phía ngai Shigeru. Chân tôi quen thuộc với sàn nhà, biết chỗ nào sẽ làm căn nhà cũ này kêu cọt kẹt. Tôi quỳ bên cạnh và thì thầm vào tai ông ta dường như tôi chưa bao giờ mất tiếng nói, "Ngai Otori, có người bên ngoài."

Ông thức dậy ngay tức thì, nhìn tôi một lúc, rồi đưa tay lấy thanh kiếm và con dao nằm bên cạnh. Tôi chỉ về phía cửa sổ. Một tiếng rung mơ hồ lại phát ra, như chuyển động thật nhẹ của thân hình vào tường hông nhà.

Ngai Shigeru đưa cho tôi con dao và bước đến bức tường. Ông nhìn tôi mỉm cười và chỉ tôi đi về phía bên kia cửa sổ. Chúng tôi chờ đợi tên sát thủ trèo vào nhà.

Hắn tiếp tục leo lên tường từng bước một, rón rén nhưng thông thả, như thể hắn sở hữu tất cả thời gian trên đời này, tin tưởng không có gì có thể

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

làm hỏng kế hoạch của hắn. Chúng tôi chờ đợi hắn cũng với sự kiên nhẫn tương tự, giống như những đứa trẻ đang tham gia một trò chơi trong nhà kho.

Chỉ khác là phần kết thúc không giống như một trò chơi. Hắn dừng lại trên bậc cửa sổ, lấy ra sợi dây thắt cổ và bước vào phòng. Ngài Shigeru chộp và giữ chặt lấy hắn. Trơn như một con lươn, hắn vặn người luồn về phía sau. Tôi nhào vào hắn, nhưng chưa sử dụng được con dao thì cả ba chúng tôi ngã nhào xuống vườn, náo động như những con mèo đánh nhau.

Tên đó rớt xuống trước, đầu va vào tảng đá cạnh bờ rạch. Ngài Shigeru đứng vững trên hai chân, còn tôi rơi vào một bụi cây. Hụt hơi, tôi đánh rơi con dao. Tôi quờ quạng nhặt nó lên nhưng không còn cần thiết nữa. Tên thích khách rên rỉ, ráng ngồi lên, nhưng trượt xuống rạch nước. Thân hình hắn chặn dòng nước lại làm dòng nước sâu hơn chung quanh thân hình hắn trước khi chảy tràn trên người. Ngài Shigeru kéo hắn ra khỏi con lạch, đánh vào mặt hắn và hét lên, “Ai? Ai đã thuê nhà người? Người từ đâu đến?”

Hắn chỉ rên rỉ không trả lời, tiếng thở lớn và khò khè như tiếng ngáy.

“Đi lấy đèn lại đây,” ngài Shigeru bảo tôi. Tôi tưởng lúc đó cả nhà đã thức giấc rồi, nhưng cuộc đụng độ đã xảy ra nhanh chóng và yên lặng đến nỗi cả nhà vẫn còn ngủ yên. Người đầy nước và lá cây, tôi chạy nhanh đến dãy phòng những người hầu.

“Chiyo!” Tôi gọi to. “Đem đèn ra đây và đánh thức đàn ông dậy!”

“Ai đó?” bà ta hỏi lại, ngái ngủ, vì không nhận ra giọng tôi.

“Tôi đây, Takeo! Dậy mau lên! Có thích khách muốn ám sát ngài Shigeru!”

Tôi cầm lấy cây đèn vẫn còn cháy trong một cái giá đèn và mang lại khu vườn.

Tên sát thủ dần dần hôn mê. Ngài Shigeru vẫn đứng nhìn hắn. Tôi đưa đèn lại gần. Hắn mặc bộ đồ màu đen, không có phù hiệu hay dấu hiệu gì

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

trên áo quần. Vóc người hăn tầm thước, tóc cắt ngắn. Hăn không có nét gì đặc biệt để phân biệt với người khác.

Phía sau chúng tôi cả nhà ồn ào thức giấc, có tiếng la hét khi thấy hai tên lính gác bị siết cổ chết và ba con chó bị thuốc độc.

Ichiro bước ra, mặt trắng bệch và run rẩy: “Ai lại cả gan làm chuyện này? Ngay trong nhà của ngài, giữa trung tâm Hagi? Thật là một xúc phạm cho cả bộ tộc.”

“Trừ phi chính bộ tộc ra lệnh,” ngài Shigeru trầm tĩnh nói.

“Có lẽ Iida thì đúng hơn,” Ichiro trả lời. Ông ta thấy con dao trong tay tôi và lấy đi. Ông rạch cái áo đen của tên hung thủ từ cổ xuống thắt lưng làm phơi trần cái lưng của hăn. Một cái sẹo gớm guốc từ một vết kiếm thương cũ nằm vắt ngang xương vai, và dọc theo xương sống có một hình xăm tinh vi. Dưới ánh đèn hình xăm rung rinh như con rắn.

“Hăn là một sát thủ chuyên nghiệp,” ngài Shigeru lên tiếng, “từ Bộ-Lạc. Bất cứ ai cũng thuê họ được.”

“Vậy thì chắc chắn là Iida! Ông ta đã biết là ngài đang giữ cậu bé! Bây giờ thì ngài sẽ tổng khứ nó đi?”

“Nếu không có cậu ta thì có lẽ tên sát thủ đã thành công,” Shigeru trả lời. “Chính cậu ta đã đánh thức ta đúng lúc... Nó đã nói cho ta biết,” ông kêu lên khi nhận thức được chuyện đó. “Nó đã nói vào tai ta và đánh thức ta dậy!”

Ichiro không cảm thấy ngạc nhiên về sự kiện đó. “Ngài có nghĩ rằng chính cậu ta mới là mục tiêu của tên thích khách, chứ không phải là ngài?”

“Ngài Otori,” tôi lên tiếng, giọng đặc và khô vì nhiều tuần lễ không nói được. “Con chỉ mang nguy hiểm đến cho ngài. Hãy để con đi, hãy đưa con ra khỏi đây.” Nhưng ngay cả khi nói vậy, tôi biết là ông sẽ không làm điều đó. Tôi đã cứu mạng ông hôm nay, và ông đã cứu mạng tôi trước đây, sự liên hệ và ràng buộc giữa hai chúng tôi mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Ichiro gật đầu tán thành, nhưng Chiyo lên tiếng: “Xin tha lỗi cho tôi, ngài

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Shigeru. Tôi biết chuyện này không dính dáng đến tôi, là một bà già ngốc nghếch. Nhưng nói Takeo chỉ mang lại nguy hiểm cho ngài là không đúng sự thật. Trước đây khi ngài chưa đem Takeo về nhà này, ngài như người gần mất trí vì đau buồn. Bây giờ ngài đã bình phục. Cậu ta mang lại niềm vui, hy vọng, và cả sự nguy hiểm. Và có ai có thể hưởng được điều này mà tránh được điều kia?”

“Hơn ai hết, ta là người phải hiểu điều đó.” ngài Shigeru trả lời. “Số phận đã ràng buộc cuộc đời chúng ta với nhau. Ta không thể chống lại số phận, Ichiro.”

“Hy vọng là đầu óc nó cũng trở lại như tiếng nói,” Ichiro nói vẻ cay chua.

Tên sát thủ không tỉnh lại và cuối cùng thì chết. Thì ra hẳn có ngậm thuốc độc trong miệng và đã nhai viên thuốc độc khi ngã từ cửa sổ xuống. Không ai biết danh tính tên thích khách mặc dù có rất nhiều lời đồn đoán. Hai lính canh bị giết được chôn cất tử tế với nghi thức trang nghiêm và được mọi người thương tiếc, mấy con chó ít nhất cũng được tôi thương tiếc. Tôi không hiểu mấy con chó chúng đã có những giao ước gì, đã thề trung thành như thế nào mà phải mắc vào những hận thù của con người để đến nỗi phải mất mạng. Tôi không nói ai nghe những ý nghĩ này: Không thiếu gì những con chó thay thế. Chúng sẽ được nuôi và huấn luyện để chỉ cho ăn từ một người, tránh bị đầu độc. Người cũng vậy. Mặc dù ngài Shigeru sống đơn giản, chỉ có vài người tùy tùng trang bị vũ khí, nhưng có nhiều người trong bộ tộc Otori sẵn sàng đến phục vụ ông – đủ để thành lập một đội quân nếu ông ta muốn.

Âm mưu hành thích không làm ông lo lắng hay phiền muộn chút nào. Nếu có gì khác thì chính biến cố đó đã làm ông ta hăng hái hơn, niềm vui hưởng thụ cuộc sống càng sâu sắc hơn vì vừa thoát khỏi cái chết. Ông ta như lơ lửng, giống lần gặp phu nhân Maruyama trước đây. Ông càng vui mừng vì tôi đã nói được và biết tôi có khả năng nghe xa.

Có lẽ Ichiro nói đúng, hay có lẽ thái độ ông ta đối với tôi mềm dẻo hơn. Từ cái đêm có thích khách tôi học hành dễ hơn mà chẳng hiểu vì lý do gì. Từ từ ý nghĩa của những chữ viết như mở khóa và nằm yên trong đầu tôi. Tôi bắt đầu thấy thích thú nữa, những hình thù khác nhau của chữ viết

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

chảy như nước, hay đậu lại vững vàng và nằm bẹp xuống như những con quạ đen vào mùa đông. Vẽ hình dáng những chữ viết này cho tôi một thích thú sâu xa nhưng tôi không thú nhận điều đó với Ichiro.

Ichiro là một ông thầy được mọi người công nhận, nổi tiếng về viết chữ đẹp và kiến thức sâu rộng. Tôi thật không xứng đáng làm học trò ông ta. Tôi không có đầu óc của một học trò bẩm sinh. Nhưng cả hai chúng tôi khám phá là tôi có khả năng bắt chước. Tôi có thể bắt chước làm một học sinh tạm được, như tôi bắt chước cách ông ta vẽ, không phải từ cử động của cổ tay mà từ vai, rất táo bạo và tập trung. Tôi biết đó chỉ là bắt chước nhưng kết quả khá hài lòng.

Khi ngài Shigeru dạy kiếm cho tôi cũng thế. Tôi khá mạnh và nhanh, có lẽ hơn một người trung bình có cùng chiều cao, nhưng tôi không được huấn luyện võ nghệ từ nhỏ, trong khi những cậu bé con nhà chiến binh đều phải trải qua sự huấn luyện không ngừng về các môn đánh kiếm, bắn cung, cỡi ngựa. Tôi biết là mình sẽ không bao giờ bắt kịp.

Cỡi ngựa tương đối dễ. Tôi quan sát ngài Shigeru và những kỵ mã khác, nhận thấy điểm chính của cỡi ngựa là giữ thẳng bằng. Đơn giản tôi chỉ bắt chước những gì họ làm và con ngựa tuân lệnh tôi. Tôi cũng khám phá rằng mấy con ngựa nhút nhát và dễ hoảng sợ hơn cả mình. Đối với chúng tôi phải tỏ ra có uy quyền, che dấu cảm giác riêng của mình, và làm ra vẻ như tôi đã biết và hoàn toàn kiểm soát được những gì sắp xảy ra. Khi đó con ngựa sẽ thoải mái và an tâm đối với người cỡi.

Tôi được phát một con ngựa xám nhạt với bờm và đuôi màu đen tên là Raku, và chúng tôi có vẻ ăn ý với nhau. Tôi không được học môn bắn cung, nhưng trong môn đánh kiếm tôi bắt chước những gì ngài Shigeru làm và kết quả tương đối khả quan. Tôi được ban cho một thanh kiếm dài và cài vào thắt lưng của bộ áo quần mới trông như con cái của một chiến binh. Nhưng dù có mang kiếm và áo quần chiến binh tôi biết rằng mình chỉ là một phiên bản mô phỏng.

Nhiều tuần lễ trôi qua như thế. Cả nhà chấp nhận một sự thật là ngài Otori có ý định nhận tôi làm con nuôi, và dần dần thái độ của họ đối với tôi thay đổi từng chút một. Họ chiều chuộng, trêu chọc và rầy la tôi cùng

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

một chừng mực như nhau. Giữa thời gian học chữ và huấn luyện võ nghệ tôi có rất ít thời gian rảnh rỗi và không được phép đi ra ngoài một mình, nhưng tôi vẫn còn nổi đam mê đi lang thang, và bất cứ khi nào có dịp tôi đều tìm cách trốn ra ngoài để thám hiểm thành phố Hagi. Tôi thích đi xuống bến tàu, cái vịnh ở đó trông giống như cái tách được cầm trong hai tay là lâu đài ở phía tây và miệng núi lửa đã tắt ở phía đông. Tôi thường dõi mắt nhìn ra biển và nghĩ về những nơi chốn huyền thoại bên kia chân trời và cảm thấy ghen tị với thủy thủ và ngư dân.

Tôi thường tìm kiếm một con thuyền trên đó có một cậu bé trạc tuổi tôi làm việc. Tôi biết tên nó là Terada Fumio. Cha nó gốc gác từ một gia đình chiến binh cấp thấp đã chuyển qua nghề buôn bán và đánh cá để khỏi chết đói. Chiyo biết rõ gia đình đó và cũng từ bà ta mà tôi biết những thông tin đầu tiên. Tôi ngưỡng mộ Fumio vô cùng. Nó đã từng đặt chân đến lục địa. Nó biết rõ sông biển trong mọi tâm trạng của thời tiết. Trong khi tôi thì ngay cả bơi cũng chẳng biết. Lúc mới gặp nhau chúng tôi chỉ gật đầu chào, nhưng sau đó vài tuần chúng tôi trở thành bạn hữu. Tôi thường lên thuyền với nó, cùng ngồi ăn trái hồng và nhổ hột xuống nước, và tán gẫu những câu chuyện con nít. Câu chuyện rồi cũng xoay quanh các tướng quân tộc Otori; nhà Terada ghét họ vì họ kiêu ngạo và tham lam. Nhà nó phải chịu đựng mức thuế càng ngày càng nặng và các hạn chế về buôn bán mà các quan ở lâu đài đặt ra. Khi nói về những chuyện này chúng tôi thường ngồi ở mạn thuyền phía hướng ra biển và phải hạ thấp giọng vì nghe người ta đồn đãi là “lâu đài” có người do thám ở khắp nơi.

Một buổi chiều nọ tôi vội vàng trở về nhà sau một cuộc lang thang thường lệ. Ichiro đang bận giải quyết một chuyện gì đó với một thương nhân. Tôi đợi ông ta chừng mười phút nhưng không thấy ông trở lại nên quyết định trốn ra ngoài chơi. Lúc đó đã giữa tháng thứ mười, không khí mát lạnh và đầy mùi rơm rạ cháy. Khói ngoài đồng giữa con sông và dãy núi làm cho cảnh vật có màu bạc và vàng. Trước đó Fumio dạy tôi học bơi và bây giờ tóc vẫn còn ướt làm tôi thấy hơi lạnh. Tôi nghĩ tới bồn nước nóng và tự hỏi không biết có thể kiếm cái gì từ Chiyo để nhét vào bụng trước bữa cơm chiều, không biết Ichiro có đang nóng giận đến nỗi đánh đòn tôi hay

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

không. Vẫn vờ với những ý nghĩ đó, đồng thời tôi lắng tai nghe như thường làm, và bắt đầu lắng nghe những âm thanh đặc biệt từ trong nhà vọng ra.

Tôi bỗng nghe một âm thanh gì khác khiến tôi dừng lại nhìn về góc tường trước cổng ra vào. Tôi không nghĩ là có ai ở đó, nhưng bỗng nhiên tôi lại thấy một người đàn ông ngồi xổm dưới bóng râm của mái nhà.

Tôi chỉ cách ông ta vài thước, ở phía bên kia con đường. Tôi biết là lão đã thấy tôi. Một lát sau lão ta đứng dậy từ từ như đợi tôi bước lại gần.

Ông ta trông như bất cứ một người bình thường nào khác, chiều cao và khổ người trung bình, tóc hơi bạc, mặt hơi trắng chứ không nâu sạm, không có nét gì đáng để ý, nếu gặp lại cũng khó nhận ra. Ngay cả khi tôi quan sát kỹ lão ta, cố tìm một chi tiết đặc biệt nào đó, nhưng vẻ bên ngoài của lão hình như thay đổi ngay trước cặp mắt của tôi. Còn nữa, dưới vẻ tầm thường bên ngoài hình như tiềm ẩn cái gì đó rất đặc biệt ở bên trong, cái gì đó tinh xảo và linh hoạt mà tôi không thể xác định.

Lão mặc bộ áo quần màu xanh xám đã phai màu và không thấy mang theo khí giới gì hết. Trông lão không giống một người thợ thuyền, một người buôn bán hay một chiến binh. Tôi không thể xếp lão vào hạng người gì nhưng tôi có linh tính lão là một người rất nguy hiểm.

Đồng thời có một cái gì đó ở con người lão làm tôi như bị quyến rũ. Tôi không thể đi ngang qua mà không để ý lão ta. Nhưng tôi vẫn bước ở phía bên kia đường, và nhắm tính còn cách bao xa thì đến cửa nhà, lính gác, mấy con chó.

Lão gật đầu và mỉm cười với tôi, hầu như hài lòng. “Chào công tử!” lão ta cất tiếng chào, trong giọng nói có một chút dể cợt. “Công tử đúng là không nên tin ta. Ta đã biết công tử khôn ngoan như thế, nhưng ta sẽ không bao giờ làm hại công tử đâu, ta xin hứa.”

Tôi có cảm giác miệng lưỡi lão ta cũng trơn tru khó tin như bề ngoài của lão, và tôi sẽ không tin lời lão hứa chút nào.

“Ta muốn nói chuyện với công tử,” lão lại cất tiếng, “và với Shigeru nữa.”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Tôi rất ngạc nhiên khi nghe lão nói về ngài Shigeru như đã quen thuộc. “Ông muốn nói với tôi chuyện gì?”

“Ta không thể cứ la hét với công tử từ phía bên này được,” lão ta vừa trả lời vừa cười. “Đi với ta đến cổng rồi ta sẽ nói cho công tử nghe.”

“Ông cứ đi phía bên đó và tôi đi phía bên này,” Tôi nói, mắt thì nhìn chăm chăm vào tay lão để xem lão có rút một thứ khí giới giấu đâu đó hay không. “Rồi tôi sẽ trình với ngài Shigeru và ngài sẽ quyết định có tiếp ông hay không.”

Lão ta mỉm cười và nhún vai, chúng tôi tiếp tục đi về phía cổng nhà, lão thì thản nhiên như đi dạo chơi buổi chiều, còn tôi thì nhấp nhóm như con mèo trước cơn bão. Khi chúng tôi đến cổng và lính gác chào đón, tôi thấy lão như già đi và hom hem hơn. Trông lão như một ông già vô hại, làm tôi cảm thấy xấu hổ vì sự hoài nghi của mình.

“Takeo, cậu bị lôi thôi rồi,” một tên lính gác lên tiếng. “Thầy Ichiro tìm cậu cả tiếng đồng hồ rồi đó.”

“Ê ông ngoại,” một tên lính khác hỏi ông lão. “Lão muốn gì, một tô mì hay một thứ gì khác?”

Thật vậy, lão ta nhìn như thể đang cần một bữa ăn thịnh soạn. Lão không trả lời, vẫn đứng yên một cách khiêm tốn bên ngoài cánh cổng.

“Cậu gặp ông lão này ở đâu vậy, Takeo? Cậu quá mềm lòng và dễ mang rắc rối vào mình! Đuổi ông ta đi!”

“Tôi đã nói với ông ta là tôi sẽ trình lên ngài Otori, và tôi sẽ làm chuyện đó. Nhưng hãy để ý mọi cử động của lão ta, và tuyệt đối không để lão vào nhà.”

Tôi quay qua nói với lão già: “Hãy đợi ở đây”, và chợt thấy một thoáng gì đó từ lão. Dĩ nhiên tôi biết lão nguy hiểm, nhưng kỳ lạ khi lão để cho tôi thấy một phần con người lão mà những tên lính gác không thấy được. Tôi phân vân không biết có nên để lão ở đây với hai tên lính canh. Dù sao thì chúng cũng võ trang đầy người, có thể đối phó với một lão già.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Tôi chạy băng qua khu vườn, hất tung đôi dép và nhảy lên cầu thang chỉ trong vài bước. Ngài Shigeru đang ngồi ở trên lầu nhìn ra vườn.

“Takeo, Ta đang suy nghĩ nếu có một phòng uống trà trong khu vườn thì tuyệt.”

“Ngài...” Tôi định nói, bỗng sững sờ khi thoáng thấy có ai di chuyển trong vườn. Tưởng là con chim diệc, nó vẫn đứng yên trong hồ một khối bất động màu xám, nhưng rồi lại thấy lão già hồi nãy ở ngoài cổng.

“Cái gì vậy?” ngài Shigeru buột miệng hỏi khi thấy khuôn mặt nghiêm trọng của tôi.

Nổi kinh hoàng như chụp lên tôi khi liên tưởng đến một vụ hành thích thứ hai. “Có người lạ trong vườn,” tôi gào lên. “Coi chừng hẩn!” Lo sợ cho hai tên lính gác, tôi nhào xuống cầu thang và chạy ra ngoài. Tim tôi đập thình thịch khi ra đến cổng. Mấy con chó vẫy đuôi nhóm dậy khi thấy tôi. Tôi kêu lớn làm mấy tên lính đều bước ra ngạc nhiên.

“Có chuyện gì vậy, Takeo?”

“Các người đã để lão ta vào!” tôi giận điên lên. “Lão già đó đang ở trong vườn.”

“Không có, lão ta vẫn còn ở ngoài đường kia, chỗ cậu bảo đứng chờ đó.”

Mắt tôi nhìn theo hướng tên lính khoác tay, và trong thoáng chốc tôi cũng bị lừa. Tôi thật sự nhìn thấy lão ta ngồi chờ bên ngoài dưới bóng râm bức tường lợp ngói, với vẻ kiên nhẫn, nhún nhường và vô hại. Rồi tôi chẳng thấy gì nữa, con đường trống trải không bóng người.

“Lũ điên!” tôi la lên. “Ta chẳng bảo các người lão ta nguy hiểm hay sao? Các người thật là lũ ngốc vô dụng, vậy mà dám xưng là người của tộc Otori? Về vườn mà canh giữ mấy con gà, và mong lũ chồn ăn hết gà các người đi!”

Bọn chúng há hốc mồm nhìn tôi. Chưa có ai trong nhà từng nghe tôi nói nhiều như thế. Cơn thịnh nộ của tôi bùng lên vì tôi cảm thấy mình có trách nhiệm đối với chúng, nhưng chúng phải nghe lời thì tôi mới bảo vệ

chúng được.

“Các người may mắn còn sống sót,” tôi nói xong rút gươm chạy trở lại vào nhà để tìm kẻ đột nhập.

Lão ta không còn trong vườn nữa, và khi nghe tiếng nói chuyện trên lầu tôi phân vân không biết có phải mình đã thấy ảo ảnh hay không. Ngài Shigeru gọi tên tôi nhưng nghe như đang cười, không có vẻ gì nguy hiểm cả. Khi tôi bước vào phòng và cúi chào ngài Shigeru thì thấy lão ta ngồi cạnh như thể họ là bạn cũ đang cười đùa với nhau. Trông lão ta không còn vẻ già cỗi nữa, có lẽ chỉ hơn ngài Shigeru vài tuổi, mặt lão giờ đây trông cởi mở và thân thiện.

“Nó không chịu đi cùng phía, hả?” ngài Shigeru hỏi.

“Đúng vậy, và nó bắt tôi phải ngồi đợi ngoài cổng.” Cả hai cùng cười ầm lên và đập tay xuống tấm thảm trải trên sàn. “Nhân thể, Shigeru, ông nên huấn luyện lính gác thêm. Takeo cũng đứng khi nổi giận với bọn lính.”

“Nó đứng lâu nay rồi,” ngài Shigeru trả lời với chút tự hào.

“Nó là một trong ngàn người – năng khiếu bẩm sinh chứ không do huấn luyện. Chắc chắn nó có liên quan đến Bộ-Lạc. Ngồi lên, Takeo, để ta nhìn xem.”

Tôi ngẩng đầu lên và ngồi thẳng người. Mặt nóng bừng vì thấy mình bị lừa. Ông ta không nói gì, chỉ lặng yên quan sát tôi.

Ngài Shigeru cất tiếng, “Đây là Munto Kenji, bạn cũ của ta.”

“Chào ngài Munto,” tôi chào lịch sự nhưng lạnh lùng, không để lộ tình cảm.

“Cậu không phải gọi ta là ngài. Ta không phải là một tướng công mặc dù một vài người trong số đó là bạn ta.” Kenji nhào người về phía tôi. “Đưa tay ta xem.”

Ông ta quan sát hai tay tôi, cả lưng bàn tay và lòng bàn tay.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

“Chúng tôi nghĩ nó giống Takeshi,” ngài Shigeru nói.

“Ờ. Nó có vẻ như Otori.” Kenji trở lại thế ngồi cũ và nhìn ra vườn. Màu sắc cuối cùng của mùa thu như phai dần. Chỉ có lá những cây phong còn sáng màu đỏ. “Tin tức về sự mất mát của ông đã làm tôi ưu phiền.”

“Tôi tưởng là mình không muốn sống nữa,” ngài Shigeru trả lời. “Nhưng sau nhiều tuần lễ trôi qua tôi thấy chịu đựng được. Tôi không dễ bị tuyệt vọng.”

“Dĩ nhiên là không,” Kenji đồng ý, thương cảm. Cả hai người cùng nhìn ra vườn qua cửa sổ. Không khí mùa thu lành lạnh, một cơn gió mạnh làm rung mấy cây phong, lá phong rơi xuống lạch trở thành màu đỏ sậm trong nước trước khi chảy ra sông.

Tôi cảm thấy lạnh và thèm được ngâm mình trong bồn nước nóng.

Kenji phá tan sự yên lặng. “Tại sao một cậu bé giống Takeshi nhưng hiển nhiên có gốc gác từ Bộ-Lạc lại ở trong nhà ông, Shigeru?”

“Tại sao ông lặn lội đến đây chỉ để hỏi tôi câu đó?” ngài Shigeru trả lời, hơi mỉm cười.

“Tôi sẽ kể ông nghe. Tin tức theo gió lan truyền là có thích khách đột nhập vào nhà ông. Kết quả là cái chết của một trong những sát thủ nguy hiểm nhất trong Tam Quốc.”

“Chúng tôi đã cố gắng giữ bí mật chuyện đó,” ngài Shigeru trả lời.

“Công việc của tôi là khám phá những bí mật như vậy. Shintaro đột nhập để làm gì?”

“Có lẽ để giết tôi,” Shigeru trả lời. “Như vậy hẳn là Shintaro. Tôi cũng nghi ngờ như vậy nhưng không có bằng cứ.” Một lúc sau ông nói thêm, “Kẻ nào đó rất muốn giết tôi. Có phải Iida đã thuê hẳn không?”

“Trước đây Shintaro có làm việc cho Tohan. Nhưng tôi không nghĩ Iida muốn giết ông một cách bí mật. Xét cho cùng thì Iida muốn chứng kiến tận mắt biến cố đó. Còn ai khác muốn giết ông?”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

“Ít nhất là một hai người mà tôi biết,” Shigeru trả lời.

“Thật khó mà tin là Shintaro đã thất bại,” Kenji tiếp tục. “Chúng ta phải tìm hiểu thằng nhỏ là ai. Ông gặp nó ở đâu?”

“Ông nghe gì trong gió?” Ngài Shigeru đáp trả, vẫn mỉm cười.

“Dĩ nhiên câu chuyện chính thức: nó là bà con xa bên mẹ của ông; với kẻ mê tín thì cho rằng ông đã đánh mất trí khôn và tin nó là em trai của ông hóa thân trở về; với kẻ hoài nghi thì cho rằng nó là con ông với một cô nông dân nào đó phía Đông.”

Ngài Shigeru cười lớn. “Tôi chưa già gấp đôi nó. Tôi phải là cha nó ở tuổi mười hai ư. Nó không phải là con tôi.”

“Dĩ nhiên là không, và tôi không tin nó là bà con hay hồn ma em ông hiện về cho dù nó giống Otori. Dù sao đi nữa nó phải có liên quan đến Bộ-Lạc. Ông tìm thấy nó ở đâu?”

Một trong những người hầu, Hakura, đi lên thắp đèn, và ngay tức khắc một con bướm đêm màu xanh lục bay nhào vào phòng hướng về ngọn đèn. Tôi đứng lên bắt con bướm vào tay, cảm giác được đôi cánh đầy phấn đập trong lòng bàn tay mình, và thả nó ra ngoài cửa sổ, đóng cửa lưới và ngồi xuống chỗ cũ.

Ngài Shigeru không trả lời Kenji, và Haruka trở lại với bình trà. Kenji không tỏ vẻ giận hay khó chịu. Ông ta nhìn ngắm các tách trà đơn giản có màu tím của đồ gốm địa phương, và uống trà mà không nói gì thêm, nhưng vẫn tiếp tục quan sát tôi.

Cuối cùng Kenji trực tiếp hỏi tôi, “Takeo, nói cho ta biết khi còn nhỏ cậu có đập vỡ những con ốc sên hay xé đứt càng những con cua không?”

Tôi không hiểu câu hỏi. “Có lẽ,” tôi trả lời, giả vờ đang uống trà mặc dù tách trà đã cạn.

“Có không?”

“Không.”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

“Tại sao?”

“Mẹ tôi nói như vậy là ác độc.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Giọng ông ta có chút buồn bã như thể thương hại tôi. “Hèn gì ông tìm cách né tránh, Shigeru. Tôi thấy được sự mềm yếu ở thằng bé, nó ghét sự tàn ác. Những người Hidden đã nuôi dưỡng nó.”

“Hiển nhiên vậy sao?” Ngài Shigeru hỏi.

“Chỉ với tôi,” Kenji ngồi xếp bằng, mắt khép lại, một tay để trên đầu gối. “Tôi biết nó là ai.”

Ngài Shigeru thở dài, khuôn mặt trở nên yên lặng và cảnh giác. “Vậy thì hãy nói cho chúng tôi biết.”

“Nó có tất cả đặc tính của họ Kikuta: ngón tay dài, chỉ tay thẳng vắt ngang lòng bàn tay, khả năng nghe nhạy bén. Khả năng đó đến bất chợt vào khoảng tuổi dậy thì, đôi lúc bị mất tiếng nói tạm thời nhưng cũng có thể vĩnh viễn...”

“Ông bày đặt chuyện!” Tôi la lên, không thể ngồi yên lặng thêm. Thật ra lúc đó tôi cảm thấy một nỗi khiếp sợ xâm chiếm. Tôi không biết gì về Bộ-Lạc, chỉ biết tên thích khách là một người của họ, nhưng tôi cảm giác như Kenji đang mở một cánh cửa đen tối trước mặt và tôi sợ hãi phải bước vào.

Ngài Shigeru lắc đầu. “Để ông ta nói. Đây là chuyện rất quan trọng.”

Kenji nhào người về phía trước và nói với tôi. “Ta sẽ nói cho cậu nghe về cha của cậu.”

Ngài Shigeru chen vào một cách cộc lốc, “Tốt hơn là bắt đầu về Bộ-Lạc. Takeo không hiểu nghĩa là gì khi ông nói nó dĩ nhiên là Kikuta.”

“Vậy sao?” Kenji nhướn mày. “Ờ, tôi không ngạc nhiên mấy vì nó được những người Hidden nuôi dưỡng. Tôi sẽ nói từ đầu. Năm gia đình của Bộ-Lạc xuất hiện từ xưa, trước khi có các bộ tộc và các tướng công. Họ đã có mặt khi mà thánh thần còn dạo chơi trên mặt đất này, khi mà yêu thuật

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

đáng sợ hơn sức mạnh tay chân. Lúc các bộ tộc xuất hiện và hình thành những liên minh dựa trên sức mạnh thì Bộ-Lạc không tham gia. Để giữ gìn những khả năng đặc biệt, họ xuất hiện trên giang hồ và trở thành những kẻ du hành, những người biểu diễn, bán hàng, và nhà ảo thuật.”

“Có lẽ họ đã làm những việc đó lúc ban đầu,” ngài Shigeru cắt ngang. “Nhưng cũng có nhiều người trở thành thương gia, tích lũy nhiều của cải và ảnh hưởng.” Quay qua tôi ngài nói, “Kenji kinh doanh rất thành công về các sản phẩm đậu nành và cho vay tiền.”

“Thời đại trở nên thối nát,” Kenji trả lời. “Như các thầy tu đã nói, chúng ta đang ở những ngày cuối cùng của luật pháp. Tôi đang nói về thời kỳ trước đây, chúng tôi thật sự có hoạt động kinh doanh. Thịnh vượng chúng tôi làm việc cho một bộ tộc nào đó và mang phù hiệu của họ, hoặc làm việc cho những người bạn hữu, như ngài Otori Shigeru. Nhưng dù làm gì đi nữa chúng tôi vẫn bảo tồn được những tài năng đặc biệt của ngày xưa, những tài năng mà một thời mọi người đều có nhưng giờ đây đã quên.”

“Ông có thuật phân thân,” tôi ngắt lời. “Mấy tên lính gác thấy ông vẫn còn ngoài đường, còn tôi thì thấy ông trong vườn.”

Kenji cúi chào tôi một cách chằm biếm. “Chúng tôi có thể phân thân và để hình ảnh thứ hai của mình ở lại. Chúng tôi có thể trở thành vô hình và chuyển động nhanh hơn mắt người có thể thấy. Sự tinh tế của mắt và tai là một đặc điểm khác. Bộ-Lạc đã duy trì những khả năng này bằng sự cố gắng kiên trì và huấn luyện gay go. Trong xứ sở đầy chiến tranh này thì những khả năng đó được một số người thấy hữu dụng và sẵn sàng trả giá cao. Hầu hết thành viên của Bộ-Lạc trở thành người do thám hay sát thủ ở một giai đoạn nào đó trong đời họ.”

Tôi cố tập trung để khỏi run rẩy. Máu trong người như thoát chảy ra ngoài. Tôi còn nhớ chính mình đã phân thân dưới lưỡi kiếm của Iida. Và tất cả âm thanh trong nhà, ngoài vườn và trong phố vang trong tai tôi càng lúc càng rõ.

“Kikuta Isamu, người mà tôi tin là cha cậu, không ngoại lệ. Cha mẹ ông ta là anh em họ nên ông thừa kế được những khả năng đặc biệt của dòng họ

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Kikuta. Ông ta đã là một sát thủ tuyệt hảo khi chưa đến ba mươi tuổi. Không ai biết bao nhiêu người đã chết dưới tay ông; hầu hết đều chết một cách tự nhiên và chưa bao giờ quy cho Kikuta. Ông ta là một bí ẩn ngay cả đối với những người trong họ Kikuta. Là một bậc sư về sử dụng thuốc độc, đặc biệt về một số cây cỏ trên núi giết người không để lại vết tích.

“Kikuta lúc đó đang đi tìm cây thuốc ở vùng núi phía Đông, và tá túc ở ngôi làng có nhiều dân theo đạo Hidden. Hình như dân làng ở đó kể cho Kikuta nghe về thượng đế họ bí mật thờ phượng, về điều răn không được giết người, về sự phán xét sau khi chết. Cậu biết hết những điều đó, tôi không cần phải nói. Trong chốn núi rừng xa xôi đó, cách xa những thù hận bộ tộc, Isamu đã chiêm nghiệm lại cuộc đời của mình. Có lẽ ăn năn hối hận ngập tràn. Có lẽ oan hồn những người chết kêu gọi. Kết quả là Kikuta đã từ bỏ cuộc sống với Bộ-Lạc và trở thành một người Hidden.”

“Và bị hành quyết?” ngài Shigeru buồn rầu hỏi.

“À, Kikuta đã phạm một luật lệ căn bản của Bộ-Lạc. Chúng tôi không thích bị chối bỏ như thế, nhất là do một thành viên có nhiều tài năng như Kikuta. Loại khả năng đó thật hiếm hoi thời nay. Nhưng thật sự mà nói thì tôi cũng không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra. Tôi không biết ngay cả chuyện Kikuta có một đứa con. Takeo hay tên thật là gì đi nữa thì chắc phải ra đời sau khi cha nó đã mất.”

“Ai giết ông ta?” Tôi hỏi, miệng khô khốc.

“Ai biết được? Có nhiều kẻ muốn giết ông ta, và một người đã làm chuyện đó. Dĩ nhiên không ai có thể đến gần Isamu nếu ông ta không thể là sẽ không bao giờ giết người nữa.”

Im lặng một hồi lâu. Căn phòng gần như tối thui, chỉ trừ một vùng sáng nhỏ gần cây đèn. Tôi không thể nhìn thấy mặt hai người, nhưng tôi chắc Kenji nhìn thấy tôi.

“Mẹ cậu không khi nào kể chuyện này sao?” Kenji hỏi, phá tan sự im lặng.

Tôi lắc đầu. Có rất nhiều điều người Hidden không kể ra, rất nhiều bí mật ngay giữa họ với nhau. Những gì không biết thì không thể tiết lộ khi bị tra

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

tấn. Nếu bạn không biết bí mật của người anh em thì bạn không thể phản bội người đó được.

Kenji cười. “Hãy thú thật đi, Shigeru, là ông không biết gì về cậu bé ông mang về nhà. Ngay cả Bộ-Lạc cũng không biết gì về nó – một thằng bé sở hữu tất cả tài năng tiềm tàng của dòng họ Kikuta!”

Ngài Shigeru không trả lời, nhưng khi ông nhào người về phía ánh đèn tôi thấy ông mỉm cười, vui vẻ và cởi mở. Thật là tương phản giữa hai người đàn ông này: ngài Shigeru rất thật tình cởi mở, Kenji thì bí hiểm và nhiều thủ thuật.

“Tôi cần biết chuyện này như thế nào. Tôi không nói chuyện vu vơ với ông, Shigeru. Tôi cần biết.” Giọng Kenji nghe dứt khoát.

Có tiếng động của Chiyo ở cầu thang. Ngài Shigeru trả lời, “Chúng ta phải tắm và ăn tối. Sau bữa ăn chúng ta sẽ tiếp tục câu chuyện.”

Ông sẽ không muốn tôi ở trong nhà này vì giờ đây ông đã biết tôi là con của một sát thủ. Đây là ý nghĩ đầu tiên đến với tôi khi ngồi trong bồn nước nóng, sau khi hai người kia đã tắm xong. Tôi nghe hai người nói chuyện ở phòng trên. Họ đang uống rượu và nhắc lại những chuyện về quá khứ. Rồi tôi nghĩ về người cha mà mình chưa bao giờ biết đến, cảm thấy một nỗi buồn sâu đậm vì ông đã không thoát khỏi nghiệp chướng. Ông đã từ bỏ sự giết chóc, nhưng nó không từ bỏ ông. Nó đã vươn những cánh tay dài ra và tìm thấy ông, ở một nơi chốn xa xôi như làng Mino, cũng giống như Iida nhiều năm sau đã tìm ra người Hidden ở đó. Tôi nhìn những ngón tay dài của mình. Những ngón tay này được tạo ra để làm gì? Để giết người ư?

Cho dù tôi thừa kế những gì từ cha, tôi cũng còn là đứa con của mẹ. Tôi được tạo dệt từ hai sợi chỉ hoàn toàn khác nhau, và cả hai hiện hữu trong máu thịt xương của tôi. Tôi cũng nhớ lại khi tôi nổi giận với đám lính gác. Lúc đó tôi đã cư xử như một chủ nhân của chúng. Có phải đây là sợi chỉ thứ ba của đời tôi, hay tôi sẽ bị tổng khứ đi vì ngài Shigeru giờ đã biết thân thế tôi?

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Những ý nghĩ này làm tôi đau khổ và quá khó khăn để tháo gỡ. Tiếng Chiyo kêu tôi lên ăn tối cắt ngang dòng suy tư. Nước nóng đã làm ấm thân thể và tôi cảm thấy đói bụng.

Ichiro cùng ngồi với ngài Shigeru và Kenji, các khay thức ăn đã bày ra. Họ đang nói những chuyện thông thường khi tôi đi lên: về thời tiết, về cách bố trí trong khu vườn, về chuyện học kém của tôi cũng như một vài tính xấu khác. Ichiro vẫn còn tức giận chuyện tôi đi đâu mất chiều hôm đó. Đường như buổi đi bơi với Fumio trên con sông giá lạnh mùa thu chiều nay như lùi xa về nhiều tuần trước.

Thức ăn ngon hơn thường ngày, nhưng chỉ có Ichiro thưởng thức. Kenji ăn rất nhanh, ngài Shigeru dường như không đụng đũa. Còn tôi thì vừa đói vừa buồn nôn, vừa sợ vừa mong cho bữa ăn chấm dứt. Ichiro ăn thật nhiều và thật chậm, tưởng như không bao giờ chấm dứt. Hai lần tôi tưởng bữa ăn đã xong nhưng ông ta vẫn “chỉ thêm một miếng nhỏ nữa.” Cuối cùng Ichiro vỗ bụng và ợ một tiếng nhỏ. Ông ta định tiếp tục câu chuyện dài dòng về khu vườn thì ngài Shigeru ra dấu. Ichiro nói thêm với Kenji vài câu đùa về tôi và vài câu chào trước khi rút lui. Hakura và Chiyo lên dọn dẹp các đĩa thức ăn. Sau khi họ lui xuống, tiếng chân và tiếng nói chuyện của họ mất dần sau nhà bếp thì Kenji ngồi thẳng lên, hai tay đưa ra, lòng bàn tay mở về phía ngài Shigeru.

“Thế nào?” Kenji hỏi.

Tôi ước chi mình có thể đi theo mấy người hầu. Tôi không muốn ngồi nghe hai người này bàn về số phận của mình. Chắc chắn đó sẽ là quyết định của họ. Kenji đến đây để đòi tôi cho Bộ-Lạc. Và ngài Shigeru chắc sẽ vui vẻ để tôi đi.

“Tôi không hiểu vì sao ông lại muốn biết rõ chuyện đó, Kenji?” Ngài Shigeru hỏi lại. “Thật khó tin là ông chưa biết gì hết. Nếu tôi nói cho ông nghe thì tôi tin tưởng là không có ai khác được biết. Ngay cả trong nhà này cũng không có ai biết ngoại trừ Ichiro và Chiyo.

“Ông nói đúng là tôi không biết thằng nhỏ là ai khi mang nó về đây. Tất cả xảy ra như một sự tình cờ. Buổi chiều đó tôi đi chệch hướng và hy vọng

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

tìm được chỗ tá túc qua đêm trong ngôi làng mà về sau tôi mới biết là làng Mino. Tôi đã du hành nhiều tuần lễ sau cái chết của Takeshi.”

“Ông định đi trả thù?” Kenji hỏi nhẹ nhàng.

“Ông cũng biết chuyện giữa Iida và tôi kể từ trận chiến ở Yaegahara. Nhưng tôi không mong sẽ gặp Iida giữa nơi hoang vu đó. Thật là một ngẫu nhiên kỳ lạ là chúng tôi, hai kẻ thù hằn nhau ghê gớm, lại cùng lúc đến nơi đó trong một ngày. Một điều chắc chắn là nếu tôi gặp Iida ở đó tôi sẽ tìm cách giết hắn. Nhưng thay vào đó tôi đã gặp thằng bé này.”

Ông kể vắn tắt chuyện tàn sát trong làng, Iida ngã ngựa, những gã Tohan đuổi theo tôi.

“Chuyện xảy ra do sự thôi thúc của tình thế. Những gã Tohan hăm dọa tôi. Bọn chúng mang khí giới. Tôi phải tự vệ.”

“Bọn chúng có nhận ra ông không?”

“Có lẽ không. Tôi mặc áo quần du hành, không dấu vết; trời tối dần, và đang mưa.”

“Nhưng ông biết bọn nó là Tohan?”

“Chúng nói là Iida muốn bắt thằng bé. Chỉ chừng đó đủ khiến tôi muốn bảo vệ nó.”

Kenji nói, như đổi đề tài, “Tôi nghe Iida đang tìm kiếm một liên minh chính thức với Otori.”

“Đúng vậy. Hai thúc phụ của tôi ủng hộ hòa bình với Iida mặc dù ý kiến của bộ tộc không đồng nhất.”

“Nếu Iida biết ông đang giữ thằng bé thì liên minh sẽ không thành.”

“Không cần thiết phải nói chuyện tôi đã biết,” ngài Shigeru trả lời với một thoáng giận dữ.

“Ngài Otori,” Kenji nói với vẻ mỉa mai cố hữu, và cúi đầu chào.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Không ai lên tiếng một hồi lâu. Rồi Kenji thở dài. “Số phận quyết định cuộc sống chúng ta cho dù chúng ta suy nghĩ bàn tính thế nào đi nữa. Không cần biết ai đã thuê Shintaro hành thích ông, kết quả vẫn như nhau. Trong vòng một tuần Bộ-Lạc đã biết về sự hiện diện của Takeo. Tôi phải cho ông biết rằng chúng tôi quan tâm đến thằng bé này, và chúng tôi sẽ không từ bỏ ý định.”

Tôi lên tiếng, âm thanh nghe yếu ớt, “Ngài Otori đã cứu sống tôi và tôi sẽ không rời xa ngài.”

Ông đưa tay ra vỗ lên vai tôi như một người cha, và quay về Kenji: “Tôi không để mất nó.”

“Trên hết mọi sự chúng ta muốn giữ nó sống còn,” Kenji trả lời. “Khi nào còn an toàn thì nó có thể ở đây. Nhưng còn một vấn đề. Những tên Tohan ông gặp trên núi: Có lẽ ông đã giết chúng?”

“Ít nhất một tên, có thể hai tên.”

“Một tên.” Kenji sửa lại.

Ngài Shigeru nhướng mày. “Ông đã biết rồi sao còn bận tâm hỏi lại?”

“Tôi cần lấp một vài khoảng trống, và muốn biết ông đã biết gì.”

“Một hay hai tên thì có khác gì nhau?”

“Gã bị chém cụt tay vẫn còn sống. Tên nó là Ando, một trong những kẻ thân cận lâu nay của Iida.”

Tôi vẫn còn nhớ gã mặt sói đuổi theo tôi lên núi và không dừng được sự rùng mình.

“Gã Ando không biết ông là ai và vẫn chưa biết tông tích của Takeo. Nhưng hẳn ta đang tìm kiếm các người. Với sự chấp thuận của Iida, gã quyết tâm theo đuổi sự trả thù.”

“Tôi trông chờ lần gặp gỡ sắp đến,” ngài Shigeru trả lời.

Kenji đứng lên và bước quanh phòng. Khi ông ngồi xuống mỉm cười với

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

khuôn mặt cười mở, dường như suốt cả buổi chiều nay ông ta chỉ trao đổi những lời đùa dõn và phiếm bàn về vườn tược.

“Tốt, tốt,” Kenji nói. “Giờ thì tôi biết chính xác Takeo đang bị nguy hiểm gì, và tôi có thể bắt đầu bảo vệ nó và dạy nó cách tự bảo vệ.” Bỗng nhiên Kenji làm tôi kinh hoàng: ông cúi rạp trên sàn chào tôi và nói, “Khi nào ta còn sống thì cậu vẫn an toàn. Ta thề với cậu như thế.” Tôi tưởng ông ta châm biếm, nhưng vẻ nguy trang trên khuôn mặt ông biến mất, và trong thoáng chốc tôi thấy được chân diện mục của ông ta. Như thể tôi thấy thanh xà kiếm Jato bừng sống. Rồi bao kiếm che lại, và Kenji lại nói đùa. “Nhưng cậu phải làm đúng những gì ta bảo.”

Ông cười với tôi. “Ta đoán chừng Ichiro thấy cậu quá phiền toái. Ở tuổi ông ta không nên bận bịu với một đứa trẻ như cậu. Ta sẽ phụ trách chuyện học tập của cậu. Ta sẽ là sư phụ của cậu.”

Với một cử động cầu kỳ, Kenji kéo áo khoác xoay một vòng chung quanh thân hình và mím môi, tức khắc trở thành ông lão hiền lành tôi bảo đứng chờ ngoài cổng. “Như vậy đi nếu ngài Shigeru tử tế cho phép điều đó.”

“Hình như tôi không có chọn lựa nào khác,” ngài Shigeru trả lời, rót thêm rượu và nở nụ cười cười mở.

Mắt tôi nhìn từ người này qua người khác. Một lần nữa tôi kinh ngạc thấy sự khác biệt giữa hai người. Tôi nghĩ là mình thấy trong mắt của Kenji một vẻ gì đó không hẳn là sự khinh khỉnh nhưng gần như vậy. Giờ thì tôi đã hiểu tường tận lối sinh hoạt của Bộ-Lạc, tôi biết nhược điểm của họ là sự kiêu ngạo. Họ trở nên say mê với những kỹ năng khác thường của họ, và đánh giá thấp địch thủ. Nhưng lúc đó vẻ mặt của Kenji làm tôi tức giận.

Một lát sau mấy người hầu đi lên trải giường và tắt đèn. Tôi nằm yên không ngủ một lúc khá lâu, lắng nghe âm thanh của đêm tối. Những tiết lộ trong buổi nói chuyện ban chiều từ từ diễu hành qua tâm trí tôi, tàn mác, tập trung và lại diễu hành. Đời sống tôi không còn tùy thuộc vào tôi nữa. Nhưng nếu không có ngài Shigeru thì tôi đã mất mạng. Nếu ông không tình cờ gặp tôi trên núi như ông nói...

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Nhưng có phải là tình cờ? Mọi người, ngay cả Kenji, chấp nhận lời giải thích của ông: Sự việc xảy ra hoàn toàn do tình thế thúc đẩy, một cậu bé chạy trốn, những tên Tohan đầy hăm dọa, cuộc đánh nhau...

Tôi sống lại khung cảnh đó trong đầu mình. Tôi như nhớ lại thời điểm chạy trốn trên núi, khi con đường phía trước trống trơn. Một cây bách hương khổng lồ và một người bước ra từ phía sau thân cây và chụp lấy tôi – không phải ngẫu nhiên mà có chủ ý. Tôi nghĩ về ngài Shigeru và những gì tôi biết về ông thật ít ỏi. Mọi người nhận xét ngài Shigeru theo bề ngoài: bốc đồng, tốt bụng, rộng rãi. Tôi cũng tin ông ta có những đặc tính đó, nhưng tôi không thể không phân vân về những gì ẩn tàng bên dưới. *Ta không để mất nó*, ông đã nói. Nhưng tại sao ông muốn nhận làm con một người của Bộ-Lạc, con trai của một sát thủ? Tôi nghĩ về con chim diệc thật là kiên nhẫn đứng rình trước khi mổ con mồi.

Bầu trời ửng sáng, mấy con gà bắt đầu gáy trước khi tôi đi vào giấc ngủ.

Những tên lính gác thích thú trêu chọc tôi khi Kenji chính thức trở thành sư phụ.

“Takeo, hãy coi chừng ông già đó. Lão rất nguy hiểm, có thể lão đâm cậu với cây bút lông!”

Lũ lính gác không thấy chán với câu nói đùa đó. Tôi chẳng thèm trả lời chúng. Cứ để chúng tưởng tôi ngốc nghếch thì tốt hơn là chúng biết rõ thân thế của Kenji và phát tán tin tức đó ra ngoài. Đó là một bài học vỡ lòng của tôi. Càng ít người biết về mình thì họ càng dễ lộ con người họ ra cho mình thấy. Tôi bắt đầu nghĩ ngợi có bao nhiêu người hầu hay tùy tùng đáng tin cậy với bên ngoài có vẻ ngây ngô nhưng thật sự là người của Bộ-Lạc đang thực hiện những mưu đồ, thủ đoạn và ám sát.

Kenji dẫn dắt tôi làm quen với những thủ thuật của Bộ-Lạc, nhưng tôi vẫn còn những bài học về bộ tộc từ Ichiro. Giai cấp chiến binh là sự đối nghịch hoàn toàn với Bộ-Lạc. Họ đánh giá cao sự ngưỡng mộ và tôn trọng của

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

người khác, cũng như danh tiếng và chỗ đứng của họ trong xã hội. Tôi phải học lịch sử, nghi thức xã giao, phép lịch sự và ngôn ngữ của họ. Tôi phải tìm hiểu về nguồn gốc bộ tộc Otori bắt đầu nhiều thế kỷ trước đây, cho đến gốc gác có vẻ thần thoại trong hoàng gia của Hoàng Đế, đến lúc cái đầu tôi quay cuồng với tên tuổi và phả hệ.

Ngày ngắn dần và đêm lạnh hơn. Sương giá bắt đầu viền trắng khu vườn. Không lâu nữa tuyết sẽ rơi lấp kín những lối đi trên núi, gió bão mùa đông sẽ đóng cửa hải cảng, và Hagi sẽ bị cô lập cho đến mùa xuân sang năm. Âm thanh từ ngôi nhà bây giờ mang một giai điệu khác, êm dịu và ngái ngủ.

Điều gì đó như mở khóa lòng khao khát học hỏi của tôi. Kenji cho rằng đó là tính chất của Bộ-Lạc xuất hiện sau nhiều năm lãng quên. Tôi ham thích học hỏi mọi thứ, từ những chữ viết phức tạp nhất đến những chiêu kiếm khó khăn. Tôi học những môn này với sự toàn tâm toàn ý, nhưng với những bài học của Kenji thì tôi có những phản ứng khác nhau. Những bài học đó không khó – tôi thu nhận dễ dàng và tự nhiên – nhưng có điều gì đó trong những bài học này làm tôi ghê sợ, cái gì đó trong tôi không muốn trở thành con người mà Kenji huấn luyện.

“Chỉ là một trò chơi,” ông ta nói với tôi nhiều lần. “Hãy làm như chơi một trò chơi.” Nhưng là một trò chơi kết thúc với cái chết. Kenji đã nhận xét đúng về tính chất của tôi. Được nuôi dưỡng giữa những người Hidden hiền hòa, tôi ghê tởm chuyện giết người.

Kenji tìm hiểu khía cạnh đó của tôi. Và ông ta lo lắng. Kenji và ngài Shigeru thường bàn với nhau làm sao để tôi có thể cứng rắn hơn.

“Nó có tất cả tài năng, chỉ trừ cái đó,” Kenji nói với vẻ thất vọng. “Vì thiếu cái đó nên những tài năng khác chỉ làm nó bị nguy hiểm.”

“Biết đâu được,” Shigeru trả lời. “Khi gặp tình thế chúng ta sẽ ngạc nhiên thấy thanh kiếm nhảy vào tay như thể thanh kiếm có ý chí của riêng nó.”

“Ông bẩm sinh như thế, Shigeru, và với tất cả sự huấn luyện từ nhỏ đã trui rèn tính chất đó. Tôi tin là Takeo sẽ do dự trong giây phút sống chết.”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

“Hừ,” ngài Shigeru lầm bầm, đến gần lò than hơn và kéo áo khoác trùm lên người. Tuyết rơi suốt ngày, tạo thành một lớp dày trong vườn, phủ đầy cây cối, đội mũ trắng lên đầu những cây đèn. Bầu trời trong không mây, sương giá làm cho tuyết lóng lánh. Hơi thở lửng lơ trong không khí khi chúng tôi nói.

Mọi người trong nhà vẫn còn yên ngủ, chỉ có ba chúng tôi quây quần chung quanh lò than, sưởi ấm bàn tay với những ly rượu nóng. Rượu làm tôi bạo dạn đặt câu hỏi, “Ngài Shigeru chắc đã giết nhiều người?”

“Ta không biết đã khi nào đếm chưa, nhưng ngoài trận chiến ở Yaegahara, có lẽ không nhiều lắm. Ta chưa bao giờ giết một người tay không, hay giết vì thích thú như một vài kẻ đồi bại. Tốt hơn con vẫn giữ như bây giờ chỗ đứng đi vào con đường đó.”

Tôi muốn hỏi thêm, *Ngài có thuê sát thủ để trả thù không?* Nhưng tôi không dám. Tôi thật tình ghét sự độc ác và chùn tay trước ý nghĩ giết người. Nhưng mỗi ngày tôi biết thêm về sự khát khao trả thù của ngài Shigeru. Lòng khao khát đó lây lan qua tôi và nuôi dưỡng lòng khao khát của riêng tôi. Đêm đó tôi mở cửa nhìn ra vườn vào những giờ đầu tiên của buổi sáng. Vầng trăng khuyết và một ngôi sao đơn độc nằm sát nhau trên bầu trời, và trông thật thấp như thể đang nghe lén thành phố yên ngủ. Không khí lạnh như dao cắt.

Ta có thể giết người, tôi suy nghĩ. Ta có thể giết Iida. Và tiếp theo: Ta sẽ giết Iida. Ta sẽ học cách giết Iida.

Vài ngày sau tôi làm Kenji và ngay cả chính tôi ngạc nhiên. Khả năng xuất hiện ở hai nơi cùng một lúc của Kenji trước đó vẫn lừa được tôi. Có lúc tôi thấy ông già Kenji trong bộ áo khoác phai màu ngồi đó nhìn tôi tập dượt làm ảo thuật với hai bàn tay hay tập lộn nhào về phía sau, rồi tôi nghe giọng ông ta kêu tôi từ ngoài đường. Nhưng lần này tôi cảm giác và nghe được hơi thở của Kenji, nhảy về phía lão, chụp ngay cổ và vật ngã lão trên đất trước khi tự hỏi, *Lão đang ở đâu?*

Ngay cả tôi cũng ngạc nhiên khi thấy mấy ngón tay của mình tự động tìm đến mạch máu trên cổ Kenji là nơi chỉ cần ấn mạnh có thể làm chết người.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Tôi chỉ giữ lão trong một khoảnh khắc rồi buông lão ra và chúng tôi nhìn nhau.

“Ờ, phải như thế!” Kenji khen.

Tôi nhìn hai bàn tay khéo léo của mình với những ngón tay dài dường như thuộc về một kẻ lạ nào đó.

Hai bàn tay của tôi làm được những chuyện khác mà tôi không ngờ. Khi tôi đang tập viết với Ichiro, bàn tay phải bỗng nhiên phác họa vài đường, có thể là một con chim núi sắp sửa bay ra khỏi tờ giấy, hay khuôn mặt của một người tôi không biết là mình đã nhớ. Ichiro tát vào đầu tôi vì những chuyện như vậy, nhưng những bức phác họa lại làm lão ta thích thú và đem khoe với ngài Shigeru.

Ngài Shigeru rất vui thích, và cả Kenji.

“Đó là đặc điểm của Kikuta,” Kenji khoe và kiêu hãnh như thể lão tự sáng tác. “Rất hữu dụng. Khả năng này sẽ giúp Takeo đảm nhiệm một vai trò, một nguy trang hoàn hảo. Nó sẽ là một nghệ sĩ: Nó sẽ đi mọi nơi để vẽ và không ai nghi ngờ nó sẽ nghe gì.”

Ngài Shigeru cũng thực tế không kém, “Vẽ tên cụt tay,” ngài ra lệnh.

Chân dung tên mặt sói như tự động hiện ra dưới ngọn bút lông. Ngài Shigeru nhìn chăm chú vào bức vẽ và lầm bầm, “Ta sẽ biết nó lần nữa.”

Thầy dạy vẽ được mời đến, và trải qua những ngày mùa đông một tính cách mới của tôi phát triển. Khi tuyết bắt đầu tan, Tomasu, thằng nhỏ bán khai lang thang rừng núi, chỉ biết thú vật và cây cỏ, đã vĩnh viễn biến mất. Tôi trở thành Takeo, ít nói, bên ngoài hiền lành, một nghệ sĩ, có vẻ một sách, một bề ngoài được cải trang để che dấu hai lỗ tai và hai con mắt có khả năng không bỏ sót một chi tiết nào, và một trái tim đang học bài trả thù.

Tôi không hiểu Takeo này có thật hay chỉ là sản phẩm tạo ra để phục vụ những mục đích của Bộ-Lạc, và của tộc Otori.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Muto Kenji

*** Chương 4 ***

Cỏ tre đã chuyển màu trắng ở viền lá và cây phong đang khoác chiếc áo choàng thù kim tuyến. Junko mang cho Kaede áo quần cũ của phu nhân Noguchi, cẩn thận tháo ra và may lại với những chỗ đã phai màu lộn vào trong. Khi thời tiết mỗi ngày mỗi lạnh hơn Kaede thầm cảm ơn đã không còn ở trong tòa lâu đài, không phải chạy ngược chạy xuôi qua khoảng sân, lên xuống những bậc thang khi tuyết tiếp tục rơi trên lớp tuyết cũ đã đóng băng. Giờ đây công việc của Kaede khá nhàn hạ: cùng với đám đàn bà con gái nhà Noguchi mỗi ngày cô may vá hay làm thủ công gia dụng, lắng nghe những câu chuyện kể và làm thơ, học viết kiểu chữ đàn bà. Nhưng Kaede vẫn không vui vẻ.

Phu nhân Noguchi luôn luôn chê trách Kaede: bà khó chịu vì cô thuận tay trái, phu nhân so sánh hình dáng Kaede với các cô con gái của bà một cách thiên vị, bà tỏ vẻ thương hại chiều cao quá khổ và dáng gầy ốm của Kaede. Phu nhân thường tỏ ra choáng sốc vì Kaede không được dạy dỗ trong hầu hết mọi chuyện, không bao giờ thú nhận rằng chuyện đó có lẽ lỗi ở phu nhân.

Khi ở phòng riêng Junko thường khen Kaede có làn da trắng, tay chân thanh tú và mái tóc dày. Mỗi khi có dịp Kaede thường ngắm mình trong gương và nghĩ là cô có nhan sắc. Cô biết đàn ông nhìn cô thèm muốn, ngay cả trong dinh thự của Nugochi, nhưng cô sợ hãi đám đàn ông. Từ lần bị tên lính gác tấn công, mỗi khi có đàn ông lại gần cô đều cảm thấy da dẻ nổi gai ốc. Cô khiếp đảm khi nghĩ chuyện phải lấy chồng. Mỗi khi có khách đến viếng thăm Noguchi, cô lại sợ hãi nghĩ rằng đó là người chồng tương lai của mình. Nếu cô phải có mặt trong tiệc trà rượu, tim cô đập nhanh, tay cô run rẩy, cho đến lúc phu nhân quyết định là cô quá vụng về không thể hầu tiếp khách và phải ở yên trong khu vực đàn bà.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Kaede trở nên buồn chán và lo lắng. Cô cãi và với con gái phu nhân, rầy la mấy đứa hầu về những chuyện lật vặt, và bức bối với cả Junko.

“Cô ta phải lấy chồng,” phu nhân Noguchi tuyên bố, và Kaede kinh hoàng khi biết rằng đám cưới được thu xếp một cách vội vã với một kẻ tùy tùng của ngài Noguchi. Quà hứa hôn được trao đổi, và cô nhận ra người đàn ông mà cô đã thấy trong lần hội kiến với ngài Noguchi. Gã đàn ông đó không những quá già - gấp ba tuổi cô, đã lập gia đình hai lần, và có bề ngoài làm cô ghê tởm - nhưng cô biết rõ giá trị của mình. Cuộc hôn nhân này là một sỉ nhục cho cô và gia đình cô. Kaede đang bị vất bỏ đi. Cô khóc mỗi đêm và không ăn uống gì được.

Một tuần trước lễ cưới, những người đưa tin đến vào ban đêm làm cả nhà thức giấc. Phu nhân Noguchi giận dữ kêu Kaede đến.

“Cô thật là bất hạnh, tiểu thư Shirakawa. Ta nghĩ là cô bị lời nguyền rủa. Vị hôn phu của cô đã chết.”

Gã hôn phu đó trong khi ăn mừng chấm dứt thời kỳ ở góa, uống rượu với bạn bè đã bị lên cơn bất ngờ, và chết ngay trên những ly rượu.

Kaede như thoát nạn, nhưng cái chết thứ hai cũng bị xem là lỗi của Kaede. Như vậy đã có hai người đàn ông chết liên quan đến cô, và tiếng đồn bắt đầu lan rằng ai muốn Kaede đều rước lấy cái chết.

Kaede hy vọng chuyện đó sẽ làm mọi người không ai còn muốn cưới cô nữa, nhưng một buổi chiều nọ khi tháng thứ ba sắp chấm dứt, cây cỏ đâm chồi và mọc lá non, Junko thì thăm với cô: “Một người ở bộ tộc Otori được chọn làm phu quân của tiểu thư.”

Họ đang thù và Kaede giật mình lạc mất nhịp điệu mũi thù và đâm kim vào ngón tay làm chảy máu. Junko dặt vội tấm lụa để khỏi bị dính máu.

“Ông ta là ai?” Kaede hỏi, đưa ngón ta vào miệng và cảm thấy vị mặn của máu mình.

“Tôi không biết chính xác. Nhưng ngài Iida đã đồng ý, và Tohan muốn lập

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

liên minh với Otori hầu khống chế toàn bộ vùng Trung Thổ.”

“Ông ta bao nhiêu tuổi?” Kaede cố gắng hỏi tiếp.

“Không rõ, tiểu thư. Nhưng tuổi tác không quan trọng ở người chồng.”

Kaede cầm mẫu thêu lên: hình những con hạc màu trắng và con rùa màu xanh trên nền màu hồng đậm – cái áo cưới. “Tôi muốn cái áo này không bao giờ hoàn tất!”

“Tiểu thư Kaede, hãy vui lên. Cô sẽ rời khỏi đây. Tộc Otori sống ở Hagi, gần biển. Đó là một hôn phối cân xứng với tiểu thư.”

“Hôn nhân làm ta kinh hãi,” Kaede trả lời.

“Ai cũng sợ hãi những gì mình không biết! Nhưng đàn bà rồi sẽ thích chuyện hôn nhân, tiểu thư sẽ thấy.” Junko cười khúc khích một mình.

Kaede nhớ lại bàn tay của tên lính gác, sức mạnh và sự ham muốn của hắn, và cảm thấy một nỗi khiếp sợ dâng lên trong lòng. Bàn tay Kaede bình thường nhanh nhẹn và khéo léo, bây giờ chậm lại. Junko rầy cô nhưng vẫn tử tế, và đối xử với cô hết sức dịu dàng suốt ngày hôm đó.

Vài ngày sau Kaede được gọi lên gặp ngài Noguchi. Trước đó cô nghe tiếng chân ngựa nặng nề và tiếng kêu lớn của người lạ mỗi khi có khách đến nhà, nhưng cô vẫn ở yên trong phòng như thường lệ. Kaede đi vào phòng khách với tâm trạng lo lắng, nhưng cô thật ngạc nhiên và vui mừng khi thấy cha cô đang ngồi ở vị trí thượng khách, gần ngài Noguchi.

Khi cúi đầu sát đất để chào cô thoáng thấy nét sung sướng hiện ra trên mặt cha. Cô thấy hãnh diện vì cha đã thấy cô ở tư thế vinh dự hiện nay. Cô thề là sẽ không bao giờ làm cha mình buồn rầu hay mất danh dự.

Khi Kaede được lệnh ngồi lên, cô kín đáo nhìn trộm cha mình. Tóc ông thưa và bạc hơn, khuôn mặt có thêm những nét nhăn. Kaede mong mỗi được nghe tin về mẹ và em gái; cô hy vọng sẽ được gặp riêng cha.

“Tiểu thư Shirakawa,” ngài Noguchi bắt đầu. “Chúng ta nhận được lời cầu hôn tiểu thư, và cha cô đến để chấp thuận.”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Kaede lại cúi chào và nói nhỏ: “Ngài Noguchi.”

“Đó là một vinh dự lớn cho tiểu thư. Hôn nhân này sẽ đóng dấu sự liên minh giữa Tohan và Otori, và sẽ liên kết ba gia đình cổ đại với nhau. Ngài Iida sẽ tham dự lễ cưới: Thật vậy, ngài muốn tổ chức tại Inuyama. Vì mẹ tiểu thư không được khỏe, một người thân của gia đình tiểu thư là phu nhân Maruyama sẽ hộ tống cô đến Tsuwano. Hôn phu của cô là Otori Shigeru, cháu của các lãnh chúa Otori. Shigeru và các tùy tùng sẽ gặp tiểu thư ở Tsuwano. Ta nghĩ không cần gì khác nữa, thu xếp như vậy là đầy đủ và thỏa đáng.”

Kaede đưa mắt nhìn cha khi nghe nói mẹ không khỏe. Cô không nghe rõ những gì ngài Noguchi nói sau đó. Nhưng rồi Kaede cũng biết toàn bộ sự việc được thu xếp thế nào để ít tốn kém và ít phiền hà nhất cho Noguchi: vài áo mặc đi đường và cho đám cưới, có thể có một người hầu đi theo Kaede. Thật sự ông ta chiếm phần tiện nghi trong cuộc trao đổi này.

Ngài Noguchi đang nói đùa về cái chết của tên lính gác. Mặt Kaede đổi sắc. Ánh mắt cha cô nhìn xuống.

Ta thật vui sướng khi ông ta phải mất một người vì ta, Kaede suy nghĩ một cách độc ác. Mong cho ông ta mất cả trăm người nữa.

Thân phụ của Kaede phải trở về nhà ngày hôm sau vì phu nhân đau yếu nên ông không thể ở lại lâu. Đang cao hứng, ngài Noguchi thúc dục thân phụ Kaede gặp riêng cô. Kaede đưa cha đến căn phòng nhỏ nhìn ra khu vườn. Trời ấm áp, hơi nặng nề vì mùi hương của mùa xuân. Một con chim chích đang hót trên cành thông. Junko đem trà mời khách. Sự lịch sự và ân cần của Junko làm phụ thân Kaede thấy thoải mái.

“Cha vui khi thấy con có một người bạn ở đây, Kaede,” ông nói nhỏ.

“Bệnh tình của mẹ con như thế nào?” Kaede hỏi, vẻ nôn nóng.

“Cha ước mong mẹ con sẽ khá hơn. Cha sợ rằng mùa mưa sẽ làm mẹ con yếu thêm. Nhưng cuộc hôn nhân này làm bà tươi tỉnh hơn. Otori là một gia tộc lớn, và ngài Shigeru hình như là một người đàn ông cao quý. Ông ta có danh tiếng, được nhiều người yêu quý và tôn trọng. Đó thật là

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

những gì chúng ta có thể hy vọng cho con – hơn cả điều chúng ta hy vọng.

“Thế thì con vui mừng,” cô nói dối để làm vui lòng cha.

Ông nhìn ra những cây hoa đào ngoài vườn, nặng trĩu và mơ mộng trong nét đẹp riêng. “Kaede, vấn đề tên lính bị chết...”

“Đó không phải lỗi con,” cô trả lời vội vàng. “Đội trưởng Arai đã hành động để bảo vệ con. Tất cả đều do lỗi của tên lính.”

Ông thở dài. “Họ nói con nguy hiểm đối với đàn ông – rằng ngài Otori nên cảnh giác. Không chuyện gì được xảy ra làm cản trở cuộc hôn nhân này. Con hiểu cha muốn nói gì không, Kaede? Nếu cuộc hôn nhân này không được tiến hành – nếu như người ta quy lỗi ở con – thì tất cả chúng ta cầm bằng như đã chết.”

Kaede cúi đầu, tim nặng trĩu. Cha cô giống như một người xa lạ.

“Nhiều năm qua con đã mang gánh nặng về sự an toàn của gia đình chúng ta. Mẹ và em thương nhớ con. Còn ta nếu được làm lại từ đầu thì ta sẽ có chọn lựa khác. Có thể ta tham gia vào trận chiến Yaegahara, gia nhập phe Iida ngay từ đầu thay vì đợi chờ xem ai là người thắng thế... nhưng tất cả giờ đây là chuyện đã qua và không thể trở lại. Ngài Noguchi đã làm xong phần của ngài trong thỏa ước. Con còn sống, và sẽ có một hôn nhân tốt đẹp. Cha biết là con sẽ không làm chúng ta thất vọng.”

“Thưa cha,” Kaede nói lúc một cơn gió nhẹ bất ngờ thổi qua vườn, các cánh hoa màu hồng và trắng bay như tuyết rơi trên mặt đất.

Hôm sau cha Kaede từ giã. Cô đứng nhìn cha đi cùng với những tùy tùng. Họ là những người thân cận với gia đình trước khi cô sinh ra, và cô nhớ tên một vài người: bạn thân của cha cô, Shoji, và một người trẻ tuổi, Amano, chỉ lớn hơn cô vài năm. Sau khi họ đi qua cổng lâu đài, móng ngựa xéo nát bông đào rụng đầy như trái thảm trên những bậc đi bằng đá, cô chạy đến bức tường ngoài dãi mắt nhìn theo họ dần biến mất dọc theo bờ sông. Cuối cùng khi đám bụi không còn bay lên, tiếng chó sủa chấm dứt, thì họ đã đi xa.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Lần tới khi cô gặp lại cha thì cô đã là một người đàn bà có gia đình, trở về nhà cha mẹ thăm viếng theo nghi thức.

Kaede trở về phòng, vè cau có để ngăn nước mắt chảy. Tâm trạng Kaede không vui hơn khi nghe có tiếng người lạ. Ai đó đang nói chuyện với Junko. Tiếng nói chuyện mà Kaede khinh ghét, tiếng một cô gái nhỏ có tiếng cười rúc rích với âm cao. Kaede tưởng tượng một cô gái tí hon, đôi má tròn như búp bê, bước đi ngẩn như chim, và cái đầu lắc lư hay cúi chào.

Khi Kaede vội vã đi vào phòng, Junko và cô gái lạ đang chuẩn bị áo cưới cho cô, sửa lại lần cuối nếp gấp đường may. Noguchi muốn tống khứ Kaede đi cho nhanh. Nhiều giỏ tre, hộp gỗ đã sẵn sàng để gói đồ. Nhìn thấy chúng càng làm Kaede khó chịu.

“Người này làm gì ở đây?” Kaede hỏi một cách cẩu kỉnh.

Cô gái nằm bẹp giữa sàn, hơi quá đáng, như Kaede đã biết trước.

“Đây là Shizuka,” Junko trả lời. “Nó sẽ tháp tùng tiểu thư Kaede đi Inuyama.”

“Tôi không muốn nó,” Kaede nói ngay. “Tôi muốn bà đi với tôi.”

“Tiểu thư, Tôi không thể rời đây được. Phu nhân Noguchi chẳng bao giờ cho phép.”

“Thì nói phu nhân đưa người khác.”

Shizuka, vẫn úp mặt trên sàn, nghe như có tiếng nước nở. Kaede chắc cô ta chỉ giả vờ nên không lay chuyển.

“Tiểu thư đang bực mình. Tin về cuộc hôn nhân, cha của tiểu thư mới từ già...” Junko tìm cách xoa dịu. “Nó là một đứa hầu giỏi, rất xinh, rất lanh lợi. Ngồi lên, Shizuka: Để tiểu thư nhìn.”

Con hầu ngồi lên nhưng không nhìn thẳng vào Kaede. Từ đôi mắt vẫn nhìn xuống, nước mắt nhỏ giọt. Nó sụt sịt một hai lần và nói, “Tiểu thư, xin đừng đuổi tôi. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì cho tiểu thư. Tôi thề là tiểu

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

thư sẽ không bao giờ tìm được ai hầu hạ tiểu thư giỏi hơn tôi. Tôi sẽ cống tiểu thư khi trời mưa, sẽ để tiểu thư sưởi chân trong người tôi khi trời lạnh.” Nước mắt cô bé hình như đã khô và cô lại mỉm cười.

“Bà không cảnh báo cho tôi biết tiểu thư Shirakawa xinh đẹp như thế này,” Shizuka xoay qua nói với Junko. “Hèn gì đàn ông chết vì tiểu thư!”

“Không được nói vậy!” Kaede thét lên. Cô giận dữ bước về phía cửa. Hai người làm vườn đang lượm từng cái lá khỏi lớp rêu. “Ta chán phải nghe điều đó.”

“Chuyện đó sẽ được người ta nhắc hoài,” Junko nhận xét. “Đó là một phần của đời sống tiểu thư.”

“Tôi ước chi đàn ông chịu chết vì tôi.” Shizuka cười. “Nhưng dường như họ rơi vào và thoát ra tình yêu với tôi cũng dễ dàng như tôi đối với họ!”

Kaede không quay lại. Shizuka lê trên gối đến các hộp may và bắt đầu xếp áo quần lại, vừa làm vừa hát nho nhỏ. Giọng cô trong và rõ. Đó là bài hát về một làng quê nhỏ bé trong rừng thông, về một cô gái và một chàng trai trẻ. Kaede còn nhớ bài hát đó thời xa xưa. Bài hát làm Kaede ý thức rằng thời thơ ấu của nàng đã qua đi, rằng nàng sắp làm vợ một người xa lạ, rằng nàng sẽ không bao giờ biết đến tình yêu. Những người dân quê có thể biết đến yêu đương, nhưng một người ở vị thế như nàng thì ngay cả suy nghĩ đến tình yêu cũng không thể được.

Kaede bước trở lại phòng, quỳ xuống cạnh Shizuka, giăng lấy cái áo và nói: “Nếu người có làm thì hãy làm cho đàng hoàng!”

“Dạ, thưa tiểu thư,” Shizuka rạp người xuống. “Cảm ơn tiểu thư, cô sẽ không hối tiếc!”

Shizuka ngồi lên và nói nhỏ, “Người ta kháo nhau là ngài Arai rất quan tâm đến tiểu thư Shirakawa. Họ nói với nhau về lòng quý trọng của ông ta đối với danh dự tiểu thư.”

“Người biết Arai?” Kaede hỏi ngay.

“Tôi là người cùng thành phố với ông ta, thưa tiểu thư. Từ Kumamoto.”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Junko nhoẻn cười và nói, “Tôi có thể yên tâm từ giã tiểu thư khi biết Shizuka sẽ lo lắng cho cô.”

Thế là Shizuka trở thành một phần của đời sống Kaede, nửa làm Kaede bức mình, nửa làm cô vui lòng. Shizuka thích chuyện tầm phào, phổ biến những tin đồn không dè dặt, thường có mặt ở nhà bếp, chuồng ngựa, lâu đài, và trở về phòng với hàng tá câu chuyện. Ai cũng biết mặt cô và cô ta chẳng sợ đám đàn ông. Kaede thì thấy đàn ông sợ Shizuka nhiều hơn, họ ngăn những lời lẽ trêu chọc và miệng lưỡi sắc bén của cô ta. Ngoài mặt có vẻ cầu thả, nhưng cô ta chăm sóc Kaede rất tỉ mỉ. Nào là xoa bóp khi Kaede nhức đầu, xoa dầu làm bằng thảo mộc và sáp ong để làm mềm làn da cho Kaede, tĩa lông mày cho thanh tú. Kaede dần dần phụ thuộc vào Shizuka và rót cuộc tin tưởng vào cô ta. Shizuka làm Kaede vui cười, và nhờ cô ta Kaede mới tiếp xúc với thế giới bên ngoài mà lâu nay Kaede vẫn bị cô lập.

Và như thế Kaede được biết về các mối liên hệ phức tạp giữa các bộ tộc, nhiều hận thù cay đắng tồn tại sau trận chiến Yaegahara, những liên minh Iida đang xây dựng với Otori và Seishuu, sự giằng co liên tục của những người tranh dành vị thế và một lần nữa chiến tranh đang được chuẩn bị. Kaede cũng được biết về những người Hidden, về việc Iida bức hại họ, và việc Iida đòi hỏi các liên minh phải làm theo.

Kaede chưa bao giờ nghe nói đến những người Hidden nên lúc đầu Kaede nghĩ rằng Shizuka bịa chuyện. Một buổi chiều nọ Shizuka, với vẻ dịu dàng khác thường, thì thầm với Kaede rằng có nhiều dân làng bị bắt và giải trong cũi tre về lâu đài Noguchi. Họ sẽ bị treo trên tường cao của lâu đài cho đến khi chết vì đói khát. Chim quạ sẽ mổ ăn thịt họ ngay cả khi họ chưa chết.

“Tại sao? Họ đã phạm tội gì?” Kaede thắc mắc.

“Họ nói là có một thượng đế bí mật, toàn năng và họ không thể xúc phạm hay chối bỏ. Họ chẳng thà chịu chết.”

Kaede rùng mình. “Tại sao ngài Iida lại ghét họ đến thế.”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Shizuka ngoái cổ nhìn lui mặc dù trong phòng không có ai. “Họ nói thượng đế bí mật sẽ trừng phạt Iida sau khi chết.”

“Nhưng Iida là lãnh chúa quyền lực nhất trong Tam Quốc. Ngài có thể làm bất cứ gì ngài muốn. Họ không có quyền phán xét ngài.” Đối với Kaede những người dân quê bình thường lại có thể phán xét hành động của một lãnh chúa là một ý tưởng lỗ bịch.

“Những người Hidden tin rằng thượng đế của họ xem mọi người đều bình đẳng. Trong con mắt thượng đế của họ không có tướng công hay lãnh chúa. Chỉ có người tin và người không tin vào thượng đế.”

Kaede cau mày. Hèn gì Iida muốn tiêu diệt họ. Kaede muốn hỏi thêm nhưng Shizuka đổi đề tài.

“Phu nhân Maruyama sẽ đến bất cứ lúc nào. Và lúc đó chúng ta sẽ bắt đầu lên đường.”

“Rời bỏ nơi chốn chết chóc này sẽ là một điều tốt.” Kaede nói.

“Chết chóc ở khắp nơi.” Shizuka cầm cái lược chải một đường dài trên tóc Kaede. “Phu nhân Maruyama là bà con gần với tiểu thư. Tiểu thư đã gặp phu nhân khi còn nhỏ không?”

“Nếu có thì ta cũng không còn nhớ. Phu nhân là chị em họ với mẹ ta, ta nghĩ vậy, nhưng ta biết rất ít về phu nhân. Người có gặp phu nhân chưa?”

“Tôi có thấy phu nhân,” Shizuka cười trả lời. “Người như tôi không thể gặp người như phu nhân được.”

“Nói cho ta nghe về phu nhân.” Kaede nói.

“Như tiểu thư đã biết, phu nhân sở hữu một khu vực lớn ở vùng tây nam. Chồng và con trai phu nhân đã mất, con gái phu nhân là người thừa kế đang làm con tin ở Inuyama. Ai cũng biết phu nhân không phải là thân hữu với bộ tộc Tohan, mặc dù chồng của phu nhân là Tohan. Con gái riêng của chồng phu nhân có hôn phối với anh em họ của Iida. Người ta đồn đãi rằng sau khi chồng phu nhân chết thì gia đình bên chồng đã đầu độc con trai của phu nhân. Trước đây Iida đề nghị phu nhân lấy em trai

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

của Iida nhưng phu nhân từ chối. Bây giờ người ta đồn là chính Iida muốn cưới phu nhân.”

“Nhưng Iida đã có vợ, và hai người có con trai.” Kaede cắt ngang.

“Những đứa trẻ con của phu nhân Iida đều qua đời khi còn nhỏ tuổi. Sức khỏe của phu nhân cũng rất kém, có thể nguy hiểm bất cứ lúc nào.”

Nói một cách khác, ông ta có thể giết chết vợ, Kaede suy nghĩ nhưng không dám nói ra.

“Thế nào đi nữa,” Shizuka tiếp tục. “Người ta nói rằng phu nhân Maruyama không bao giờ lấy Iida và cũng không chịu cho con gái lấy ông ta.”

“Phu nhân tự mình quyết định sẽ lấy ai? Nghe như là một người đàn bà nhiều quyền lực.”

“Maruyama là khu vực cuối cùng của những lãnh địa hùng mạnh mà quyền thừa kế thuộc về phái nữ,” Shizuka giải thích. “Điều đó làm cho phu nhân có nhiều quyền lực hơn những người phụ nữ khác. Hơn nữa, phu nhân có thứ quyền lực khác gần như ma thuật. Phu nhân bỏ bùa người ta để đạt mục đích.”

“Người tin có chuyện đó hay sao?”

“Nếu không thì làm sao giải thích được là phu nhân vẫn tồn tại? Gia đình bên chồng đã chết của phu nhân, ngài Iida, và hầu hết tộc Tohan có thể tiêu diệt phu nhân, nhưng bà vẫn sống sót, cho dù đã mất đi một người con trai và con gái thì bị bắt làm con tin.”

Kaede cảm thấy tim thắt lại vì thương cảm. “Tại sao phụ nữ phải chịu đựng thế này? Tại sao chúng ta không được tự do như đàn ông?”

“Thế giới nó như vậy,” Shizuka trả lời. “Đàn ông mạnh hơn và không bị ràng buộc bởi cảm xúc về sự dịu dàng hay khoan dung. Đàn bà yêu đàn ông nhưng đàn ông không đáp lại tình yêu đó.”

“Ta sẽ không bao giờ rơi vào tình ái,” Kaede nói.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

“Tốt hơn là đừng yêu,” Shizuka cười đồng ý. Cô ta sửa soạn giường nệm và cả hai nằm xuống ngủ. Kaede nằm suy nghĩ về phu nhân có quyền lực như đàn ông, người đã mất con trai và con gái cũng xem như mất. Kaede nghĩ về cô gái nhỏ đang bị cầm giữ làm con tin của Iida ở Inuyama và thấy xót thương cho cô bé.

Phòng tiếp tân của phu nhân Noguchi được trang hoàng theo kiểu ở đất liền, cửa và các tấm bình phong được vẽ hình núi non và các cây tùng. Kaede không thích những hình này, cô thấy nó nặng nề, có vẻ lòe loẹt phô trương, chỉ trừ bức hình ở xa nhất phía bên trái vẽ hình hai con chim trĩ rất sống động như chỉ muốn bay đi. Đôi mắt sáng, cái đầu hếch lên, hai con chim như đang lắng nghe tiếng nói chuyện trong phòng với vẻ linh hoạt hơn cả những phụ nữ đang quỳ gối trước phu nhân Noguchi.

Ngồi phía bên trái phu nhân là vị khách hôm nay, phu nhân Maruyama. Phu nhân Noguchi làm dấu cho Kaede xích lại gần hơn. Cúi người sát sàn nhà, Kaede lắng nghe tiếng nói giả dối ở phía trên đầu.

“Dĩ nhiên chúng tôi thất vọng khi tiểu thư Kaede ra đi: Tiểu thư cũng giống như con gái chúng tôi. Và chúng tôi cũng không muốn làm phiền nhiều đến phu nhân Maruyama. Chúng tôi chỉ yêu cầu Kaede được phép tháp tùng với phu nhân đến Tsuwano. Ở đó sẽ có các tướng công Otori đón tiếp.”

“Tiểu thư Shirakawa sẽ vào làm dâu nhà Otori ư?” Kaede thích tiếng nói nhỏ dịu dàng mới cất lên. Kaede ngẩng đầu chỉ một chút ít để thấy hai bàn tay nhỏ xếp ngay ngắn trong lòng phu nhân.

“Vâng, với ngài Otori Shigeru,” phu nhân Noguchi nói như rên. “Thật là một vinh dự lớn. Dĩ nhiên phu quân của tôi rất thân cận với ngài Iida, là người muốn sự kết hợp này.”

Kaede thấy hai bàn tay của phu nhân siết chặt đến nổi trắng bạch. Sau một hồi im lặng thật lâu đến mức gần như thất lễ, phu nhân Maruyama

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

cất tiếng, “Ngài Otori Shigeru ư? Tiểu thư Shirakawa thật may mắn.”

“Phu nhân đã gặp ngài Shigeru? Tôi chưa bao giờ có hân hạnh đó.”

“Tôi biết ngài Otori rất ít,” phu nhân Maruyama trả lời. “Ngồi lên tiểu thư Shirakawa, hãy cho ta xem mặt tiểu thư.”

Kaede ngẩng mặt lên.

“Tiểu thư còn rất trẻ!”

“Tôi mười lăm tuổi, thưa phu nhân.”

“Chỉ lớn hơn con gái ta chút xíu,” giọng của phu nhân Maruyama nghe nhẹ và yếu. Kaede thu can đảm nhìn vào đôi mắt đen có hình dáng tuyệt hảo của phu nhân. Hai con ngươi mở lớn như bị sốc, và da mặt phu nhân trắng bệch hơn cả màu phấn trắng. Rồi phu nhân như tự chủ được, nở nụ cười trên môi, nhưng nụ cười không đến được cặp mắt.

Mình đã làm gì phu nhân? Kaede bối rối suy nghĩ. Cô cảm thấy mình bị thu hút đến với phu nhân. Có lẽ Shizuka nói đúng: Phu nhân Maruyama có thể sai khiến bất cứ ai làm bất cứ gì cho phu nhân. Sắc đẹp của phu nhân đang phai nhạt, điều đó đúng, nhưng những đường nhăn nhẹ chung quanh mắt và môi như làm cho khuôn mặt thêm cá tính và sức mạnh. Nhưng thái độ lạnh lẽo của phu nhân đã làm Kaede tổn thương sâu đậm.

Phu nhân không thích mình, Kaede suy nghĩ với một nỗi thất vọng choáng ngợp.

*** Chương 5 ***

Tuyết đã tan, ngôi nhà và khu vườn lại bắt đầu ca hát với nước. Tôi đã ở Hagi được sáu tháng. Tôi học đọc, viết và học vẽ. Tôi đã học nhiều cách giết người, mặc dù chưa có dịp thực hành. Tôi có thể nghe nhịp đập tim của người khác mà đoán ý định của họ. Tôi cũng học những kỹ năng hữu ích khác, không hẳn do Kenji chỉ dạy, mà do khai thác từ khả năng bẩm sinh. Tôi có thể xuất hiện cùng lúc ở hai nơi khác nhau, trở thành vô hình, có thể làm im mồm mấy con chó bằng cách nhìn chúng khiến chúng ngủ ngay lập tức. Tôi tự khám phá khả năng này và giữ kín không cho Kenji biết. Chính ông ta đã dạy tôi phải thủ đoạn.

Tôi sử dụng những kỹ xảo này khi nào cảm thấy buồn chán vì bị giam hãm trong nhà làm những việc thường ngày không ngưng nghỉ như học, tập tành, và vâng lời hai ông thầy nghiêm khắc. Đối với tôi thật là dễ dàng đánh lừa đám lính gác, làm cho mấy con chó ngủ, và lén ra khỏi nhà chẳng ai thấy. Ngay cả Ichiro và Kenji cũng đã bị tôi lừa vài lần, khi tưởng tôi ngồi đâu đó trong nhà chăm chỉ với giấy mực, đâu biết rằng tôi đang cùng Fumio lang thang trong các ngõ hẻm chung quanh bến cảng, hay đang bơi dưới sông, hay lắng nghe thủy thủ và ngư phủ kể chuyện, đang thở hít bầu không khí trộn lẫn mùi muối, mùi cây gai dầu của lưới hay dây thừng, mùi tôm cá sống, luộc chín, nướng, hầm làm bao tử chúng tôi sôi lên vì đói. Tôi nghe nhiều giọng nói khác nhau, của những người từ phía Tây, từ các đảo, và cả từ đất liền. Tôi lắng nghe những câu chuyện mà người trong cuộc không ngờ đang bị nghe trộm, và từ đó biết được đời sống của người dân, nỗi sợ hãi cũng như những ước mơ của họ.

Đôi lúc tôi lang thang một mình, bơi qua bên kia sông hay đi qua đặng cá. Tôi thám hiểm những vùng đất ở xa, sâu bên trong núi, ở đó nông dân có những cánh đồng bí mật, che dấu dưới nhiều hàng cây không ai thấy và do đó không bị đánh thuế. Tôi thấy chồi non xanh của lá cây ở các bụi

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

rậm, nghe rừng cây dẻ bưng sống với tiếng côn trùng vo vo tìm kiếm nhụy phấn trên các cọng hoa màu vàng. Tôi cũng nghe nông dân rì rầm như côn trùng, cần nhẩn không ngưng về các quan Otori, về gánh nặng sưu thuế tăng mãi. Và thỉnh thoảng tên ngài Shigeru được nhắc đến, tôi biết hơn một nửa dân chúng bất mãn vì các thúc phụ của ngài đang ngự trị trong lâu đài thay vì chính ngài Shigeru. Đây là tội phản nghịch, nên họ chỉ nói trong đêm tối hay sâu trong rừng là nơi không ai có thể nghe lỏm được trừ tôi, và tôi không nhắc đến chuyện này với bất cứ ai.

Mùa xuân thành linh xuất hiện trên cảnh vật; khí trời ấm áp, cả bầu trời như đầy sức sống. Tôi bồn chồn không hiểu lý do. Tôi tìm kiếm một điều gì đó không rõ là gì. Kenji dẫn tôi đến khu nhà thổ cho tôi ngủ với gái, không biết là tôi đã đến nơi đó với Fumio, nhưng tôi cũng chỉ giải thoát được lòng khao khát trong phút chốc. Những cô gái làm tôi thêm muốn nhưng cũng làm tôi cảm thấy thương hại. Họ làm tôi nhớ lại những đứa con gái cùng lớn lên với tôi ở làng Mino. Bọn chúng đều có cùng hoàn cảnh, bị gia đình bán cho nhà thổ vì đói kém. Một số còn quá trẻ, không lớn hơn những đứa con nít bao nhiêu. Tôi tìm kiếm gương mặt của em tôi trong đám con gái này. Mặc dù xấu hổ nhưng tôi không sờn lòng.

Lễ hội mùa xuân đến, người ta chen chúc nhau ngoài đường và ở đền thờ. Trống đánh mỗi đêm, những tay đánh trống ướt đầm mồ hôi trên tay trên mặt, lóng lánh dưới ánh đèn lồng, như bị ma ám nên không biết mệt. Tôi không cưỡng được cơn sốt hoan lạc, mê mẩn điên cuồng của đám đông. Đêm đó tôi đi chơi với Fumio, theo sau một đám đàn ông phần khích đang rước tượng thánh trên các ngã đường. Vừa giã từ Fumio tôi bị đám đông xô đẩy suýt dẫm lên một gã đàn ông. Hắn quay lại và tôi nhận ra gã: đó là người đã ở lại nhà chúng tôi ở Mino một đêm và cảnh cáo về dã tâm của Iida. Đó là một người đàn ông lùn mập có khuôn mặt xấu xí nhưng lạnh lợi, một kẻ bán rong thỉnh thoảng ghé qua làng Mino. Trước khi quay đi tôi thấy trong mắt hắn ta như lóe một tia nhìn nhận ra tôi và có lẫn một chút thương hại.

Hắn la lên như át tiếng ồn của đám đông, “Tomasu!”

Tôi lắc đầu, làm mắt trở mây lạnh nhưng hắn vẫn khẳng khẳng. Hắn kéo

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

tôi ra khỏi đám đông vào một con hẻm. “Tomasu, phải cậu không – thằng nhỏ ở làng Mino?”

“Ông lầm rồi. Tôi không biết ai tên Tomasu hết.”

“Ai cũng nghĩ cậu đã chết!”

“Tôi không hiểu ông nói chuyện gì.” Tôi cười, như thể đó là một câu chuyện đùa, và cố chen mình trở lại với đám đông. Hắn chụp cánh tay và giữ tôi lại, và khi hắn mở miệng tôi biết trước hắn sẽ nói gì.

“Mẹ cậu đã chết. Họ giết bà. Họ giết cả làng. Cậu là người duy nhất còn sống sót! Nhưng làm sao cậu trốn thoát được?” Hắn cố kéo mặt tôi lại gần. Tôi có thể ngửi mùi hơi thở và mùi mồ hôi của hắn.

“Ông say rồi, ông già! Mẹ tôi còn sống mạnh khỏe ở Hofu, lần cuối tôi nghe tin bà.” Tôi đẩy hắn ra và đưa tay rờ con dao. “Tôi là người của Otori.” Tôi tỏ vẻ giận dữ, không cười nữa.

Hắn thụt lùi. “Công tử tha lỗi cho tôi. Tôi nhìn sai rồi. Giờ tôi đã thấy công tử không phải là người tôi nhầm tưởng.” Hắn hơi say nhưng sợ hãi đã làm hắn nhanh chóng tỉnh rượu.

Vài ý nghĩ lướt nhanh qua đầu tôi, bức thiết nhất là bây giờ tôi phải giết người đàn ông này, một kẻ bán rong vô hại trước đây đã khuyến cáo gia đình tôi về Tohan. Tôi biết đích xác phải làm gì: tôi sẽ dẫn hắn vào sâu trong hẻm, làm hắn mất thăng bằng, thọc con dao vào mạch máu chính trên cổ hắn, rạch lên, và để hắn té xuống như một thằng say, chảy máu cho đến khi chết. Ngay cả nếu có ai nhìn thấy cũng không ai dám bắt tôi.

Đám đông vừa đi qua; con dao đang ở trong tay tôi. Hắn quỳ xuống, đầu cúi sát đất, ấp úng cầu xin tha mạng.

Ta không thể giết hắn, tôi tiếp tục suy nghĩ, không cần thiết phải giết hắn. Hắn đã xác định ta không phải là Tomasu, và ngay cả nếu hắn nghi ngờ, hắn cũng chẳng dám nói cho ai biết. Dù sao thì hắn cũng là một người Hidden.

Tôi quay đi và để cho người ta đưa đẩy đến tận cổng đền. Tôi lách khỏi

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

đám đông và đi về con đường chạy dọc theo bờ sông. Chỗ này vắng người và tối nhưng tôi vẫn còn nghe tiếng la hò của người xem hội, tiếng tụng kinh của thầy cúng và tiếng chuông chùa buồn tẻ. Sóng dưới sông đập vào và kéo ra từ những con thuyền, cầu tàu và đám lau sậy. Tôi còn nhớ đêm đầu tiên ở nhà ngài Shigeru. *Con sông luôn luôn ở trước cửa nhà. Thế giới luôn luôn hiện diện ở ngoài kia. Và chúng ta phải sống trong thế giới đó.*

Mấy con chó ngái ngủ hiền lành, nhìn theo khi tôi đi qua cổng, nhưng đám lính gác thì không biết. Trong những trường hợp như thế này tôi thường lén vào phòng canh và làm chúng kinh ngạc, nhưng tối nay tôi không còn bụng dạ nào để đùa dỡn. Tôi chưa chát nghĩ rằng chúng chậm chạp và lơ đãng, thật dễ dàng nếu một tay thích khách của Bộ-Lạc muốn lén vào nhà, như đã xảy ra trước đây. Tôi bỗng cảm thấy ghê tởm cho cái thế giới đầy mờ ám, trá trở, và những thủ đoạn mà tôi thật rành rỏi. Tôi ao ước được trở lại làm thằng nhỏ Tomasu, mỗi buổi chiều chạy xuống núi trở về nhà với mẹ.

Khóe mắt tôi như cháy bỏng. Khu vườn đầy mùi thơm và âm thanh của mùa xuân. Những đóa hoa nở sớm phản chiếu dưới ánh trăng một màu trắng mỏng manh. Sự tinh khiết của những bông hoa trắng như đâm vào tim tôi. Tại sao thế giới có thể vừa xinh đẹp vừa ác nghiệt như thế này?

Những ngọn đèn trên hành lang chập chờn trong gió nhẹ. Kenji ngồi trong bóng tối. Ông ta gọi tôi, “Ngài Shigeru cần nhắc Ichiro vì đã để cậu xổng đi. Ta mới bảo rằng, “Ngài có thể làm một con chồn thuần lại nhưng không thể làm nó trở thành con chó nhà được!” Ông ta thấy rõ mặt tôi khi tôi bước vào chỗ sáng. “Chuyện gì vậy?”

“Mẹ tôi đã mất.” *Chỉ có con nít mới khóc. Người lớn phải chịu đựng.* Thằng nhỏ Tomasu trong tim tôi đang khóc nhưng Takeo mắt vẫn ráo.

Kenji kéo tôi lại gần và hỏi nhỏ, “Ai nói cho cậu biết?”

“Một người tôi gặp trước đây ở làng Mino có mặt ở đền thờ lúc nãy.”

“Hắn nhận ra cậu?”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

“Hắn tưởng vậy. Nhưng tôi đã thuyết phục là hắn nhìn lầm. Nhưng khi hắn tưởng tôi là Tomasu hắn báo tin là mẹ tôi đã mất.”

“Ta chia buồn với cậu,” Kenji nói chiếu lệ. “Ta hy vọng là cậu đã giết hắn ta.”

Tôi không trả lời, không cần thiết. Kenji đã biết trước khi hỏi xong câu hỏi. Kenji cúi tiết đánh mạnh vào lưng tôi, như Ichiro thường làm khi tôi viết sót một nét chữ. “Cậu thật điên rồ, Takeo.”

“Hắn ta tay không, vô hại. Hắn quen biết gia đình tôi.”

“Đúng như ta vẫn lo sợ. Cậu để lòng trắc ẩn trói tay cậu. Cậu không biết là cái gã cậu tha mạng đó sẽ luôn luôn thù ghét cậu? Những gì cậu đã làm chỉ thuyết phục hắn ta tin rằng cậu chính là Tomasu.”

“Tại sao hắn ta phải chết vì số phận của tôi? Hắn chết thì mang lại lợi lộc gì? Chẳng có gì hết!”

“Ta chỉ lo cái miệng của hắn sẽ đem lại tai họa cho cậu,” Kenji trả lời và bước vào trong tim Shigeru.

Tôi không còn được mọi người trong nhà sủng ái nữa, và bị cấm không cho ra phố lang thang một mình. Kenji canh chừng rất kỹ, và hầu như tôi không thể nào lẩn trốn được. Điều đó không ngăn được tôi làm thử. Như mọi khi, tôi phải đối diện với trở ngại mới tìm cách vượt qua. Kenji tức điên lên vì tôi không vâng lời, nhưng kỹ năng của tôi càng phát triển sắc bén hơn, và tôi càng ngày càng thấy tự tin hơn.

Sau khi Kenji kể chuyện tôi đã thất bại trong vai trò sát thủ, ngài Shigeru nói chuyện với tôi về cái chết của mẹ tôi. “Con đã khóc cho mẹ con trong đêm đầu tiên chúng ta gặp gỡ. Bây giờ con không thể để lộ một dấu hiệu đau buồn nào hết, vì con không biết có ai đang theo dõi con.”

Nỗi buồn đau vì thế nằm trong tim tôi, không lộ diện. Ban đêm tôi yên lặng nhắm những lời kinh của người Hidden cầu nguyện cho linh hồn mẹ

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

tôi và cho các em tôi. Nhưng tôi không đọc kinh tha thứ mẹ tôi đã dạy. Tôi không có ý định yêu mến kẻ thù. Tôi để sự đau buồn nuôi dưỡng ý chí trả thù.

Đêm đó cũng là lần cuối tôi gặp Fumio. Khi tôi trốn được Kenji và đi đến cảng thì những con tàu của gia đình Terada đã biến mất. Những ngư phủ kể lại tôi nghe rằng họ đã bỏ đi một đêm trước vì không chịu nổi sưu thuế và các quy định bất công. Người ta đồn đãi họ bỏ đi Oshima, là nơi mà trước đây gia đình Terada cư ngụ. Với cái đảo ở vùng xa xôi đó làm căn cứ, họ chắc sẽ trở thành cướp biển.

Khoảng thời gian này, trước khi mùa mưa bắt đầu, ngài Shigeru trở nên rất quan tâm đến việc xây dựng và tiến hành kế hoạch xây phòng uống trà nổi vào cuối căn nhà. Tôi tháp tùng ngài đi chọn gỗ, những thân cây gỗ bách hương sẽ được dùng làm cột đỡ mái và sàn nhà, những tấm ván gỗ cây bách cho các bức tường. Mùi gỗ xẻ làm tôi nhớ đến núi rừng, các ông thợ mộc có tính cách giống đàn ông ở làng tôi, dáng lăm lì nhưng thỉnh thoảng bật ra những tràng cười lớn từ các câu nói đùa khó hiểu. Tôi bỗng trở lại thói quen nói chuyện bằng ngôn ngữ mộc mạc trước đây, sử dụng những từ ngữ ở quê làng tôi mà mấy tháng nay tôi không dùng. Thỉnh thoảng tôi làm họ cười khúc khích vì những tiếng lóng ở làng Mino.

Ngài Shigeru tỏ ra thích thú tìm hiểu các công đoạn xây dựng, từ việc đốn cây trong rừng đến lúc cưa bào những tấm ván, và những phương pháp làm sàn khác nhau. Chúng tôi đi đến xưởng gỗ nhiều lần với ông thợ cả, Shiro, một người hình như được tạo bằng vật liệu ông ta rất mến yêu là gỗ, anh em với bách hương và cây bách. Shiro nói về tính chất và linh hồn của từng loại gỗ, và những gì gỗ đem từ rừng núi về nhà.

“Mỗi loại gỗ có âm thanh riêng của nó. Mỗi ngôi nhà có một giọng ca riêng biệt.”

Tôi cứ tưởng một mình tôi biết ngôi nhà có thể ca hát. Tôi đã lắng nghe ngôi nhà của ngài Shigeru trong nhiều tháng qua, đã nghe tiếng ca của nó nhẹ dần vào âm nhạc mùa đông, đã nghe âm thanh những cây đà, bức tường bị ép xuống dưới sức nặng của tuyết, đông lại và tan ra, co lại và dần ra. Giờ thì ngôi nhà đang hát với âm thanh của nước.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Shiro quan sát tôi như thể ông biết tôi đang nghĩ gì.

“Tôi nghe rằng ngài Iida cho làm một sàn nhà có thể hát như chim họa mi,” Shiro nói. “Nhưng ai lại cần một sàn gỗ biết hát như chim trong khi nó đã có bài hát riêng?”

“Mục đích của sàn gỗ đó là gì?” Ngài Shigeru hỏi một cách thản nhiên.

“Ngài Iida sợ bị ám sát. Sàn gỗ đó là một biện pháp phòng vệ. Không ai có thể vượt qua sàn gỗ mà không làm cho nó kêu lên.”

“Sàn gỗ đó được làm như thế nào?”

Người thợ già lấy một miếng gỗ của cái sàn đang làm dở và giải thích cách các khớp được nối nhau thế nào để tạo ra tiếng kêu kẹt. “Tôi nghe là ở kinh đô cũng có loại sàn này. Hầu hết người ta muốn cái sàn gỗ yên tĩnh. Cái nào phát ra tiếng kêu đều phải làm lại. Nhưng Iida không thể ngủ vào ban đêm. Ông ta sợ thích khách lén vào hại ông – và bây giờ thì ông ta nằm thức vì sợ cái sàn sẽ kêu lên!” Shiro cười khúc khích một mình.

“Lão có thể làm một cái sàn gỗ như vậy không?” Ngài Shigeru yêu cầu.

Shiro nhìn tôi cười. “Tôi có thể làm cái sàn thật yên tĩnh đến Takeo cũng không nghe được. Tôi nghĩ là có thể làm một cái sàn biết hát.”

“Takeo sẽ phụ giúp lão,” ngài Shigeru tuyên bố. “Takeo cần biết mọi chi tiết về cái sàn đó.”

Lúc đó tôi không dám hỏi tại sao. Tôi có một ý nghĩ nhưng không muốn nói thành lời. Câu chuyện tiếp tục về cái phòng uống trà, và trong khi vẫn điều khiển việc xây cất, Shiro làm một cái sàn gỗ nhỏ biết hát, thay thế lối đi ở hành lang ngôi nhà, và tôi theo dõi cách đặt từng tấm ván, từng khớp nối và từng cái chốt.

Chiyo than phiền tiếng cọt kẹt làm bà nhức đầu, nghe giống như tiếng chuột kêu hơn là tiếng chim hót. Nhưng rồi cả nhà quen dần, và tiếng ồn đó trở thành một phần của tiếng nhạc mỗi ngày của ngôi nhà.

Kenji thật vui với cái sàn mới: ông ta nghĩ rằng cái sàn gỗ sẽ giữ tôi không

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

trốn ra ngoài được. Ngài Shigeru không giải thích vì sao tôi phải biết cách làm cái sàn đó, nhưng tôi nghĩ rằng ông biết cái tác động của nó đối với tôi. Suốt ngày tôi lắng nghe tiếng kêu của cái sàn gỗ. Chỉ nghe âm thanh của nó tôi biết ngay ai đang bước trên sàn. Tôi có thể đoán nốt kế tiếp của bài nhạc do cái sàn tạo ra. Tôi cố gắng đi trên sàn thế nào để không đánh thức những con chim của sàn gỗ. Chuyện này thật là khó khăn – vì Shiro đã làm thật tốt cái sàn biết hát – nhưng không phải là không thể được. Tôi đã quan sát khi cái sàn được làm. Tôi biết cái sàn chẳng có phép phù thủy gì. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi tôi vượt qua được cái sàn mà không phát ra tiếng động. Với một sự kiên nhẫn điên cuồng, mà giờ đây tôi biết đó là một tính chất của Bộ-Lạc, tôi thực tập đi trên sàn.

Những cơn mưa bắt đầu. Một đêm nọ tôi không ngủ được vì trời quá nóng và ẩm ướt. Tôi ngồi dậy đi đến bể nước để uống, sau đó đứng ở cửa nhìn cái sàn trải dài trước mắt. Tôi biết là mình sẽ bước qua cái sàn này mà không đánh thức ai hết.

Tôi di chuyển nhanh nhẹn, tôi biết nên đặt chân ở đâu và nặng nhẹ thế nào. Những con chim vẫn nằm yên tĩnh. Tôi cảm thấy một khoái cảm sâu sắc, không phải phấn khích, vì đã luyện tập được những kỹ năng của Bộ-Lạc, cho đến khi tôi nghe tiếng thở, và quay lại thì thấy ngài Shigeru đang nhìn.

“Ngài nghe hay sao?” Tôi hỏi, vẻ thất vọng.

“Không. Ta thức dậy từ nãy giờ. Con có thể làm lại không?”

Tôi vẫn ở tư thế lom khom thêm một lát, tự lắng mình vào bản thân theo phương pháp của Bộ-Lạc, gạt hết mọi chuyện ra khỏi tâm thức, chỉ lắng nghe tiếng động của đêm tối. Và tôi chạy trở lại bằng qua sàn. Những con chim họa mi của sàn gỗ tiếp tục ngủ say.

Tôi nghĩ về Iida đang nằm thức ở Inuyama, lắng nghe sàn gỗ biết hát. Tôi tưởng tượng mình đang lén băng qua sàn về phía ông ta, hoàn toàn im lặng, hoàn toàn không thể phát hiện được.

Nếu ngài Shigeru cũng suy nghĩ như tôi, ông không nói ra. Ông ta chỉ nói:

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

“Ta thất vọng về Shiro. Ta cứ tưởng cái sàn sẽ đánh bại được con.”

Cả hai chúng tôi không nói ra, nhưng câu hỏi “*Liệu cái sàn của Iida có thể đánh bại tôi?*” vẫn lơ lửng trong tâm trí chúng tôi, trong không khí nặng nề của một đêm tháng sáu.

Phòng uống trà đã làm xong, và chúng tôi thường uống trà ở đó vào chiều tối, làm tôi nhớ lại lần đầu tiên được uống thứ trà xanh đắt tiền do phu nhân Maruyama pha. Có lẽ ngài Shigeru xây phòng uống trà để nhớ đến phu nhân mặc dù ngài chẳng bao giờ nói ra. Ở cửa phòng là một cây hoa trà hai thân quấn vào nhau; có thể chính dấu hiệu tình yêu vợ chồng này là đầu đề cho mọi người nói về nhu cầu hôn nhân. Đặc biệt là Ichiro thường thúc giục ngài Shigeru tìm kiếm người hôn phối. “Cái tang của mẹ ngài và em ngài đã là cái cố lâu nay. Nhưng ngài sống một mình đã gần mười năm rồi, và không có con cái gì hết. Chuyện đó thật chưa nghe bao giờ!”

Những người hầu kháo nhau về chuyện đó, quên rằng tôi có thể nghe họ ở bất cứ chỗ nào trong nhà. Nói chung thì những xầm xì của họ cũng gần với sự thật, mặc dù chính họ không tin lắm. Họ kết luận rằng ngài Shigeru chắc đang yêu một người không thích hợp hay không thể cưới được. Các cô thì thở dài cho rằng ông chủ và người tình đã thề nguyện thủy chung nên các cô không được ông chủ mời vào giường. Các bà thì thực tế hơn cho rằng chuyện đó chỉ có trong thi ca còn trong đời thường thì không thể xảy ra với giai cấp tướng quân. Haruka, con hầu bạo dạn nhất, trả lời với một tràng cười rúc rích: “Có thể ông chủ thích mấy cậu trai hơn. Hãy hỏi Takeo xem sao!” Nghe vậy Chiyo trả lời rằng thích con trai là một chuyện, còn hôn nhân là một chuyện khác. Hai chuyện đó không dính dáng gì đến nhau.

Ngài Shigeru tránh không trả lời những thắc mắc về hôn nhân, và nói rằng ông đang bận tâm đến chuyện nhận Takeo làm con nuôi. Đã mấy tháng nay không có tin gì từ bộ tộc, chuyện con nuôi vẫn còn là một đề tài bàn cãi. Bộ tộc Otori có nhiều vấn đề cấp bách hơn, Iida đã tiến hành

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

chiến dịch mùa hè ở phía Đông, và lần lượt từng thái ấp hoặc phải theo phe bộ tộc Tohan hoặc bị tấn công và tiêu diệt. Iida sẽ sớm quan tâm trở lại vùng Trung Thổ. Tộc Otori lâu nay đã quen với hòa bình, hai thúc phụ của ngài Shiegru không muốn đối đầu với Iida và đưa vùng này vào chiến tranh lần nữa. Tuy nhiên ý tưởng thần phục tộc Tohan làm ray rút hầu hết mọi người.

Hagi căng thẳng và đầy dẫy tiếng đồn đãi. Kenji thì lo lắng, và thường xuyên canh chừng tôi làm tôi cảm thấy khó chịu.

“Gián điệp của Tohan đến đây càng lúc càng nhiều. Không sớm thì muộn sẽ có người nhận diện được Takeo. Hãy để tôi đem cậu ta đi,” Kenji đề nghị.

“Khi nó được nhận làm người của Otori và được bộ tộc bảo vệ thì Iida sẽ phải nghĩ lại chuyện đụng đến nó,” ngài Shigeru trả lời.

“Tôi nghĩ ngài đánh giá Iida thấp. Ông ta dám làm mọi chuyện.”

“Có thể ở phía Đông. Nhưng không thể ở vùng Trung Thổ.”

Họ thường cãi nhau chuyện đó, Kenji tìm cách thuyết phục để được mang tôi đi. Ngài Shigeru thì lẩn tránh, không xem sự nguy hiểm đó là chuyện quan trọng, khư khư với ý nghĩ là một khi tôi được nhận làm con nuôi thì Hagi sẽ là nơi an toàn nhất cho tôi.

Tôi lây sự lo lắng của Kenji. Tôi trở nên cảnh giác thường xuyên, luôn luôn đề ý, luôn luôn canh chừng. Tôi chỉ tìm thấy sự yên bình những lúc học tập các kỹ năng mới. Tôi ngày đêm rèn luyện tài năng của mình.

Cuối cùng có tin đến vào cuối tháng bảy: ngài Shigeru sẽ đem tôi đến lâu đài ngày hôm sau, ở đó các thúc phụ của ngài sẽ tiếp nhận tôi và quyết định chuyện nhận tôi làm con nuôi.

Chiyo tắm rửa kỳ cọ tôi, gội đầu và cắt tóc xong thì đem cho tôi một bộ áo quần mới màu sắc thanh nhã. Ichiro ôn lại cho tôi các nghi thức, cử chỉ cũng như ngôn ngữ tôi nên sử dụng, kể cả cách thức cúi đầu chào. “Đừng làm chúng ta thất vọng,” ông ta rít vào tai tôi khi chúng tôi sắp rời nhà.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

“Sau những gì ngài Shigeru đã làm cho cậu, đừng để ngài phải thất vọng.”

Kenji không đi với chúng tôi, nhưng ông ta sẽ theo sau cho đến cổng lâu đài. “Chỉ cần mở mắt tai lắng nghe,” ông ta nói với tôi – như thể tôi có khả năng làm tất cả mọi chuyện khác.

Tôi cưỡi Raku, con ngựa màu xám nhạt có bờm và đuôi màu đen. Ngài Shigeru cưỡi con ngựa đen Kyu đi trước tôi với năm sáu lính hầu. Khi đến gần tòa lâu đài tôi bỗng thấy sự kinh hoàng như vỗ chụp lấy mình. Tòa lâu đài lù lù hiện ra trước mặt thật to lớn và uy quyền như khổng lồ chế toàn thị trấn làm tôi mất bình tĩnh. Tôi đang làm gì ở đây, giả vờ như một công tử hay một chiến binh? Các tướng công Otori chỉ cần nhìn thoáng qua là nhận ra ngay chân tướng của tôi: con của một người đàn bà nông dân và một gã sát thủ. Tệ hơn nữa, tôi cảm thấy thật khó chịu khi bị lộ liễu vì đi qua con đường đông người. Có lẽ mọi người đang quan sát tôi.

Raku cảm nhận được tâm trạng tôi và trở nên căng thẳng. Trong đám đông có bóng người chuyển động làm Raku sợ hãi. Không suy nghĩ, tôi thở chậm lại và thư giãn cơ thể. Raku tức khắc ổn định, nhưng trước đó phản ứng của Raku làm cả ngựa lẫn người xoay ngang, và khi tôi quay đầu Raku trở lại tôi thoáng thấy một người đàn ông trên đường phố. Tôi chỉ thấy mặt hắn ta trong thoáng chốc nhưng tôi nhận ra ngay. Tôi thấy cánh tay áo bên phải của gã lũng lảng. Tôi đã từng phác họa khuôn mặt gã cho ngài Shigeru và Kenji. Chính gã là người rượt đuổi tôi trên đường núi ở làng Mino, và cánh tay phải của gã đã bị Jato chém đứt.

Gã ta không có vẻ đang quan sát tôi, và không cách nào tôi biết được là hắn có nhận ra tôi hay không. Tôi tiếp tục ruổi ngựa về phía trước. Tôi tin là đã không tỏ dấu hiệu gì tôi nhận ra hắn ta. Toàn bộ sự việc xảy ra không hơn một phút.

Thật kỳ lạ chuyện đó làm tôi bình tĩnh. Tôi suy nghĩ: *Đây là chuyện thật không phải trò chơi. Có thể tôi đang đóng vai một người nào đó không phải chính tôi, nhưng nếu tôi không diễn đúng vai trò của mình có thể là chuyện sống chết.* Và rồi tôi lại nghĩ tiếp: *Tôi là một Kikuta. Tôi là người của Bộ-Lạc. Tôi là đối thủ cân sức với bất cứ ai.*

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Khi chúng tôi vượt qua bờ hào chung quanh lâu đài tôi nhận ra Kenji trong đám đông, một ông già trong bộ áo quần bạc màu. Cửa chính mở ra và chúng tôi thúc ngựa đi vào khoảng sân trước.

Chúng tôi xuống ngựa. Tùy tùng ở lại với đám ngựa, chỉ có ngài Shigeru và tôi đi theo một người hầu già vào khu dinh thự.

Khu dinh thự trông hùng vĩ, lịch sự và nằm ở phía hướng ra biển của tòa lâu đài, được bao bọc bởi một bức tường nhỏ hơn. Một bờ hào bao quanh đến tận bức tường chắn sóng ở bờ biển, và phía trong bờ hào là một khu vườn lớn được thiết kế đẹp đẽ. Một ngọn đồi nhỏ nhiều cây nằm phía sau lâu đài; cao hơn những tàn cây là mái cong của một ngôi đền.

Mặt trời ló dạng trong thoáng chốc làm những tảng đá bốc hơi. Mồ hôi đọng trên trán và dưới nách. Tôi nghe tiếng sóng biển đập vào đá dưới chân tường và ước gì mình được bơi trong nước.

Chúng tôi cởi giày, và người hầu mang nước đến rửa chân. Người quản gia dẫn chúng tôi vào nhà. Phòng này nối tiếp phòng khác dường như bất tận, phòng nào cũng được trang hoàng lộng lẫy và đắt tiền. Cuối cùng chúng tôi đến một phòng chờ và người quản gia yêu cầu chờ ở đó. Chúng tôi ngồi trên sàn nhà đến gần cả tiếng đồng hồ. Thoạt đầu tôi rất bức bối – vì đó là một sỉ nhục đối với ngài Shigeru, vì vẻ xa hoa lộng lẫy của ngôi dinh thự, mà tôi biết do tiền thuế của nông dân. Tôi muốn nói với ngài Shigeru về việc tôi thấy tên thủ hạ của Iida ở Hagi, nhưng tôi không dám mở miệng, vì ngài Shigeru dường như đang mê mải chiêm ngưỡng bức họa treo trên cửa: một con chim diệc màu xám đứng trong con sông có nước màu xanh của trà, nhìn về rặng núi màu hồng ửng ánh vàng.

Cuối cùng tôi nhớ đến lời khuyên của Kenji và tập trung lắng nghe mọi tiếng động trong ngôi dinh thự. Khác với ngôi nhà của ngài Shigeru, dinh thự này không có tiếng ca của dòng sông, mà có nốt trầm và nghiêm trang, được hòa theo với tiếng trầm bổng của sóng biển. Tôi lắng nghe tiếng bước chân khác nhau của mỗi người trong ngôi nhà này và đếm được tất cả năm mươi ba người. Tôi nghe tiếng của ba đứa trẻ đang chơi đùa với mấy con chó con ở ngoài vườn. Tôi nghe quý bà nói về chuyến đi chơi bằng thuyền mà họ hy vọng sẽ thực hiện được nếu thời tiết không

xấu đi.

Tôi nghe tiếng hai người đàn ông nói chuyện với nhau ở sâu trong nhà và tên ngài Shigeru được nhắc đến. Tôi ý thức rằng mình đang lắng nghe hai thúc phụ của ngài Shigeru bàn chuyện kín và không muốn ai nghe lén được.

“Chủ yếu là phải làm thế nào để Shigeru chấp nhận chuyện hôn nhân,” một người nói. Giọng nói đó của người già hơn, nghe mạnh mẽ và khẳng định hơn. Tôi nhú mày suy nghĩ không hiểu ông ta muốn nói gì. Chẳng phải chúng tôi đến đây để bàn về chuyện nghĩa dưỡng?

“Hắn ta luôn luôn cưỡng lại chuyện tái hôn,” người trẻ hơn trả lời, giọng nghe hơi khác với người kia. “Và một cuộc hôn nhân để có Tohan là đồng minh, là chuyện mà hắn ta luôn luôn chống đối ... Chuyện này đơn giản sẽ làm hắn ta công khai phản đối hơn.”

“Chúng ta đang ở vào thời kỳ nguy hiểm,” người lớn tuổi nói. “Tin tức đến ngày hôm qua về tình hình ở miền Tây. Hình như Seishuu chuẩn bị đối phó với Iida. Arai, lãnh chúa của Kumamoto, cho rằng ông ta bị Noguchi hạ nhục, đang gầy dựng một đạo quân để đánh lại Noguchi và Tohan trước mùa đông.”

“Shigeru có liên lạc với Arai không? Có thể đó là cơ hội hắn ta đang cần...”

“Đệ không cần nói huỵch toẹt ra,” người huynh trưởng nói. “Ta biết rõ là Shigeru được lòng nhiều người trong bộ tộc. Nếu hắn ta trở thành đồng minh với Arai thì bọn chúng có thể chống cự lại Iida.”

“Trừ phi chúng ta ... vô hiệu hóa hắn.”

“Cuộc hôn nhân này là một giải pháp rất tốt. Shigeru sẽ phải đi đến Inuyama, ở đó hắn sẽ bị Iida giám thị một thời gian. Và người vợ tương lai của hắn, Shirakawa Kaede, có tiếng tăm rất là hữu dụng trong trường hợp này.”

“Huynh không có ý nói rằng ...?”

“Đã có hai người đàn ông chết vì có liên quan đến cô ta. Thật là đáng tiếc

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nếu Shigeru là người thứ ba, nhưng chuyện đó không phải lỗi ở chúng ta.”

Người trẻ hơn bật cười nhẹ một cách khả ố làm tôi muốn giết chết hẳn. Tôi thở một hơi dài, cố gắng nén sự tức giận.

“Nếu hẳn cứ tiếp tục từ chối lấy vợ thì sao?”

“Chúng ta sẽ đặt chuyện hôn nhân làm điều kiện cho việc hẳn xin nhận thẳng nhỏ kia làm con nuôi. Ta thấy chuyện đó chẳng hại gì.”

“Tôi đã cố tìm tông tích thẳng nhỏ,” người trẻ tuổi nói, giọng ông ta ra vẻ mô phạm như một nhà lưu trữ văn thư. “Tôi không nghĩ là nó có thể liên hệ thân thích với bà mẹ của Shigeru được. Trong gia phả không thấy tên tuổi của nó.”

“Ta nghĩ nó là con ngoại hôn,” người lớn tuổi lên tiếng. “Ta nghe người ta kháo nhau nó giống Takeshi.”

“Vâng, diện mạo của nó làm chúng ta khó phủ nhận rằng nó mang giòng máu Otori, nhưng nếu chúng ta cứ nhận hết những đứa con ngoại hôn thì...”

“Bình thường thì dĩ nhiên chuyện đó không thể được, nhưng hiện nay...”

“Đồng ý.”

Tôi nghe tiếng sàn nhà kêu nhẹ khi họ đứng lên.

“Một chuyện cuối,” người huynh trưởng nói. “Đệ đã bảo đảm rằng Shintaro không thể thất bại. Chuyện gì sai sót đã xảy ra?”

“Đệ đã cố gắng tìm hiểu vấn đề. Thằng nhỏ đã nghe tiếng động và đánh thức Shigeru. Shintaro đã nhai thuốc độc tự tử.”

“Thằng nhỏ nghe Shintaro lên vào à? Có phải nó cũng từ Bộ-Lạc không?”

“Có thể lắm. Năm ngoái Muto Kenji xuất hiện ở nhà Shigeru: Tin chính thức là lão ta dạy học ở đó, nhưng đệ không nghĩ là lão ta dạy học bình thường.” Người trẻ tuổi lại cất tiếng cười làm tôi sởn gai ốc. Nhưng tôi cảm thấy khinh thường họ nhiều. Họ đã biết khả năng nghe bén nhạy của tôi,

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

vậy mà họ không thể tưởng tượng được rằng họ đang là nạn nhân, ngay trong nhà họ.

Tiếng bước chân rung nhẹ của họ chuyển động từ phòng trong, nơi họ vừa có cuộc đối thoại bí mật, ra phòng ngoài phía sau những cánh cửa có họa hình.

Một lát sau người đàn ông già trở lại, nhẹ nhàng kéo cánh cửa mở ra và ra dấu chúng tôi bước vào sảnh đường. Hai vị trưởng bộ tộc ngồi bên nhau trên hai ghế thấp. Một số đàn ông quỳ hai bên dọc theo tường. Ngài Shigeru lập tức quỳ xuống cúi đầu chào sát đất, và tôi làm y theo sau khi liếc nhanh hai vị trưởng tộc mà tôi đã ghét tận tim canng.

Người lớn tuổi là ngài Otori Shoichi, cao nhưng không lực lưỡng. Mặt ông ta gầy và có vẻ hốc hác; với bộ râu mép và chùm râu nhỏ ở cằm, tóc đã ngã màu. Người trẻ tuổi hơn là Masahiro, thấp và mập. Ông ta đi ưỡn thẳng người, như những người đàn ông vóc dáng nhỏ bé thường làm. Ông ta không có râu, da mặt tái điểm vài nốt ruồi đen. Tóc ông ta vẫn còn đen nhưng thưa. Những nét đặc trưng của dòng họ Otori ở cả hai người như gò má cao và mũi cong đều bị làm hỏng bởi khuyết điểm ở tính cách làm họ trở nên độc ác và yếu đuối.

“Ngài Shigeru – hiền điệt – cứ tự nhiên,” Shoichi nói một cách hòa nhã.

Ngài Shigeru ngồi lên, nhưng tôi vẫn phủ phục trên sàn.

“Hiền điệt vẫn thường ở trong tâm trí của chúng ta,” Masahiro lên tiếng. “Chúng ta rất lo lắng cho hiền điệt. Sự ra đi của Takeshi, ngay sau cái chết của thân mẫu hiền điệt và cơn bạo bệnh của chính hiền điệt, là một gánh nặng quá mức.”

Những lời lẽ nghe rất tử tế, nhưng tôi biết đó chỉ là đầu môi chót lưỡi.

“Điệt cảm ơn sự quan tâm của thúc phụ,” Shigeru trả lời, “nhưng xin phép thúc phụ được chỉnh sửa một điểm. Đệ Takeshi bị sát hại chứ không phải chỉ qua đời.”

Shigeru nói một cách thản nhiên không xúc cảm, như chỉ phát biểu một

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

sự kiện. Không ai trong phòng có phản ứng gì. Sau đó là một sự im lặng nặng nề.

Ngài Shoichi phá tan sự im lặng, giả vờ vui vẻ, “Và đây là đứa trẻ mà hiền điệt bảo trợ? Nó cũng được hoan nghênh. Tên nó là gì?”

“Chúng tôi gọi nó là Takeo.” Shigeru trả lời.

“Hình như nó rất thính tai?” Masahiro hỏi và hơi nghiêng người về phía trước.

“Không có gì đặc biệt hết,” Shigeru trả lời. “Chúng ta khi còn trẻ đều thính tai.”

“Ngồi lên, cậu bé,” Masahiro nói với tôi. Sau khi tôi ngồi lên ông ta quan sát khuôn mặt của tôi một lúc rồi hỏi, “Ai đang ở trong vườn?”

Tôi nhú mào như thể ý tưởng đếm bao nhiêu người chỉ mới nảy ra. “Hai đứa nhỏ và một con chó,” tôi đoán chừng. “Một người làm vườn ở gần bức tường?”

“Vậy thì người đoán thử có tất cả bao nhiêu người trong nhà này?”

Tôi khẽ nhún vai nhưng rồi nghĩ như vậy là quá vô lễ nên cố biến thành cử động cúi đầu. “Hơn bốn mươi lăm người? Xin ngài Otori tha lỗi, con không có biệt tài gì.”

“Có bao nhiêu người vậy hiền đệ?” Ngài Shoichi hỏi.

“Năm mươi ba, đệ tin vậy.”

“Khá lắm,” người lớn tuổi khen, nhưng tôi nghe tiếng thở phào yên tâm của ông ta.

Tôi lại cúi rạp đầu trên sàn, giữ nguyên tư thế đó, và cảm thấy an toàn hơn.

“Shigeru hiền điệt, lâu nay chúng ta trì hoãn vấn đề nhận con nuôi của điệt chỉ vì chúng ta không nắm chắc tình trạng tinh thần của điệt. Sự đau buồn hình như đã làm điệt chao đảo mất ổn định.”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

“Điệt đã nghĩ kỹ vấn đề này,” Shigeru trả lời. “Con của điệt không còn ai, và giờ đây Takeshi cũng không còn sống, điệt không có người thừa kế. Điệt có nghĩa vụ với đứa nhỏ này, nó cũng có nghĩa vụ với đệ, và những nghĩa vụ đó phải được thành toàn. Đứa nhỏ này đã được chấp nhận trong gia đình của điệt và nó cũng đã chấp nhận làm một thành viên trong gia đình. Điệt yêu cầu rằng tình trạng này cần được hợp thức hóa và đứa nhỏ này được chính thức trở thành một thành viên của bộ tộc Otori.”

“Nó có ý kiến gì không?”

“Nói đi, Takeo,” Ngài Shigeru nhắc tôi.

Tôi ngồi thẳng lên, nuốt nước miếng một cách khó khăn, bỗng nhiên cảm thấy một xúc cảm sâu sắc tràn ngập. Tôi nghĩ về con ngựa, nhút nhát như trái tim tôi bây giờ. “Con mang nợ ngài Otori đã cứu mạng, nhưng ngài không nợ gì con. Niềm vinh hạnh mà ngài Otori dành cho con quá lớn lao, nhưng nếu đó là ý muốn của ngài – và của quý ngài – thì con sẽ chấp nhận với cả tấm lòng. Con sẽ trung thành phục vụ bộ tộc Otori suốt cuộc đời.”

“Vậy thì cứ thế đi,” ngài Shoichi phán.

“Giấy tờ đã chuẩn bị,” ngài Masahiro thêm vào. “Chúng ta sẽ ký ngay.”

“Điệt xin cảm ơn hai thúc phụ thật tử tế và rộng lượng.” Shigeru nói.

“Còn một vấn đề nữa, Shigeru, và chúng ta cần sự hợp tác của hiền điệt.”

Tôi lại phủ phục trên nền nhà. Trái tim co thắt, tôi muốn báo hiệu cho ngài Shigeru bằng cách nào đó, nhưng dĩ nhiên tôi không thể nói được.

“Hiền điệt cũng biết về cuộc thương thảo giữa chúng ta và bộ tộc Tohan. Chúng ta nghĩ rằng đồng minh với họ thì tốt hơn là chiến tranh. Chúng ta cũng biết quan điểm của hiền điệt. Điệt còn trẻ nên vội vàng...”

“Điệt đã gần ba mươi tuổi, không thể gọi là trẻ.” Shigeru nêu sự kiện này một cách trầm tĩnh, như một chuyện không thể tranh cãi. “Và điệt cũng không muốn chiến tranh nếu không có lý do chính đáng. Điệt không chống lại chuyện đồng minh với Tohan, mà chỉ chống lại tình trạng và xử sự của

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Tohan hiện nay."

Hai vị thúc phụ không trả lời Shigeru nhưng bầu không khí trong phòng chùng xuống. Shigeru cũng không nói gì thêm sau khi đã bày tỏ rõ ràng quan điểm của mình – quá rõ khiến hai vị thúc phụ không được hài lòng. Ngài Masahiro ra dấu và người hầu vỗ tay nhẹ, sau đó vài phút trà được đưa vào. Ba vị Otori uống trà, nhưng tôi không được mời.

"Tốt, liên minh với Tohan sẽ được xúc tiến," Ngài Shoichi lên tiếng. "Ngài Ida đề nghị liên minh sẽ được chính thức hóa bằng cuộc hôn nhân giữa hai bộ tộc. Đồng minh thân cận nhất của Ngài Ida là Ngài Noguchi đang bảo hộ một người là tiểu thư Shirakawa Kaede."

Shigeru ngẩng ngó tách trà đang cầm trong tay. Ngài cẩn thận đặt tách trà xuống tấm trải phía trước mặt và ngồi yên không cử động.

"Chúng ta muốn tiểu thư Shirakawa là hôn phối của diệt," Ngài Masahiro nói.

"Các thúc phụ thứ lỗi, nhưng diệt không muốn lập gia đình lần nữa. Diệt chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tái hôn."

"May mắn là có chúng ta nghĩ đến chuyện đó cho hiền diệt. Ngài Ida rất muốn chuyện hôn sự này. Thực tế là vấn đề liên minh phụ thuộc vào cuộc hôn nhân này."

Ngài Shigeru cúi rạp người. Thêm một khoảnh khắc yên lặng kéo dài. Tôi có thể nghe tiếng bước chân từ xa của hai người, người đi sau mang một vật gì đó. Cánh cửa phía sau bật mở, một người đàn ông bước qua cạnh tôi và quỳ xuống. Sau gã là một người hầu bưng bàn viết gỗ sơn mài trên đó có khối mực, viết lông và bột son màu đỏ để đóng triện.

"À, giấy tờ nhận nghĩa tử!" Ngài Shoichi vui vẻ nói. "Đem lại đây."

Viên thư ký quỳ gối lết tới và bàn viết được để trước mặt hai vị. Người thư ký đọc lớn bản thỏa ước. Ngôn ngữ tuy hoa hòe nhưng nội dung khá đơn giản: Tôi được mang tên họ Otori và được hưởng các quyền lợi của một người con trai trong gia tộc. Trong trường hợp có những đứa trẻ ra đời từ

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

cuộc hôn phối sau đó thì quyền lợi của tôi sẽ tương đương nhưng không hơn những đứa trẻ đó. Đáp lại, tôi có nghĩa vụ của một người con đối với Ngài Shigeru, chấp nhận quyền lực của ngài, và thề trung thành với bộ tộc Otori. Nếu Ngài Shigeru qua đời mà không có người nối dõi chính thức khác thì tôi sẽ thừa hưởng gia tài của ngài.

Các ngài Otori cầm dấu triện lên.

"Hôn lễ sẽ được cử hành vào tháng chín," Masahiro nói, "khi Lễ hội Người Chết chấm dứt. Ngài Iida muốn tôi" chúc hôn lễ ở Inuyama. Người nhà Ngài Noguchi sẽ đưa Phu nhân Shirakawa đến. Hiền đệ sẽ gặp bà ta ở đó và cùng đi đến thủ đô."

Dưới mắt tôi những con dấu như treo lơ lửng trong không khí bởi một ma lực nào đó. Vẫn còn kịp để tôi lên tiếng, để từ chối việc được nhận làm nghĩa tử dưới điều kiện như thế, để cảnh báo Ngài Shigeru về âm mưu gài bẫy. Nhưng tôi vẫn im lặng. Sự việc xảy ra vượt quá tầm kiểm soát của con người. Giờ đây chúng tôi nằm trong bàn tay của định mệnh.

"Chúng ta nên đóng dấu chẳng, Shigeru?" Masahiro lên tiếng một cách lịch sự vô cùng.

Ngài Shigeru trả lời không do dự. "Xin các thúc phụ đóng dấu. Diệt chấp nhận cuộc hôn phối, và vui mừng đã làm vừa lòng các thúc phụ."

Các con dấu được đóng xuống giấy tờ, và tôi trở thành một thành viên của tộc Otori, là nghĩa tử của Ngài Shigeru. Nhưng cả hai chúng tôi biết rằng khi con dấu của bộ tộc in lên các giấy tờ đó thì nó cũng đóng vào số phận của Ngài Shigeru.

Khi chúng tôi trở về nhà thì tin tức tôi được nhận làm nghĩa tử như thể cơn gió bay về trước và cả nhà đều đã sẵn sàng lễ ăn mừng. Ngài Shigeru và tôi có lý do để không vui mừng trọn vẹn, nhưng Ngài Shigeru như gạt qua một bên những nghi ngại về cuộc hôn nhân xếp đặt và tỏ ra vui mừng một cách chân thật. Cả nhà đều vui mừng như thế. Tôi ý thức rằng mình

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

đã trở nên một thành viên của gia đình này sau nhiều tháng chung sống. Tôi được mọi người ôm chầm âu yếm, vồn vã liên tiếp đưa tôi thức ăn, những món nấu bằng gạo đỏ, và loại trà đặc biệt của Chiro làm bằng mận ngâm muối và rong biển, cho đến khi mặt mày tôi sượng lên vì phải giữ nụ cười trên miệng và những giọt nước mắt vui mừng ngập đầy mắt.

Ngài Shigeru càng trở nên xứng đáng với lòng thương yêu và trung thành của tôi. Sự dối lừa của các thúc phụ ngài làm tôi giận dữ, và cảm thấy lo sợ khi nghĩ đến âm mưu họ đang xếp đặt để đưa ngài Shigeru vào bẫy. Rồi đến vấn đề gã đàn ông cụt tay. Suốt cả buổi chiều tôi có cảm giác ánh mắt Kenji không rời tôi: Ông ta đang đợi để nghe chuyện ở lâu đài Otori, và tôi cũng mong chờ cơ hội kể cho Kenji và Ngài Shigeru. Nhưng khi giường chiếu trải ra và người hầu rút lui thì đã quá nửa đêm, và tôi thấy lưỡng lự không muốn làm mất không khí vui vẻ với những tin xấu. Tôi không nói gì thêm và sửa soạn đi ngủ nhưng Kenji, người duy nhất còn tỉnh táo, nói chặn tôi lại khi tôi sắp tắt đèn, "Trước hết cậu phải kể lại những gì cậu nghe và thấy ở lâu đài."

"Hãy chờ đến sáng mai," tôi trả lời.

Tôi thấy khoảng tối sau ánh mắt ngài Shigeru sâu thêm. Một niềm thương cảm tràn ngập xâm chiếm tâm hồn và tôi cảm thấy tỉnh táo hẳn. Ngài Shigeru nói: "Chúng ta phải biết tin xấu nhất".

"Cái gì làm con ngựa sợ?" Kenji hỏi.

"Chỉ vì con hoảng lên. Nhưng khi con ngựa dụt lùi thì con thấy gã đàn ông cụt tay."

"Là Ando. Ta cũng thấy hẳn. Nhưng ta không thấy một dấu hiệu gì chứng tỏ là con cũng thấy."

"Hẳn nhận ra Takeo không?" Ngài Shigeru hỏi ngay.

"Hẳn nhìn chăm chú cả hai người một lúc rồi tâng lờ. Nhưng nội việc hẳn ta có mặt ở đây chứng tỏ hẳn đã nghe gì đó. Kenji nhìn tôi và nói tiếp. "Gã bán rong chắc đã tiết lộ điều gì rồi."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Ta vui là thủ tục nghĩa tử đã xong," Shigeru nói. "Nó sẽ bảo vệ người trong chừng mực nào đó."

Tôi biết là mình phải tiết lộ cho ngài Shigeru những gì tôi đã lén nghe tại lâu đài, nhưng tôi cảm thấy khó khăn phải nói về âm mưu của thúc phụ ngài. Tôi mở lời: "Ngài Otori, xin tha lỗi cho con. Con đã lắng nghe các thúc phụ ngài bàn chuyện riêng tư."

"Có lẽ khi con đang đếm số người trong lâu đài. Họ bàn về cuộc hôn nhân phải không?" Shigeru thản nhiên.

"Hôn nhân của ai?" Kenji hỏi.

"Ta phải chịu một giao ước hôn nhân để hoàn tất liên minh với Tohan," Shigeru trả lời. "Tên của người đàn bà trong cuộc hôn nhân này là Shirakawa, đang chịu sự bảo trợ của ngài Noguchi."

Kenji nhướng mày nhưng không nói gì. Shigeru tiếp tục: "Thúc phụ ta đã nói rõ việc nhận Takeo làm nghĩa tử phụ thuộc vào cuộc hôn nhân này." Shigeru nhìn chăm chăm vào khoảng tối trước mặt và hạ giọng, "Ta bị giằng co giữa hai bốn phận. Ta không thể hoàn tất cả hai, nhưng cũng không thể bỏ cái nào."

"Takeo nên kể những gì cậu ta nghe các ngài Otori bàn luận." Kenji nói nhỏ.

Tôi thấy dễ dàng hơn khi nói với Kenji. "Cuộc hôn nhân chỉ là cái bẫy. Mục đích là đưa ngài Shigeru đi khỏi Hagi, vì sự chống đối Tohan và hậu thuẫn của ngài có thể chia rẽ bộ tộc. Ai đó nói là Arai đang chống lại Iida ở phía Tây. Nếu bộ tộc Otori liên kết với Arai thì Iida sẽ bị thế gọng kìm." Giọng tôi vang lên và tôi quay về phía Shigeru: "Ngài Otori biết những chuyện này chưa?"

"Ta có liên lạc với Arai," Shigeru trả lời. "Con nói tiếp đi."

"Người ta đồn phu nhân Shirakawa mang sự chết chóc đến cho đàn ông. Thúc phụ ngài âm mưu..."

"Giết ta?" Shigeru hỏi một cách thản nhiên.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Con không nên kể lại chuyện xấu hổ này," tôi thì thào, mặt nóng lên. "Chính các thúc phụ ngài đã thuê Shintaro."

Ngoài kia tiếng ve kêu chát tai. Tôi cảm giác mồ hôi đọng trên trán mình, đêm tối không trăng sao, thật gần và yên tĩnh. Mùi bùn nặng nề và cũ kỹ từ con sông bốc lên, cũ kỹ như sự phản bội.

"Ta biết các thúc phụ không ưa thích ta," Shigeru nói. "Nhưng thuê Shintaro ám sát ta! Họ phải xem ta thật là nguy hiểm cho họ." Ngài Shigeru vỗ vai tôi. "Ta phải cảm ơn Takeo nhiều. Ta vui vì sẽ có Takeo đồng hành đến Inuyama."

"Ngài đùa chăng," Kenji kêu lên. "Ngài không thể mang Takeo đến đó!"

"Có lẽ ta phải đi và ta sẽ cảm thấy an toàn hơn nếu có Takeo bên cạnh. Cậu ta giờ là con nuôi của ta, và phải tháp tùng theo ta."

"Thử để con lại đi!" Tôi thêm vào.

"Như vậy ngài định sẽ cưới Shirakawa Kaede?" Kenji hỏi.

"Ông có biết nàng ta không, Kenji?"

"Dĩ nhiên là tôi biết. Cô ta mới mười lăm tuổi và rất đẹp, người ta nói thế."

"Như vậy ta rất tiếc không thể lấy cô ta." Shigeru nói nhẹ nhàng như đùa. "Nhưng không sao nếu mọi người nghĩ là ta sẽ lấy nàng, ít nhất trong một khoảng thời gian. Điều đó sẽ đánh lạc hướng Iida, và sẽ cho chúng ta thêm vài tuần lễ."

"Điều gì ngăn cản ngài lấy vợ?" Kenji hỏi. "Ngài vừa mới nói là kẹt giữa hai bốn phận. Và ngài đã bằng lòng cuộc hôn nhân này để việc nhận con nuôi được trót lọt. Tôi hiểu Takeo là ưu tiên đối với ngài. Có phải ngài đã bí mật lập gia đình với ai đó?"

"Gần như vậy," Shigeru thú nhận sau một chút im lặng. "Chuyện này có liên quan đến một người khác."

"Ngài có thể cho biết là ai?"

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Ta giữ bí mật chuyện này đã lâu. Ta không chắc ta có thể tiết lộ bây giờ," Shigeru trả lời. "Takeo có thể nói cho ông hay, nếu nó biết."

Kenji quay về phía tôi. Tôi nuốt nước miếng và thì thào, "Phu nhân Maruyama?"

Shigeru mỉm cười. "Con biết đã lâu chưa?"

"Từ buổi tối chúng ta gặp phu nhân ở quán trọ vùng Chigawa."

Lần đầu tiên tôi thấy Kenji kinh ngạc đến thế. "Là người mà Iida say mê và muốn cưới làm vợ? Chuyện này đã kéo dài bao lâu rồi?"

"Ông sẽ không tin." Shigeru trả lời.

"Một năm? Hai năm?"

"Từ khi ta mới hai mươi tuổi."

"Đã gần mười năm!" Kenji dường như không tin một chuyện như vậy mà lão ta chẳng hay biết gì. "Thêm một lý do cho ngài ghét Iida." Kenji lắc đầu kinh ngạc.

"Chuyện này vượt quá tình yêu," Shigeru nói thông thả. "Chúng tôi còn là đồng minh. Phu nhân Maruyama và Arai kiểm soát vùng Seishuu và vùng tây nam. Nếu thêm bộ tộc Otori chúng ta có thể đánh bại Iida." Shigeru dừng lại một chút rồi nói tiếp. "Nếu Tohan chiếm được lãnh thổ của Otori chúng ta sẽ phải chứng kiến sự tàn bạo và bức hại mà Takeo đã trải qua ở Mino và đã được ta cứu thoát. Ta không thể đứng yên nhìn Iida áp đặt ý chí lên dân chúng của ta, nhìn quê hương ta bị tàn phá, làng xóm bị thiêu đốt. Thúc phụ ta, và cả Iida, biết rằng không bao giờ ta chịu khuất phục. Họ quyết tâm loại trừ ta. Iida đã mời mọc ta đi vào hang ổ của chúng, và khi đó chắc chắn sẽ tìm cách giết ta. Còn ý định của ta là lợi dụng cơ hội này để đạt mục đích. Đây chẳng phải là cách tốt nhất để lọt vào Inuyama hay sao?"

Kenji cau mày nhìn trừng trừng ngài Shigeru. Trong ánh đèn tôi có thể nhìn thấy nụ cười tươi của ngài Shigeru. Có cái gì đó khó cưỡng lại về con người ông ta. Lòng can đảm của ngài Shigeru như làm tim tôi bốc lửa. Tôi

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

hiếu vì sao mọi người yêu mến ông ta.

"Những chuyện này không làm cho Bộ Lạc quan tâm," cuối cùng Kenji trả lời.

"Ta đã trung thực với ông; ta kỳ vọng tin tức này sẽ không lọt vào tai người khác. Con gái của phu nhân Maruyama đang là con tin trong tay Iida. Ngoài sự bí mật ra, ta còn cảm ơn nhiều về sự hỗ trợ của ông."

"Tôi chẳng bao giờ phản ngài, ngài Shigeru, nhưng cũng có lúc, như ngài đã từng nói, chúng ta rơi vào hoàn cảnh mà lòng trung thành của chúng ta bị phân chia. Tôi không thể giả vờ mình không phải là người của Bộ Lạc. Takeo là Kikuta. Sớm hay muộn thì Kikuta sẽ nhận là người của họ. Tôi chẳng làm gì để thay đổi chuyện đó được."

"Khi thời điểm đến thì Takeo sẽ tự quyết định lấy." Shigeru trả lời.

"Con đã thề trung thành với bộ tộc Otori," tôi nói. "Con sẽ không bao giờ rời bỏ nghĩa phụ, và sẽ làm bất cứ điều gì nghĩa phụ đòi hỏi."

Vì tôi đã thấy mình sẽ có mặt ở Inuyama, ở đó Iida đang lẩn trốn đằng sau cái sàn nhà biết hút tiếng chim họa mi.

*** Chương 6 ***

Kaede rời lâu đài Noguchi mà không chút nuối tiếc, và chỉ có một ít hy vọng cho tương lai. Tám năm làm con tin của nhà Noguchi giam hãm sau những bức tường của lâu đài, Kaede không khỏi bị cuốn hút với thế giới bên ngoài, một phần vì nàng ta chỉ mới mười lăm tuổi. Phu nhân Maruyama và Kaede ngồi trong kiệu đi được vài dặm đường, nhưng kiệu lắc lư làm nàng cảm thấy chóng mặt nên ở điểm nghỉ đầu tiên Kaede yêu cầu được cùng đi bộ với Shizuka. Lúc đó vào giữa mùa hè, mặt trời nắng gắt. Shizuka cột mũ lên đầu Kaede, và cầm thêm cái dù che nắng.

"Cô nương Shirakawa không thể trình diện vị hôn phu tương lai với khuôn mặt rám nắng như tôi." Shizuka cười khúc khích.

Họ tiếp tục hành trình cho đến giữa ngày, nghỉ trưa ở một quán trọ, xong đi tiếp vài dặm trước khi trời tối. Tâm trí Kaede quay cuồng với những hình ảnh thấy trên đường đi: những cánh đồng lúa xanh mướt và xum xuê như lông thú; những con sông chạy dọc bên đường với các ngọn sóng trắng tung tóe; những hòn núi dựng đứng trước mặt, lớp này đến lớp khác, phủ đầy cây rậm mùa hè, chen lẫn màu đỏ thắm của hoa đỗ quyên. Trên đường nhiều hạng người qua lại: các chiến binh mang giáp mũ đeo gươm cỡi ngựa; các nông dân mang nhiều thứ linh kính mà nàng chưa bao giờ thấy; xe bò lẫn xe ngựa; cả ăn mày và những người bán rong.

Lẽ ra Kaede không nên nhìn chăm chú vào người đi đường, và họ phải gập đầu khi thấy đoàn tùy tùng đi qua, nhưng nàng đã lén nhìn họ và họ cũng lén nhìn nàng.

Đoàn tùy tùng được những người hầu của phu nhân Maruyama hộ tống; đứng đầu là một người đàn ông tên Sugita, đối xử với phu nhân một cách quen thuộc dễ dàng như một thúc phụ. Kaede cảm thấy thích ông ta.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Ta cũng thích đi bộ khi ở tuổi cô nương," phu nhân Maruyama nói khi họ cùng ăn tối. "Ta vẫn còn sở thích đó, nhưng ta lại sợ nắng."

Phu nhân nhìn chăm chú làn da mịn màng của Kaede. Suốt ngày hôm nay phu nhân tỏ ra tử tế với cô, nhưng Kaede không thể quên được ấn tượng là đàn bà lớn tuổi hơn không ưa thích mình và Kaede đã làm phật lòng họ cách nào đó.

"Phu nhân không cỡi ngựa?" Kaede hỏi. Cô ganh tị với những người đàn ông trên lưng ngựa: họ có vẻ oai phong và tự do.

"Ta thỉnh thoảng có cỡi ngựa," phu nhân Maruyama trả lời. "Nhưng khi ta du hành trong lãnh địa Tohan như một người đàn bà yếu đuối thì ta cho phép mình được đi kiệu."

Kaede nhìn phu nhân ngạc nhiên và hỏi nhỏ: "Nhưng người ta nói phu nhân là người quyền thế."

"Ta phải che dấu quyền lực mình trước những người đàn ông quyền thế," phu nhân trả lời. "Nếu không họ chẳng ngại gì mà không tìm cách hại ta."

"Tôi chưa được cỡi ngựa từ khi còn nhỏ." Kaede thú thật.

"Nhưng con cái của tướng quân đều được dạy cỡi ngựa!" phu nhân Maruyama ngạc nhiên. "Chẳng lẽ nhà Noguchi không làm vậy sao?"

"Họ chẳng dạy tôi điều gì hết," Kaede trả lời với chút cay đắng.

"Không dạy cách dùng kiếm dùng dao? Không bắn cung?"

"Tôi không biết là đàn bà được học những điều đó."

"Ở vùng phía Tây đàn bà được học những điều đó." Hai người im lặng. Kaede ăn thêm một ít cơm.

"Nhà Noguchi đối xử tử tế với cô không?" phu nhân hỏi tiếp.

"Lúc đầu thì chẳng tử tế chút nào." Kaede bị dằng co giữa thói quen thận trọng khi trả lời người nào tra hỏi cô, đồng thời muốn trút tâm sự với phu nhân này, là người cùng vị thế và đẳng cấp gia tộc. Họ chỉ một mình trong

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

phòng, không kể Shizuka và người hầu của phu nhân là Sachie đều ngồi bất động đến mức Kaede xem như không có. "Sau vụ xảy ra với người lính gác tôi được dọn vào ở chung với gia đình Noguchi."

"Còn trước đó thì sao?"

"Tôi ở với đám hầu gái trong lâu đài."

"Thật là xấu hổ," phu nhân Maruyama nói, giọng bà có vẻ cay đắng. "Tại sao Noguchi lại có thể làm như vậy đối với cô là dòng dõi Shirakawa..." Phu nhân nhìn xuống và nói, "Ta lo cho con gái của ta đang bị làm con tin của ngài Iida."

"Khi tôi còn nhỏ thì chẳng sao," Kaede nói. "Những người hầu thương hại tôi. Nhưng khi mùa xuân năm nay bắt đầu, tôi không còn là đứa con nít và cũng không phải là một người đàn bà trưởng thành, thì không ai bảo vệ tôi. Cho đến khi một người đàn ông phải chết..."

Kaede ngạc nhiên vì giọng nói run run của mình. Một xúc cảm chợt đến làm mắt cô đầm lệ. Ký ức trở về như cơn lũ: bàn tay của gã lính canh, phần đàn ông của gã nhô ra cứng cáp ép vào người nàng, cái dao nằm trong tay nàng, máu chảy, và gã lính bị đâm chết trước mắt nàng.

"Tha lỗi cho tôi," nàng thì thào.

Phu nhân với tay qua cầm tay nàng. "Tội nghiệp cô bé," phu nhân thốt lên và vuốt ve những ngón tay Kaede. "Tất cả những đứa trẻ, những cô con gái tội nghiệp. Phải chi ta có thể giúp tất cả các con được tự do."

Kaede muốn khóc thật nhiều. Cô cố gắng dằn lại. "Sau đó họ đưa tôi vào sống trong dinh thự nhà Noguchi. Tôi được cấp một người hầu, lúc đầu là Junco, sau đó là Shizuka. Đời sống dễ chịu hơn nhiều. Tôi sắp làm vợ một người đàn ông lớn tuổi thì ông ta chết và tôi thấy vui. Rồi thiên hạ bắt đầu kháo nhau là ai biết tôi, muốn tôi thì sẽ chết."

Kaede nghe tiếng thở vào ngắn và gấp của người đối diện. Hai người cùng im lặng trong thoáng chốc.

"Tôi không muốn làm cho ai phải chết," Kaede hạ thấp giọng. "Tôi sợ hôn"

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nhân. Tôi không muốn ngài Otori phải thiệt mạng vì tôi."

Phu nhân Matuyama trả lời, giọng lạc đi. "Cô không được nói những điều đó, ngay cả nghĩ đến cũng không nên."

Kaede nhìn phu nhân. Trong ánh đèn khuôn mặt của phu nhân màu trắng, nhưng hình như nhuốm vẻ lo âu bất chợt.

"Ta thấy mệt mỏi," phu nhân nói tiếp. "Tha lỗi cho ta không thể tiếp tục câu chuyện tối nay. Nhưng không sao chúng ta còn nhiều ngày đi với nhau." Phu nhân gọi Sachie. Dĩa trái cây được dọn đi và chỗ ngủ được sửa soạn.

Shizuka đưa Kaede đến nhà xí và rửa tay cho Kaede sau khi nàng xong.

"Ta đã nói gì làm phật lòng phu nhân?" Kaede thì thầm. "Ta không hiểu phu nhân. Lúc thì thân thiện, sau đó thì nhìn ta trừng trừng như thể ta đang đầu độc bà."

"Cô nương chỉ tưởng tượng thôi," Shizuka trả lời nhẹ nhàng. "Phu nhân Maruyama rất mến cô nương. Ngoài những chuyện khác cô nương còn là bà con gần gũi nhất sau người con gái của phu nhân."

"Thật ư?" Kaede hỏi và khi thấy Shizuka gật đầu dứt khoát liền hỏi tiếp. "Điều đó quan trọng lắm sao?"

"Nếu điều gì xảy ra cho họ thì cô nương sẽ là người thừa kế của tộc Maruyama. Không ai nói cho cô nương điều này, vì Tohan vẫn hy vọng sẽ chiếm hữu lãnh địa Maruyama. Đó là lý do Iida muốn cô nương làm con tin ở Noguchi."

Khi thấy Kaede không nói gì, Shizuka tiếp tục, "Cô nương còn quan trọng hơn là cô nương tưởng!"

"Đừng trêu ta! Ta thấy mình lạc lõng trong thế giới này. Ta cảm giác mình không biết gì hết."

Kaede đi ngủ mà tâm trí vẫn không yên. Cô biết là phu nhân Maruyama cũng trằn trọc suốt đêm, và sáng hôm sau nét mệt mỏi đã hằn lên khuôn

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

mặt xinh đẹp của bà. Nhưng phu nhân vẫn tử tế nói chuyện với Kaede, và khi sửa soạn lên đường, đã chuẩn bị một con ngựa màu nâu thuần thực cho nàng. Shizuka đỡ Kaede lên ngựa và một gã hầu đi trước cầm cương. Kaede nhớ lại những con ngựa nhỏ nàng cưỡi khi còn bé và khả năng cỡi ngựa dần dần trở lại. Shizuka không để Kaede cưỡi ngựa suốt ngày với lý do là nàng sẽ mệt mỏi và đau nhức các bắp thịt, nhưng Kaede rất thích cảm giác ngồi trên lưng ngựa và chỉ mong được cỡi tiếp. Nhịp bước đều đặn của con ngựa làm Kaede trấn tĩnh hơn và giúp nàng xếp đặt những ý tưởng trong đầu. Cô kinh ngạc thấy mình không được dạy dỗ và không biết gì về thế giới nàng đang bước chân vào. Cô chỉ là con chốt trên bàn cờ lớn mà các lãnh chúa đang chơi, nhưng Kaede ao ước mình làm được hơn thế, hiểu biết những nước đi và chính mình tham gia vào cuộc cờ.

Có hai chuyện xảy ra làm nàng bức mình hơn. Chiều hôm đó họ bất thường dừng lại nghỉ ngơi ở một ngã ba đường, thì có một đoàn vài người cỡi ngựa đến từ phía tây nam, như thể có hẹn với nhau. Shizuka chạy đến chào hỏi họ, hăng hái tìm hiểu họ từ đâu đến và có mang tin tức gì không. Kaede lơ đãng nhìn thấy Shizuka đang nói chuyện với một người trong đoàn. Từ yên ngựa gã ta cúi thấp người xuống nói điều gì đó, và Shizuka gật đầu một cách nghiêm trọng, rồi vỗ mạnh vào sườn con ngựa làm nó chồm về phía trước. Những gã đàn ông cười rộ lên, tiếp theo là tiếng cười khúc khích giọng cao của Shizuka, nhưng ngay lúc đó Kaede cảm giác mình thấy điều gì đó mới mẻ ở cô hầu gái của nàng, một sức mạnh ở cô ta làm nàng khó hiểu.

Suốt ngày hôm đó Shizuka trở lại bình thường, luôn miệng ca tụng vẻ đẹp đồng quê, hái những chùm hoa dại, chào hỏi những người gặp trên đường, nhưng ở quán trọ tối hôm đó Kaede đi vào phòng và thấy Shizuka đang sốt sắng nói chuyện với phu nhân Maruyama, ngồi ngang hàng, không phải như một người hầu mà như một người cùng vai vế.

Họ lập tức chuyển đề tài qua chuyện thời tiết và chương trình ngày hôm sau khi thấy Kaede đi vào, và Kaede cảm thấy như mình bị lừa. Shizuka đã từng nói với nàng là "người như cô ta không gặp gỡ người như phu nhân". Hiển nhiên có một mối quan hệ nào đó giữa hai người mà Kaede chẳng hay biết gì. Điều đó làm Kaede cảm thấy nghi ngờ và có một chút

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

ghen tị. Nàng trở nên phụ thuộc vào Shizuka và không muốn chia sẻ cô ta với ai hết.

Thời tiết càng lúc càng nóng làm cuộc hành trình khó chịu hơn. Có ngày mặt đất rung chuyển mấy lần làm Kaede càng bức bối. Cô không ngủ được vì nghi ngờ và vì mấy con rệp và các loại côn trùng khác. Kaede mong chuyển đi chấm dứt, đồng thời cô sợ hãi phải đến nơi. Mỗi ngày cô quyết định hỏi Shizuka cho ra lẽ nhưng có gì đó làm cô chần chừ. Phu nhân Maruyama vẫn tử tế với cô, nhưng Kaede không còn tin tưởng phu nhân nên cô trả lời một cách thận trọng và giữ gìn. Nhưng rồi cô lại thấy mình thô lỗ và con nít. Kaede không còn thèm ăn uống nữa.

Shizuka cầu nài Kaede khi tắm cho nàng vào buổi tối. "Người cô nướng xương xấu lòi cả ra. Cô phải ăn nhiều vào! Thế này thì vị hôn phu của cô nướng sẽ nghĩ gì?"

"Đừng nhắc đến hôn phu của ta!" Kaede vội nói. "Ta không quan tâm ông đó nghĩ gì. Có thể ông ta sẽ không thích nhìn và để ta yên thân!"

Kaede lại cảm thấy xấu hổ vì tính cách con nít trong câu nói của mình.

Cuối cùng họ đến một thị trấn vùng núi Tsuwano, sau khi vượt qua một cái đèo hẹp vào buổi chiều, và dưới ánh chiều tà rừng núi trở thành màu đen. Một làn gió nhẹ thổi qua ruộng lúa bậc thang như con sóng trên mặt nước, những lá sen khổng lồ màu xanh ngọc vươn lên cao, và hoa đại chung quanh bờ ruộng khoe đủ màu sắc. Những tia nắng cuối ngày làm những bức tường màu trắng trong thị trấn đổi qua màu hồng và màu vàng óng.

"Đây là một nơi thích thú!" Kaede không dừng được kêu lên.

Phu nhân Maruyama, cỡi ngựa phía trước Kaede, ngoảnh lại nói. "Chúng ta không còn trong địa phận của Tohan nữa. Đây là lãnh thổ của Otori. Chúng ta sẽ đợi ngài Shigeru ở thị trấn này."

Sáng hôm sau Shizuka mang cho Kaede một bộ áo quần lạ thay vì cái áo choàng thường ngày.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Hôm nay cô nương sẽ học dùng kiếm," Shizuka tuyên bố và khoác bộ áo quần lạ cho Kaede. Shizuka nhìn nàng với vẻ hài lòng. "Ngoài mái tóc dài ra cô nương có thể giả trai." Shizuka vừa nói vừa vén mái tóc Kaede về phía sau và cột lại bằng một sợi dây da.

Kaede vuốt dọc theo người. Bộ áo quần làm bằng vải gai thô nhuộm màu đậm và hơi rộng. Nó không giống bất cứ trang phục nào nàng đã mặc trước đây. Nó che dấu thân hình làm nàng cảm thấy thoải mái. "Ai nói ta sẽ học kiếm?"

"Phu nhân Maruyama. Chúng ta sẽ ở lại đây vài ngày, có thể một tuần, trước khi ngài Otori đến. Phu nhân muốn cô nương bận rộn và không phải nghĩ ngợi."

"Phu nhân rất tử tế," Kaede trả lời. "Ai sẽ dạy ta?"

Shizuka cười khúc khích và không trả lời. Cô nàng dẫn Kaede băng qua bên kia đường đến một dãy nhà dài và thấp có sàn gỗ. Họ cỡi dép và mang giày ống xỏ ngón. Shizuka đưa mặt nạ cho Kaede mang để bảo vệ khuôn mặt và lấy hai cây gậy dài bằng gỗ treo trên tường xuống.

"Cô nương đã từng học đánh gậy gỗ này chưa?"

"Dĩ nhiên là có, khi ta còn nhỏ," Kaede trả lời. "Hầu như ngay sau khi ta biết đi."

"Vậy thì cô nương sẽ nhớ lại những thế này." Shizuka đưa Kaede một cây gậy, cầm vững vàng cây gậy còn lại trong hai tay, và đi vài đường múa trơn tru, cây gậy lướt trong không khí nhanh đến mắt không thấy kịp.

"Không được như vậy!" Kaede sửng sốt thú nhận. Nàng cứ tưởng Shizuka không múa nổi cây gậy, đâu ngờ cô ta có thể vận dụng nó một cách khéo léo và đầy uy lực như thế.

Shizuka lại cười khúc khích, và dưới mắt Kaede cô ta từ một kiếm thủ nghiêm túc biến thành một nàng hầu hời hợt. "Cô nương Kaede sẽ nhớ lại tất cả những động tác này. Chúng ta bắt đầu đi."

Kaede cảm thấy lạnh, mặc dù buổi sáng mùa hè trời ấm áp. "Người sẽ là

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

thầy ta?"

"Ồ, tôi chỉ biết chút đỉnh thôi cô nương. Có lẽ cô nương đã biết hết những thể này rồi. Tôi không nghĩ có thể dạy cô nương thêm gì hết."

Nhưng ngay cả khi Kaede nhớ lại những động tác múa kiếm đó, thêm khả năng bẩm sinh và lợi thế chiều cao, thì khả năng của Shizuka vẫn vượt xa những gì Kaede có thể làm được. Đến cuối buổi sáng thì Kaede gần như kiệt sức, mồ hôi nhễ nhại và bưng bưng cảm xúc. Shizuka thường ngày hầu hạ và chiều chuộng nàng rất chu đáo, hôm nay tỏ ra rất nghiêm khắc. Mỗi động tác phải được thực hiện tuyệt đối chính xác. Nhiều lần Kaede tưởng mình đã tìm được nhịp điệu đúng của thể đánh thì Shizuka bảo dừng lại và lễ phép chỉ ra khuyết điểm của Kaede: khi thì bước chân không được thẳng bằng, khi thì để hở sườn có thể bị tấn công chết người nếu đánh bằng kiếm thật. Cuối cùng Shizuka ra hiệu chấm dứt buổi học, xếp hai cây gậy vào chỗ cũ trên tường, gỡ mặt nạ và lau mồ hôi cho Kaede.

"Tốt lắm," Shizuka nói. "Cô nương Kaede có kỹ năng rất tốt. Chẳng bao lâu chúng ta sẽ bù lại được những năm đã mất."

Hoạt động thể lực, sốc vì khám phá về Shizuka, cái nóng buổi sáng, bộ áo quần không quen mặc, tất cả những yếu tố đó cộng lại làm Kaede cảm thấy mất tự chủ. Nàng chụp cái khăn, vùi mặt vào và khóc nức.

"Cô nương," Shizuka thì thầm. "Cô nương đừng khóc. Không có gì làm cô nương phải sợ hãi."

"Người thực sự là ai?" Kaede kêu lên. "Tại sao người phải giả dạng? Người nói với ta là người không biết phu nhân Maruyama!"

"Phải chi tôi có thể kể hết cho cô nương nghe mọi chuyện. Nhưng hiện giờ thì chưa được. Vai trò của tôi ở đây là bảo vệ cô nương. Arai đã gửi tôi đến với mục đích đó."

"Người cũng quen biết Arai à? Trước đây người chỉ nói là cùng quê với Arai."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Đúng là cùng quê, nhưng chúng tôi thân cận hơn thế. Arai rất quan tâm đến cô nương và nghĩ là còn thiếu nợ cô nương. Khi bị ngài Noguchi trục xuất Arai rất tức giận. Ông cảm thấy bị sỉ nhục vì ngài Noguchi không tin tưởng và vì cách đối xử đối với cô nương. Khi nghe tin cô nương đi Inuyama để thành hôn, Arai đã sắp xếp để tôi được đi theo cô nương."

"Tại sao? Ta sẽ bị nguy ở đó sao?"

"Inuyama là một nơi đầy hiểm nguy, nhất là hiện nay khi cả ba nước đang chuẩn bị chiến tranh. Một khi đạt được sự liên minh với tộc Otori qua hôn phối của cô nương thì Iida sẽ tấn công Seishuu ở phía Tây."

Những tia sáng xuyên qua căn phòng trống trải làm thấy rõ những hạt bụi đang chuyển động vì những bước chân. Qua những cửa sổ có song Kaede nghe được tiếng nước chảy trong các con kênh, tiếng rao hàng của người bán dạo, và tiếng cười đùa của con nít. Thế giới ngoài kia có vẻ đơn giản và rõ ràng, không có những bí mật đen tối ẩn nấp như trong thế giới của nàng.

"Ta chỉ là con chốt trên bàn cờ," Kaede cay đắng thốt lên. "Người sẽ hy sinh ta dễ dàng như Tohan thôi."

"Không, cô nương. Arai và tôi là thuộc hạ của cô nương. Arai đã thề là sẽ bảo vệ cô nương, và tôi tuân lệnh của Arai." Shizuka cười, khuôn mặt bỗng sống động vẻ đam mê.

Họ là tình nhân, Kaede suy nghĩ, và cảm thấy nhói một chút ghen tị vì nàng phải chia sẻ Shizuka với bất cứ ai khác. Nàng muốn hỏi tiếp, *Phu nhân Maruyama là ai? Vai trò của phu nhân trong vở kịch này? Người mà ta sắp hôn phối là ai?* Nhưng nàng sợ phải nghe câu trả lời.

"Trời quá nóng không thể tập luyện tiếp được," Shizuka lấy tấm khăn từ Kaede và lau nước mắt cho nàng. "Ngày mai tôi sẽ chỉ cô nương cách sử dụng dao."

Khi họ đứng lên nàng nói thêm, "Cô nương đừng đối xử với tôi khác trước. Tôi chỉ là người hầu của cô nương, không có gì khác hơn."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Ta nên xin lỗi người những lúc ta đã đối xử tệ với người," Kaede lúng túng trả lời.

"Cô nương chưa bao giờ xử tệ," Shizuka cười. "Thật ra cô nương quá khoan hồng. Nhà Noguchi không dạy cô nương được gì nhưng ít ra cô nương không học cái ác độc của họ."

"Ta có học thâm thù," Kaede nói. "Nhưng người chẳng thể giết ai được với cây kim."

"Được đó cô nương," Shizuka nói ngay. "Một ngày nào đó tôi sẽ chỉ cho cô nương ."

Họ đã ở trong thị trấn núi này một tuần chờ đợi những người của Otori. Thời tiết càng lúc càng nặng nề và nóng nực hơn. Những đám mây báo hiệu mưa bão tụ lại mỗi đêm trên các đỉnh núi, và nhiều tia chớp lòe sáng ở phía xa, nhưng trời không mưa. Mỗi ngày Kaede học đánh kiếm và đánh dao, bắt đầu khi mới rạng sáng lúc trời còn mát và liên tục khoảng ba tiếng đồng hồ, mồ hôi nhễ nhại khắp người nàng.

Cuối cùng vào một ngày khi gần trưa, lúc họ đang khoát nước lạnh lên mặt sau buổi tập, ngoài tiếng động thường lệ ngoài đường, họ nghe có tiếng ngựa đi và tiếng chó sủa.

Shizuka ra dấu cho Kaede đến gần cửa sổ. "Cô nương nhìn kia! Họ đã đến! Otori đây rồi."

Kaede nhìn chăm chú qua chấn song của cửa sổ. Một nhóm người phi ngựa nước kiệu đang đi đến. Phần lớn đội mũ mang giáp, nhưng bên cạnh có một thanh niên chỉ trạc tuổi nàng để đầu trần. Nàng thấy rõ đường cong của xương gò má và mái tóc mượt như lụa của chàng thanh niên.

"Đó có phải là ngài Shigeru không?"

"Không phải," Shizuka bật cười. "Ngài Shigeru đi phía trước, cậu thanh niên đó là con nuôi của ngài, công tử Takeo."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Giọng Shizuka có một chút mĩa mai khi nói chữ "công tử" làm Kaede sau đó nhớ lại, mặc dù lúc đó nàng không nhận ra, nhưng chàng thanh niên kia như nghe ai gọi tên mình, đã quay đầu nhìn về phía nàng.

Chàng có đôi mắt đầy cảm xúc, làn môi nhạy cảm, và nàng thấy con người chàng toát ra năng lượng và sự buồn rầu. Nó gợi lên điều gì đó trong người nàng, một chút tò mò trộn lẫn với sự ao ước, một cảm giác nàng không nhận ra.

Đoàn người ngựa tiếp tục đi cho đến khi bóng chàng thanh niên khuất dạng. Nàng cảm thấy như mình vừa đánh mất một phần của chính nàng. Kaede theo Shizuka trở về quán trọ như người mất hồn. Khi đến nơi người nàng run rẩy như bị sốt. Shizuka hiểu lầm vội trấn an nàng.

"Ngài Otori là một người tử tế. Cô nương không phải sợ hãi. Không ai làm hại cô nương đâu."

Kaede không nói gì, không dám mở miệng vì chữ duy nhất nàng muốn thốt ra là tên chàng, *Takeo*.

Shizuka cố gắng cho Kaede ăn một ít thức ăn - trước hết là xúp để làm ấm người, rồi đến mì lạnh để làm mát - nhưng Kaede không thể nuốt chút gì hết. Shizuka dìu Kaede nằm xuống giường. Kaede run rẩy dưới tấm chăn, mắt long lanh, da khô, nàng cảm thấy thân thể mình khó lường như một con rắn.

Tiếng sấm rung chuyển trong dãy núi và không khí đầy hơi nước.

Shizuka vội báo cho phu nhân Maruyama biết tình trạng của Kaede. Khi phu nhân bước vào phòng có một ông già theo sau.

"Thức phụ!" Shizuka mừng rỡ kêu lên.

"Chuyện gì vậy?" phu nhân Maruyama hỏi, quỳ bên giường Kaede và sờ trán nàng. "Cô nương bị sốt, chắc là bị cảm lạnh."

"Chúng tôi đang tập luyện," Shizuka giải thích. "Chúng tôi thấy đoàn Otori đi tới, và cô nương như thành linh bị cảm sốt."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Ông có thể cho cô nường uống gì không, Kenji?" Phu nhân Maruyama hỏi.

"Cô nường kinh sợ chuyện hôn phối." Shizuka nói nhỏ.

"Tôi có thể chữa bệnh cảm, còn chuyện đó thì chịu," Kenji trả lời và nói tiếp. "Tôi sẽ sắc vài thứ lá với trà. Trà nóng sẽ làm cô ta ngủ yên."

Kaede nằm bất động, mắt nhắm lại. Nàng nghe mọi người chung quanh nói chuyện nhưng âm thanh dường như từ một thế giới khác, một thế giới nàng đã bị bứt ra lúc nàng nhìn thấy Takeo. Kaede gượng ngồi lên uống trà, Shizuka đỡ đầu nàng như đỡ một em bé, sau đó nàng chìm trong giấc ngủ chập chờn. Tiếng sấm vọng lại từ thung lũng đánh thức nàng. Cuối cùng cơn giông đến, mưa đổ xuống ào ào, dội trên mái nhà và chảy tràn qua những viên đá lát trên đường. Kaede vừa có một giấc mơ sống động nhưng nó vội biến mất khi nàng mở mắt, để lại một ý thức rõ rệt là nàng đang yêu.

Kaede cảm thấy kinh ngạc, rồi phấn khởi, rồi hoảng hốt. Thoạt đầu nàng nghĩ sẽ chết được nếu gặp lại chàng, rồi lại nghĩ sẽ chết nếu không gặp lại chàng. Nàng cảm thấy tê liệt với ý nghĩ làm sao nàng lại có thể yêu con nuôi của vị hôn phu tương lai? Nhưng hôn nhân nào? Nàng không thể lấy ngài Otori. Nàng sẽ không lấy ai ngoài Takeo. Và nàng cười khan vì sự ngu ngốc của mình. Như thể có người lấy nhau vì tình yêu. *Ta đang bị một tai họa*, Kaede suy nghĩ, nhưng lại tự hỏi. *Sao cảm xúc này lại có thể là tai họa?*

Khi Shizuka trở lại Kaede khẳng khẳng là mình đã lành bệnh. Thật vậy cơn sốt đã giảm, thay vào đó là một sức mạnh làm mắt nàng long lanh và da nàng sáng lên.

"Cô nường đẹp hơn bao giờ hết!" Shizuka thốt lên khi tắm và mặc áo quần cho Kaede, khoác vào người nàng chiếc áo choàng dành cho lễ đính hôn, cho buổi gặp mặt đầu tiên với vị hôn phu tương lai của nàng.

Phu nhân Maruyama đón Kaede với vẻ lo lắng về sức khỏe của nàng, và tỏ ra yên tâm khi biết nàng đã hồi phục. Nhưng Kaede nhận ra sự bồn chồn

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

của phu nhân khi theo chân phu nhân vào căn phòng lớn nhất trong quán trọ, là nơi đã dành riêng cho ngài Otori.

Kaede nghe đàn ông nói chuyện khi người hầu mở cửa phòng, nhưng họ im bất khi thấy nàng bước vào. Nàng gặp người trên sàn cúi chào, biết họ đang nhìn nàng nhưng không dám ngẩng lên nhìn ai. Tim Kaede đập nhanh và nàng cảm thấy máu chảy mạnh trong người.

"Đây là cô nương Shirakawa Kaede," phu nhân Maruyama giới thiệu. Kaede nghe giọng của phu nhân có vẻ lạnh lẽo, và không hiểu mình đã làm gì phật ý phu nhân đến như thế.

"Cô nương Kaede, ta trình diện cô nương với ngài Otori Shigeru," phu nhân Maruyama tiếp tục, giọng yếu ớt khó nghe rõ.

Kaede ngồi lên. "Ngài Otori," nàng thì thầm, và ngược lên nhìn khuôn mặt người đàn ông sắp làm chồng nàng.

"Cô nương Shirakawa," Shigeru trả lời rất lịch sự. "Chúng tôi nghe tin là cô nương không được khỏe. Cô nương đã hồi phục rồi ư?"

"Cảm ơn. Tôi đã khá." Nàng thích khuôn mặt của Shigeru, với ánh mắt tử tế. Nàng nghĩ thầm: *Chàng xứng đáng với tiếng đồn. Nhưng làm sao ta có thể lấy chàng được?* Kaede cảm thấy hai gò má đỏ hồng lên.

"Loại thảo dược đó rất hiệu nghiệm," người đàn ông ngồi phía trái Shigeru cất tiếng. Nàng nhận ra giọng nói của ông già đã bào chế trà thuốc cho nàng, người mà Shizuka gọi là thúc phụ. "Cô nương Shirakawa đã nổi tiếng về sắc đẹp tuyệt vời, nhưng tiếng đồn chẳng thấm gì so với sự thật."

Phu nhân Maruyama trả lời, "Ông đã tăng bốc quá lời, Kenji. Một cô gái nếu không đẹp vào tuổi mười lăm thì chẳng bao giờ đẹp nữa."

Kaede càng cảm thấy mặt mình nóng bừng hơn.

"Chúng tôi có mang quà đến cho cô nương," ngài Otori nói. "Thật ra những món quà đó sẽ trông thô thiển bên sắc đẹp của cô nương, nhưng xin cô nương chấp nhận nó như biểu hiện tấm lòng trân trọng của tôi và sự chân thành của tộc Otori. Nào Takeo."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Kaede thầm nghĩ rằng ngài Shigeru đã nói những lời khách sáo đó với vẻ lãnh đạm, và tưởng tượng rằng ông ta sẽ luôn luôn đối với nàng như thế.

Chàng thanh niên đứng lên và bưng đến một cái khay sơn mài, trên đó có nhiều gói nhỏ bọc bằng lụa màu hồng nhạt mang phù hiệu của bộ tộc Otori. Takeo quỳ trước mặt Kaede và đưa khay quà cho nàng.

Kaede cúi đầu cảm ơn.

"Đây là con nuôi của ngài Otori," phu nhân Maruyama nói. "Ngài công tử Otori Takeo."

Kaede không dám nhìn thẳng vào mặt chàng. Nàng tự cho phép mình nhìn hai bàn tay của chàng. Hai bàn tay có những ngón dài, mềm mại và thon đều tuyệt đẹp. Da bàn tay chàng có màu mật ong pha với màu trà, các móng tay có pha một chút màu hoa tử đinh hương. Nàng cảm giác sự yên lặng trong người chàng như thể chàng đang lắng nghe, luôn luôn lắng nghe.

"Ngài Takeo," nàng nói nhỏ.

Chàng chưa là một người đàn ông trưởng thành như những gã đàn ông nàng vừa sợ vừa ghét. Chàng trạc tuổi nàng; tóc và da chàng có cùng vẻ mịn màng của tuổi trẻ. Lòng hiếu kỳ mãnh liệt mà nàng cảm thấy hôm qua đang trở lại. Nàng ao ước biết hết mọi điều về chàng. Tại sao ngài Otori nhận chàng làm con nuôi? Gốc gác của chàng như thế nào? Điều gì đã xảy ra làm chàng có vẻ buồn rầu? Và tại sao nàng nghĩ rằng chàng có thể nghe được những suy nghĩ trong tim nàng?

"Cô nương Shirakawa." Giọng chàng thấp, có một chút âm hưởng vùng phía Đông.

Nàng phải ngước lên nhìn chàng, và bắt gặp chàng đang nhìn mình. Ánh mắt chàng nhìn chăm chú, hình như hơi bối rối, và nàng cảm thấy cái gì đó truyền qua hai người, như thể họ chạm vào nhau qua khoảng trống ở giữa.

Cơn mưa đã tạm ngưng một chút, nhưng bây giờ lại tiếp tục, nghe ào ào

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

như át tiếng nói của mọi người. Gió cũng mạnh hơn, làm những ngọn đèn nháy múa và bóng người trên tường chập chờn.

Ước chi mình sẽ ở đây luôn, Kaede thầm nghĩ.

Phu nhân Maruyama lên tiếng, giọng sắc. "Cô nương đã gặp Kenji nhưng chưa được giới thiệu. Đây là Muto Kenji, bạn cũ của ngài Otori, là thầy của công tử Takeo. Ông sẽ giúp Shizuka tập luyện với cô nương."

"Chào ngài," Kaede chào và liếc nhìn Kenji từ dưới hàng lông mi. Kenji ngồi nhìn Kaede với vẻ hâm mộ, thỉnh thoảng lắc đầu nhẹ như không tin vào mắt mình. *Ông ta có vẻ một ông già hiền lành*, Kaede nghĩ thầm: *Nhưng ông ta trông không già lắm!* Khuôn mặt ông ta dường như không đứng yên và thay đổi ngay trước mắt nàng.

Kaede cảm thấy sàn nhà hơi rung chuyển. Không ai nói gì nhưng bên ngoài có tiếng ai la ngạc nhiên. Sau đó chỉ nghe tiếng mưa và gió tiếp tục.

Kaede cảm thấy ớn lạnh. Nàng không thể để lộ ra những cảm xúc của mình. Không gì có vẻ thực hết.

*** Chương 7 ***

Sau khi được chính thức nhận làm con nuôi Tướng công Shigeru và trở thành một thành viên của bộ tộc, tôi bắt đầu biết đến các thanh thiếu niên trạc tuổi tôi từ các gia đình chiến binh samurai. Ichiro là một ông thầy được nhiều người chiều chuộng, và vì ông đang dạy tôi các môn lịch sử, tôn giáo và văn học cổ điển, nên ông ta đồng ý nhận thêm học trò. Trong số này có Miyoshi Gemba và người anh là Kahe sau này trở nên một trong những bạn hữu và đồng minh thân cận nhất của tôi. Gemba lớn hơn tôi một năm. Kahe thì đã hơn hai mươi tuổi, quá lớn cho những bài học của Ichiro, nhưng anh ta phụ giúp việc huấn luyện các thanh niên trẻ hơn về nghệ thuật quân sự.

Một sân đường lớn đối diện lâu đài là nơi tôi và mọi người tập luyện đánh nhau bằng gậy và các môn võ thuật khác. Phía nam của sân đường là một khoảng sân lớn để tập cỡi ngựa và bắn cung. Tôi chưa bao giờ khá hơn ở môn bắn cung, nhưng về môn đánh gậy và kiếm thì không kém. Mỗi buổi sáng sau hai giờ tập viết với Ichiro, tôi thường cỡi ngựa với vài người khác đi quanh những con đường nhỏ trong thị trấn và sau đó tập luyện liên tục trong bốn hay năm tiếng đồng hồ.

Vào cuối buổi chiều tôi và những thiếu niên khác tiếp tục buổi học với Ichiro và thật khó chống cự lại cơn buồn ngủ trong khi Ichiro giảng về những nguyên tắc Kung Tzu và lịch sử của Bát Đảo. Tiết hạ chí trôi qua rồi đến ngày lễ Sao Dệt, và những ngày nóng bức bắt đầu. Những cơn mưa mùa mận đã chấm dứt nhưng khí trời vẫn ẩm thấp, và những cơn bão tố vẫn còn đe dọa. Nông dân bi quan tiên đoán một mùa giông bão tệ hơn mọi năm.

Những buổi học với Kenji vẫn tiếp tục vào ban đêm, cách xa sân đường và Kenji không quên cảnh cáo tôi đừng tiết lộ những kỹ năng đặc biệt của

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Bộ lạc.

"Chiến binh cho rằng những kỹ năng đó là phép phù thủy," Kenji nói. "Họ sẽ khinh thường công tử."

Nhiều đêm chúng tôi đi ra ngoài, và tôi học cách di chuyển vô hình trên các con đường của thị trấn đang yên giấc. Kenji và tôi có một mối quan hệ kỳ lạ. Vào ban ngày tôi không tin Kenji chút nào. Tôi cảm kích vì được nhận vào bộ tộc Otori và tôi không muốn bị nhắc nhở mình là một người ngoài hay một kẻ bất thường. Nhưng vào ban đêm thì khác. Kỹ năng của Kenji thật vô song. Ông muốn truyền cho tôi, còn tôi thì khát khao được học hỏi những kỹ năng đó - một phần để thỏa mãn nhu cầu đen tối trong con người tôi, một phần tôi biết mình phải học thêm nhiều những kỹ năng đó mới hy vọng làm được những gì Tướng công Shigeru muốn tôi thi hành. Mặc dù Shigeru chưa nói ra nhưng tôi nghĩ chẳng có lý do gì khác khiến Tướng công cứu tôi ở làng Mino. Tôi là con của một sát thủ, là người của Bộ lạc, và bây giờ là con nuôi bộ tộc Otori. Tôi cùng đi Inuyama với Tướng công Shigeru, chẳng phải mục đích là giết Iida hay sao?

Hầu hết những thiếu niên trong bộ tộc chấp nhận tôi, chỉ vì Shigeru, và tôi ý thức được rằng những thiếu niên đó và cha mẹ chúng rất kính trọng Shigeru. Nhưng mấy gã con của Masahiro và Shoichi gây nhiều khó khăn cho tôi, đặc biệt là Yoshitomi, con lớn của Masahiro. Càng lúc tôi càng ghét chúng nhiều như tôi đã ghét cha của chúng. Sự kiêu căng và mù quáng của chúng làm tôi khinh thường. Chúng tôi thường đấu nhau bằng gậy. Tôi biết chúng có ý định hãm hại tôi. Có lần Yoshitomi suýt giết được tôi nếu tôi không nhanh trí biến thành hai hình bóng làm hoa mắt gã. Hẳn không bao giờ quên chuyện đó và thường thì thăm với mọi người những lời sỉ nhục tôi: *Phù thủy. Ăn gian*. Thật sự tôi không sợ gã giết tôi bằng sợ mình lỡ tay giết gã vì tự vệ hay vì tai nạn. Nhưng cũng nhờ vậy kiếm thuật của tôi tiến triển thấy rõ, và tôi cảm thấy yên tâm khi ngày khởi hành đến mà chưa có đổ máu.

Đó là những ngày nóng nhất trong mùa hè, dĩ nhiên không phải là thời điểm lý tưởng để du hành, nhưng chúng tôi phải có mặt ở Inuyama trước khi Lễ hội Vong Nhân bắt đầu. Chúng tôi không đi trực tiếp trên đại lộ

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

xuyên qua Yamagata mà đi về hướng nam đến Tsuwano, là thị trấn tiền phương của lãnh địa Otori, trên đường đi về miền Tây, và sẽ gặp đoàn hộ tống cô dâu ở đó để làm lễ đính hôn. Rồi từ Tsuwano chúng tôi sẽ cùng đi vào lãnh địa Tohan và theo con đường đưa thư ở Yamagata.

Cuộc hành trình của chúng tôi đến Tsuwano diễn ra êm ả và khá thú vị mặc dầu trời nóng nực. Tôi không phải đến lớp học của Ichiro hay chịu đựng áp lực của những buổi luyện tập. Giống như được nghỉ lễ, được đi chơi với Shigeru và Kenji, và trong vài ngày đó chúng tôi như quên đi những hiểm nguy đang rình rập phía trước. Trời như muốn mưa, sấm chớp rền suốt đêm ở rặng núi trước mặt, những đám mây đổi thành màu xanh chàm, và rừng cây chung quanh như một đại dương màu xanh lục.

Đoàn chúng tôi tiến vào thị trấn Tsuwano khoảng giữa trưa sau hơn nửa ngày dong ruổi trên chặng cuối hành trình. Tôi cảm thấy buồn khi đến nơi, biết là những vui thú trong sáng của một chuyến đi nhẹ nhàng đã chấm dứt. Tôi không tưởng tượng được điều gì sẽ thay thế. Tsuwano đầy âm thanh của nước, những con đường chạy dọc các con kênh có nhiều cá chép mập tròn màu vàng đỏ. Chúng tôi gần đến quán trọ thì bỗng nhiên, ngoài tiếng nước chảy và nhiều âm thanh khác của một thị trấn rộn rịp, tôi nghe rõ ràng giọng một người đàn bà kêu tên mình. Tiếng kêu phát ra từ một dãy nhà thấp và dài có tường trắng và các cửa sổ có chấn song, giống như một sân đường tập luyện. Tuy không thấy nhưng tôi biết có hai người đàn bà trong ngôi nhà đó, và tôi hơi ngạc nhiên không hiểu vì sao họ có mặt ở đó và lại kêu tên tôi.

Khi chúng tôi vào quán trọ tôi lại nghe tiếng người đàn bà đó nói chuyện trong sân. Qua đó tôi biết được cô ta là người hầu của công nương Shirakawa và công nương không được khỏe. Kenji đến phòng thăm và khi trở lại ông ta muốn kể thật nhiều về sắc đẹp của công nương, nhưng lúc đó cơn giông bắt đầu và tôi vội chạy xuống tàu ngựa sợ rằng sấm sét sẽ làm mấy chú ngựa hoảng sợ. Thật tình tôi không muốn nghe nói về sắc đẹp của công nương Shirakawa. Khi phải nghĩ về công nương tôi cảm thấy không thích vì cô ta có một phần vai trò trong cái cạm bẫy đặt ra để hãm hại Tướng công Shigeru.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Một hồi sau Kenji đi xuống tàu ngựa với người hầu của công nương Shirakawa. Cô ta trông xinh xắn, vui vẻ và lơ đãng, nhưng trước khi cô ta cười chào tôi và gọi tôi là "em họ" thì tôi đã nhận ra ngay cô ta là người của Bộ lạc.

Cô ta đưa bàn tay lên áp vào tay tôi và nói, "Tôi cũng thuộc dòng Kikuta về phía mẹ tôi, nhưng phía cha là dòng Muto, và Kenji là chú tôi."

Bàn tay tôi và của cô ta giống nhau ở những ngón tay dài và đường chỉ tay chạy ngang lòng bàn tay. "Đó là dấu hiệu Kikuta duy nhất mà tôi thừa kế, những gì còn lại hoàn toàn Muto." Cô ta lên tiếng với vẻ buồn rầu.

Giống như Kenji cô ta có khả năng thay đổi hình dạng khiến người khác khó lòng nhận diện. Lúc mới nhìn tôi cứ ngỡ cô ta còn trẻ lắm, nhưng sau đó mới biết cô ta gần ba mươi tuổi và đã có hai đứa con.

"Công nương Kaede đã khá hơn," cô ta nói với Kenji. "Trà của thức phụ giúp cô nương ngủ ngon và bây giờ cô nương đòi ngồi dậy."

"Cháu tập dượt với cô nương nhiều quá," Kenji cười và nói. "Cháu nghĩ sao trong cái nóng này?" Kenji quay qua tôi nói thêm, "Shizuka đang dạy công nương Shirakawa đánh kiếm. Nó có thể dạy công tử luôn. Chúng ta sẽ ở lại đây vài ngày đợi hết mưa."

Kenji quay lại phía Shizuka. "Có lẽ cháu nên dạy công tử tính tàn nhẫn, đó là điều duy nhất công tử chưa có."

Shizuka trả lời, "Điều đó khó thể dạy được. Hoặc là có hoặc là không."

Kenji nói với tôi, "Shizuka sở đắc điều đó. Công tử đừng nên phật ý nó!"

Tôi không trả lời. Tôi thấy hơi khó chịu khi Kenji huých toẹt về nhược điểm của tôi với Shizuka trong lần gặp đầu tiên này. Chúng tôi đứng dưới mái hiên của tàu ngựa, nghe mưa rơi lộp bộp trên sân lót đá cuội và tiếng ngựa đập vó sau lưng.

"Công nương có thường bị sốt như vậy không?" Kenji hỏi.

"Không hẳn thế, đây là lần đầu tiên. Nhưng cô nương không được mạnh,

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

ăn rất ít và khó ngủ. Cô nương phiền muộn vì cuộc hôn nhân và chuyện gia đình. Thân mẫu đau nặng và cô nương chưa gặp lại mẹ gần mười năm nay."

"Cháu có vẻ thích cô nương," Kenji mỉm cười nói.

"Dạ đúng như vậy, mặc dù cháu đến với cô nương theo yêu cầu của Arai."

"Ta chưa bao giờ gặp một thiếu nữ đẹp như cô ta," Kenji thú thật.

"Thúc phụ bị quyến rũ rồi!"

"Có lẽ ta già mất rồi. Ta thấy cảm động vì hoàn cảnh của cô nương. Thế nào đi nữa thì nàng cũng là người bị thiệt thòi."

Một tiếng sấm nổ chát chúa trên đầu, những con ngựa nhảy dựng lên. Tôi vội chạy đến trấn an chúng. Shizuka trở lại phòng trọ và Kenji đi tìm phòng tắm. Mãi đến chiều tối tôi mới gặp lại họ.

Sau khi tắm tấp và mặc bộ lễ phục, tôi tháp tùng Tướng công Shigeru trong buổi hội kiến đầu tiên với vị hôn phối tương lai của ngài. Tôi mở những gói quà mang theo cùng với những đồ sơn mài. Mặc dù chưa bao giờ tham dự một lễ đính hôn nhưng tôi biết đây là một dịp vui mừng. Có thể đối với cô dâu thì lễ đính hôn luôn luôn là khoảng thời gian lo lắng. Còn tôi thì cảm thấy đầy căng thẳng và có nhiều điều xấu.

Phu nhân Maruyama chào đón chúng tôi như thể chưa quen biết, nhưng mắt phu nhân không rời khuôn mặt Tướng công Shigeru. Tôi cảm tưởng phu nhân có già đi kể từ lần gặp nhau ở Chigawa. Phu nhân vẫn xinh đẹp nhưng dung nhan phu nhân như hằn lên dấu vết đau buồn. Cả phu nhân và ngài Shigeru có vẻ lạnh nhạt với nhau và với mọi người, nhất là với công nương Shirakawa.

Vẻ kiêu diễm của công nương Shirakawa làm chúng tôi yên lặng. Mặc dù đã nghe những lời tán tụng của Kenji trưa nay, tôi vẫn không chuẩn bị khi đối diện với nàng. Và tôi hiểu được nỗi khổ tâm của phu nhân Maruyama, trong đó ít lắm cũng có một phần ghen tuông. Làm sao một người đàn ông có thể từ chối sở hữu một sắc đẹp như thế? Không ai có thể chê trách

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Tướng công Shigeru nếu ngài chấp nhận cuộc hôn nhân này vì đã làm tròn bổn phận với hai thúc phụ và thỏa mãn yêu cầu đồng minh với Tohan. Nhưng cuộc hôn nhân này sẽ tước đoạt của phu nhân Maruyama một người đàn ông mà phu nhân đã yêu dấu nhiều năm nay và cũng là một đồng minh quan trọng nhất.

Tâm tư riêng của mỗi người trong phòng như làn sóng ngầm làm tôi lúng túng không thoải mái. Tôi thấy được sự lạnh lùng của phu nhân Maruyama làm công nương Kaede đau khổ, tuy gò má đỏ làm da nàng thật tươi tắn. Tôi nghe tiếng tim đập của nàng và hơi thở gấp. Kaede vẫn cúi mặt xuống, không nhìn người nào trong phòng. Tôi thầm nghĩ, *Nàng là một cô bé đang khiếp sợ*. Rồi nàng ngước lên nhìn tôi trong thoáng chốc, và tôi cảm tưởng như nàng là một người đang chết đuối trong dòng sông và nếu tôi đưa tay ra là có thể cứu nàng.

"Shigeru, ông phải chọn lựa giữa người đàn bà quyền thế nhất trong Ba Lãnh Địa hoặc người đàn bà kiêu diễm nhất." Kenji nói khi chúng tôi ngồi bàn chuyện sau vài tuần rượu. Mưa vẫn tiếp tục, có lẽ còn giam chúng tôi ở Tsuwano thêm vài ngày nữa, nên không cần đi ngủ sớm để thức dậy trước khi mặt trời mọc. "Phải chi tôi sinh ra là một tướng công," Kenji nói tiếp.

"Ông có một người vợ, phải chi ông ở nhà với bà," Shigeru trả lời.

"Vợ tôi là một người nấu ăn giỏi, nhưng miệng lưỡi bà ta độc địa, và quá mập nên ghét đi xa," Kenji càu nhàu. Tôi không nói gì nhưng cười thầm trong bụng vì biết Kenji lợi dụng sự vắng mặt của bà vợ để tìm thú vui ở xóm yên hoa.

Kenji tiếp tục nói đùa nhưng tôi nghĩ ông ta có mục đích sâu xa là tạo cơ hội cho Shigeru nói sự thật, nhưng Tướng công vẫn trả lời cùng giọng điệu, như thể ngài thật sự ăn mừng lễ đính hôn. Tôi bỏ đi ngủ, ngà ngà say và nghe tiếng mưa rơi trên mái nhà, tiếng nước chảy xuống máng xối và rơi trên các viên đá. Những con kênh đầy nước, và xa hơn nữa tôi nghe

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

tiếng con sông gầm thét lao xuống sườn núi.

Tôi thức giấc khoảng nửa đêm và ngay lập tức nhận ra Shigeru không có trong phòng. Tôi lắng nghe và nhận ra giọng ngài Shigeru đang thì thầm với phu nhân Maruyama, nhỏ đến nỗi không ai có thể nghe trừ tôi. Tôi đã lắng nghe hai người nói chuyện như thế gần một năm trước đây, trong một quán trọ khác. Tôi thật ngạc nhiên về sự liều lĩnh của hai người nhưng cũng kinh ngạc về sức mạnh của tình yêu đã được duy trì qua những lần gặp gỡ hiếm hoi và ngắn ngủi.

Ngài Shigeru sẽ không bao giờ cưới công nương Shirakawa Kaede, tôi suy nghĩ, nhưng không hiểu điều này làm tôi vui mừng hay kinh hoàng.

Tôi cảm thấy bứt rứt trong người và nằm thức luôn cho đến sáng. Một buổi sáng xám xịt, ướt át, và không có dấu hiệu gì thời tiết sẽ thay đổi. Một cơn bão nhiệt đới đã quét qua vùng phía Tây sớm hơn thường lệ, mang theo những trận mưa trút nước, lụt lội, phá sập cầu cống làm đường đi tắt nghẽn. Mọi thứ trở nên ẩm thấp và có mùi mốc. Hai con ngựa bị sưng bắp chân và một đứa chài lông ngựa bị ngựa đá vào ngực. Tôi gọi mua thuốc đắp cho ngựa và mời một người chế thuốc đến xem bệnh tình gã nài. Tôi đang ăn buổi sáng trễ thì Kenji bước vào nhắc tôi về buổi luyện tập kiếm. Tôi chẳng thấy hứng thú chút nào.

Kenji hỏi thúc: "Công tử định làm gì cho hết ngày, ngồi uống trà? Shizuka có thể dạy công tử nhiều thứ. Với lại chúng ta nên tận dụng khoảng thời gian kẹt ở đây."

Thế là tôi vâng lời ăn vội cho xong và theo ông thầy chạy băng dưới mưa đến sân đường luyện võ. Từ bên ngoài tôi đã nghe tiếng huỳnh huých và tiếng kiếm gỗ chạm nhau. Bước vào trong tôi thấy hai người đàn ông trẻ đang đấu kiếm. Nhìn một lúc tôi mới nhận ra một người là Shizuka: cô ta đánh kiếm giỏi hơn, nhưng đối thủ cao hơn và quyết tâm hơn nên trận đấu rất cân sức. Nhân lúc chúng tôi xuất hiện Shizuka thấy sơ hở của đối thủ và kết thúc trận đấu. Đến khi họ cúi mặt nạ an toàn tôi mới nhận ra người kia là công nương Kaede.

"Ồ," cô ta giận dữ, đưa tay áo lau mặt và nói, "họ làm ta phân tâm."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Shizuka trả lời: "Cô nương không nên phân tâm vì bất cứ lý do gì. Đó là nhược điểm của cô nương; thiếu sự tập trung. Hoàn toàn không có gì phải để tâm ngoại trừ cô nương, địch thủ và lưỡi kiếm."

Shizuka quay về phía chúng tôi: "Chào thúc phụ và cậu em!"

Chúng tôi chào lại và cùng cúi đầu chào công nương Kaede. Rồi một thoáng im lặng. Tôi cảm thấy hơi lúng túng vì chưa bao giờ chứng kiến phụ nữ trong sảnh đường luyện võ, chưa bao giờ thấy họ mặc võ phục. Sự hiện diện của họ làm tôi thấy bối rối, có điều gì đó không thích đáng, và tôi không nên có mặt ở đây với người đã đánh hôn với ngài Shigeru.

"Chúng tôi nên trở lại vào lúc khác," tôi nói, "khi các vị tập dượt xong."

"Không. Tôi muốn cậu đấu với Shizuka," Kenji trả lời, "công nương Shirakawa không nên trở về quán trọ một mình. Với lại quan sát trận đấu sẽ bổ ích cho cô nương."

"Cô nương cũng nên thao dượt với đàn ông," Shizuka nói thêm, "khi đụng trận thật sự ngoài đời, cô nương sẽ không chọn lựa được đối thủ."

Tôi liếc về phía Kaede và thấy mắt nàng hơi mở lớn nhưng nàng không nói gì.

"Cô nương sẽ hạ Takeo dễ dàng." Kenji chua chát. Tôi nghĩ Kenji bị nhức đầu vì uống rượu tối qua, và thật sự tôi cảm thấy mình cũng bị ảnh hưởng.

Kaede ngồi xếp bằng trên nền nhà như đàn ông. Nàng gỡ sợi dây cột tóc phía sau đầu và tóc xỏa dài chung quanh nàng, xuống đến nền nhà. Tôi cố gắng không nhìn nàng ta.

Shizuka đưa cho tôi cây gậy và đứng thủ thế sẵn sàng.

Chúng tôi trao đổi vài đòn qua lại và không ai kém thế. Tôi chưa bao giờ đấu với đàn bà, và cảm thấy do dự không muốn đánh hết mình vì sợ gây thương tích cho Shizuka. Rồi thật ngạc nhiên, khi tôi đánh dứt một đòn thì Shizuka đã biết được và trả lại một đòn xoáy ngược lên làm cây kiếm gỗ tuột khỏi tay tôi. Nếu lúc đó mà đấu với con trai của Masahiro thì tôi đã

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

chết.

"Đệ đừng khinh thường nữa." Shizuka nói lớn có vẻ khiển trách.

Sau đó tôi đánh mạnh hơn, nhưng Shizuka khéo léo đánh trả một cách mạnh bạo thật ngạc nhiên. Mãi cho đến hiệp thứ hai tôi mới chiếm thượng phong sau khi lắng nghe chỉ dẫn của cô ta. Đến hiệp thứ tư Shizuka chịu thua và phân trần: "Tôi đã đánh nhau với công nương Kaede suốt buổi sáng, còn đệ mới bắt đầu, với lại đệ có ưu thế chỉ bằng nửa tuổi tôi."

"Tôi nghĩ là hơn nửa số tuổi của tì." Tôi thở hỗn hển, mồ hôi đầy mặt. Tôi lấy cái khăn từ tay Kenji và lau khô mồ hôi.

Kaede hỏi, "Tại sao người gọi công tử Takeo là 'em họ'?"

"Tin hay không, chúng tôi là họ hàng về phía mẹ tôi," Shizuka trả lời, "Công tử Takeo không phải sinh ra trong họ Otori, mà là nghĩa tử."

Kaede chăm chú nhìn cả ba người chúng tôi. "Các người có một nét tương đồng nào đó, nhưng thật khó nói chính xác đó là điểm gì. Có một điều khó hiểu là dường như không ai trong các người trông thật đúng với bề ngoài."

"Thế giới là những gì chúng ta thấy, đó là sự khôn ngoan, công nương." Kenji trả lời, có vẻ dạy đời. Tôi hiểu Kenji không muốn Kaede biết tông tích chúng tôi là người của Bộ lạc. Tôi cũng không muốn nàng biết điều đó. Tốt hơn là nàng xem tôi như một người của bộ tộc Otori.

Shizuka lấy sợi dây và cột tóc Kaede lên. "Bây giờ cô nương nên thử đấu với Takeo."

"Không," tôi nói ngay, "Tôi phải đi xem bầy ngựa. Tôi phải về quán trọ xem ngài Shigeru có cần tôi không."

Kaede đứng lên. Tôi thấy nàng hơi run, và tôi nghe được mùi hương từ người nàng, mùi thơm của hoa lẫn với mồ hôi.

"Chỉ một hiệp thôi," Kenji nói, "chẳng hại gì."

Shizuka lấy mặt nạ mang cho Kaede nhưng nàng khoát tay từ chối.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Nếu tôi phải đấu với đàn ông, thì tôi sẽ đấu không mang mặt nạ an toàn," Kaede nhấn mạnh.

Tôi lưỡng lự cầm cây kiếm gỗ lên. Ngoài kia trời mưa càng nặng hột hơn. Căn phòng mờ tối, ánh sáng có màu xanh lục. Chúng tôi như ở trong một thế giới khác, cách ly với thế giới bên ngoài và bị mê hoặc.

Trận đấu diễn ra bình thường như một trận tập dượt, cả hai chúng tôi đều cố gắng làm đối thủ thất thế, nhưng tôi lo ngại va chạm vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong khi mắt nàng không rời mắt tôi. Chúng tôi như đang thực nghiệm một điều gì thật xa lạ và không biết phải làm sao. Rồi một lúc nào đó tôi không rõ trận đấu trở thành một màn khiêu vũ. Bước, đánh, đỡ, bước. Kaede thở mạnh hơn, tôi cũng thế, cho đến khi cùng hòa một nhịp, và mắt nàng rực lên, mắt nàng bừng sáng, mỗi thế đánh trở nên mạnh hơn, và nhịp bước cả hai người trở nên dữ dội hơn. Tôi ở thế công được một lúc rồi đến phiên nàng, nhưng không ai chiếm được thượng phong. Có lẽ không người nào muốn?

Cuối cùng tôi vượt qua được phòng ngự, nhưng vì không muốn tấn công vào khuôn mặt của nàng nên để cây gậy rớt xuống đất. Ngay lập tức Kaede hạ kiếm xuống và nói, "Tôi chịu thua."

"Cô nương đánh khá lắm," Shizuka lên tiếng, "nhưng tôi nghĩ là Takeo có thể cố gắng hơn."

Tôi đứng đó nhìn sững Kaede, miếng há hốc như một gã khùng. Tôi nghĩ trong đầu, *Nếu tôi không được ôm nàng trong tay ngay lúc này thì tôi sẽ chết.*

Kenji đưa cho tôi khăn lau mồ hôi và đẩy mạnh vào ngực tôi. "Takeo..." ông ta bắt đầu nói.

"Cái gì?" tôi hỏi một cách ngớ ngẩn.

"Đừng làm mọi chuyện phức tạp thêm!"

Shizuka nói lớn, giọng sắc như đang cảnh báo chuyện gì nguy hiểm, "Công nương Kaede!"

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Cái gì?" Kaede trả lời nhưng mắt vẫn dán chặt vào tôi.

"Tôi nghĩ là chúng ta đã tập luyện nhiều cho ngày hôm nay. Chúng ta nên trở về phòng."

Kaede mỉm cười với tôi, và nói không giữ gìn: "Ngài Takeo".

"Công nương Shirakawa." Tôi cúi đầu chào, cố ra vẻ trịnh trọng nghiêm túc, nhưng hoàn toàn không kiểm soát được mình mỉm cười đáp trả nàng.

"Lại rách chuyện rồi," Kenji lẩm bẩm.

"Làm thế nào được, họ còn quá trẻ!" Shizuka trả lời. "Rồi sẽ qua thôi."

Khi Shizuka dẫn Kaede ra khỏi sảnh đường và kêu người hầu mang dù đến, tôi mới hiểu họ đã nói gì. Họ nói đúng một điều, và sai một điều khác. Kaede và tôi đang nung cháy lòng khao khát có nhau, hơn cả sự khao khát nữa, đó là tình yêu, và chúng tôi sẽ không bao giờ vượt qua được.

Mưa tiếp tục xối xả suốt cả tuần, và giam cầm đoàn chúng tôi ở thị trấn núi này. Kaede và tôi không tập dượt với nhau nữa. Ước chi tôi và nàng không đấu với nhau bữa nọ. Đúng là những giây phút điên cuồng, tôi chẳng bao giờ muốn nó xảy ra, và giờ đây tôi bị dày vò vì kết quả của nó. Tôi lắng nghe cử động của nàng suốt ngày, tôi nghe giọng nói của nàng, tiếng bước chân, và ban đêm - khi hai chúng tôi chỉ cách nhau một bức vách mỏng - tôi nghe cả hơi thở của nàng. Tôi có thể biết nàng ngủ không ngon giấc, và khi nào thì nàng thức giấc giữa đêm. Có những lúc chúng tôi cùng ở trong phòng vì quán trọ này thật nhỏ bé, hoặc vì chúng tôi phải tháp tùng ngài Shigeru hay phu nhân Maruyama, nhưng chúng tôi không có cơ hội nói chuyện với nhau. Chúng tôi sợ hãi người khác đọc được tâm trạng của mình. Chúng tôi ít khi dám nhìn nhau, nhưng thỉnh thoảng mắt chúng tôi gặp nhau, và ngọn lửa tình ái lại bùng lên.

Lòng khao khát và những đêm thiếu ngủ làm tôi gầy đi và mắt trũng sâu. Tôi trở lại thói quen như khi ở Hagi, lang thang trong thị trấn vào đêm khuya. Tướng công Shigeru không biết vì tôi chỉ rời quán trọ khi ngài bận hội kiến với phu nhân Maruyama. Kenji cũng không biết hoặc giả vờ không

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

biết. Tôi cảm giác như mình trở thành một cái gì mơ hồ không có thật. Ban ngày tôi học tập và vẽ tranh, ban đêm tôi lang thang trong thị trấn như một bóng ma, tìm hiểu đời sống của người khác. Thỉnh thoảng tôi có ý nghĩ là chẳng bao giờ tôi có một đời sống cho chính mình, vì tôi luôn luôn thuộc về Otori hoặc thuộc về Bộ-lạc.

Tôi quan sát những người buôn bán tính toán thiệt hại do mưa lụt gây ra. Tôi nhìn cư dân thị trấn uống rượu và đánh bạc trong các quán rượu, sau đó được các cô gái ăn sương dẫn đi. Tôi nhìn những đứa trẻ nằm ngủ giữa cha mẹ chúng. Tôi leo tường và các máng xối, đi trên mái nhà hay dọc theo hàng rào. Có lần tôi vượt qua hào sâu, leo qua tường và cổng của lâu đài, quan sát những tên lính gác, gần đến mức tôi có thể ngửi mùi trong người chúng. Thật ngạc nhiên là chúng không thấy tôi và chẳng nghe tiếng động gì. Tôi lắng nghe tiếng người nói, khi thức và cả trong giấc ngủ, tiếng phản đối, tiếng chửi thề, và tiếng cầu nguyện.

Tôi trở về phòng trọ trước rạng đông, cởi vội bộ áo quần ẩm ướt và chui vào chăn trần truồng. Tôi thiu thiu thiếp đi và lắng nghe chung quanh thức dậy. Trước hết là mấy con gà trống gáy vang, rồi đến những con quạ; đám đầy tớ dậy múc nước, tiếng dây xích chân ngựa kêu trên cầu gỗ, Raku và những con ngựa khác hí trong chuồng. Tôi chờ một lúc cho đến khi nghe tiếng Kaede thức dậy.

Mưa xối xả trong ba ngày rồi thưa hột dần. Nhiều người trong thị trấn đến gặp Shigeru. Tôi lắng nghe những cuộc đối thoại và cố gắng phân biệt ai là người trung thành với Shigeru và ai chỉ là kẻ háo hức gia nhập hàng ngũ những người phản bội. Chúng tôi đi đến lâu đài để trao quà tặng cho Tướng công Kitano, và tôi thấy dưới ánh sáng ban ngày những bức tường thành và cổng gác mà tôi đã leo qua trong đêm tối.

Kitano lịch sự đón chào chúng tôi và chia buồn về cái chết của Takeshi. Hình như cái chết này vẫn nằm trong tâm thức Kitano nên câu chuyện được nhắc đến vài lần. Kitano trạc tuổi các ngài Tướng công Otori và có con trai tuổi Shigeru, nhưng họ không có mặt trong buổi đó. Một người đi xa và một người không được khỏe. Vài lời cáo lỗi được nói ra, nhưng tôi biết là họ nói dối.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Họ sống ở Hagi khi còn niên thiếu," Shigeru cho tôi biết sau đó. "Ta cùng họ tập luyện với nhau. Họ đến nhà cha mẹ ta nhiều lần và thân mật như anh em với ta và Takeshi." Shigeru im lặng một lúc rồi nói tiếp: "Nhưng đó là chuyện nhiều năm trước. Thời gian thay đổi và chúng ta phải thay đổi với thời gian."

Nhưng tôi không chịu bỏ qua như thế. Tôi cảm thấy chua chát khi nhận ra càng tiến gần lãnh địa của Tohan thì ngài Shigeru càng trở nên cô lập.

Buổi chiều đó khi trời còn sớm, chúng tôi đã tắm rửa xong và đang đợi cơm chiều. Kenji đã đi đến nhà tắm công cộng, ở đó có một cô gái mà ông ta có cảm tình. Căn phòng nhìn ra một khu vườn nhỏ. Cơn mưa chỉ còn lất phất và cánh cửa phòng mở rộng. Không khí nặng mùi đất ẩm và lá cây ướt.

"Ngày mai sẽ tạnh mưa," Shigeru nói. "Chúng ta có thể lên đường, nhưng sẽ không đến Inuyama kịp trước ngày lễ hội. Chúng ta có lẽ sẽ phải nghỉ ở Yamagata." Shigeru mỉm cười lạnh nhạt và nói tiếp, "Ta có thể tưởng niệm cái chết của em ta ở ngay nơi nó chết. Nhưng ta không thể để ai biết cảm xúc của ta. Ta phải giả vờ là đã quên đi mối thù đó."

"Tại sao lại đi vào lãnh địa của Tohan?" Tôi đặt câu hỏi. "Chưa trễ để quay trở lại. Nếu việc nhận con làm nghĩa tử đã buộc cha vào cuộc hôn nhân đó thì con chỉ cần bỏ đi với Kenji, và đó cũng chính là điều ông ta muốn."

"Hoàn toàn không được!" Shigeru trả lời. "Ta đã chấp nhận sự dàn xếp này và đã đóng triện. Ta đã nhảy xuống sông và phải trôi đến nơi nào dòng nước cuốn ta đi. Ta chẳng thà bị Iida giết chết còn hơn bị ông ta khinh." Shigeru nhìn quanh phòng và lắng nghe, "Chúng ta có hoàn toàn một mình không? Con có nghe tiếng ai quanh đây không?"

Tôi nghe những âm thanh quen thuộc của quán trọ vào buổi chiều: tiếng chân bước nhẹ của những người hầu mang thức ăn và nước, tiếng dao của đầu bếp, tiếng nước sôi, tiếng lẩm bẩm của lính gác trong sân và ở các lối đi. Tôi không nghe tiếng thở của ai khác ngoài chúng tôi.

"Chúng ta chỉ một mình."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Xích lại gần đây. Chúng ta sẽ không có cơ hội nói chuyện như thế này một khi chúng ta lọt vào lãnh thổ của Tohan. Ta có nhiều điều muốn nói với con trước khi..." Ông mỉm cười với tôi, một nụ cười thật sự. "... trước khi bất cứ điều gì có thể xảy ra ở Inuyama!"

"Ta đã nghĩ đến chuyện gửi con đi xa. Kenji muốn điều đó vì lo cho sự an toàn của con, và dĩ nhiên sự lo lắng đó có lý do. Ta phải đi Inuyama, cho dù có điều gì xảy đến. Tuy nhiên ta cần yêu cầu con một việc hầu như không thể thực hiện và vượt ra ngoài bốn phận của con đối với ta, và vì vậy ta cảm thấy phải cho con sự lựa chọn. Trước khi chúng ta đi vào lãnh địa của Tohan, và sau khi nghe ta trình bày những điều ta muốn nói, nếu con muốn con có thể rời khỏi đây với Kenji và hội ngộ với Bộ Lạc. Con được tự do làm chuyện đó.

Tôi không phải trả lời vì có tiếng động nhẹ ở hành lang. "Có người đang đi đến cửa phòng." Cả hai chúng tôi đều im lặng.

Một lát sau có mấy người hầu tiến vào với những khay thức ăn. Chúng tôi bắt đầu ăn khi họ rời phòng. Vì trời mưa liên tục nên thức ăn sơ sài, chỉ có cơm, mắm cá, ớt lười quý và dưa chua. Nhưng chúng tôi chẳng bận tâm.

"Có thể con không hiểu vì sao ta lại thù ghét Iida," Shigeru nói. "Ta luôn luôn ghét Iida vì tính hung bạo và xảo quyệt của ông ta. Sau trận chiến ở Yaegahara và cái chết của thân phụ ta, hai thúc phụ của ta thay quyền lãnh đạo bộ tộc, nhiều người nghĩ rằng ta nên tự xử sinh mạng mình. Đó là một việc làm danh dự và một giải pháp tiện lợi so với sự có mặt gây phiền toái của ta. Nhưng khi Tohan tiến chiếm lãnh địa của Otori, ta đã mục kích nhiều thảm kịch dân chúng phải chịu dưới quyền thống trị của chúng, và ta đã quyết định phải sống và tìm cách trả thù. Ta tin rằng sự hài lòng của dân chúng là thử nghiệm sự hiệu quả của chính quyền. Khi người cầm quyền công bằng thì xứ sở nhận được hồng phúc của Trời. Ở những vùng Tohan chiếm đóng người dân đói khổ, nợ nần, và bị các viên chức của Iida nhũng nhiễu. Những người Hidden bị tra tấn và thẩm sát như đóng đinh trên thập tự giá, treo ngược đầu trên hầm xí, treo trong rọ cho quạ rỉa. Nông dân phải bỏ rơi những đứa nhỏ mới sinh hay bán những đứa con gái của họ vì không đủ thực phẩm nuôi chúng."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Shigeru gấp một miếng cá và ăn một cách khó khăn, khuôn mặt không lộ cảm xúc.

"Iida trở thành người có quyền lực cao nhất trong vùng Tam Quốc này. Quyền lực mang đến sự chính danh. Hầu hết người dân tin rằng các Tướng công có quyền làm bất cứ gì họ muốn trong bộ tộc và lãnh thổ của họ. Ta cũng được giáo dục với niềm tin đó. Nhưng Iida đe dọa lãnh thổ của ta, của cha ta, và ta sẽ không ngồi yên nhìn xứ sở này lọt vào tay hắn.

"Ta suy nghĩ điều này đã nhiều năm. Ta sinh hoạt chỉ như một phần con người thật của ta. Họ gọi ta là Nông dân Shigeru. Ta dành hầu hết thời gian để làm cho đất đai tốt hơn, không nói gì ngoài chuyện mùa màng, trồng trọt và thủy nông. Dù sao những chuyện này cũng làm ta quan tâm, và ta có lý do để du hành qua nhiều vùng lãnh địa của Otori, từ đó biết được nhiều điều ta không thể nào biết bằng cách khác.

"Ta tránh không đi vào lãnh thổ của Tohan, ngoại trừ chuyến đi thăm hàng năm vùng Terayama là nơi chôn cất cha ta và các tiền nhân của ta. Ngôi đền thờ phải nhượng cho Tohan cùng với thị trấn Yamagata sau trận chiến Yaegahara. Nhưng sự tàn ác của họ đã xúc phạm cá nhân ta, và ta không còn kiên nhẫn nữa.

"Năm trước đây, ngay sau Lễ hội Sao Dệt, mẹ ta bị sốt nặng. Căn bệnh thật độc hại, bà ta qua đời chỉ sau đó một tuần lễ. Ba người khác trong nhà cũng chết, trong đó có bà người hầu của mẹ ta. Ta cũng lâm bệnh nặng. Trong bốn tuần sau đó ta hôn mê bất tỉnh, vật vờ giữa ranh giới sống và chết. Không ai nghĩ là ta sẽ bình phục, nhưng khi ta tỉnh lại thì ước chi mình chết thì hơn, vì ngay lúc đó ta nghe tin rằng em trai ta bị giết trong tuần lễ đầu tiên khi ta lâm bệnh.

"Lúc đó là giữa mùa hè. Thi thể em ta đã được chôn cất. Không ai có thể nói cho ta biết điều gì đã xảy ra. Hình như không có ai chứng kiến khi em ta bị giết. Cô gái tình nhân của em ta lúc đó cũng biến mất. Chúng ta chỉ biết là một thương gia Tsuwano nhận diện em ta nằm chết trên đường phố Yamagata và đã tổ chức mai táng ở Terayama. Trong cơn tuyệt vọng ta viết thư cho Muto Kenji mà ta đã quen biết từ trận Yaegahara, nghĩ rằng Bộ lạc có thể biết một vài tin tức về cái chết của em ta. Hai tuần lễ sau

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

một người đàn ông đến nhà ta vào đêm khuya, cầm theo thư giới thiệu của Kenji. Trông gã như một tên giữ ngựa hay một tên lính gác, và gã thú thật tên gã là Kuroda, ta biết ngay đó là người của Bộ-lạc.

"Cô gái tình nhân của em ta là một ca đào, cùng đi với em ta đến Tsuwano tham dự Lễ hội Sao. Ta đã biết điều đó, và khi mẹ ta ngã bệnh thì ta nhắn tin em ta đừng trở về Hagi. Ta muốn em ta ở lại Tsuwano nhưng có lẽ ả kia lại muốn đi tiếp đến Yamagata thăm người thân và Takeshi đồng ý. Kuroda cho ta biết là trong một quán trọ ở đó có người bình luận về Otori, về bản thân ta. Từ đó nổ ra trận đánh nhau. Takeshi là một tay kiếm giỏi. Nó hạ thủ hai người và gây thương tích cho nhiều người khác khiến họ bỏ chạy. Takeshi trở về ngôi nhà của người thân cô gái. Khuya đó đám Tohan trở lại bao vây và đốt căn nhà. Cả nhà bị thiêu chết hay giết chết khi tìm cách thoát ra."

Tôi nhắm mắt lại và có thể hình dung tiếng kêu gào của họ.

"Vâng, giống như ở làng Mino," Shigeru nói một cách chua chát. "Bọn Tohan nói gia đình đó là người Hidden, nhưng gần như chắc chắn không phải vậy. Em ta mặc áo quần du hành, không ai nhận ra tông tích nó. Em ta nằm chết trên đường đến hai ngày."

Shigeru thở dài thật sâu. "Đúng ra bộ tộc ta phải phẫn nộ vì chuyện này. Chiến tranh bộ tộc có thể xảy ra vì những chuyện nhỏ hơn nhiều. Tối thiểu Iida phải xin lỗi, trừng phạt đám thủ hạ, và phải bồi thường cho Otori. Nhưng Kuroda kể cho ta là khi Iida nghe tin này lão ta đã nói 'Bớt đi một tên Otori khiến ta phải lo nghĩ. Phải chi gã anh chết thì tốt hơn'. Ngay cả đám thủ hạ giết em ta cũng kinh ngạc khi nghe như vậy, Kuroda kể lại. Trước đó bọn chúng không biết Takeshi là ai, và đến khi hiểu rõ là chúng đã giết một tướng công Otori thì chúng cũng tưởng là mạng sống của chúng sẽ chấm dứt.

"Nhưng Iida đã không trừng phạt đám thủ hạ. Ngay cả hai thúc phụ ta cũng chẳng làm gì. Ta đã nói lại cho họ nghe lời kể của Kuroda nhưng họ vẫn không tin. Họ còn nhắc khéo ta những hành động khinh xuất của Takeshi trong quá khứ, những trận đánh nhau và những liều lĩnh của em ta. Họ cấm ta không được công khai nhắc đến chuyện này. Họ nhắc rằng

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

ta vẫn còn bệnh và nên đi xa một thời gian, đến các vùng cao nguyên phía đông, tắm ở các suối nước nóng hay cầu nguyện ở các đền thờ.

"Ta quyết định đi xa nhưng không phải với mục đích họ đề nghị."

"Cha đến Mino để tìm con?" Tôi hỏi nhỏ.

Ông không trả lời tôi ngay. Trời bên ngoài đã tối, nhưng vẫn còn ánh sáng yếu ớt từ bầu trời. Mặt trăng khi ẩn khi hiện giữa những đám mây rời rạc. Lần đầu tiên từ khi đến đây tôi thấy đường viền của rặng núi và những cây thông, màu đen nổi trên bầu trời còn mờ sáng.

"Gọi người hầu mang đèn vào." Shigeru bảo và tôi đi đến cửa gọi người hầu. Họ mang trà vào phòng, dọn dẹp những khay thức ăn và châm đèn lên. Chúng tôi uống trà trong im lặng sau khi những người hầu rời phòng. Những chén trà trắng men màu xanh đậm. Shigeru xoay và đưa cao chén trà để xem tên người thợ gốm ghi dưới đáy. "Chén trà này khá đẹp, mặc dù ta thích màu đất ở Hagi hơn."

"Con có thể hỏi cha một câu không?" Tôi nói nhưng lại im lặng sau đó, không chắc mình muốn nghe câu trả lời.

"Hỏi đi."

"Cha khiến mọi người tin là chúng ta gặp nhau một cách ngẫu nhiên, nhưng con có cảm giác là cha đi tìm con và biết tìm ở đâu."

Ông gật đầu. "Đúng. Khi thấy con ta biết ngay con là ai. Ta đến Mino với mục đích tìm con."

"Vì cha con là sát thủ?"

"Đó là lý do chính, nhưng không phải lý do duy nhất."

Tôi cảm giác như không đủ không khí trong phòng cho tôi thở. Tôi không quan tâm đến lý do khác mà ngài Shigeru có thể có. Tôi cần tập trung vào lý do chính.

"Nhưng sao cha biết được khi con không biết và cả Bộ lạc cũng không

biết."

Ông hạ giọng thật thấp trả lời, "Từ trận chiến ở Yaegahara, ta có thời gian để tìm hiểu nhiều thứ. Lúc đó ta chỉ là một thiếu niên, điển hình của một gia đình chiến binh, chỉ biết thanh kiếm và danh dự gia tộc. Ta đã gặp Muto Kenji ở Yaegahara và trong những tháng sau đó ta đã mở mắt hiểu được quyền lực nằm dưới các quy luật của giới chiến binh. Ta khám phá nhiều điều về mạng lưới của Bộ lạc, và ta thấy họ làm gì để kiểm soát các tướng công và các bộ tộc. Kenji trở thành một người bạn và qua ông ta gặp nhiều người khác trong Bộ lạc. Họ làm ta chú ý. Có lẽ ta là người ngoài biết về Bộ lạc nhiều nhất. Nhưng ta giữ những điều này cho riêng ta, không nói cho ai biết. Ichiro biết một ít và giờ là con."

Tôi nghĩ đến mỏ con chim diệc mổ vào nước.

"Kenji đã lầm trong đêm đầu tiên đến Hagi. Ta đã biết rõ về con khi ta đưa con về nhà. Tuy nhiên ta không biết là con có nhiều tài năng như vậy." Ông nhìn tôi cười, nụ cười thật lòng làm khuôn mặt ông thay đổi. "Thật là một phần thưởng bất ngờ."

Một lần nữa tôi như người bị câm. Tôi biết phải nói về chuyện vì sao ngài Shigeru đi tìm và cứu được tôi, nhưng tôi không thể thẳng thừng đặt vấn đề như vậy. Tôi cảm giác bản chất đen tối của Bộ lạc đang trỗi dậy trong tôi. Tôi im lặng không nói gì thêm và chờ đợi.

Shigeru nói tiếp, "Ta biết mình không thể ngồi yên dưới cội Trời này khi kẻ giết em ta vẫn sống. Thủ lãnh của kẻ giết người phải chịu trách nhiệm. Trong lúc đó tình hình lại thay đổi. Arai tách rời khỏi Noguchi có nghĩa là bộ tộc Seishuu lại muốn liên minh với Otori để chống lại Iida. Mọi việc diễn tiến như hướng đến một kết luận: đây là thời điểm tốt nhất để ám sát Iida."

Khi tôi nghe những lời này, một niềm phấn khích từ từ cháy bỏng trong người tôi. Tôi nhớ giây phút trong ngôi làng Mino khi tôi quyết định mình phải sống và tìm cách trả thù - cái đêm ở Hagi, dưới ánh trăng mùa đông, khi tôi nhận thức rằng mình có khả năng và ý chí giết Iida. Tôi cảm thấy trỗi lên một niềm tự hào sâu xa rằng ngài Shigeru đã đi tìm tôi cho mục

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

đích này. Tất cả diễn biến trong đời tôi hình như đều dẫn tới điểm đó.

"Đời sống của con thuộc về cha," Tôi nói. "Con sẽ làm bất cứ điều gì cha muốn."

"Ta yêu cầu con làm một chuyện hết sức nguy hiểm, gần như không thể làm được. Nếu con quyết định không làm thì con sẽ đi với Kenji vào ngày mai. Tất cả nợ nần giữa chúng ta đều hủy bỏ. Không ai sẽ nghĩ xấu về con."

"Xin đừng làm nhục con." Tôi trả lời, và làm ông cười.

Tôi nghe tiếng bước chân trong sân và tiếng người trên hiên. "Kenji trở về."

Một thoáng sau Kenji bước vào phòng, theo sau là người hầu với bình trà mới. Kenji nhìn chúng tôi trong khi người hầu rót trà và sau khi người hầu bước ra Kenji hỏi: "Hai người như đang âm mưu chuyện gì vậy?"

"Về chuyển đi Inuyama," Shigeru trả lời. "Tôi đã nói cho Takeo biết mục đích của tôi. Nó sẽ thắp bùng tôi hoàn toàn tự nguyện."

Nét mặt Kenji thay đổi. "Vào chỗ chết," ông lầm bầm.

"Không hẳn vậy," Tôi nhẹ nhàng nói. "Con không khoa trương nhưng sự thật là nếu có ai đến gần được Iida thì người đó là con."

"Công tử chỉ là một thiếu niên," ông thầy tôi khịt mũi. "Ta đã nói chuyện này với ngài Shigeru. Ông biết là ta hoàn toàn phản đối kế hoạch liều lĩnh này. Bây giờ ta sẽ nói với công tử. Công tử nghĩ rằng có thể giết Iida? Lão ta đã trải qua những vụ ám sát hụt còn nhiều hơn số gái ta đã ngủ. Công tử lại chưa từng giết người nào hết! Hơn nữa, công tử có thể bị nhận diện ở Inuyama hoặc ngay cả khi trên đường đến đó. Ta tin rằng gã bán đạo đã kể chuyện gặp công tử với một ai đó. Không phải tình cờ mà Ando xuất hiện ở Hagi. Gã đến đó để kiểm chứng tin đồn và đã thấy công tử với ngài Shigeru. Ta đoán là Iida đã biết công tử là ai và đang ở đâu. Một điều khá chắc chắn là công tử sẽ bị bắt khi đặt chân vào lãnh thổ Tohan."

"Nó không thể bị bắt khi đi cùng ta, nằm trong phái đoàn của Otori đến để

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

liên minh với Tohan," ngài Shigeru lên tiếng. "Dù sao thì ta cũng đã nói là gã tự do đi theo ông. Nhưng gã đã quyết định đi theo ta."

Tôi nghe một chút tự hào trong giọng nói của Shigeru. Tôi nói với Kenji, "Không có vấn đề con bỏ đi. Con phải đi Inuyama. Hơn nữa con cũng có ân oán với Iida phải giải quyết."

Kenji thở dài sườn sượt. "Vậy thì có lẽ ta phải đi theo công tử."

"Mưa đã tạnh. Chúng ta có thể khởi hành vào ngày mai." Shigeru nói.

"Còn một chuyện nữa tôi phải nói với ông, Shigeru. Ông đã làm tôi kinh ngạc khi giữ được bí mật lâu nay chuyện tình giữa ông và phu nhân Maruyama. Nhưng tôi đã nghe một câu chuyện đùa trong nhà tắm làm tôi tin rằng nó không còn là một bí mật nữa."

"Ông đã nghe gì?"

"Một gã đàn ông đã nói với cô gái đang kỳ cọ lưng gã là ngài Otori đang ở trong thị trấn với người vợ tương lai, và cô gái trả lời, "Và với cả người vợ hiện nay." Nhiều người cười theo vì hiểu cô gái ngụ ý gì, rồi tiếp tục nói về phu nhân Maruyama và ước muốn của Iida về phu nhân. Chúng ta đang ở trong lãnh thổ Otori, người dân trân trọng ông và họ thích những lời đồn như vậy. Nó làm tăng danh tiếng của Otori và như ngọn dao bén đâm vào sườn Tohan. Càng thêm lý do để tiếng đồn này lan rộng và cuối cùng sẽ đến tai Iida."

Dưới ánh đèn tôi thấy rõ khuôn mặt của ngài Shigeru. Có một biểu lộ khó hiểu trên khuôn mặt đó. Một ít kiêu hãnh lẫn ân hận.

"Iida có thể giết tôi nhưng điều đó không thay đổi được sự thật là phu nhân ưa thích tôi hơn hẳn ta." Shigeru nói.

"Ông đang thương yêu với sự chết, như cả giai cấp của ông." Kenji nói, chứa một sự giận dữ sâu kín tôi chưa từng thấy.

"Tôi không sợ chết," Shigeru trả lời. "Nhưng nói rằng tôi thương yêu sự chết là sai. Ngược lại thì có: Tôi đã chứng tỏ tôi thương yêu sự sống đến chừng nào. Nhưng nếu sống với tủi nhục thì thà chết tốt hơn. Đó là điểm

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

mà tôi đang đối diện."

Tôi nghe tiếng bước chân đến gần, vội quay đầu lại và hai người ngưng nói. Có tiếng gõ cửa và khi cửa mở thấy Sachie quỳ ở lối vào. Shigeru vội đứng lên và đi về phía Sachie. Cô người hầu thì thăm gò đó và nhẹ nhàng bước đi. Shigeru quay lại nói, "Phu nhân Maruyama muốn bàn về chương trình chuyển đi ngày mai. Ta sẽ đến phòng phu nhân trong một lúc."

Kenji không nói gì, chỉ hơi cúi đầu chào.

"Có thể đây là lần cuối ta và phu nhân với nhau." Shigeru nói nhỏ, bước ra khỏi phòng và khép cửa lại.

"Phải chi ta gặp người trước, Takeo," Kenji càu nhàu. "Thì người đã không trở thành một tướng công, không bị ràng buộc vì sự trung thành với Shigeru. Người đã là người của Bộ lạc thuần túy, và tối nay người chẳng do dự gì bỏ đi với ta."

"Nếu ngài Otori không gặp tôi thì tôi đã chết!" Tôi trả lời giận dữ. "Người của Bộ lạc ở đâu khi Tohan thăm sát người làng tôi và đốt rụi nhà cửa tôi? Shigeru đã cứu sống tôi, vì thế tôi chẳng bao giờ bỏ ông ta. Đừng bao giờ hỏi tôi điều đó nữa!"

Mắt Kenji trở nên xa vắng. "Tướng công Takeo," Kenji nói với vẻ mỉa mai.

Những người hầu đi vào sửa soạn giường ngủ, và chúng tôi không nói gì thêm.

Sáng hôm sau những con đường xuất phát từ thị trấn Tsuwano đông nghẹt cả người. Lữ hành nhân lúc thời tiết tốt đã tiếp tục hành trình của họ. Bầu trời trong một màu xanh ngát, mặt trời làm hơi ẩm dưới mặt đất bốc hơi. Cây cầu đá bắc ngang giòng sông không bị hư hỏng vì những cơn mưa bão vừa qua, nhưng nước sông dâng cao và chảy mạnh, cuốn theo những thân cây, súc vật chết, và có lẽ cả xác người tấp vào chân cầu. Tôi thoáng nghĩ đến lần đầu tiên đi qua cây cầu đá ở Hagi và thấy một con

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

chim diệc bị chết cuốn theo giòng nước, bộ lông màu trắng và xám sũng nước, dáng vẻ thanh thoát của chim tan vỡ và nhàu nát. Cảnh tượng đó làm tôi ớn lạnh, và nghĩ rằng đó là một điềm xấu tệ hại.

Những con ngựa được nghỉ ngơi, giờ đây bước đi hăng hái. Shigeru chẳng lộ dấu hiệu nào cho thấy ông không hăng hái hay đoán trước điềm xấu như tôi. Khuôn mặt bình thản và đôi mắt sáng, Shigeru như rực lên năng lượng và sức sống. Tim tôi quặn thắt khi nhìn ông, làm tôi có cảm giác như đời sống và tương lai của ông phụ thuộc vào đôi tay sát thủ của tôi. Tôi chăm chú nhìn hai bàn tay mình trên nền xám cổ ngựa và bõm đen của Raku, và tự hỏi nó sẽ làm mình thất vọng hay không.

Tôi chỉ nhìn thấy Kaede một thoáng khi nàng bước vào chiếc kiệu phía trước quán trọ, nhưng nàng không nhìn tôi. Phu nhân Maruyama chỉ hơi cúi đầu chào chúng tôi nhưng không nói lời nào. Mặt phu nhân nhợt nhạt và đôi mắt có quầng đen nhưng trông phu nhân vẫn điềm tĩnh.

Cuộc hành trình chậm chạp và khó nhọc. Tsuwano được rặng núi che chở nên ít bị cơn mưa bão tàn phá, nhưng khi chúng tôi đi xuống thung lũng thì thấy rõ những thiệt hại. Nhà cửa và cầu cống bị nước cuốn trôi, cây cối bị bật gốc, và các cánh đồng ngập đầy nước. Dân làng nhìn chúng tôi đi qua giữa nỗi thống khổ của họ với đôi mắt giận dữ hay buồn rầu, và thêm vào đó họ phải cung ứng cỏ cho ngựa ăn và thuyền để chở chúng tôi qua sông. Chuyển đi của chúng tôi đã trễ nhiều ngày nên càng phải gấp rút với mọi giá.

Phải mất ba ngày chúng tôi mới đến biên giới Tohan, gấp đôi thời gian dự trù. Một đoàn hộ tống đã được phái đến để gặp chúng tôi: một trong những thủ lĩnh đám thuộc hạ của Iida, Abe, với đoàn tùy tùng ba mươi người, hơn hẳn số hai mươi người của đoàn Otori Shigeru. Sugita và đám lính của Maruyama đã trở về lãnh địa của họ sau khi gặp chúng tôi ở Tsuwano.

Abe và đám lính đã chờ đợi ở đó cả tuần, trở nên bức bối và mất kiên nhẫn. Chúng không muốn bị kẹt ở Yamagata trong dịp Lễ Vong Nhân. Có một chút mất mát thiện cảm giữa hai nhóm và không khí trở nên căng thẳng. Đám lính Tohan tỏ ra kiêu ngạo vênh vang, trong khi phía Otori

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

như buộc phải có cảm giác thua sút, không phải ngang hàng mà chỉ là phụ thuộc. Tôi cảm thấy sôi máu dùm ngài Shigeru, nhưng ông vẫn bình thản, lịch sự như thường lệ và chỉ kém vui vẻ chút ít.

Tôi im lặng như khi bị mất tiếng nói. Tôi lắng nghe những mẫu đối thoại, hy vọng sẽ thăm dò được tình thế, như nhìn ngọn lau để biết hướng gió. Nhưng ở trong lãnh thổ Tohan mọi người đều khép kín và ít nói. Họ biết gián điệp ở khắp nơi và những bức vách có tai. Ngay cả khi đám lính Tohan say sưa chúng cũng yên lặng, không ồn ào vui vẻ như đám lính Otori.

Từ vụ thảm sát ở làng Mino, chưa bao giờ tôi đến gần cờ ba lá sồi của Tohan như bây giờ. Tôi thường nhìn xuống hay quay mặt hướng khác, sợ nhìn thấy hay bị nhận diện bởi những kẻ đã đốt cháy làng tôi và thảm sát gia đình tôi. Tôi dùng lớp ngụy trang như một họa sĩ, thường lấy bút lông và thổi mực ra. Tôi trở thành một người nhút nhát hiền lành ít khi mở miệng và thường chìm trong đám đông. Tôi chỉ thỉnh thoảng trao đổi với thầy tôi. Kenji cũng trở thành một người khác, im lặng và chìm khuất. Thỉnh thoảng chúng tôi nói nhỏ với nhau về chữ viết hay các lối họa vùng trung thổ. Đám lính Tohan tỏ ra khinh thường và không để ý đến chúng tôi.

Những ngày ở lại Tsuwano trở thành ký ức của một giấc mơ. Thật sự tôi và Kaede có giao đấu với nhau và bị tiếng sét ái tình? Tôi ít khi thấy mặt nàng trong mấy ngày qua. Các công nương và tùy tùng trú ngụ ở ngôi nhà khác và ăn uống cũng riêng biệt. Tôi tự nhủ phải giả vờ như nàng không hiện hữu và điều đó cũng không quá khó, nhưng nếu nghe tiếng nàng thì tim tôi đập loạn lên, và đến đêm hình bóng nàng như đốt cháy sau mắt tôi. Chẳng lẽ tôi bị ma ám?

Đêm đầu tiên Abe không để ý đến tôi, nhưng vào đêm thứ hai, sau bữa ăn tối, rượu làm hẩn hiếu chiến hơn, gã nhìn tôi chăm chăm một lúc rồi hỏi Shigeru, "Cậu nhỏ này - là bà con?"

"Con trai của một người cậu họ xa của tôi," Shigeru trả lời. "Nó lớn nhất trong nhiều anh em, bây giờ đều mồ côi. Mẹ tôi từng muốn nhận nó làm con nuôi, nên sau khi bà mất tôi thực hiện ước nguyện của bà."

"Và được một đĩa nhút nhát," Abe cười lớn.

"Vâng, có thể đáng buồn," Shigeru đồng ý. "Nhưng nó có những tài nghệ khác có thể hữu dụng. Nó nhanh nhẹn trong việc tính toán, viết lách, và có một số năng khiếu của một nghệ sĩ." Giọng ông kiên nhẫn, buồn lòng, như thể tôi là một gánh nặng cho ông, nhưng tôi biết những lời này có mục đích gây ấn tượng với người khác về cá tính tôi. Tôi ngồi yên nhìn xuống và không nói gì.

Abe tự rót thêm rượu và đưa lên miệng, nhìn tôi qua vành miệng chén. Cặp mắt già nhỏ và nằm sâu trên khuôn mặt rỗ và nặng nề. "Không hữu dụng trong thời buổi này!"

"Chắc chắn chúng ta mong đợi hòa bình, khi mà hai bộ tộc chúng ta đang trở thành liên minh," Shigeru nhẹ nhàng trả lời. "Có thể là lúc phát triển về nghệ thuật."

"Có lẽ hòa bình với Otori. Họ nhượng bộ mà không cần đánh nhau. Nhưng hiện nay Seishuu đang gây rắc rối, do gã phản bội Arai đang khuấy động."

"Arai?" Shiegru hỏi.

"Trước đây gã là chư hầu của Noguchi. Gốc gác gã ở Kumamoto. Lãnh địa của hắn chạy dọc theo vùng đất của gia đình hôn thê ông. Hắn đang chiêu mộ lính suốt cả năm. Phải dẹp tan hắn trước mùa đông năm nay." Abe uống thêm. Một nét khô hài độc ác hiện lên mặt gã, làm nét môi hắn ta cong lên hung tợn. "Arai đã giết tên lính bị cáo buộc là muốn xâm phạm công nương Shirakawa, rồi căm tức khi bị Noguchi trục xuất." Abe quay đầu về phía tôi với vẻ sáng suốt của người say. "Tôi chắc là cậu chưa bao giờ giết người, phải không?"

"Không. Ngài Abe," tôi trả lời. Hắn cười lớn. Tôi thấy được vẻ đầu gấu nơi gã, gần như hiện lên mặt. Tôi không muốn khiêu khích hắn.

"Còn ông già này thì sao?" Hắn quay về phía Kenji, đang thưởng thức những ly rượu trong vai trò ông thầy của tôi. Kenji có vẻ say sưa nhưng thật ra còn tỉnh hơn Abe nhiều.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Mặc dù các nhà hiền triết đã dạy rằng người quân tử có thể - thật ra thì nên - trả thù cái chết," Kenji trả lời với giọng cao có vẻ thành khẩn. "Tôi chưa bao giờ có lý do để hành động cực đoan như thế. Mặt khác đấng Giác Ngộ đã giáo huấn con chiến không nên lấy mạng sống của bất kỳ chúng sinh nào, vì thế tôi chỉ chia sẻ những món rau đậu." Kenji uống cạn chén rượu và rót tiếp. "May mắn thay rượu này làm từ gạo nên được xem như thuộc loại chay tịnh."

"Ông không có chiến binh nào ở Hagi hay sao lại đồng hành với những người này?" Abe chế giễu Shigeru.

"Tôi đi dự hôn lễ của chính tôi mà," Shigeru từ tốn. "Phải chăng tôi nên sẵn sàng cho trận mạc?"

"Một người đàn ông nên luôn luôn sẵn sàng cho chiến trận," Abe trả lời, "đặc biệt khi người hôn phối có tiếng tăm như hôn phối của ông. Ông biết điều đó mà, phải không?" Gã lắc cái đầu khổng lồ của hẳn. "Không khác chi ăn cá nóc, chỉ một miếng cũng đủ chết người. Ông không lo à?"

"Nên lo không?" Shigeru rót thêm rượu và uống cạn.

"Vâng, tôi công nhận cô ta đẹp tuyệt trần. Thật đáng giá!"

"Đối với tôi công nương Shirakawa không có gì nguy hiểm," Shigeru trả lời và hướng câu chuyện để Abe nói về thành quả của hẳn ta trong chiến dịch phía Đông của Iida. Tôi lắng nghe hẳn khoe khoang và cố gắng tìm nhược điểm của gã. Tôi đi đến quyết định là sẽ giết hẳn.

Ngày hôm sau đoàn chúng tôi đến Yamagata. Cơn bão vừa qua đã tàn phá thị trấn này, nhiều người chết và mùa màng bị thiệt hại nặng nề. Thị trấn này lớn gần bằng Hagi, và trước đây thuộc về lãnh thổ của Otori cho đến khi bị giao cho Tohan. Tòa lâu đài được tu bổ lại và giao cho một chư hầu của Iida, nhưng hầu hết dân chúng ở đây vẫn tự xem họ là người của Otori, và sự có mặt của Tướng công Shigeru có thể là một lý do gây xáo trộn. Abe đã mong có mặt ở Inuyama trước khi Lễ hội Người Chết bắt đầu

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nên tỏ ra giận dữ khi phải kẹt lại Yamagata. Theo phong tục thì trong những ngày lễ hội phải hạn chế đi lại, trừ phi đi đến chùa chiền am miếu để cúng bái.

Shigeru đâm ra buồn rầu khi lần đầu tiên có mặt ở địa phương mà Takeshi bị chết. "Mỗi tên Tohan ta gặp ta đều tự hỏi có phải hẳn là kẻ giết em ta không?" ông tâm sự với tôi tối hôm đó. "Và ta tưởng tượng là bản thân chúng cũng tự hỏi tại sao chúng không bị trừng phạt, và khinh thường ta đã để chúng sống sót. Ta chỉ muốn chém chết chúng ngay!"

Tôi chưa bao giờ nghe ông nói gì khác ngoài chuyện phải kiên nhẫn. "Nếu vậy thì chúng ta sẽ không bao giờ tóm được Iida," tôi trả lời. "Chỉ lúc đó chúng ta mới trả thù được những mối nhục lũ Tohan gây ra chồng chất lâu nay."

"Vai học giả của con đang trở nên rất khôn ngoan, Takeo," Shigeru nói, giọng nhẹ hơn một chút. "Khôn ngoan và tự chủ."

Ngày hôm sau Shigeru và Abe đi đến lâu đài hội kiến tướng công ở địa phương này. Khi trở về Shigeru tỏ ra buồn rầu và phiền muộn hơn bao giờ. "Tohan muốn tránh sự bất ổn bằng cách đổ lỗi cho những người Hidden về thiên tai bão tố vừa qua," ông kể sơ lược cho tôi nghe. "Một số người buôn bán và nông dân khốn khổ bị tố cáo và bắt giữ. Một vài người chết vì không chịu nổi tra tấn. Bốn người khác đang bị treo trên tường thành đã ba ngày nay."

"Họ vẫn còn sống à?" Tôi thì thào, da tôi nổi gai.

"Họ có thể chịu đựng khoảng một tuần lễ hoặc lâu hơn," Shigeru trả lời. "Nhưng lũ chim quạ đang rỉa thịt họ."

Khi tôi đã biết nơi họ bị treo, tôi không thể ngăn được tai tôi nghe tiếng họ rên rỉ: khi thì nghe như tiếng thì thào, khi thì nghe như tiếng kêu thét yếu ớt, ban ngày lẫn với tiếng kêu và tiếng đập cánh của mấy con quạ. Tôi nghe những tiếng rên la đó suốt đêm và ngày hôm sau, và sau đó là ngày đầu tiên của Lễ hội Người Chết.

Vào ban đêm thị trấn này có lệnh giới nghiêm của Tohan nhưng lễ hội là

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

phong tục lâu đời, nên giới nghiêm chỉ hiệu lực từ nửa đêm. Khi màn đêm buông xuống, chúng tôi rời quán trọ, theo đám đông đi về các ngôi đền rồi đi ra bờ sông. Những trụ đèn bằng đá gần các ngôi đền đều được thắp sáng, đèn cũng được thắp lên ở các ngôi mộ, ánh sáng chập chờn trong đêm tối làm bóng người có vẻ dữ tợn và các khuôn mặt trông như sợ người. Đám đông di chuyển chậm chạp và yên lặng như thể người chết sống lại từ lòng đất. Thật dễ dàng lạc lối trong đám đông đó và mất đi cảnh giác thường lệ.

Đó là một đêm yên tĩnh và ấm áp. Tôi theo Shigeru đi đến bờ sông, thắp những ngọn nến trong các chiếc thuyền giấy tí hon chất đầy đồ cúng cho người chết. Tiếng chuông hòa lẫn với tiếng kinh cầu và tiếng hát vang vọng theo giòng nước đục chảy chậm. Chúng tôi nhìn theo ánh sáng những ngọn nến trôi trên sông, cầu mong người chết siêu thoát và để người sống được yên lành.

Chỉ trừ trái tim tôi là không yên ổn. Tôi nghĩ về mẹ tôi, về người dượng và những đứa em, về người cha đã chết từ lâu, và về dân làng Mino. Ngài Shigeru chắc cũng đang nghĩ về cha và người em của ông. Hình như người chết vẫn không rời chúng tôi cho đến khi họ được báo thù. Mọi người chung quanh đều thắp nến và thả thuyền giấy xuống sông, họ khóc lóc làm tim tôi nhói đau với nỗi sầu khổ vô vị về cái thế giới như thế này. Những điều giảng dạy của người Hidden bất chợt trở về trong trí tôi, nhưng cũng làm tôi nhớ rằng những người đó đã chết.

Những ngọn nến cháy thật lâu, rồi ngọn lửa nhỏ dần như những con đom đóm, rồi nhỏ như tia lửa, và cuối cùng như lửa ma trời ta thấy khi nhìn vào ngọn lửa quá lâu. Hôm nay trăng tròn, có một ít màu cam của trăng cuối mùa hè. Tôi kinh sợ phải quay về quán trọ, về căn phòng bí hơi nơi đó tôi trần trụi suốt đêm không ngủ được và phải lắng nghe những người Hidden sắp chết đang bị treo trên tường thành.

Những đồng lửa được nhóm lên dọc theo bờ sông, và dân chúng bắt đầu nhảy múa, điệu múa ma quái mời gọi người chết và tiễn những hồn ma đi để người sống yên ổn. Tiếng trống đánh bập bùng hòa với tiếng nhạc làm tâm trí tôi bớt buồn rầu và khiến tôi nhóm dậy quan sát. Trong bóng tối

dưới cây liễu tôi thấy Kaede.

Kaede đang đứng với phu nhân Maruyama, Sachie, và Shizuka. Shigeru đứng lên và đi về phía họ. Phu nhân bước về phía Shigeru và hai người chào nhau bằng ngôn ngữ trang trọng lạnh nhạt, trao đổi những lời trắc ẩn về người chết và bình luận về chuyến đi. Họ quay về một phía thật tự nhiên, và cùng nhìn người ta nhảy múa. Nhưng tôi cảm giác mình nghe được lòng khao khát ẩn bên trong lời nói, trong dáng đứng và tôi thấy lo sợ cho họ. Tôi biết họ có thể giấu diếm như họ đã làm trong nhiều năm qua, nhưng bây giờ họ đang đi vào một kết thúc tuyệt vọng, và tôi sợ rằng họ sẽ không còn thận trọng trước bước cuối cùng.

Lúc này Kaede đang đứng một mình, tách xa Shizuka. Tôi chợt thấy mình đi đến bên nàng, hoàn toàn không chủ ý, như thể các linh hồn nhắc bóng tôi lên và đặt cạnh nàng. Tôi cố gắng chào hỏi nàng một cách lịch sự nhưng lúng túng, nghĩ rằng nếu Abe bắt gặp thì sẽ cho rằng tôi mê mẩn sắc đẹp người hôn phối của Shigeru. Tôi nói gì đó về cái nóng bức của thời tiết, nhưng Kaede lại run rẩy như bị lạnh. Chúng tôi đứng yên không nói một lúc, rồi Kaede thấp giọng hỏi: "Công tử Takeo đang thương nhớ người thân nào?"

"Mẹ tôi, cha tôi." Dừng một lúc rồi tôi nói tiếp, "Có quá nhiều người chết."

"Mẹ tôi đang lâm bệnh nặng," nàng nói. "Tôi hy vọng sẽ có cơ hội gặp mẹ tôi nhưng cuộc hành trình này đã bị trì hoãn nhiều, tôi sợ sẽ quá trễ để gặp bà. Tôi chỉ bảy tuổi khi bị gởi đi làm con tin. Tôi chưa gặp lại mẹ tôi và các em gái tôi đã hơn nửa đời."

"Còn cha của cô nương thì sao?"

"Ông ta cũng là một người lạ đối với tôi."

"Ông ta sẽ có mặt tại ... ?" Tôi thật ngạc nhiên thấy cổ họng mình khô khốc và không thể nói chữ đó.

"Lễ cưới của tôi?" Kaede hỏi lại, giọng nhuốm vẻ cay đắng. "Không, ông ta sẽ không đến." Mắt nàng nãy giờ vẫn nhìn đăm đăm giòng sông đầy ánh sáng. Bây giờ nàng nhìn, vượt qua chỗ tôi đứng, vào những người đang

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nhảy múa và đám đông đứng thưởng lãm.

"Họ yêu nhau," nàng lên tiếng, như thể tự nói với chính nàng. "Đó là lý do phu nhân ghét tôi."

Tôi biết mình không nên ở đó, không nên nói chuyện với nàng, nhưng tôi không thể dời đi chỗ khác. Tôi cố gắng giữ lịch sự, khiêm tốn và nhẹ nhàng. "Hôn nhân được kết hợp cho những lý do về bốn phận và liên minh. Điều đó không có nghĩa là thiếu hạnh phúc. Tướng công Otori là một người tốt."

"Tôi chán phải nghe điều đó. Tôi biết ông ta là người tốt. Tôi chỉ muốn nói rằng ông ta chẳng bao giờ yêu thương tôi." Tôi biết nàng đang nhìn tôi. "Nhưng tôi biết rằng," nàng tiếp tục, "tình yêu không phải cho giai cấp chúng ta."

Tôi là người đang run rẩy. Tôi ngược đầu lên, và mắt tôi gặp mắt nàng.

"Tại sao tôi lại cảm nhận tình yêu?" nàng thì thầm.

Tôi không dám nói gì thêm. Những lời tôi muốn nói như nghẹn trong cổ họng. Tôi cảm nhận được sự ngọt ngào và mãnh lực của những lời đó. Một lần nữa tôi có cảm giác mình sẽ chết đi nếu không chiếm hữu được nàng.

Tiếng trống khua vang. Những ngọn lửa cháy rực rỡ. Tiếng Shizuka nói từ trong khoảng tối. "Đã khuya rồi công nương Shirakawa."

"Ta đến đây," Kaede lên tiếng. "Xin chào tướng công Takeo."

Tôi cho phép mình một điều, nói tên nàng như nàng đã gọi tên tôi. "Công nương Kaede."

Trong khoảnh khắc trước khi nàng quay lưng bước đi, tôi thấy khuôn mặt nàng sống động, rực rỡ hơn ngọn lửa, sáng hơn cả vầng trăng chiếu trên mặt sông.

*** Chương 8 ***

Chúng tôi chậm rãi theo sau các bà trở lại thị trấn, và tách làm hai đi về phòng trọ khác nhau. Lính Tohan bắt kịp chúng tôi dọc đường và hộ tống về đến cổng quán trọ. Họ gác bên ngoài và một gã lính Otori gác ở lối ra vào.

"Ngày mai chúng ta sẽ đi Terayama," Shigeru nói khi chúng tôi sửa soạn lên giường. "Ta phải thăm mộ Takeshi và viếng thăm phương trưởng, là bạn cũ của cha ta. Ta có mang quà tặng từ Hagi cho phương trưởng."

Chúng tôi mang theo nhiều quà cáp từ Hagi. Những con ngựa chất đầy hành lý gồm quà tặng, đồ dùng đi đường của mọi người, áo quần cho lễ cưới, và thực phẩm cho chuyến hành trình. Tôi không quan tâm về những hộp quà bằng gỗ mang đến Terayama, hay thắc mắc những hộp đó đựng gì. Tôi lo lắng những chuyện khác.

Căn phòng ngột ngạt như tôi lo ngại. Tôi không thể ngủ được. Tôi nghe tiếng chuông chùa gióng lên lúc nửa đêm, và tất cả những âm thanh nhỏ dần sau giờ giới nghiêm, chỉ trừ tiếng rên rỉ thê lương của những người sắp chết đang bị treo trên tường thành lâu đài.

Cuối cùng tôi ngồi dậy. Tôi không có dự tính gì trong đầu. Tôi chỉ muốn làm điều gì đó vì không ngủ được, và tôi biết rằng gã lính gác cửa đang ngủ gục. Tôi lấy ra cái hộp không thấm nước trong đó Kenji xếp những viên thuốc độc và cột cái hộp vào người dưới lớp áo quần lót. Tôi mặc bộ áo quần du hành sẫm màu, mang thanh kiếm ngắn, sợi dây thắt cổ, một cặp móc tường và cuộn dây thừng dẫu trong rừng gỗ. Những động tác này mất nhiều thời gian vì mỗi cử động đều được tôi thực hiện trong im lặng tuyệt đối, nhưng thời gian đối với những người Bộ lạc như tôi khác thường ở chỗ có thể nhanh hay chậm tùy ý. Tôi không cần vội vàng, và tôi biết hai người trong phòng vẫn ngủ say.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Gã lính gác hơi cựa mình khi tôi đi ngang. Tôi đi về phía nhà cầu để xả, xong phân thân thành hai, hình bóng tôi đi về phòng ngủ. Tôi đợi trong bóng tối cho đến khi gã lính ngủ lại, biến thành vô hình, leo lên mái nhà và nhảy qua tường ra bên ngoài.

Tôi có thể nghe tiếng động của những tên lính Tohan ở cổng quán trọ, và tôi biết sẽ có lính đi tuần trên đường. Một phần của tôi hiểu rằng mình đang làm một việc nguy hiểm đến mức điên khùng, nhưng tôi không thể dừng. Một phần tôi muốn thử thách những kỹ năng tôi học được từ Kenji trước khi đến Inuyama. Nhưng trên hết tôi chỉ muốn chấm dứt những tiếng rên rỉ từ lâu đài để tôi có thể ngủ được.

Tôi đi theo những con đường hẻm ngoằn nghèo về hướng lâu đài. Chỉ có vài nhà còn để đèn, hầu hết đều tối đen. Tôi thoáng nghe vài mẩu đối thoại khi vượt qua những căn nhà: giọng một người đàn ông vỗ về một người đàn bà đang khóc, giọng một đứa bé mê sảng như đang lên cơn sốt, một tiếng ru con, giọng cãi cọ của một gã say. Tôi đi ra con đường lớn dẫn thẳng đến bờ hào và cây cầu. Một con kênh chạy dọc theo bờ hào nuôi đầy cá chép. Những con cá đang ngủ, phơi những vảy cá sáng mờ mờ dưới ánh trăng. Thỉnh thoảng có con thức giấc vẩy mình làm văng nước. Không biết có phải chúng nằm mơ.

Tôi lần đi từ nhà này đến nhà khác, tai chú ý lắng nghe tiếng bước chân, tiếng sắt thép chạm nhau. Tôi không lo ngại đám tuần tiễu vì tôi biết mình sẽ nghe tiếng chân chúng từ xa trước khi chúng phát hiện được tôi, ngoài ra tôi có thể phân thân hay biến mất. Khi tôi đến cuối con đường và bắt đầu thấy nước dưới bờ hào trong ánh sáng trăng, tôi không còn suy nghĩ nhiều về những gì tôi đang làm ngoại trừ một niềm khoái cảm sâu xa rằng mình là Kikuta và đang làm những gì tôi sinh ra để làm. Chỉ có người của Bộ lạc mới có cảm giác này.

Bên bờ hào phía hướng về thị trấn có một cụm cây liễu, tàn lá sum suê mùa hè sà xuống ngay kênh nước. Cụm cây liễu đáng lẽ phải được đồn đi cho mục đích phòng thủ lâu đài: có thể người nào đó sống trong lâu đài, phu nhân hay mẹ của tướng công, yêu thích vẻ đẹp của chúng. Những cành liễu dưới ánh trăng trông như đông cứng. Trời không có chút gió nào.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Tôi chuồn qua những thân cây liễu, cúi thấp người, và nhìn về phía lâu đài thật lâu.

Lâu đài này lớn hơn những lâu đài ở Tsuwano hay ở Hagi, nhưng cách kiến trúc thì giống nhau. Tôi thấy lơ mờ mấy cái giỏ treo người trên bức tường thành màu trắng của vọng gác phía sau cửa thứ hai về phía nam. Tôi phải bơi qua cái hào, leo lên bức tường đá vượt qua cửa thứ nhất và tường thành vòng ngoài, rồi leo lên cửa thứ hai của vọng gác và từ đó leo xuống mấy cái giỏ treo người.

Tôi nghe tiếng bước chân và dán mình xuống mặt đất. Toán lính tuần đang đi đến cầu. Một nhóm tuần tiểu khác đi đến từ phía lâu đài, và chúng trao đổi vài câu.

"Có chuyện gì không?"

"Chỉ một vài tên vi phạm giới nghiêm như thường lệ."

"Thối kinh khủng!"

"Ngày mai sẽ hôi thối hơn. Vì trời nóng hơn."

Một nhóm lính canh đi về phía thị trấn; và nhóm kia vượt qua cầu đi về phía cửa lâu đài. Có tiếng la hỏi mật khẩu và chúng trả lời. Cánh cửa mở ra kêu kèn kẹt, sau đó đóng sầm lại và tiếng bước chân xa dần.

Từ chỗ ẩn mình dưới bóng những cây liễu tôi ngửi mùi nước đọng dưới hào lẫn với một mùi hôi khác nặng hơn: mùi da thịt con người đang thối rửa.

Ở bờ nước có vài cây cỏ đang nở bông và vài cây hoa diên vĩ nở muộm. Tiếng ếch và dế kêu rền rĩ. Không khí ẩm áp vờn trên da mặt tôi. Hai con thiên nga, trắng muốt, bay về phía ánh trăng.

Tôi hít vào một hơi thật sâu và chuồn mình xuống nước, bơi sát đáy hào và nhắm hơi chếch về phía hạ lưu để khi trời lên sẽ ở dưới bóng chân cầu. Những tảng đá lớn ở chân tường bờ hào thật thuận tiện để đặt chân nhưng tôi lo ngại màu nhạt của đá sẽ dễ làm tôi bị nhìn thấy. Tôi chỉ có thể giữ mình vô hình mỗi lần trong vài phút. Thời gian như gấp gáp hơn. Tôi di chuyển nhanh hơn, leo lên tường như con khỉ, và khi đến gần cửa

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

vọng gác thứ nhất tôi nghe tiếng nói chuyện của đám lính tuần tiểu mới trở về. Tôi dán người vào tường, biến thành vô hình và ném móc câu lên bờ thành phía trên lẫn trong tiếng bước chân của chúng.

Tôi đu người lên theo sợi dây, đặt chân trên mái ngói, và chạy vòng tường thành phía nam. Những cái giỏ treo tù nhân ở ngay phía trên đầu tôi. Một người van xin nước uống, một người khác rên rỉ không nghe rõ lời, và một người khác luôn miệng tụng niệm tên của một thượng đế bí mật với một giọng đều đều làm tóc gáy tôi dựng lên. Người thứ tư hoàn toàn im lặng. Mùi máu, nước tiểu và phân người thật kinh khủng. Tôi cố gắng nín thở và giả điếc. Tôi nhìn bàn tay mình dưới bóng trăng.

Tôi phải vượt qua phía trên vọng gác. Tôi nghe tiếng lính gác kháo chuyện và đang nấu trà. Khi tiếng ấm nước kêu leng keng trên dây xích tôi dùng móc sắt leo vượt qua vọng gác đến bờ tường treo mấy giỏ đựng tù nhân.

Những chiếc giỏ này treo bằng dây thừng lớn lủng lẳng cách mặt đất khoảng hơn mười thước, giỏ vừa đủ lớn để chứa một người quỳ gối, cúi đầu và hai tay trói quặt sau lưng. Dây thừng có vẻ chắc đủ sức chịu đựng thêm trọng lượng của tôi, nhưng khi tôi thử bám người vào sợi dây thừng thì cái giỏ đong đưa và gã tù gào lên sợ hãi. Tiếng la như xé tan màn đêm làm tôi đông cứng cả người. Gã tù sụt sùi vài phút rồi tiếp tục thì thào: "Nước, nước!"

Không có một tiếng trả lời ngoại trừ tiếng chó sủa từ xa vọng lại. Mặt trăng đang xuống gần rặng núi, và sắp lặn mất. Thị trấn đang yên ngủ.

Sau khi trăng đã biến mất sau dãy núi, tôi xem lại móc sắt có vững vàng bám vào bờ thành, lấy viên thuốc độc ra và ngậm trên môi, rồi từ từ leo xuống từng bước một.

Khi đến sát bên giỏ treo đầu tiên, tôi tháo băng cột trên đầu còn sưng nước và đưa qua lưới giỏ vừa sát mặt gã tù. Tôi nghe tiếng gã mút miếng vải ướt và những tiếng lẩm bầm vô nghĩa.

"Ta không thể cứu ngươi," tôi thì thào, "nhưng ta có thuốc độc có thể giúp ngươi chết một cách nhanh chóng."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Gã ép mặt sát vào lưới giỏ và há miệng chờ đợi.

Gã thứ hai đã bất tỉnh không nghe tôi nói gì, nhưng tôi có thể chạm vào động mạch chính trên cổ gã, nơi cái đầu gã vẹo một bên tựa vào thành giỏ, và làm im lặng tiếng rên rỉ một cách êm ái không đau đớn.

Xong xuôi tôi phải leo trở lên bờ thành, dời móc sắt và dây thừng đúng vị trí mấy cái giỏ còn lại. Hai cánh tay tôi ê ẩm. Khi tôi leo xuống đến người thứ ba, là người đang cầu nguyện, thì gã ta tỉnh táo và nhìn tôi với cặp mắt đen. Tôi thì thầm lời cầu kinh của người Hidden và chìa ra viên thuốc độc.

Gã lên tiếng, "Đó là điều cấm."

"Tôi lỗi lên người tôi," Tôi thì thào. "Nhà người vô tội. Người sẽ được tha thứ."

Khi tôi nhét viên thuốc độc vào miệng gã, hấn dùng lưới rê trên lòng bàn tay tôi dấu hiệu đạo Hidden. Tôi nghe hấn cầu nguyện, rồi sau đó rơi vào sự im lặng vĩnh viễn.

Mạch máu ở cổ gã tù nhân thứ tư không còn đập, nhưng muốn chắc chắn gã đã chết, tôi dùng dây siết chặt chung quanh cổ hấn ta và đếm thời gian bằng chính hơi thở của tôi.

Tiếng gà gáy đầu tiên trong ngày. Khi tôi leo trở lên bờ thành, sự im lặng của ban đêm càng sâu thẳm. Tôi đã làm tắt lịm những tiếng rên rỉ kêu gào. Sự yên tĩnh đột ngột này chắc sẽ đánh thức lính gác. Ngay cả tôi cũng nghe được tiếng tim mình đập như trống thúc.

Tôi trở lui bằng lối cũ, nhưng không dùng móc câu mà buông mình xuống đất từ bờ thành, nhanh hơn khi đến. Một con gà trống khác cất tiếng gáy và con thứ ba trả lời. Thị trấn sẽ thức giấc trong chốc lát. Mồ hôi và khắp người tôi và nước dưới bờ hào lạnh như nước đá. Tôi chỉ đủ hơi lặn đến nơi, và khi tôi trôi lên thì vẫn chưa đến gốc những cây liễu, làm lũ thiên nga giật mình. Tôi thở và lặn tiếp.

Tôi trôi lên bờ và hướng đến gốc cây liễu, dự định ngồi thở một chút. Bầu

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

trời sáng dần, còn tôi thấy kiệt sức. Tôi cảm giác mình không còn sức tập trung, thật không tin được những gì mình đã làm.

Thật kinh hoàng khi tôi nghe có người ở đó. Không phải là một lính canh, chỉ là một kẻ vô gia cư, có lẽ là một thợ thuộc da vì nghe có mùi da thuộc từ người gã. Tôi chưa lấy lại sức để biến thành vô hình thì bị gã nhìn thấy, và trong thoáng chốc mắt đó tôi cảm thấy rằng gã biết tôi đã làm gì.

Lại phải giết người, tôi nghĩ thầm, thấy buồn nôn vì lần này không phải giải thoát mà chính là giết người. Tôi có thể ngửi mùi máu và sự chết chóc trên chính bàn tay tôi. Quyết định để gã sống, tôi vượt nhanh qua bên kia đường trong lúc hình ảo của tôi vẫn ở dưới gốc cây.

Tôi nghe gã thợ da nói với hình ảo của tôi trước khi nó tan biến: "Thưa ngài, xin thứ lỗi. Tôi đã nghe tiếng rên rỉ của những người anh em trong suốt ba ngày nay. Xin cảm ơn. Cầu đấng vô hình phù hộ ngài."

Gã sửng sốt khi thấy bóng hình thứ hai của tôi biến mất và buột miệng la: "Thánh thần!"

Khi tôi chạy đi qua từng ngôi nhà, tôi vẫn còn nghe gã ta thở mạnh, gần như nức nở. Tôi hy vọng lính canh không bắt gã, hy vọng gã không tiết lộ những gì đã thấy, tôi tin rằng gã là một người Hidden và sẽ mang bí mật xuống mồ.

Bức tường chung quanh quán trọ thấp có thể nhảy qua. Tôi trở lại nhà cầu và bể nước, nhổ ra mấy liều độc dược còn sót lại, rửa mặt rửa tay như vừa mới đi cầu xong. Gã lính gác vẫn còn ngái ngủ khi tôi đi ngang và lầm bầm: "Đã sáng rồi à?"

"Còn một giờ nữa," tôi trả lời.

"Công tử Takeo trông nhợt nhạt. Công tử không được khoẻ à?"

"Ta chỉ đau bụng một chút."

"Đồ ăn dớm của Tohan," gã lầm bầm và cả hai chúng tôi đều cười.

"Công tử uống trà không?" gã hỏi tiếp. "Tôi sẽ đánh thức người hầu."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Chốc nữa. Giờ ta sẽ rán ngủ thêm một chút."

Tôi kéo cửa và bước vào phòng. Bóng tối chỉ còn mờ mờ. Tôi biết là Kenji đã thức giấc qua hơi thở của ông ta.

"Nãy giờ công tử đi đâu?" Kenji hỏi nhỏ.

"Trong nhà cầu. Tôi không được khỏe."

"Từ nửa đêm đến giờ?" Kenji không tin và hỏi lại.

Tôi cởi bộ áo quần ướt và cất vũ khí dưới tấm đệm. "Không lâu như thế. Ông ngủ mà."

Kenji đưa tay ra đụng áo quần tôi. "Uớt mềm thế này. Công tử bơi dưới sông hay sao?"

"Tôi đã nói là không được khỏe. Có lẽ tôi không đến nhà cầu kịp thời."

Kenji đánh mạnh vào vai tôi, và Shigeru thức giấc.

"Chuyện gì vậy?"

"Takeo đi đâu cả đêm, và tôi không yên tâm."

"Tôi không ngủ được," tôi trả lời. "Tôi chỉ đi ra ngoài một lúc. Tôi đã từng làm như vậy, ở Hagi và Tsuwano."

"Ta biết vậy," Kenji trả lời. "Nhưng đó là đất Otori, còn ở đây nguy hiểm hơn nhiều."

"Vâng, tôi đã trở lại." Tôi chuồn người dưới tấm chăn và kéo lên quá đầu, và ngay tức khắc chìm vào giấc ngủ sâu không mộng mị như một người chết.

Tiếng kêu của mấy con quạ đánh thức tôi dậy. Tuy chỉ ngủ khoảng ba tiếng nhưng tôi cảm thấy được nghỉ ngơi và yên bình. Không nghĩ gì những chuyện xảy ra tối hôm trước. Thật vậy, tôi không nhớ rõ về đêm qua như thể tôi hành động trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Hôm đó là một ngày hiếm có cuối mùa hè với bầu trời xanh trong và không khí ấm

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

áp nhẹ nhàng. Một người hầu đi vào phòng bưng theo một khay đồ ăn và bình trà. Sau khi phủ phục chào và rót trà vào ly, người hầu nhẹ nhàng nói: "Ngài Otori đang đợi công tử gần chuồng ngựa. Ngài yêu cầu công tử ra đó càng sớm càng tốt. Và ông thầy của công tử yêu cầu mang theo dụng cụ hội họa."

Tôi gật đầu, miệng đầy thức ăn.

Người hầu nói tiếp, "Tôi sẽ sẵn sàng phục cho công tử."

"Lát nữa hãy làm," tôi trả lời, không muốn cô ta tìm thấy khí giới, và khi cô ta rời phòng, tôi vội vàng thay quần áo, dấu vũ khí dưới đáy ghế của cái rương. Tôi lấy cái túi đựng bút lông, hộp đựng các thỏi mực và gói chúng vào một túi vải đi đường. Giắt kiếm vào dây lưng, tôi bây giờ là Takeo, một nghệ sĩ chăm chỉ, và tôi bước ra sân trước chuồng ngựa.

Khi đi ngang nhà bếp tôi nghe các cô hầu thì thầm với nhau: "Họ chết đêm hôm qua. Người ta nói rằng Thần Chết đến viếng họ..."

Tôi tiếp tục bước, mắt nhìn xuống tạo dáng đi có vẻ vụng về. Các phu nhân đã yên vị trên yên ngựa. Shigeru đang đứng nói chuyện với Abe, là người sẽ đi cùng với chúng tôi. Một gã Tohan trẻ tuổi đứng bên cạnh giữ cương hai con ngựa, Kyu của Shigeru và Raku của tôi.

"Đến đây, đến đây," Abe kêu lên khi nhìn thấy tôi. "Chúng ta không thể đứng chờ suốt ngày khi công tử nằm ườn trên giường."

"Hãy xin lỗi ngài Abe," Shigeru nói với tiếng thở dài.

"Tôi thành thật xin lỗi," tôi lắp bắp và cúi đầu trước Abe và các phu nhân, cố gắng không nhìn vào Kaede. "Tôi đọc sách đến khuya."

Rồi tôi quay về phía Kenji nói với giọng khác, "Tôi có mang theo đồ hội họa, thưa thầy."

"Tốt," Kenji trả lời, "Công tử sẽ thấy những tác phẩm đẹp ở Terayama, và công tử có thể vẽ lại nếu chúng ta có thì giờ."

Shigeru và Abe lên ngựa. Gã nài dắt Raku đến cho tôi. Con ngựa có vẻ vui

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

mừng khi thấy tôi: nó đưa mũi cạ vào vai tôi. Tôi để cho mình mất thăng bằng có vẻ loạng choạng. Tôi đi về phía bên phải của Raku và giả vờ khó khăn khi leo lên yên ngựa.

"Hy vọng là tài nghệ hội họa của công tử khá hơn kỹ thuật cỡi ngựa," Abe nói có vẻ chế nhạo.

"Thật không may là tài hội họa của công tử cũng bình thường thôi." Tôi không nghĩ rằng Kenji giả vờ khó chịu với tôi.

Tôi im lặng không trả lời người nào, chỉ thích thú quan sát cần cổ dày của Abe đang phi ngựa phía trước tôi, tưởng tượng cảm giác khi siết vòng dây quanh cái cổ đó hay đưa lưỡi dao vào bắp thịt rắn chắc của hắn ta.

Những ý tưởng đen tối này ám ảnh cho đến khi chúng tôi đi tới cây cầu dẫn ra thị trấn. Vẻ đẹp của một ngày mới bắt đầu hấp dẫn tôi. Đất đai đã tự hồi phục sau sự tàn phá của cơn mưa bão. Hoa bình minh đang nở một màu xanh mướt, ngay cả khi thân cây leo bị gãy gập trong bùn. Chim bói cá sáng lấp lánh bên kia sông, chim cò chim diệc đứng sẵn mỗi ở nơi nước cạn. Cả chục con chuồn chuồn nhiều màu khác nhau lượn lờ quanh chúng tôi, những con ruồi màu vàng bơ hay nâu cam bay vụt lên từ chân ngựa.

Chúng tôi cỡi ngựa đi trên vùng đồng bằng ven sông giữa cánh đồng lúa màu xanh tươi sáng, những cây lúa bị nằm rạp xuống vì cơn bão đang đứng thẳng lên. Mọi người chăm chỉ làm việc, thậm chí vui vẻ mặc dù chung quanh là khung cảnh tàn phá của cơn bão. Họ làm tôi nhớ đến người dân làng tôi, tinh thần bất khuất của họ khi đối mặt với thảm họa, niềm tin không thể lay chuyển rằng bất kể điều gì có thể xảy ra với họ, cuộc sống căn bản là tốt và thế giới vẫn yên lành. Tôi tự hỏi sẽ mất bao nhiêu năm nữa dưới sự cai trị của Tohan để làm phai mòn niềm tin đó từ trái tim của họ.

Những cánh đồng lúa nhường chỗ cho những vườn rau bậc thang, và sau đó khi con đường trở nên dốc hơn, là những lùm tre bao quanh chúng tôi với ánh sáng mờ mờ màu xanh bạc. Qua khỏi rừng tre là những cây thông và cây tuyết tùng, lá hình kim cả lớp dày ở dưới chân làm nhẹ đi tiếng vó ngựa.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Xung quanh chúng tôi trải dài khu rừng dày đặc. Thỉnh thoảng chúng tôi gặp những người hành hương đi trên đường, họ đang thực hiện một hành trình gian khổ đến thánh địa. Chúng tôi cưỡi ngựa đi hàng một nên rất khó trò chuyện. Tôi biết Kenji đang khao khát muốn hỏi tôi về đêm hôm trước, nhưng tôi không muốn nhắc đến, thậm chí không muốn nghĩ về chuyện đó.

Gần ba giờ sau chúng tôi đến một cụm các tòa nhà nhỏ xung quanh cổng ngoài của ngôi đền. Ở đây có nhà nghỉ cho du khách. Những con ngựa được đưa đi cho ăn và uống nước, và chúng tôi được mời bữa ăn giữa trưa, gồm các món rau đơn giản được các nhà sư bưng lên.

"Tôi hơi mệt," Phu nhân Maruyama nói khi chúng tôi ăn xong. "Ngài Abe, ông sẽ ở đây với Phu nhân Shirakawa và tôi trong khi chúng tôi nghỉ ngơi một lúc chứ?"

Abe không thể từ chối, mặc dù ông ta có vẻ miễn cưỡng khi để Shigeru rời khỏi tầm mắt của ông ta.

Shigeru đưa cho tôi một hộp gỗ và yêu cầu tôi mang lên núi, tôi cũng đem theo gói bút lông và nghiên mực của mình. Gã lính trẻ tuổi Tohan đi cùng chúng tôi có vẻ cau có như thể hẳn ta không tin tưởng vào chuyến đi này, nhưng nó có vẻ như vô hại, thậm chí đối với kẻ đang ngờ vực. Shigeru không thể đi đến rất gần Terayama mà không viếng thăm mộ của người em trai, nhất là chỉ mới một năm sau ngày chết và bây giờ là thời điểm Lễ hội của Người Chết.

Chúng tôi bắt đầu leo lên những bậc đá dốc đứng. Ngôi chùa được xây dựng bên sườn núi, bên cạnh một ngôi đền rất cổ xưa. Nhiều cây trong khu rừng linh thiêng này phải đến bốn hoặc năm trăm tuổi, những thân cây khổng lồ vươn lên trên tán cây rừng, những rễ cây to lớn sần sùi bám trên mặt đất đầy rêu như linh hồn của núi rừng. Từ xa tôi có thể nghe thấy các nhà sư đang tụng kinh, tiếng cồng chiêng và tiếng chuông chùa, và bên dưới những âm thanh đó là tiếng của núi rừng, tiếng thác nước, tiếng gió thổi qua cây tuyết tùng, tiếng chim gọi nhau. Tình trạng hứng khởi của tôi về vẻ đẹp của ngày hôm đó nhường chỗ cho một cảm giác khác sâu sắc hơn; một cảm giác kinh ngạc và kỳ vọng, như thể một bí

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

mặt lớn và tuyệt vời sắp được tiết lộ với tôi.

Cuối cùng chúng tôi đến cổng thứ hai, dẫn vào một dãy nhà khác là nơi khách hành hương và những khách thăm viếng khác tá túc. Ở đây chúng tôi được yêu cầu chờ đợi và được mời uống trà. Sau một lúc thì có hai thầy tu đến với chúng tôi. Một người đã già, hơi thấp và yếu đuối vì tuổi tác, nhưng với đôi mắt sáng và biểu lộ sự thanh thản tuyệt vời. Người kia trẻ hơn nhiều, vạm vỡ và có khuôn mặt nghiêm nghị.

"Rất vui mừng được tiếp đón ngài Otori," vị sư già nói, làm cho khuôn mặt của người lính Tohan càng sậm lại. "Thật đau buồn khi chúng tôi chôn cất ngài Takeshi. Dĩ nhiên ngài đến thăm mộ hôm nay."

"Ở lại đây với Muto Kenji," Shigeru nói với người lính, và Shigeru cùng tôi đi theo vị sư già đến nghĩa địa, nơi những bia mộ đứng thành hàng bên dưới những thân cây to lớn. Ai đó đang đốt củi và khói bay dưới thân cây làm thành các tia màu xanh trong ánh sáng mặt trời.

Cả ba chúng tôi quỳ trong im lặng. Sau một vài phút, vị sư trẻ tuổi đem nhang đèn đến, và Shigeru đặt xuống trước bia đá. Hương thơm ngọt ngào bay khắp quanh chúng tôi. Những ngọn đèn cháy đều vì không có gió, nhưng khó thấy ngọn lửa dưới ánh sáng mặt trời. Shigeru lấy từ tay áo ra hai vật - một hòn đá đen giống như những hòn đá từ bờ biển xung quanh Hagi, và một con ngựa rơm mà những đứa trẻ thường chơi - và đặt chúng lên mộ.

Tôi nhớ những giọt nước mắt ngài đã rơi trong đêm đầu tiên tôi gặp. Bây giờ tôi đã hiểu nỗi đau của ngài ấy, nhưng cả hai chúng tôi đều không khóc.

Sau một lúc vị sư đứng dậy, chạm vào vai Shigeru và chúng tôi đi theo đến chánh điện của ngôi chùa ở vùng quê xa xôi này. Ngôi chùa được làm bằng gỗ cây bách và cây tuyết tùng, đã bị phai màu theo thời gian thành màu xám bạc. Trông chánh điện không lớn lắm, nhưng sảnh đường trung tâm rất cân đối hoàn hảo, tạo cảm giác thông thoáng và yên tĩnh, hướng dẫn tầm mắt vào bên trong nơi bức tượng vàng của Đấng Giác ngộ dường như lơ lửng giữa những ánh nền như trên Thiên đường.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Chúng tôi tháo đôi dép và bước lên sảnh đường. Một lần nữa vị sư trẻ mang hương đến và chúng tôi đặt nó dưới chân vàng của bức tượng. Vị sư trẻ quỳ xuống một bên và bắt đầu tụng kinh cho người chết.

Bên trong điện thiếu ánh sáng và đôi mắt tôi bị lóa vì những ngọn nến, nhưng tôi có thể nghe tiếng thở của những người khác trong chùa, bên kia bàn thờ, và khi mắt tôi điều chỉnh quen với bóng tối, tôi có thể thấy hình dáng các nhà sư đang ngồi thiền định. Tôi nhận ra sảnh đường lớn hơn nhiều so với lúc đầu thoát nhìn, và có rất nhiều nhà sư ở đây, có thể vài trăm người.

Mặc dù tôi lớn lên giữa những người Hidden, mẹ tôi đã từng đưa tôi đến các đền chùa trong vùng, và tôi biết một ít giáo lý của Đấng Giác ngộ. Bây giờ tôi nghĩ rằng, như tôi thường suy nghĩ trước đây, mọi người khi cầu nguyện đều có hình dáng và âm thanh giống nhau. Sự yên bình của nơi này làm đau nhói linh hồn tôi. Tôi đang làm gì ở đây, một kẻ giết người, một trái tim chỉ muốn trả thù?

Khi buổi tụng kinh kết thúc chúng tôi quay trở lại với Kenji, dường như đang mài mê thảo luận với gã lính Tohan về nghệ thuật và tôn giáo.

"Chúng tôi có một món quà cho phượng trượng," Shigeru nói, nhặt chiếc hộp mà tôi đã để lại với Kenji.

Một tia sáng xuất hiện trong mắt vị sư già. "Tôi sẽ đưa ngài đến chỗ phượng trượng."

"Và những chàng thanh niên muốn xem các bức tranh," Kenji nói.

"Makoto sẽ chỉ cho họ. Mời ngài Otori đi theo tôi."

Gã lính Tohan trông có vẻ ngạc nhiên khi Shigeru biến mất sau bàn thờ với vị sư già. Gã như muốn đi theo họ, nhưng Makoto dường như chặn đường mà không chạm vào người hay có ý đe dọa anh ta.

"Đi lối này, xin mời!"

Với một bước đi có chủ ý, bằng cách nào đó vị sư trẻ đưa cả ba chúng tôi ra khỏi chính điện rồi dọc theo lối đi đến một sảnh đường nhỏ hơn.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Họa sĩ vĩ đại Sesshu từng sống trong ngôi chùa này mười năm," vị sư nói với chúng tôi. "Ông ta đã thiết kế những khu vườn và vẽ phong cảnh, động vật và chim. Những tấm màn gỗ này là tác phẩm của ông ấy."

"Phải như thế mới là một nghệ sĩ," Kenji nói với giọng phàn nàn của một ông thầy.

"Vâng, thưa thầy," tôi trả lời. Tôi không cần giả vờ khiêm tốn: tôi thực sự kinh ngạc khi thấy những tác phẩm đó. Con ngựa đen, con hạc trắng, dường như đã bị nắm bắt và đóng băng ngay lúc đó bởi nghệ thuật tuyệt vời của nghệ sĩ. Người xem cảm thấy rằng bất cứ lúc nào lời nguyện bị phá vỡ thì con ngựa sẽ dậm chân và chồm lên, những con hạc sẽ nhìn thấy chúng ta và phóng mình bay lên bầu trời. Họa sĩ đã đạt được điều mà chúng ta đều muốn: nắm bắt thời gian và làm nó ngưng đọng lại.

Tấm màn gần cửa nhất dường như trống không. Tôi nhìn tấm màn, nghĩ rằng màu sắc bị phai nhạt đi. Makoto nói: "Có những con chim trên đó, nhưng truyền thuyết kể rằng chúng rất giống thật, và chúng đã bay đi."

"Công tử có thấy rằng công tử cần học hỏi nhiều," Kenji nói với tôi. Tôi nghĩ rằng ông ta đã hơi quá đáng, nhưng gã lính Tohan nhìn tôi vẻ chế nhạo và sau khi nhìn lướt qua những bức tranh, gã bước ra ngoài và ngồi dưới gốc cây.

Tôi lấy thỏi mực ra và Makoto mang cho tôi một ít nước. Tôi mài mực và mở một cuộn giấy. Tôi muốn lần theo dấu vết bàn tay của người họa sư và xem liệu ông ta có thể chuyển, qua khoảng trống năm tháng, những gì ông ta đã thấy vào ngọn bút lông của tôi.

Bên ngoài nắng nóng dần, ánh sáng lung linh và nghe nóng thêm vì tiếng kêu chói tai của mấy con dế. Những cây lớn tỏa những cụm bóng râm đen. Bên trong hội trường mát mẻ, mờ ảo. Thời gian như chậm lại. Tôi nghe tiếng thở của gã lính Tohan ngay cả khi anh ta ngủ thiếp đi.

"Mấy khu vườn này cũng là tác phẩm của Sesshu," Makoto nói và ngồi xuống với Kenji trên tấm thảm nhìn ra những tảng đá và cây cối, lưng họ quay về phía những bức tranh và tôi. Một thác nước chảy róc rách ở phía

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

xa, và tôi có thể nghe tiếng hai con chim bồ câu đang gù gù. Thịnh thoảng Kenji đưa ra một nhận xét hay hỏi một câu về khu vườn và Makoto trả lời. Cuộc trò chuyện của họ càng lúc càng trở nên rời rạc cho đến khi họ dường như ngủ gật.

Bị bỏ lại một mình với cây bút lông và giấy, và những bức tranh không thể so sánh được, tôi cảm thấy sự tập trung xâm chiếm tôi, tương tự như những gì tôi cảm thấy tối hôm trước, đưa tôi vào trạng thái nửa hôn mê. Tôi hơi buồn một chút nghĩ rằng các kỹ năng của Bộ lạc khá giống với các kỹ năng nghệ thuật. Một niềm khao khát mãnh liệt được ở lại nơi này trong mười năm như Sesshu vĩ đại, phác họa và vẽ mỗi ngày cho đến khi những bức tranh của tôi trở nên sống động và bay đi.

Tôi bắt chước vẽ các bản sao con ngựa và con hạc, nhưng các bản sao này hoàn toàn không làm tôi hài lòng, nên sau đó tôi vẽ theo cách của tôi hình con chim nhỏ từ ngọn núi làng tôi bay ra, lấp lánh một khoảng màu trắng dưới đôi cánh.

Tôi như cuốn hút vào công việc. Từ xa tôi có thể nghe thấy giọng nói của Shigeru đang nói chuyện với vị sư già. Tôi không thực sự lắng nghe: tôi cho rằng ông ta đang tìm kiếm một lời khuyên tâm linh từ ông sư, và đó là một chuyện riêng tư. Nhưng những lời nói rơi vào thính giác của tôi, và dần dần tôi nhận ra rằng cuộc nói chuyện của họ có một điều gì đó khá khác lạ: họ nói về thuế mới nặng nề, tự do bị hạn chế, Iida muốn phá hủy các đền chùa, vài ngàn tu sĩ ở các tu viện xa xôi, tất cả được đào tạo thành chiến binh và mong muốn lật đổ Tohan và khôi phục lại lãnh thổ của Otori.

Tôi cười buồn với chính mình. Quan niệm của tôi về ngôi đền như một nơi bình yên, một nơi trú ẩn khỏi chiến tranh, có phần bị đặt sai chỗ. Các vị sư và các tu sĩ cũng hiểu chiến như chúng ta khi có xu hướng trả thù.

Tôi vẽ thêm một bản sao hình con ngựa và cảm thấy hài lòng hơn. Bản vẽ này bắt được phần nào sức mạnh bốc lửa của con ngựa. Tôi cảm thấy rằng tinh thần của Sesshu đã vượt qua khoảng thời gian và thực sự chạm vào tôi, và có lẽ đã nhắc nhở tôi rằng khi những ảo tưởng bị phá vỡ bởi sự thật, năng lực sẽ được giải thoát.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Rồi tôi nghe thấy một âm thanh khác từ xa phía dưới đồi khiến tim tôi đập nhanh hơn: giọng nói của Kaede. Những người phụ nữ và Abe đang leo lên các bậc thang đi đến cổng thứ hai.

Tôi lặng lẽ gọi Kenji, "Họ đang đi đến".

Makoto nhanh chóng đứng dậy và lặng lẽ rời đi. Một lát sau, vị sư già và Ngài Shigeru bước vào hội trường, nơi tôi đang vẽ những nét cuối cùng hoàn chỉnh bản sao hình con ngựa.

"À, Sesshu đã nói chuyện với công tử!" vị sư già nói và mỉm cười.

Tôi đưa bức tranh cho Shigeru. Ông ngồi xuống ngắm nhìn bức vẽ khi những người phụ nữ và Abe đi đến nhập đoàn với chúng tôi. Gã lính Tohan tỉnh dậy và cố gắng giả vờ như anh ta chưa ngủ. Cuộc nói chuyện bao quanh các bức tranh và khu vườn. Phu nhân Maruyama tiếp tục chú ý đặc biệt đến Abe, hỏi ý kiến và tặng bốc ông ta cho đến khi cả hân cũng quan tâm đến chủ đề này.

Kaede nhìn vào bản vẽ hình con chim và hỏi: "Công tử có thể cho tôi bức hình này không?"

"Nếu công nương Shirakawa thích bức vẽ đó," tôi trả lời. "Tôi chỉ sợ nó rất xấu."

"Tôi thích bức vẽ đó," cô hạ thấp giọng. "Nó làm tôi nghĩ đến sự tự do."

Mặt trên các bức vẽ khô nhanh vì trời nóng. Tôi cuộn bức vẽ lại và trao cho nàng, những ngón tay của tôi chạm nhẹ vào tay nàng. Đó là lần đầu tiên chúng tôi chạm vào da thịt nhau. Cả hai chúng tôi không nói thêm gì nữa. Khí trời dường như nóng hơn, và những con dế vẫn khẳng khẳng kêu gào. Một làn sóng mệt mỏi lướt qua tôi. Tôi cảm thấy choáng váng vì thiếu ngủ và vì cảm xúc. Những ngón tay của tôi mất đi sự ổn định và run rẩy khi tôi thu dọn dụng cụ vẽ tranh.

"Chúng ta hãy đi bộ trong vườn," Shigeru nói, và đưa quý bà ra bên ngoài. Tôi cảm thấy ánh mắt của vị sư già chăm chú nhìn tôi.

"Hãy quay lại đây với chúng tôi," vị sư nói, "khi tất cả mọi chuyện kết

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

thúc. Ở đây luôn luôn có chỗ dành cho công tử."

Tôi nghĩ về tất cả những hỗn loạn và thay đổi mà ngôi chùa đã chứng kiến, và những trận chiến đã xảy ra chung quanh. Ngôi chùa có vẻ rất yên bình: những cây cổ thụ đã tồn tại hàng trăm năm, đấng giác ngộ ngồi giữa những ngọn nến với nụ cười thanh thản. Tuy nhiên, ngay cả ở nơi yên bình này, người ta đang bàn tính chiến tranh. Tôi không bao giờ có thể rút lui để vẽ tranh hay làm vườn cho đến khi lida chết.

"Sẽ có kết thúc hay không?" Tôi hỏi lại.

"Tất cả mọi thứ khi có một khởi đầu đều có một kết thúc", vị sư già trả lời.

Tôi cúi lạy trước mặt vị sư, và ông chấp tay vào nhau như ban phước lành.

Makoto bước ra vườn với tôi. Anh ta nhìn tôi thắc mắc và khẽ hỏi: "Anh nghe được bao nhiêu?"

Tôi nhìn xung quanh. Những gã lính Tohan đang đi với Shigeru ở đầu các bậc cấp. "Anh có thể nghe họ đang nói gì không?"

Makoto ước tính khoảng cách bằng mắt và trả lời. "Chỉ nghe được nếu họ hét lên."

"Tôi nghe rõ từng tiếng. Tôi cũng có thể nghe tiếng người nói chuyện ở nhà ăn phía dưới, và tôi có thể cho anh biết có bao nhiêu người đang tụ tập ở đó."

Lúc đó tôi mới ngạc nhiên nhận ra là có rất nhiều người dưới đó.

Makoto cười ngẩn, kinh ngạc xen lẫn sự tán thưởng. "Như một con chó?"

"Vâng, giống như một con chó," tôi trả lời.

"Hữu ích cho chủ của anh."

Câu nói của Makoto nằm trong đầu tôi. Tôi rất hữu ích cho các chủ nhân của tôi, với ngài Shigeru, với Kenji, với Bộ lạc. Tôi được sinh ra với những tài năng đen tối mà tôi không yêu cầu, nhưng tôi không thể cưỡng lại việc mài giũa và thử nghiệm những tài năng đó, và chúng đã đưa tôi đến cuộc

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

sống này. Không có những tài năng đó chắc chắn tôi đã chết. Với những tài năng đó, tôi bị lôi kéo mỗi ngày vào thế giới dối trá, bí mật và trả thù. Tôi tự hỏi Makoto hiểu được bao nhiêu về điều đó, và ước gì tôi có thể chia sẻ suy nghĩ của mình với anh ấy. Tôi cảm thấy một bản năng thích thú đối với anh ta - nhiều hơn là thích: tin tưởng. Nhưng buổi chiều đang đến, đã gần giờ Dậu. Chúng tôi phải rời nơi này để trở lại Yamagata trước khi màn đêm buông xuống. Không có thời gian để nói chuyện thêm.

Khi chúng tôi bước xuống các bậc cấp thì thấy có một đám thật đông người tập trung bên ngoài nhà trọ.

"Họ đến đây tham dự Lễ hội?" Tôi hỏi Makoto.

"Một phần," Makoto trả lời, và nói nhỏ lại để không ai có thể nghe được: "Nhưng chủ yếu là vì họ nghe rằng ngài Otori đang ở đây. Họ không quên đời sống đã như thế nào trước trận chiến Yaegahara. Chúng tôi cũng vậy ..."

"Tạm biệt," Makoto nói khi tôi leo lên con ngựa Raku. "Chúng ta sẽ gặp lại nhau."

Trên những con đường trong thị trấn, cũng như trên núi, nhiều người đi ra ngoài, họ muốn nhìn tận mắt ngài Shigeru. Có điều gì đó kỳ lạ về cảnh tượng này, họ sụp xuống đất khi chúng tôi đi qua, sau đó đứng dậy nhìn chằm chằm vào chúng tôi, khuôn mặt ủ rũ, đôi mắt rực cháy.

Những gã Tohan rất tức giận nhưng không thể làm gì hơn. Họ cưỡi ngựa phía trước, nhưng tôi có thể nghe họ thì thầm nói chuyện một cách rõ ràng như thể họ rót lời vào tai tôi.

"Shigeru đã làm gì ở chùa?" Abe hỏi.

"Cầu nguyện, nói chuyện với vị sư già. Chúng tôi xem các tác phẩm của Sesshu; và gã thiếu niên đã vẽ một số bức tranh."

"Ta không quan tâm đến gã đó! Shigeru có ở một mình với ông sư già hay không?"

"Chỉ vài phút," gã lính nói dối.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Con ngựa của Abe chồm về phía trước. Có lẽ Abe giật mạnh dây cương một cách tức giận.

"Ông ta chẳng âm mưu gì," gã lính nói bằng giọng thờ ơ. "Chuyện chỉ vậy thôi. Ông ấy đang chuẩn bị kết hôn. Tôi không hiểu tại sao ngài lại lo lắng như vậy. Ba người họ vô hại. Những kẻ ngốc, thậm chí hèn nhát - nhưng vô hại."

"Người mới là kẻ ngốc mới nghĩ như vậy," Abe gầm gừ. "Shigeru nguy hiểm hơn nhiều so với bề ngoài của ông ta. Trước hết ông ta không phải là kẻ hèn nhát. Ông ta kiên nhẫn. Và không ai trong lãnh thổ Tam quốc có ảnh hưởng như thế này đối với dân chúng!"

Họ cưỡi ngựa trong im lặng được một lúc, rồi Abe lẩm bẩm: "Chỉ cần một dấu hiệu phản bội là chúng ta sẽ kèm chế họ ngay."

Những câu nói đó bay trở lại phía tôi trong một buổi tối mùa hè hoàn hảo. Khi chúng tôi đến bờ sông thì trời đã chạng vạng, một hoàng hôn xanh thẫm được thắp sáng bởi những con đom đóm bay vội vàng. Trên bờ những đồng lửa rực sáng trong đêm thứ hai của lễ hội. Đêm hôm trước đầy sự đau buồn và khuất phục. Đêm nay bầu không khí trở nên hoang dã hơn, như ngấm chứa sự phấn khích và bạo lực. Đường phố đầy người, đông nhất dọc theo bờ hào. Dân chúng đang đứng nhìn chăm vào cánh cổng đầu tiên của lâu đài.

Khi đi ngang qua lâu đài, chúng tôi có thể thấy bốn cái đầu treo trên cổng. Những cái giỏ treo người đã được gỡ bỏ khỏi bức tường thành.

"Họ chết một cách nhanh chóng," Shigeru nói với tôi. "Thật là may mắn."

Tôi không trả lời. Tôi đang quan sát phu nhân Maruyama. Cô liếc nhanh vào những cái đầu người chết rồi quay đi, khuôn mặt tái nhợt nhưng điềm tĩnh. Tôi tự hỏi cô ấy đang nghĩ gì, và có phải cô ấy đang cầu nguyện không.

Đám đông gầm gừ và biến động như một con thú đau buồn tại lò mổ, hoảng hốt vì mùi hôi thối của máu và cái chết.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Đừng lần nữa," Kenji nói. "Tôi sẽ đi nghe ngóng quanh đây và sẽ gặp lại công tử ở nhà trọ. Đừng đi ra ngoài." Ông ta gọi một trong những gã nài, tuốt xuống ngựa, đưa dây cương cho hắn và biến mất trong đám đông.

Khi chúng tôi rẽ vào con đường thẳng mà tôi đã chạy xuống đêm hôm trước, một toán lính Tohan cưỡi ngựa về phía chúng tôi với những thanh kiếm rút ra.

"Ngài Abe!" một gã lính nói lớn. "Chúng tôi phải dọn đường. Thị trấn đang hỗn loạn. Đưa khách của ngài vào trong nhà và đặt lính canh trước cổng."

"Cái gì đã tạo tình trạng này?" Abe hỏi.

"Những tên tội phạm đều chết trong đêm qua. Một gã nào đó cho rằng thiên thần đã xuất hiện và hóa kiếp chúng!"

"Sự hiện diện của Ngài Otori không giúp gì được cho tình hình này," Abe nói một cách cay đắng và giục chúng tôi đi về phía nhà trọ. "Chúng ta sẽ tiếp tục hành trình vào ngày mai"

"Lễ hội chưa kết thúc", Shigeru nhận xét. "Du hành vào ngày thứ ba của Lễ hội sẽ chỉ mang lại xui xẻo."

"Đàn họ phải vậy! Ở lại có thể sẽ tệ hơn." Abe rút kiếm và vung lên tạo ra tiếng rít trong không khí khi hắn chém vào đám đông và hét lên: "Nằm xuống!"

Hốt hoảng vì tiếng ồn Raku lao về phía trước, và tôi thấy mình đang cưỡi ngựa song song với Kaede. Hai con ngựa quay đầu vào nhau, như có thêm can đảm khi thấy sự hiện diện của nhau. Chúng tiếp tục nước kiệu trên đường phố một cách nhịp nhàng hoàn hảo.

Kaede lên tiếng nhưng vẫn nhìn về phía trước, với một giọng nói nhỏ đến nỗi không ai ngoài tôi có thể nghe trong sự hỗn loạn ồn ào chung quanh: "Tôi ước gì không có ai chung quanh chúng ta. Có rất nhiều điều tôi muốn biết về công tử. Tôi thậm chí không biết công tử thực sự là ai? Tại sao công tử lại giả vờ là một người yếu đuối? Tại sao công tử che giấu tài năng của mình? "

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Tôi sẽ vui vẻ đi mãi bên cạnh cô ấy như thế, nhưng con đường quá ngắn và tôi sợ phải trả lời nàng. Tôi thúc con ngựa đi nhanh hơn, như thể thờ ơ với cô ta, nhưng trái tim tôi đập thành thịch trước những lời nói của nàng. Đó là tất cả những gì tôi muốn: được ở một mình với nàng, thổ lộ với nàng con người thật của mình mà tôi đang giấu giếm, buông bỏ tất cả những bí mật và lừa dối, nằm xuống với nàng, da thịt chạm nhau.

Chuyện đó có thể xảy ra không? Chỉ khi nào Iida chết.

Khi chúng tôi về đến nhà trọ, tôi phải xem xét việc chăm sóc những con ngựa. Những gã đàn ông Otori ở lại quán trọ chào đón tôi với sự nhẹ nhõm. Họ đã lo lắng cho sự an toàn của chúng tôi.

"Cả thị trấn bưng bưng," một người nói. "Chỉ một hành động sai lầm thì sẽ có đánh nhau trên đường phố."

"Anh đã nghe thấy gì?" Tôi hỏi.

"Những kẻ Hidden đó đang bị hành hạ thì có người đến giết chúng. Thật không thể tin được! Sau đó, một gã đàn ông nói rằng gã đã thấy một thiên thần!"

"Họ biết ngài Otori đang ở đây", một người khác nói thêm. "Dân chúng vẫn coi họ là người của Otori. Tôi nghĩ rằng họ đã chán mửa đám Tohan."

"Chúng ta có thể đánh chiếm thị trấn này nếu chúng ta có một trăm người," gã đầu tiên lẩm bẩm.

"Không được nói những điều này, ngay cả với chính bọn người, thậm chí cả với tôi" Tôi cảnh cáo họ. "Chúng ta không có một trăm người. Chúng ta tùy thuộc vào sự tử tế của lính Tohan. Chúng ta phải được coi là công cụ của một liên minh với Tohan. Chúng ta phải được nhìn nhận như vậy. Mạng sống của ngài Shigeru phụ thuộc vào điều đó."

Họ tiếp tục càu nhàu trong lúc tháo gỡ yên cương những con ngựa và cho chúng ăn. Tôi có thể cảm thấy ngọn lửa bắt đầu bùng cháy trong lòng họ, mong muốn giải quyết nợ nần cũ để xóa bỏ những nhục nhã trước đây.

"Nếu bất cứ ai trong các người rút kiếm đánh nhau với Tohan thì ta sẽ giải

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

quyết mạng sống của hẳn." Tôi nói một cách giận dữ.

Bọn chúng không có vẻ quan tâm lắm về câu tuyên bố của tôi. Có lẽ chúng biết tôi nhiều hơn là Abe và lũ lính Tohan nhưng trong con mắt chúng thì tôi cũng chỉ là công tử Takeo trẻ tuổi, có vẻ chăm chỉ, thích hội họa, đánh kiếm không tệ lắm, nhưng luôn luôn dịu dàng mềm yếu. Nội ý nghĩ là tôi có thể giết một gã trong bọn chúng đủ làm chúng mỉm cười.

Tôi sợ chúng liều lĩnh. Tôi chắc chắn rằng nếu hai bên đánh nhau thì lính Tohan sẽ nắm lấy cơ hội để buộc tội ngài Shigeru làm phản. Không thể để chuyện gì xảy ra ngăn chúng tôi đi Inuyama một cách vô sự.

Đầu tôi nhức như búa bổ khi tôi rời chuồng ngựa. Tôi cảm giác như mất ngủ nhiều tuần nay. Tôi đi vào phòng tắm. Cô gái mang trà cho tôi sáng nay và nói sẽ sấy khô áo quần tôi đang có mặt ở đó. Cô ta kì cọ lưng và xoa thái dương tôi, và có lẽ sẽ làm nhiều hơn nếu tôi không cảm thấy quá mệt mỏi và tâm trí chỉ nghĩ đến Kaede. Cô ta để tôi nằm yên ngâm mình trong nước nóng nhưng nói nhỏ trước khi rút lui, "Việc đã làm rất tốt."

Tôi đang ngủ gà gật thì giật nảy mình vì câu nói của cô ta. "Việc gì?" tôi hỏi lại nhưng cô ta đã đi khỏi. Không yên tâm tôi rời phòng tắm và trở về phòng ngủ, cơn nhức đầu vẫn âm ỉ trên trán.

Kenji đã trở về. Tôi nghe Kenji và Shigeru nói chuyện nhỏ trong phòng. Họ ngưng bật khi thấy tôi bước vào và nhìn tôi chăm chú. Tôi đọc được trên khuôn mặt là họ đã biết chuyện xảy ra.

"Đã làm như thế nào?" Kenji hỏi.

Tôi lắng nghe chung quanh. Quán trọ yên tĩnh, đám lính Tohan vẫn còn ngoài đường phố. Tôi nói nhỏ, "Thuốc độc cho hai người, thắt cổ một người, người còn lại tôi dùng tay."

Kenji lắc đầu. "Thật khó tưởng tượng được. Ngay trong tường thành của lâu đài? Và chỉ một mình?"

Tôi trả lời, "Tôi không nhớ hết chuyện đã xảy ra. Tôi nghĩ là ông sẽ nổi giận với tôi."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Ta đang nổi giận," Kenji trả lời. "Hơn cả nổi giận. Ta đang điên tiết đây. Một chuyện ngu ngốc nhất trong tất cả những chuyện ngu ngốc. Chúng ta nên chôn nhà người tối nay, đúng như vậy."

Tôi chuẩn bị đón nhận cú đánh của Kenji. Nhưng ông ta lại ôm chầm lấy tôi. "Có lẽ ta đâm ra thích công tử," Kenji nói. "Ta không muốn mất công tử."

"Ta cũng không nghĩ là chuyện đó có thể làm được," Shigeru lên tiếng. Hình như ông ta không ngăn được mím cười. "Rốt cuộc thì kế hoạch của chúng ta cũng có cơ thành công."

"Dân chúng ngoài đường cho rằng đó là tác phẩm của Shintaro," Kenji nhận xét, "mặc dù không ai biết người nào đã thuê Shintaro và vì lý do gì."

"Shintaro đã chết," tôi thêm vào.

"Nhưng ít người biết chuyện đó. Người ta kháo nhau tay sát thủ này như thánh thần."

"Một gã đàn ông anh em với một người đã chết nhìn thấy tôi. Gã thấy hình ảnh thứ hai của tôi, và khi hình ảnh đó dần dần biến mất thì gã nghĩ đó là thiên thần."

"Ta đã dò hỏi và biết rằng gã ta không nhận ra tông tích của công tử. Trời thì tối, và hắn không nhìn thấy rõ công tử. Hắn thật sự tin đó là thiên thần."

"Nhưng tại sao con lại làm chuyện đó, Takeo?" Shigeru hỏi tôi. "Tại sao lại làm một chuyện nhiều rủi ro như thế vào lúc này."

Tôi chẳng nhớ rõ nên trả lời, "Con không biết. Không ngủ được..."

"Là vì tâm hồn mềm yếu," Kenji trả lời. "Lòng trắc ẩn đã khiến hắn hành động, ngay cả khi giết người."

"Có một cô gái ở quán trọ này," tôi nói tiếp. "Cô ta biết chuyện gì đó. Là cô gái đã lấy áo quần ướt của tôi sáng nay, và mới hồi nãy cô ta đã nói..."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Cô gái đó là người của chúng ta," Kenji ngắt lời tôi, và ngay lúc đó tôi chợt hiểu rằng tôi đã biết cô ta là người của Bộ lạc. "Dĩ nhiên Bộ lạc ngay lập tức nghi ngờ. Họ biết Shintaro đã chết. Họ cũng biết công tử đang ở đây với ngài Shigeru. Không ai dám tin là công tử có thể làm chuyện đó mà không bị lộ tông tích, nhưng họ cũng biết rằng không ai khác có thể làm được như vậy."

"Nhưng chuyện đó có thể giữ bí mật được không?" Shigeru thắc mắc.

"Không ai sẽ tiết lộ Takeo cho Tohan, nếu đó là câu hỏi của ngài. Và đám Tohan cũng không thấy nghi ngờ gì. Công tử đóng kịch rất khá," Kenji nói với tôi. "Ngay cả ta đây hôm nay cũng tin công tử chỉ là một gã thơ thần tử tế."

Shigeru lại mỉm cười. Kenji tiếp tục với giọng nói bình thản khác thường. "Có điều tôi biết rõ những kế hoạch của ngài, Shigeru. Tôi biết Takeo đã bằng lòng thực hiện các kế hoạch đó. Nhưng sau đấy thì tôi không tin rằng Bộ lạc sẽ chịu để yên cho Takeo ở lại với ngài thêm nữa. Họ chắc chắn sẽ đòi Takeo lại."

"Chúng ta chỉ cần thêm một tuần nữa thôi." Shigeru nói nhỏ.

Tôi cảm thấy sự đen tối như mực dâng lên trong mạch máu. Tôi ngược mắt và nhìn thẳng vào khuôn mặt ngài Shigeru - một điều hiếm khi tôi dám làm. Chúng tôi mỉm cười với nhau, chưa bao giờ cảm thấy gần gũi hơn kể từ khi chúng tôi đồng ý về việc hành thích Iida.

Từ ngoài đường thỉnh thoảng vọng vào những tiếng la hét, kêu khóc, tiếng người chạy, ngựa phi, tiếng lốp bốp lửa cháy, rồi tiếng la khóc kêu thét. Đám lính Tohan đang dẹp đường, áp đặt lệnh giới nghiêm. Một lúc sau tiếng ồn giảm dần và sự yên lặng của một đêm mùa hè trở lại. Trăng đã lên cao, tỏa sáng khắp thị trấn. Tôi nghe tiếng ngựa đi vào sân quán trọ và tiếng nói của Abe. Một chốc sau đó có tiếng gõ nhẹ ở cửa và các người hầu đi vào với những khay thức ăn. Một cô trong bọn họ là người đã nói chuyện với tôi hồi nãy. Khi những cô hầu khác rút lui cô ta ở lại và nói nhỏ với Kenji, "Ngài Abe đã trở lại. Lính gác bên ngoài sẽ được tăng cường. Lính của ngài Otori sẽ được thay thế bằng lính Tohan."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Bọn chúng sẽ không thích như vậy đâu," tôi nhớ lại sự bồn chồn không yên của đám lính.

"Có vẻ như khiêu khích," Shigeru lẩm bẩm. "Chúng ta có bị nghi ngờ không?"

"Ngài Abe giận dữ và lo lắng vì tình trạng hỗn loạn ngoài đường phố," cô gái trả lời. "Ông ta nói là để bảo vệ quý vị."

"Cô làm ơn yêu cầu ngài Abe đến gặp tôi."

Cô gái cúi đầu chào và đi ra. Chúng tôi ngồi ăn trong im lặng. Gần cuối bữa ăn Shigeru nói về Sesshu và tranh vẽ của ông ta. Shigeru lấy cuộn giấy vẽ hình ngựa, căng ra và nói. "Bức này thật vừa ý, rất giống nguyên tác nhưng vẫn có những nét riêng biệt. Con có thể thật sự trở thành một nghệ sĩ..."

Shigeru không nói tiếp, nhưng tôi có cùng ý nghĩ: *ở một thế giới khác, một đời sống khác, và ở một xứ sở không có chiến tranh...*

"Khu vườn rất đẹp," Kenji nhận xét. "Mặc dù nó nhỏ, nhưng tôi cho rằng nó tinh tế hơn các khu vườn khác lớn hơn của Sesshu."

"Tôi đồng ý," Shigeru trả lời. "Dĩ nhiên khung cảnh ở Terayama thì không đâu sánh bằng."

Tôi nghe tiếng bước chân nặng của Abe đang đi đến. Khi cánh cửa sịch mở thì tôi đang hỏi một cách khiêm tốn, "Ngài có thể giải thích cho con ý nghĩa của sự xếp đặt những viên đá trong khu vườn đó."

"Ngài Abe, xin mời vào." Shigeru chào nói, và gọi người hầu: "Đem ấm trà mới và bình rượu vào đây."

Abe cúi chào có vẻ chiếu lệ và ngồi xuống. "Tôi sẽ không ở lâu đâu. Tôi chưa ăn tối và sáng mai chúng ta sẽ khởi hành lúc rạng sáng."

"Chúng tôi đang nói về Sesshu," Shigeru nói và rót rượu cho Abe khi người hầu bưng vào.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Một nghệ sĩ lớn," Abe đồng ý và uống cạn ly rượu. "Rất tiếc là trong thời buổi nhiễu nhương này, nghệ sĩ không quan trọng bằng chiến binh." Gã nhìn khinh khỉnh về phía tôi làm tôi tin rằng tuồng cải trang của mình vẫn hiệu lực. "Thị trấn đã yên tĩnh nhưng tình hình vẫn nghiêm trọng. Tôi nghĩ rằng lính của tôi sẽ bảo vệ quý vị tốt hơn."

"Chiến binh tuyệt đối cần thiết," Shigeru trả lời. "Vì vậy tôi muốn lính của tôi ở chung quanh tôi."

Sự im lặng sau đó làm tôi thấy rõ sự khác biệt giữa hai người. Abe chỉ là một đầu lĩnh đang lên. Shigeru là người thừa kế của một bộ tộc lâu đời. Mặc dù miễn cưỡng nhưng Abe phải chấp nhận.

Abe trề môi dưới ra, "Nếu đó là ý muốn của ngài Otori..." cuối cùng Abe nhượng bộ.

"Đúng là ý tôi như vậy," Shigeru mỉm cười và rót thêm rượu.

Sau khi Abe rời phòng, Shigeru nói với tôi, "Takeo, hãy canh phòng tối nay với đám lính. Phải cho chúng hiểu rằng nếu có chuyện lộn xộn gì xảy ra thì ta sẽ không do dự trao chúng cho Abe trừng phạt. Ta lo ngại một cuộc nổi dậy quá sớm. Chúng ta thật gần với mục đích cuối cùng."

Mục đích đó là cái tôi đang quyết tâm theo đuổi. Tôi không suy nghĩ gì thêm về câu nói của Kenji rằng Bô lạc sẽ đòi tôi. Tôi tập trung duy nhất vào Iida Sadamu, vào sào huyệt của ông ta ở Inuyama. Tôi sẽ vượt qua sàn gỗ biết hót để đến gần Iida. Và tôi sẽ giết ông ta. Ngay cả khi nghĩ về Kaede cũng chỉ tăng thêm quyết tâm của tôi. Tôi không cần phải là Ichiro để hiểu rằng nếu Iida chết trước khi lễ cưới của Kaede diễn ra thì nàng sẽ được tự do để kết hôn với tôi.

*** Chương 9 ***

Sáng hôm sau chúng tôi thức dậy sớm và lên đường chỉ sau khi trời rạng sáng một chốc. Thời tiết trong trẻo của ngày hôm trước biến mất; không khí nặng nề và ẩm ướt. Mây vẫn tụ vào tối hôm qua và mưa như dọ dẫm sẽ rơi.

Dân chúng bị cấm không được tụ tập trên đường, và lính Tohan thi hành luật bằng những thanh gươm, chém gục một gã hốt phen đã dừng lại nhìn đoàn chúng tôi đi qua, và đánh chết một bà già không kịp tránh qua bên đường.

Đi xa trong ngày thứ ba của Lễ hội Người Chết đã là xui xẻo. Những hành động tàn ác và đổ máu của lính Tohan như thêm điểm xấu cho cuộc du hành của chúng tôi.

Các phu nhân ngồi trong kiệu, nên tôi không thấy Kaede cho đến khi chúng tôi dừng lại ăn trưa. Tôi không nói chuyện với nàng nhưng tôi giật mình khi thấy dung nhan của nàng. Da nàng nhợt nhạt và gầy như trong suốt, đôi mắt có quầng thâm. Tim tôi thắt lại. Nàng càng trở nên yếu đuối thì hình như tôi càng yêu nàng một cách vô vọng hơn.

Shigeru nói chuyện với Shizuka, quan tâm vì vẻ xanh xao của Kaede. Shizuka trả lời rằng chỉ vì đi kiệu lắc lư nên Kaede mệt mỏi - chẳng vì gì khác - nhưng mắt nàng nháy về phía tôi và tôi hiểu ngay ý nàng.

Chúng tôi đi trong yên lặng, mỗi người như đắm chìm vào nỗi suy tư riêng. Đàn ông thì căng thẳng và bức rức. Trời nóng thật khó chịu. Chỉ có Shigeru có vẻ thoải mái, nói chuyện một cách vô tư nhẹ nhàng như thể ông ta thật sự vui mừng về lễ cưới đã mong chờ lâu nay. Tôi biết đám Tohan khinh ghét ngài vì thế, nhưng tôi cho rằng đó là một sự biểu lộ lòng can đảm ít thấy.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Càng đi về phía đông càng ít thấy sự tàn phá của trận mưa bão. Gần kinh đô đường sá tốt hơn, và mỗi ngày chúng tôi đi được nhiều hơn. Cuối cùng chúng tôi đến Inuyama vào buổi chiều ngày thứ năm.

Sau chiến thắng ở Yaegahara, Iida chọn thành phố phía đông này làm kinh đô, và bắt đầu xây dựng một tòa lâu đài đồ sộ. Tòa lâu đài như trấn ngự cả thành phố với những bức tường màu đen và những lỗ châu mai màu trắng, mái nhà trông như các mảnh vải bay lên trời. Trong khi phi ngựa tiến đến gần tòa lâu đài tôi không ngừng quan sát và nghiên cứu các công sự, ước lượng chiều cao các cánh cổng và những bức tường, tìm kiếm những chỗ có thể đặt chân... *Những chỗ này tôi phải biến hình, những chỗ kia phải dùng móc câu...*

Tôi không nghĩ là thị trấn này lại to lớn như thế, có nhiều lính gác trong lâu đài và đóng quanh bên ngoài lâu đài như thế.

Abe kèm ngựa chậm lại và phi song song với tôi. Tôi đã trở thành đối tượng chiêm biếm thích thú của hắn ta. "Đây chính là quyền lực, cậu bé. Chỉ có được khi cậu là chiến binh. So sánh thì công việc của cậu với ngòi bút lông trông khá yếu đuối phải không?"

Tôi không để tâm chuyện Abe nghĩ gì về tôi miễn là lão ta không biết sự thật. "Thật là một tòa lâu đài rất ấn tượng mà tôi chưa bao giờ thấy, ngài Abe. Tôi ước rằng mình có cơ hội tìm hiểu thêm về kiến trúc và nghệ thuật của tòa lâu đài này."

"Ta chắc rằng chuyện đó có thể thu xếp," Abe trả lời, sẵn sàng tỏ ra là chủ nhân khi đã an toàn trở về thành phố của lão.

"Tên tuổi Sesshu vẫn còn trong thời đại chúng ta," tôi nhận xét, "trong khi các chiến binh thời ông ta đã bị quên lãng."

Abe bật cười lớn, "Nhưng cậu có phải là Sesshu đâu?"

Giọng khinh bỉ của Abe làm tôi nóng mặt, nhưng tôi phải đồng ý một cách yếu đuối. Điều làm tôi an ủi là lão ta không biết gì về tôi cả.

Chúng tôi được đưa đến một khu nhà ở gần hào nước của tòa lâu đài. Khu

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nhà rộng lớn và xinh đẹp. Nhìn bề ngoài những gì xảy ra có thể thấy Iida quan tâm đến cuộc hôn nhân và sự liên minh với bộ tộc Otori. Không thể tìm ra sai sót với sự chú trọng và tôn vinh dành cho Shigeru. Các phu nhân được đưa vào lầu đài, và ở lại trong phủ của Iida cùng với các bà của gia tộc Iida. Con gái của phu nhân Maruyama cũng ở đó.

Tôi không thấy mặt Kaede nhưng khi kiệu nàng rời đi tay nàng thoáng hiện qua màn kiệu. Tay nàng cầm cuộn giấy tôi tặng có hình con chim núi nhỏ bé tôi vẽ mà nàng đã nói bức vẽ làm nàng nghĩ đến sự tự do.

Cơn mưa nhẹ buổi chiều bắt đầu rơi, làm mờ những đường nét bên ngoài của tòa lầu đài, làm bóng loáng những viên ngói và những hòn đá cuội. Hai con ngỗng trời bay trên cao với tiếng đập cánh đều đặn. Khi chúng khuất dần tôi vẫn còn nghe tiếng kêu buồn bã vọng lại.

Abe trở lại khu vực chúng tôi cư ngụ với tặng phẩm cho hôn lễ và nhiều lời chúc tụng từ ngài Iida. Tôi nhắc Abe về lời hứa của ông ta là sẽ dẫn tôi đi xem tòa lầu đài, tôi cứ bám theo Abe và chịu đựng những chế nhạo của gã cho đến khi hấn bằng lòng thu xếp chuyện đó cho ngày hôm sau.

Kenji và tôi tháp tùng Abe vào sáng hôm sau, tôi chăm chú lắng nghe và phác họa khi Abe, và sau đó một thủ hạ thân cận khác của Iida, dẫn chúng tôi đi quanh lầu đài. Tay tôi thoăn thoắt vẽ những khu vườn, cây lớn, và quang cảnh chung quanh, trong khi mắt tôi ghi nhận hình ảnh và sự bố trí trong lầu đài, khoảng cách từ cổng chính đến cổng thứ hai (mà họ gọi là cổng Kim cương), và khoảng cách từ cổng này đến tường ngoài của lầu đài, và đến khu nhà ở. Con sông chảy dọc bờ thành phía đông, và cả bốn mặt thành đều có hào sâu. Trong khi tay tôi vẽ tôi lắng nghe tiếng nói của lính gác, xác định họ ở đâu và bao nhiêu người.

Có nhiều người hiện diện trong khu vực lầu đài này: các chiến binh và lính gác, thợ rèn, thợ làm áo giáp và cung tên, người giữ ngựa, đầu bếp, người hầu, và đầy tớ đủ loại. Tôi tự hỏi chừng đó người sẽ nghỉ ngơi ở đâu vào ban đêm, và có khi nào tất cả họ đều đi ngủ và im lặng.

Gã thủ hạ hướng dẫn nói nhiều hơn Abe, thường tâng bốc Iida, và khen ngợi tài vẽ của tôi một cách ngây thơ. Tôi phác họa nhanh chân dung hấn

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

và đưa cho hắn bức vẽ. Thời đó ít người có được bức chân dung nên hắn ta nâng niu bức vẽ như lá bùa hộ mệnh. Sau đó hắn dẫn chúng tôi đi xem nhiều nơi khác mà đúng ra hắn không nên, ngay cả những phòng kín nơi lính gác luôn luôn có mặt, những cửa sổ giả ở các tòa tháp, và con đường lính canh ban đêm hay đi tuần tiễu.

Kenji không nói gì ngoài những lời phê bình các bức vẽ của tôi, thỉnh thoảng sửa lại vài nét bút. Tôi không rõ ông có dự định đi với tôi thám hiểm lâu đài tối nay không. Có lúc tôi nghĩ rằng tôi không thể làm gì nếu không có Kenji giúp; có lúc tôi biết rằng tôi chỉ muốn hành động một mình.

Cuối cùng chúng tôi được dẫn đến tòa tháp ở trung tâm, được đưa vào giới thiệu với trưởng toán canh và được phép leo các bậc thang bằng gỗ đi lên tầng cao nhất. Những cây cột khổng lồ chống đỡ tòa tháp chính cao ít nhất là bảy mươi bộ. Tôi tưởng tượng khi chúng còn là cây ở trong rừng, tán cây của chúng mới to lớn làm sao, tòa bóng râm dày và tối đến chừng nào. Những cây đà ngang vẫn còn những chỗ xoắn là nơi chúng mọc ra và lớn lên, như mong mỏi được bung ra và trở thành những cây sống. Tôi cảm giác được sức mạnh của tòa lâu đài như thể nó là một sinh vật đang chống lại tôi.

Từ đỉnh tòa tháp, dưới con mắt tò mò của các lính gác, chúng tôi nhìn ra ngoài thấy cả thành phố. Ở phía bắc là rặng núi chúng tôi vừa vượt qua và xa hơn nữa là bình nguyên Yaegahara. Về phía đông nam là quê quán của tôi, làng Mino. Không khí đầy sương mù và đứng yên, không có một chút gió. Mặc dù có những bức tường đá dày và gỗ xám lạnh, trời vẫn nóng ngột ngạt. Đám lính gác mặt bóng mồ hôi, mang áo giáp nặng nề và không thoải mái.

Cửa sổ phía nam của tòa lâu chính nhìn xuống tòa lâu thứ hai thấp hơn, là nơi cư ngụ của Iida. Tòa tháp này được xây trên một thành lũy khổng lồ sát bờ hào. Bên kia hào về phía đông là một vùng đầm lầy có chiều rộng khoảng một trăm thước, rồi đến con sông sâu chảy mạnh, lồng lộn vì mưa bão. Phía trên bờ thành lũy là một dãy cửa sổ nhỏ, nhưng cửa lớn của khu nhà ở đều nằm về phía tây. Những mái nhà dốc thoải thoải che hành lang

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

phía trước nhìn ra một khu vườn nhỏ bao quanh bởi vòng tường thứ hai. Đứng ở dưới mặt đất sẽ không nhìn thấy chỗ này nhưng ở trên cao nhìn xuống chúng tôi thấy rõ như những con chim ưng.

Ở phía đối diện hướng tây bắc là vòng tường bao quanh khu nhà bếp và các phòng ốc khác.

Tôi tiếp tục quan sát chung quanh dinh thự của Iida. Phía tây rất đẹp và có vẻ thân thiện, phía đông trông tàn bạo có vẻ nghiêm khắc và sức mạnh, với những vòng sắt gắn vào tường phía dưới các cửa sổ canh phòng càng làm tăng vẻ khốc liệt. Lính canh cho chúng tôi biết Iida treo kẻ thù vào các vòng sắt này để họ phải chịu đau đớn và sự đau khổ của tù nhân làm Iida càng vui sướng với quyền lực và sự huy hoàng.

Khi chúng tôi bước xuống các bậc cấp của tòa tháp, tôi có thể nghe chúng chế nhạo bằng những câu chuyện mà lũ lính Tohan thường dùng để逗 cợt Otori: như chúng (lính Otori) thích ngủ với con trai hơn là với con gái, chúng thích ăn ngon hơn là đánh nhau, chúng yếu đuối vì ghiền tắm suối nước nóng là nơi chúng thường đá vào. Tiếng cười the thé của lính Tohan như đuổi theo chúng tôi. Bối rối, gã lính dẫn đường lí nhí lời xin lỗi.

Để hấn yên trí là chúng tôi không cảm thấy bị xúc phạm, tôi đứng một lúc ở cửa ngõ của tường thành bên trong, ngây ngất vì vẻ đẹp của những bông hoa rạng đông rải rác từng đám trên những bức tường đá của khu nhà bếp. Tôi nghe những tiếng động thường lệ trong nhà bếp: tiếng nước sôi, tiếng dao, tiếng chày giã đều đặn của ai đang làm bánh gạo, tiếng kê của đầu bếp và âm thanh cao của những đứa hầu gái đang kháo chuyện. Nhưng lẫn trong những tiếng ồn đó, từ một hướng khác trong phạm vi khu vườn, có một âm thanh khác truyền đến tai tôi.

Một lúc sau tôi mới biết đó là tiếng chân người đi lại trên sàn nhà biết hót như chim họa mi của Iida.

"Ông có nghe tiếng động lạ lùng đó không?" Tôi hỏi Kenji một cách ngây ngô.

Kenji nhú mày. "Tiếng gì thế?"

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Gã lính dẫn đường bật cười. "Đó là tiếng sàn gỗ họa mi."

"Sàn gỗ họa mi?" Cả hai chúng tôi cùng hỏi.

"Sàn gỗ đó biết hát. Không ai có thể bước đi trên sàn đó, ngay cả con mèo, mà không làm cho nó hát lên như chim."

"Nghe như có pháp thuật," tôi buột miệng.

"Có lẽ vậy," gã dẫn đường trả lời và bật cười trước sự cả tin của tôi. "Gì đi nữa thì sàn gỗ đó bảo vệ ngài Iida được giấc ngủ ngon."

"Thật là kỳ diệu. Tôi ao ước được xem sàn gỗ đó."

Hắn tươi cười dẫn chúng tôi đi quanh tường thành đến phía nam ở đó có cửa dẫn vào khu vườn. Cánh cổng không cao nhưng phần nhô ra thì khổng lồ và có những bậc cấp rất dốc để có thể bảo vệ với chỉ một lính gác. Chúng tôi nhìn vào tòa nhà xuyên qua cánh cổng. Các màn cửa bằng gỗ đều được cuốn lên, và tôi có thể nhìn thấy cái sàn gỗ khổng lồ lấp lánh chạy suốt chiều dài của tòa nhà.

Một đoàn người hầu bưng các khay thức ăn, vì lúc đó gần giữa trưa, cởi dép và bước lên sàn gỗ. Tôi lắng nghe tiếng hát của sàn gỗ, và tim tôi thót lại. Tôi nhớ đã chạy nhẹ nhàng suốt cái sàn gỗ quanh nhà ở Hagi mà không gây ra tiếng động nào. Cái sàn gỗ của Iida có kích thước lớn gấp bốn lần và tiếng hát của nó phức tạp hơn vô số. Sẽ không có cơ hội để thực tập. Tôi chỉ có một dịp duy nhất để đánh lừa nó.

Tôi cố kéo dài thời gian ở đó bằng cách trầm trồ ca tụng, đồng thời lắng nghe và định vị từng tiếng động, và thỉnh thoảng nhớ rằng Kaede đang ở đâu đó trong lâu đài này, tôi căng tai ra lắng nghe tiếng nói của nàng một cách vô vọng.

Cuối cùng Kenji kêu lên, "Đi nào, đi nào! Bụng ta đang cồn cào đây. Công tử Takeo sẽ lại thấy cái sàn gỗ này vào ngày mai khi công tử tháp tùng ngài Otori."

"Chúng ta sẽ lại đến lâu đài vào ngày mai ư?"

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Kenji trả lời, "Ngài Otori sẽ vào hầu ngài Iida vào trưa ngày mai. Tôi nghĩ là công tử sẽ tháp tùng ngài Otori."

"Thật tuyệt vời," tôi trả lời nhưng lòng nặng trĩu như đá nghĩ đến lúc phải đối diện với Iida.

Khi chúng tôi trở về khu nhà nghỉ, thấy ngài Shigeru đang chăm chú nhìn mấy bộ áo cưới trải rộng trên tấm thảm, lông lầy, rực rỡ sắc màu, thêu đủ các dấu hiệu may mắn và trường thọ như hoa mận, hạc trắng, rùa.

"Đây là quà tặng của thúc phụ ta. Takeo, con thấy họ tử tế chưa?"

"Thật cực kỳ," tôi trả lời, đau lòng vì cái nghĩa bóng.

"Theo con nghĩ thì ta nên mặc bộ nào?" Ngài Shigeru cầm bộ áo thêu hoa mận lên và người hầu giúp ngài khoác lên người.

"Bộ đó được đấy," Kenji nhận xét. "Chúng ta đi ăn nào."

Tuy nhiên ngài Shigeru vẫn trừng trừng, đưa tay vuốt ve làn vải mượt mà, thưởng thức đường thêu tinh tế trên bộ áo cưới. Ngài không nói gì nhưng tôi nghĩ là mình thấy nét gì đó trên khuôn mặt ngài: có thể là hối tiếc về một hôn lễ có lẽ sẽ không bao giờ xảy ra, và bây giờ tôi hồi tưởng lại thì cũng có thể là một linh cảm về số mệnh của ngài.

"Ta sẽ mặc bộ này," Shigeru nói, cởi áo và trao cho người hầu.

Người hầu nói nhỏ: "Bộ đó thật thích hợp, nhưng ít ai phong nhã như ngài Otori."

Shigeru cười thoải mái nhưng không trả lời, và sau đó trong suốt bữa ăn cũng không nói nhiều. Chúng tôi đều im lặng ăn, quá căng thẳng để nói chuyện gẫu, và biết rằng có người lắng nghe để bàn những chuyện khác.

Tôi tuy mệt mỏi nhưng đứng ngồi không yên. Cái nóng buổi chiều giữ tôi trong nhà. Các cửa hướng về khu vườn được mở rộng hết cỡ nhưng vẫn không có một làn gió vào phòng. Tôi ngủ thiu thiu, cố nhớ lại tiếng hót của cái sàn gỗ họa mi. Âm thanh của khu vườn, tiếng côn trùng đều đều, tiếng nước chảy như cuốn tôi đi, làm tôi nửa thức nửa ngủ, cảm giác như

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

mình đang trở lại ngôi nhà ở Hagi.

Mưa bắt đầu rơi khi chiều tối và trời dịu hơn, bớt nóng. Kenji và Shigeru say sưa chơi cờ vây, và Kenji đang đi bên cờ đen. Có lẽ tôi đã ngủ thiếp đi một chốc, tiếng gõ cửa đánh thức tôi dậy và tôi nghe tiếng người hầu báo rằng có người đưa tin cho Kenji.

Kenji gật đầu, đi một nước cờ, xong đứng lên rời phòng. Shigeru nhìn theo Kenji rồi quay lại nghiên cứu bàn cờ, như hoàn toàn đắm chìm vào trận đấu. Tôi cũng đứng nhìn bàn cờ và các con cờ đang sắp xếp nửa chừng. Tôi đã xem hai người chơi cờ nhiều lần và Shigeru luôn luôn chiếm thượng phong. Nhưng lần này tôi thấy rõ bên trắng đang bị uy hiếp.

Tôi đi tới bể nước rửa tay và khoát nước lên mặt. Cảm thấy bị tù túng và ngột thở trong người, tôi bước qua sân trước đi đến cửa chính của khu nhà và bước ra đường.

Kenji đang đứng bên kia đường nói chuyện với một người đàn ông trẻ tuổi khoác trên người áo quần chạy bộ của những người đưa tin. Trước khi tôi có thể lắng nghe họ nói gì thì Kenji đã nhìn thấy tôi, vẫy vai người kia và chào tạm biệt. Kenji bước qua đường về phía tôi, giả vờ như một ông giáo già vô hại. Nhưng Kenji không nhìn thẳng vào mắt tôi, và cái thoáng chốc trước đó tôi có cảm giác như khám phá con người thật của Kenji: ở dưới nhiều lớp ngụy trang là một con người lạnh lùng tàn nhẫn như lưỡi kiếm Jato.

Họ tiếp tục chơi cờ cho đến khuya. Tôi không chịu được khi thấy bên cờ trắng dần dần bị tiêu diệt, nhưng tôi cũng không ngủ được, trí óc đầy những suy nghĩ về ngày mai, và bứt rứt vì sự nghi ngờ về Kenji. Sáng hôm sau Kenji đi sớm, và Shizuka đến mang quà cưới của phu nhân Maruyama. Che kín dưới những lớp vải là hai cuộn nhỏ, trong đó là một lá thư mà Shizuka trao tận tay ngài Shigeru.

Shigeru đọc thư, khuôn mặt khép kín và mệt mỏi. Ngài không nói trong thư có gì, chỉ xếp lại bỏ vào tay áo choàng. Shigeru lấy cuộn thứ hai, liếc qua và đưa cho tôi. Lá thư đó viết ẩn ngữ khó hiểu, nhưng sau một thoáng tôi hiểu ý nghĩa của nó. Lá thư đó mô tả nội thất của khu dinh thự

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

và chỉ rõ nơi Iida ngủ.

"Nên đốt nó đi, ngài Otori," Shizuka nói nhỏ.

"Ta sẽ đốt. Còn tin gì không?"

"Xin được phép đến gần ngài," Shizuka bước gần hơn và kề tai Shigeru thì thầm rất nhỏ chỉ có ngài và tôi nghe được. "Arai đang càn quét vùng tây nam. Quân của Arai đã đánh bại Noguchi và đang tiến gần Inuyama."

"Iida đã biết chưa?"

"Nếu chưa thì ông ta sẽ sớm biết, vì ông ta có nhiều do thám hơn chúng ta."

"Còn Terayama? Người có tin gì không?"

"Họ tin là có thể chiếm Yamagata không khó lắm, một khi Iida..."

Shigeru đưa tay chặn lại nhưng Shizuka đã ngừng nói.

"Tối nay vậy," Shigeru nói ngắn.

"Ngài Otori," Shizuka cúi đầu chào.

"Sức khỏe công nương Shirakawa thế nào?" Shigeru hỏi với giọng bình thường và bước ra xa.

"Ước chi công nương khá hơn," Shizuka trả lời nhỏ. "Cô không ăn và không ngủ được."

Tim tôi như ngưng đập khi nghe Shigeru nói "*tối nay*". Rồi nó đập nhanh một cách chùng mực và bơm năng lượng vào các mạch máu của tôi. Quan sát sơ đồ trong tay một lần nữa, tôi ghi khắc những chi tiết vào đầu. Nghĩ về Kaede, khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, khớp xương cổ tay nhỏ bé, về khối tóc đen tuyền thả sau lưng, tim tôi lại như ngưng đập. Tôi đứng lên và đi về phía cửa phòng để che dấu cảm xúc.

"Ta thật hối tiếc đã gây tổn thương cho nàng," Shigeru nói.

"Công nương lo sợ sẽ mang nguy hại cho ngài," Shizuka trả lời, và nói

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

thêm, giọng nhỏ hơn, "ngoài những mối lo sợ khác. Tôi phải trở về với nàng. Tôi không dám để nàng một mình."

Tôi muốn nhắn tin gì đó cho Kaede. Tôi muốn chạy đến lâu đài và đem nàng đi một chỗ khác an toàn hơn. Nhưng tôi biết không có một nơi chốn an toàn như thế, không bao giờ có, cho đến khi mọi chuyện kết thúc...

Tôi cũng muốn hỏi Shizuka về Kenji - ông ta đang dự định làm gì, bên Bộ lạc đang suy tính gì - nhưng những người hầu mang thức ăn trưa vào, và sau đó không còn dịp nói chuyện riêng tư với Shizuka cho đến khi nàng rời đi.

Trong khi ăn chúng tôi bàn sơ về sự sắp xếp cho cuộc viếng thăm ngày mai. Sau đó Shigeru viết thư và tôi nghiên cứu sơ đồ tòa lâu đài. Tôi biết Shigeru thỉnh thoảng nhìn tôi, và nghĩ là ông có nhiều điều muốn nói với tôi nhưng vẫn im lặng. Tôi ngồi yên tĩnh trên sàn nhà, nhìn ra vườn, điều hòa hơi thở chậm rãi, rút vào không gian đen tối và im lặng của bản thể, cho nó hòa vào từng bắp thịt, sợi gân, từng dây thần kinh. Khả năng nghe của tôi bén nhạy hơn bao giờ. Tôi có thể nghe toàn thị trấn, một hỗn hợp âm thanh của đời sống, từ con người đến các loài vật, gồm đủ hi vọng ố, đau khổ, bi thương. Tôi mong mọi sự yên lặng, để tránh khỏi khối âm thanh kia. Tôi mong đợi màn đêm buông xuống.

Kenji trở về, không nói là ông ta đã đi đâu suốt đêm. Trong lúc Kenji yên lặng rửa ráy thì chúng tôi thay trang phục chính thức của tộc Otori với huy hiệu thêu sau lưng áo. Kenji đề nghị tôi không nên đi đến tòa lâu đài của Iida, nhưng Shigeru cho rằng như thế sẽ gây sự chú ý của người khác nếu tôi không tháp tùng Shigeru. Ông không nói thêm là tôi cần thấy tòa lâu đài một lần nữa. Tôi cũng nghĩ là mình cần diện kiến Iida, vì trong trí tôi chỉ có hình ảnh kinh hoàng của Iida ở làng Mino năm trước đây: bộ áo giáp màu đen, mũ sắt gắn sừng, và thanh kiếm suýt kết liễu đời tôi. Hình ảnh to lớn và uy mãnh đó hằn sâu trong trí tôi có thể khiến tôi sốc nếu thấy con người thật bằng da thịt của Iida.

Chúng tôi đi ngựa với tất cả hai mươi người lính Otori hộ tống. Đám lính và ngựa dừng lại ở cổng ngoài của tòa lâu đài, Shigeru và tôi tiếp tục đi với Abe. Khi chúng tôi cởi giày và bước lên sàn nhà họa mi, tôi nín thở và

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

lặng nghe tiếng sàn nhà hót như chim dưới chân tôi. Khu dinh thự của Iida được trang hoàng theo kiểu mới rực rỡ, nhiều bức họa thật tinh tế làm tôi trong phút chốc quên đi mục tiêu đen tối của mình. Những bức họa này không có vẻ yên tĩnh và khiêm tốn như những tác phẩm của Sesshus ở Terayama, chúng được mạ vàng rực rỡ, đầy sức sống và oai lực. Ở phòng đợi, nơi chúng tôi phải ngồi chờ hơn một tiếng rưỡi đồng hồ, những cánh cửa và các tấm bình phong được trang hoàng bằng hình ảnh các con hạc và cây liễu trong tuyết. Shigeru ngắm nhìn các bức họa, và dưới cặp mắt ngạo nghễ của Abe, chúng tôi thì thầm trao đổi những nhận xét về các tác phẩm.

"Tôi cho rằng những tác phẩm này vượt xa Sesshus," Abe bình phẩm.
"Màu sắc phong phú và rực rỡ hơn, qui mô cũng nhiều tham vọng hơn."

Shigeru lẩm bẩm gì đó, không tán đồng cũng không phản đối. Tôi im lặng không nói gì. Lát sau có một lão già bước vào, phủ phục trên sàn và nói với Abe. "Ngài Iida sẵn sàng tiếp các vị khách."

Chúng tôi đứng lên, ra khỏi phòng và một lần nữa bước lên sàn gỗ họa mi, theo sau Abe đi đến đại sảnh. Ngài Shigeru quỳ xuống ở cửa vào đại sảnh, và tôi làm theo. Abe ra dấu cho chúng tôi bước vào trong sảnh, ở đó chúng tôi lại quỳ xuống, đầu cúi sát sàn nhà. Tôi thoáng nhìn thấy Iida Sadamu ngồi trên bục cao ở cuối sảnh, chiếc áo choàng màu vàng và màu kem phủ chung quanh chỗ ngồi, tay phải cầm quạt màu đỏ và vàng, đội mũ đen nhỏ theo nghi thức. Iida trông nhỏ người hơn hình ảnh tôi nhớ trong ký ức, nhưng không kém vẻ oai nghiêm. Iida trông già hơn Shigeru chừng tám hay mười tuổi, và thấp hơn khoảng cái đầu. Iida có nét bình thường, chỉ trừ cặp mắt đẹp không che dấu được sự thông minh hung dữ. Iida không phải là một người đẹp trai, nhưng ông ta có vẻ uy thế và thuyết phục. Sự kinh hãi trước đây như thức giấc trong tôi.

Có khoảng hai mươi thủ hạ của Iida hiện hiện trong sảnh đường, tất cả đều phủ phục trên sàn. Chỉ có Iida và bên trái là một thằng nhỏ phục dịch đang ngồi thẳng. Một sự im lặng kéo dài. Lúc đó gần giờ Thân, trong phòng nóng bức. Phía dưới những chiếc áo choàng tấm nước hoa là mùi mô hôi đàn ông nồng nặc. Tôi có thể nhìn ở cuối đuôi mắt những hàng tú

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

đứng được che dấu ở hai bên tường, trong đó tôi nghe được tiếng thở của các lính gác đang ẩn nấp, tiếng kèn kẹt nhỏ khi họ cựa mình. Cổ miệng tôi khô đắng.

Cuối cùng ngài Iida lên tiếng. "Chào mừng ngài Otori. Đây là một dịp vui: một hôn lễ và một liên minh."

Tiếng của Iida nghe thô và có vẻ chiếu lệ, làm cho câu nói xã giao có vẻ miễn cưỡng.

Shigeru ngẩng đầu và ngồi lên bình thản. Với giọng nghiêm trang, Shigeru chuyển lời chào mừng từ thúc phụ và toàn thể tộc Otori. "Tôi sung sướng được phục vụ hai gia tộc lớn."

Như một nhắc nhở nhẹ nhàng với Iida rằng hai người có cùng đẳng cấp, từ sinh trưởng đến huyết thống.

Iida mỉm cười lạnh nhạt và trả lời, "Vâng, chúng ta phải có hòa bình giữa hai gia tộc. Chúng ta không muốn thấy một Yaegahara tái diễn."

Shigeru khẽ nghiêng đầu. "Những gì đã qua là quá khứ."

Tôi vẫn phủ phục trên sàn, nhưng tôi có thể thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của Shigeru, với ánh mắt sáng và nhìn thẳng, phong thái vững vàng và vui vẻ. Không ai có thể suy đoán Shigeru là gì khác với dáng vẻ bên ngoài: một chàng rể trẻ trung và biết ơn một lãnh chúa cao niên hơn.

Họ nói chuyện một hồi và trao đổi những lời tốt đẹp. Tiệc trà được dọn ra cho hai người.

"Ta nghe rằng chàng trai đó là con nuôi của ngài," Iida hỏi khi người hầu rót trà. "Ta cho phép nó dùng trà với chúng ta."

Tôi phải ngồi thẳng lên mặc dù không muốn. Tôi lại cúi chào Iida và lết về phía trước bằng đầu gối, cố gắng giữ hai tay khỏi run khi nhận tách trà. Tôi cảm nhận cái nhìn của Iida nhưng không dám nhìn lại nên không thể biết Iida có nhận ra tôi là thằng nhỏ đã đốt phỏng sườn con ngựa làm Iida ngã xuống đất ở làng Mino hay không.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Tôi ngấm nghĩa chén trà, có nước men lấp lánh màu xám của sắt với nhiều ánh đỏ, như chưa bao giờ thấy trước đây.

"Nó là cháu họ xa của mẹ tôi," ngài Shigeru giải thích. "Mẫu thân tôi từng ước mong tôi nhận nó làm dưỡng tử. Sau khi mẹ tôi mất tôi đã thực hiện ước muốn của bà."

"Tên nó là gì?" Iida hỏi, mắt vẫn nhìn tôi không rời và uống trà sùm sụp.

"Nó đã lấy tên của Otori," Shigeru trả lời. "Chúng tôi gọi nó là Takeo."

Shigeru không nói là "*đặt theo tên của em tôi*", nhưng tôi cảm thấy như âm thanh cái tên *Takeshi* lơ lửng trong không khí, dường như bóng ma của anh ta đã bay vào sảnh đường.

Iida găm gù trong cổ họng. Mặc dù trong phòng vẫn nóng bức nhưng bầu không khí như lạnh hơn và nguy hiểm hơn. Tôi biết Shigeru ý thức được chuyện đó, thân hình như căng thẳng hơn nhưng khuôn mặt ngài vẫn giữ nguyên nụ cười. Ẩn dưới những lời chúc tụng hôm nay là mối hiềm khích nhiều năm của cả hai bên, cộng thêm huyền thoại của trận chiến Yaegahara, sự ghen ghét của Iida, nỗi đau thương và mong muốn trả thù của Shigeru.

Tôi cố gắng đóng kịch như một Takeo nghệ sĩ: chăm chỉ, hướng nội và vụng về, đang nhìn xuống sàn nhà bối rối.

"Nó ở với ngài bao lâu rồi?"

"Khoảng một năm," Shigeru trả lời.

"Nó có nét giống như người trong gia đình," Iida nói. "Ando, người có thấy vậy không?"

Iida hỏi một thủ hạ đang quỳ xéo phía một bên chúng tôi. Gã ngẩng đầu lên và nhìn tôi. Mắt chúng tôi gặp nhau và tôi nhận ra gã ngay. Tôi nhớ khuôn mặt dài giống chó sói của gã với cặp mày cao, màu nhạt trên đôi mắt sâu. Phía bên phải của gã che khuất nhưng tôi không cần nhìn cũng biết gã mất cánh tay phải, đã bị thanh kiếm Jato trong tay ngài Otori Shigeru chém cụt.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Rất giống," Ando trả lời. "Ngay lần đầu tiên gặp công tử tôi đã nghĩ thế." Gã dừng lại một chút, và nói thêm: "Ở Hagi."

Tôi khiêm tốn cúi đầu chào gã. "Xin lỗi ngài Ando, tôi không nghĩ là chúng ta có cơ duyên gặp gỡ."

"Không, chúng ta không gặp nhau lần đó," gã đồng ý. "Tôi chỉ thấy công tử với ngài Otori từ xa, và đã nghĩ rằng công tử có nét rất giống... như người trong gia tộc."

"Thì nó đúng là người thân thuộc," Shigeru lên tiếng, không một chút bối rối hay bận tâm bởi những đối thoại có tính chất mèo đùa chuột. Tôi không còn nghi ngờ gì nữa, Iida và Ando đã biết chắc tôi là ai. Họ biết Shigeru đã cứu tôi ở làng Mino. Tôi nghĩ rằng họ có thể ra lệnh bắt giữ chúng tôi ngay lập tức, hay gọi lính giết chúng tôi ngay nơi đang ngồi, giữa những tách trà.

Shigeru khế cựa mình, và tôi biết ngài sẵn sàng đứng bật lên, kiếm trong tay, nếu cần phải như thế. Nhưng ngài không vội vàng vất bỏ nhiều tháng trời chuẩn bị. Không khí trong phòng trở nên căng thẳng và sự im lặng càng nặng nề hơn.

Cặp môi Iida cong lên như một nụ cười. Tôi cảm nhận được Iida đang thích thú với tình thế hiện tại. Iida không vội vàng giết, mà sẽ đùa giỡn chúng tôi thêm một lát nữa. Chúng tôi không còn đường thoát, đang ở sâu trong lãnh địa của Tohan, thường xuyên bị giám sát, và chỉ có hai mươi lính. Tôi chắc rằng Iida đã dự định thanh toán cả hai chúng tôi, nhưng ông ta muốn tận hưởng khoái cảm đã nằm trong tay sinh mạng kẻ thù xưa.

Iida tiếp tục bàn về hôn lễ. Ở bên dưới vẻ lịch sự ẩn giấu sự khinh thường lẫn ghen tị. "Tiểu thư Shirakawa ở dưới sự giám hộ của ngài Noguchi, là đồng minh lâu đời và tin cậy nhất của ta."

Iida không đề cập chuyện Noguchi bị Arai đánh bại. Tôi không rõ vì Iida chưa biết tin đó hay ông ta nghĩ rằng chúng tôi chưa biết.

"Ngài Iida đã ban cho chúng tôi niềm vinh dự lớn," Shigeru trả lời.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Đến lúc chúng ta thiết lập hòa bình với tộc Otori." Iida dừng lại một lát rồi nói tiếp, "Tiểu thư Shirakawa là một cô gái xinh đẹp. Tiếng tăm về cô ta là một điều không may mắn. Ta hy vọng rằng điều đó không làm ngài kinh hãi."

Có tiếng rì rầm nhỏ từ những thủ hạ thân tín của Iida - không hẳn là tiếng cười, chỉ là giảm bớt căng thẳng những bắp thịt trên mặt chuyển qua nụ cười nhạo báng.

"Tôi tin rằng tiếng đồn về tiểu thư là không chính xác," Shigeru từ tốn trả lời. "Và khi tôi ở đây như là một vị khách của ngài Iida thì không có gì làm tôi kinh hãi."

Nụ cười trên mặt Iida biến dần và ông ta trở nên cau có. Tôi đoán Iida đang bị sự ghen tuông gặm nhấm. Lịch sự và lòng tự trọng sẽ ngăn Iida nói những lời tiếp theo. Nhưng không, Iida nói thẳng thừng, "Có cả tiếng đồn về ngài."

Shigeru nhướng mày lên nhưng không nói gì.

"Một liên hệ lâu nay, một hôn nhân bí mật," Iida bắt đầu gằn giọng.

"Ngài Iida làm tôi kinh ngạc," Shigeru điềm tĩnh trả lời. "Tôi không trẻ trung gì, và tôi quen biết nhiều người đàn bà thì cũng là điều tự nhiên."

Iida lấy lại bình tĩnh và hăm hừ thay vì trả lời, mắt cháy bỏng niềm ác cảm. Chúng tôi được cho lui với sự khách sáo chiếu lệ. Iida không nói gì thêm ngoài câu tiễn khách "Chúng ta sẽ gặp nhau ở lễ cưới trong ba ngày nữa."

Khi chúng tôi gặp lại đám lính, trông họ có vẻ căng thẳng và nóng nảy vì phải chịu đựng những chế nhạo và đe dọa từ phía Tohan. Shigeru và tôi không nói gì khi chúng tôi cưỡi ngựa qua đoạn đường bậc thang đến cổng ngoài. Tôi cố thu thật nhiều vào trí nhớ cách bố trí của lâu đài, tìm tôi âm ỉ lửa hận thù Iida. Tôi sẽ giết Iida để trả thù cho quá khứ, cho sự đối đãi xấc xược với ngài Shigeru - và cho sự sống còn của cả hai chúng tôi.

Mặt trời như một quả cầu nước ở phía tây khi chúng tôi cưỡi ngựa trở về

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

khu nhà trọ, ở đó Kenji đang đợi chúng tôi. Có mùi gì cháy ở trong phòng. Kenji đã tiêu hủy những cuộn giấy chứa tin tức từ phu nhân Maruyama trong khi chúng tôi đi vắng. Kenji quan sát khuôn mặt chúng tôi.

"Takeo có bị nhận diện không?" Kenji hỏi.

Shigeru đang cởi áo choàng. "Ta cần đi tắm," Shigeru nói và mỉm cười như thể bớt đi một chút căng thẳng vì đã cố gắng tự chủ trong mấy giờ vừa qua. "Chúng ta có thể tự do nói chuyện không, Takeo?"

Từ phía nhà bếp tôi nghe những người hầu sửa soạn buổi ăn tối. Thỉnh thoảng có tiếng bước chân trong hành lang, nhưng ngoài sân không có ai. Tôi có thể nghe tiếng lính gác ở cổng chính, và tiếng một người hầu gái mang cơm và canh cho họ.

"Nếu chúng ta nói tiếng nhỏ," tôi trả lời.

"Chúng ta phải nói nhanh. Đến gần đây, Kenji. Vâng, Takeo đã bị nhận ra. Iida đầy nghi ngờ và sợ hãi. Ông ta sẽ xuống tay bất cứ lúc nào."

Kenji nói: "Tôi có thể đem Takeo đi ngay bây giờ. Tôi sẽ dấu nó trong thành phố này."

"Không!" Tôi trả lời. "Tôi sẽ đi đến lâu đài tối nay."

"Đó là cơ hội duy nhất của chúng ta," Shigeru thăm thò. "Chúng ta phải xuống tay trước."

Kenji nhìn cả hai chúng tôi và thở dài. "Vậy thì tôi sẽ đi với công tử."

"Ông là bạn tốt của ta," Shigeru nói nhẹ. "Nhưng ông không cần phải mạo hiểm sinh mạng của mình."

"Không phải vì ngài, Shigeru. Tôi muốn trông chừng cho Takeo," Kenji trả lời. Quay qua tôi Kenji tiếp, "Công tử nên quan sát các tường thành và bờ hào một lần nữa trước khi giới nghiêm. Ta sẽ đi với công tử. Mang theo giấy bút để vẽ. Ánh sáng trên mặt nước vào buổi chiều sẽ ngoạn mục."

Tôi gom những thứ cần thiết và hai chúng tôi bước ra ngoài. Kenji làm tôi

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

ngạc nhiên một lần nữa khi quay lại phía Shigeru cúi thấp người chào và nói: "Ngài Shigeru." Tôi tưởng Kenji mĩa mai; nhưng sau đó mới biết là ông ta chào từ biệt.

Tôi không từ giã mà chỉ cúi chào, và Shigeru gật đầu. Ánh sáng buổi chiều từ vườn chiếu vào sau lưng Shigeru nên tôi không thấy rõ mặt ngài.

Mây càng lúc càng dày hơn. Không khí ẩm ướt nhưng trời không mưa, và ít nóng hơn sau khi mặt trời lặn nhưng vẫn nặng nề và ẩm thấp. Đường phố đầy người đang tận dụng khoảng thời gian ngắn ngủi từ lúc mặt trời lặn đến giờ giới nghiêm. Họ đụng vào tôi trên đường làm tôi cảm thấy lo lắng bất an. Tôi thấy dò thám và sát thủ ở khắp nơi. Lần chạm trán với Iida hôm nay đã làm tôi trở nên yếu đuối, và một lần nữa biến tôi trở lại là Tomasu, một thằng nhỏ kinh hoàng chạy trốn từ làng Mino hoang tàn. Có thật tôi đã nghĩ đến chuyện đột nhập vào lâu đài Inuyama và ám sát một lãnh chúa quyền lực mới gặp và đã biết tôi là một người theo đạo Hidden, người duy nhất ở làng tôi trốn thoát trước đây? Tôi có thể đóng vai công tử Otori Takeo, hay một Kikuta của Bộ lạc nhưng sự thật tôi chẳng là gì cả, chỉ là một người theo đạo Hidden đang bị săn đuổi.

Chúng tôi đi bộ về phía Tây, dọc theo sườn phía nam của lâu đài. Trời tối dần và tôi cảm thấy may mắn là đêm nay không trăng không sao. Những ngọn đuốc chiếu sáng từ cổng lâu đài, các cửa tiệm thắp đèn cầy và đèn dầu. Trong không khí có mùi mè và đậu nành, rượu gạo và cá nướng. Bất kể tình trạng bây giờ, tôi cảm thấy đói bụng. Tôi muốn dừng lại mua gì ăn nhưng Kenji đề nghị đi tiếp một đoạn nữa. Con đường tối và vắng hơn. Tôi nghe tiếng xe lăn trên đường lát đá, và tiếng sáo thổi. Có cái gì đó ghê rợn khó diễn tả. Tóc gáy tôi dựng lên như cảnh giác.

"Hãy quay về," tôi vừa nói xong thì thấy một vài người xuất hiện từ ngõ hẻm trước mặt. Tôi nghĩ là một nhóm nghệ sĩ đường phố. Một ông già kéo xe có treo các bức hình và đồ trang trí. Một cô gái đang thổi sáo, nhưng làm rơi ống sáo khi thấy chúng tôi. Hai thanh niên bất ngờ xuất hiện từ bóng tối, một người xoay tít, một người bay bổng. Trong ánh sáng mờ mờ

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

trông họ như làm ảo thuật, hay bị ma nhập. Tôi dừng lại. Kenji đứng ngay sau lưng tôi. Một cô gái khác bước về phía chúng tôi và lên tiếng, "Hãy đến xem, thưa ngài." Tôi nhảy về phía sau, để bóng hình thứ hai của tôi cạnh chiếc xe như đánh lừa Kenji. Cô gái đó chính là người tôi thấy trong quán trọ ở Yamagata, mà Kenji đã nói "đó là người của chúng ta."

Tôi thật ngạc nhiên khi thấy một trong hai gã thanh niên đuổi theo tôi mà không để ý đến hình giả thứ hai của tôi. Tôi biến thành vô hình nhưng hẳn ta vẫn biết tôi ở đâu. Lúc đó tôi biết chắc chắn rằng họ là những người của Bộ lạc, hôm nay đến bắt tôi về, như Kenji đã từng nói là họ sẽ làm như thế. Tôi nằm xuống mặt đất, lăn người ra phía bên kia chiếc xe, nhưng ở đó đã có Kenji đứng chờ sẵn. Tôi cắn vào tay Kenji, nhưng tay kia của ông thầy đã bóp miệng tôi và đẩy ra. Tôi đá vào ông ta, cố gắng vượt ra khỏi những ngón tay đang nắm chặt nhưng cảm thấy bất lực, khó lòng thi thố những ngón đòn với người đã dạy tôi.

"Hãy đứng yên, Takeo," Kenji rít lên. "Đừng vùng vẫy nữa. Không ai làm hại công tử hết."

"Được rồi," tôi nói và đứng yên. Kenji buông tay và ngay lập tức tôi nhảy ra xa. Tôi rút con dao từ thắt lưng, nhưng cả năm người đều chiến đấu cật lực. Một gã đánh dứ làm tôi lui về phía chiếc xe. Tôi chém vào người gã và cảm giác được lưỡi dao đã chạm xương. Tôi chém tiếp một cô gái. Cô gái thứ hai bỗng biến mất và rơi từ nóc xe như một con khi, hai chân kẹp lấy vai tôi, một tay bịt miệng tôi và tay kia nắm cổ. Tôi biết cô ta sẽ làm gì nên cố sức vặn người, và bị mất thăng bằng. Gã thanh niên bị tôi chém vội chụp lấy cổ tay tôi, vặn chéo về phía sau cho đến khi tôi phải buông cây dao. Cô gái và tôi cũng ngã người trên mặt đất, nhưng tay cô ta vẫn bám lấy cổ tôi.

Trước khi bị ngất đi tôi thấy rõ ràng Shigeru ngồi trong phòng, đợi chúng tôi trở về. Tôi vận hết sức kêu gào trong nỗi cuồng nộ vì sự phản bội kinh khủng, nhưng miệng tôi đã bị bịt lại, ngay cả tai tôi cũng chẳng nghe âm thanh nào.

*** Chương 10 ***

Đó là buổi chiều vào ngày thứ ba kể từ khi nàng đến Inuyama. Khi chiếc kiệu lắc lư đưa nàng vào tòa lâu đài, tinh thần Kaede càng lúc càng sụt giảm. Kaede cảm thấy bị áp chế và khủng khiếp ở Inuyama còn hơn cả ở Noguchi. Đàn bà trong lâu đài này có vẻ khuất phục và buồn bã, vẫn còn chịu tang chế phu nhân của họ, là vợ của Iida, qua đời vào đầu mùa hè năm nay. Kaede chỉ thấy chủ nhân của họ trong thoáng chốc, nhưng cảm nhận sự hiện diện của ông ta ở khắp nơi. Hình bóng Iida như bao trùm cả tòa lâu đài, mọi người hoạt động trong lo sợ về tâm trạng và sự cuồng nộ của chủ nhân. Không ai dám nói lớn. Những người hầu đón chào và chúc mừng nàng với lời thì thầm mệt mỏi và những đôi mắt trống rỗng. Họ sửa soạn áo cưới cho nàng với vẻ thờ ơ. Kaede cảm thấy như số mạng đến gần.

Phu nhân Maruyama, sau phút vui mừng được gặp lại con gái, cảm thấy nặng trĩu và căng thẳng. Đã mấy lần phu nhân muốn thổ lộ bí mật với Kaede, nhưng họ hiếm khi gặp với nhau lâu. Kaede cố nhớ lại tất cả những gì xảy ra trong cuộc hành trình vừa qua, tìm cách giải thích ý nghĩa những bí ẩn đang diễn ra chung quanh nàng, nhưng rốt cuộc chỉ nhận ra một điều là nàng không biết gì hết. Sự việc không đơn giản như bề ngoài, và nàng không thể tin tưởng vào ai hết - ngay cả với Shizuka, mặc dù những gì cô ta đã nói với nàng. Vì gia đình nàng phải cẩn răng tiến hành hôn lễ với ngài Otori: không có lý do gì khiến nàng nghi ngờ rằng hôn lễ có thể không được tiến hành như đã dự trù, mặc dù nàng không tin vào một xếp đặt như thế. Sự thể xa vời như mặt trăng trên kia. Nhưng nếu nàng không làm đám cưới - hay thêm một người đàn ông nữa chết vì nàng - thì sẽ không có lối thoát nào khác hơn là cái chết của chính nàng.

Nàng cố giữ can đảm đối diện với thực tế, nhưng nàng không thể tự đánh lừa mình: Nàng chỉ là một cô bé mười lăm tuổi, nàng không muốn chết,

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nàng muốn sống và được ở bên cạnh Takeo.

Một ngày nóng ngột ngạt đang dần dần kết thúc, mặt trời như quả cầu nước chiếu một màu đỏ ghê rợn lên thị trấn. Kaede mệt mỏi và bất an, mong được cởi bỏ những lớp áo đang khoác trên người, mong mỗi bóng đêm mát mẻ tối tăm, nhưng đồng thời kinh sợ ngày mai đang đến, và ngày kế tiếp.

"Có phải các ngài Otori đã đến lâu đài hôm nay không?" Kaede hỏi, cố gắng giữ vẻ thản nhiên.

"Vâng. Ngài Iida tiếp đón họ." Shizuka ngập ngừng. Kaede cảm nhận Shizuka đang nhìn nàng với vẻ trắc ẩn. Shizuka nói nhỏ, "Tiểu thư..." và ngừng không nói tiếp.

"Cái gì vậy?"

Shizuka hào hứng nói về áo quần cưới khi hai ả hầu đi ngang ngoài cửa, bước chân chúng làm sàn gỗ hót lên. Khi tiếng chân đã khuất xa, Kaede hỏi "Hồi nãy người định nói gì?"

"Tiểu thư nhớ là tôi đã có lần nói với tiểu thư rằng có thể giết người với một cây kim? Tôi sẽ chỉ cho tiểu thư. Sẽ có lúc cần đến, không biết được."

Shizuka lấy trong người ra một cây kim, trông giống như một cây kim thường thấy, nhưng khi Kaede cầm lên tay thì thấy nặng và vững hơn một cây kim thường, như một vũ khí tí hon. Shizuka biểu diễn cách đâm kim vào mắt và cổ địch thủ.

"Tiểu thư có thể dấu nó vào trong tay áo, nhưng cẩn thận đừng để nó đâm vào người."

Kaede hơi rùng mình, nửa sợ hãi, nửa thấy hấp dẫn. "Tôi không biết là mình có thể làm được chuyện đó không."

"Tiểu thư đã từng đâm chết một người trong cơn giận dữ," Shizuka trả lời.

"Người biết chuyện đó à?"

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Arai đã kể tôi nghe. Trong cơn giận hay sợ hãi con người có thể làm những chuyện không ngờ. Hãy giữ con dao luôn luôn bên người cô nương. Ước chi chúng ta có kiếm, nhưng kiếm thì khó che giấu. Tốt nhất khi phải đánh nhau là tìm cách giết một người thật nhanh và cướp lấy kiếm của hắn ta."

"Chuyện gì sẽ xảy ra?" Kaede thì thào hỏi.

"Ước chi tôi có thể nói hết mọi chuyện với tiểu thư, nhưng điều đó sẽ gây nguy hiểm. Tôi chỉ mong tiểu thư chuẩn bị."

Kaede mở miệng định hỏi thêm nhưng Shizuka thăm thì tiếp, "Tiểu thư phải im lặng: Đừng hỏi tôi gì hết và đừng nói chuyện với ai. Tiểu thư càng biết ít chuyện càng an toàn hơn."

Kaede được dành riêng một căn phòng nhỏ ở cuối dãy nhà, kế bên căn phòng lớn hơn dành cho phu nhân Maruyama và con gái của phu nhân. Cả hai phòng đều hướng ra khu vườn chạy dọc phía đông nam của khu nhà ở, và Kaede có thể nghe tiếng nước chảy và tiếng cây cối chuyển mình. Suốt đêm Kaede biết là Shizuka rất tỉnh thức. Có lúc Kaede ngồi dậy và thấy Shizuka ngồi xếp bằng ở cửa, khó nhận ra cô ta trên nền trời không sao. Tiếng cú rúc trong đêm, và khi rạng sáng có tiếng các loài thủy điều kêu từ phía sông. Trời bắt đầu mưa.

Những tiếng động đó ru Kaede vào giấc ngủ, và cô bị đánh thức bởi tiếng kêu diếc tai của mấy con quạ. Mưa đã dứt hột và trời bắt đầu nóng. Shizuka đã thay áo quần. Khi thấy Kaede thức giấc, cô quỳ xuống bên cạnh và thì thầm, "Tiểu thư, tôi phải đi gặp và nói chuyện với ngài Otori. Xin tiểu thư ngồi lên và viết cho ngài một bức thư, một bài thơ hay điều gì đó. Tôi cần có một lý do để đi gặp ngài."

"Chuyện gì vậy?" Kaede hỏi, vẻ sợ hãi vì nét mặt nghiêm trọng của Shizuka.

"Tôi không rõ. Tối qua đáng ra phải có chuyện... nhưng lại chẳng thấy gì. Tôi phải đi tìm hiểu lý do."

Shizuka nói tiếp, giọng lớn hơn, "Tôi sẽ đi lấy giấy mực, nhưng tiểu thư

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

không nên vội vàng. Có cả ngày hôm nay để viết những bài thơ thích hợp."

"Tôi nên viết gì đây?" Kaede hỏi nhỏ. "Tôi không biết làm thơ. Tôi chưa bao giờ được học làm thơ hết."

"Chẳng sao cả, viết về tình yêu vợ chồng, vệt uyên ương, hoa ông lão và bức tường."

Kaede tưởng như Shizuka nói đùa, nhưng nhìn phong thái cô ta thật là nghiêm trọng.

"Giúp tôi thay áo," Kaede ra lệnh. "Vâng, tôi biết còn sớm, nhưng đừng than phiền nữa. Tôi phải viết cho ngài Otori ngay lập tức."

Shizuka mỉm cười khuyến khích Kaede, tuy miệng phải nở nụ cười trên khuôn mặt trắng nhợt.

Kaede viết gì đó chính nàng cũng không biết, và lớn tiếng gọi Shizuka đem thư ngay đến khu nhà Otori đang trú ngụ. Shizuka đi ra với vẻ do dự, Kaede nghe cô ta than thở với đám lính gác, và bọn chúng cười đáp trả.

Kaede gọi người hầu mang trà đến, uống xong Kaede ngồi nhìn ra sân cỏ giữ bình tĩnh, cố tỏ ra can đảm như Shizuka. Thành thạo Kaede chạm tay vào cây kim trong tay áo, hay rờ cán dao trơn mát giấu trong áo khoác. Kaede nghĩ về phu nhân Maruyama and Shizuka đã dạy nàng kỹ thuật chiến đấu như thế nào. Họ đã dự liệu chuyện gì? Kaede đã từng suy nghĩ rằng nàng là con chốt trong bàn cờ đang xảy ra quanh nàng, nhưng ít ra họ đã cố gắng chuẩn bị cho nàng, và trao cho nàng khí giới.

Shizuka trở lại trong vòng một tiếng đồng hồ, mang về lá thư trả lời từ ngài Otori, một bài thơ nhẹ nhàng và điêu luyện.

Kaede nhìn đăm đăm lá thư. "Vậy là sao?"

"Chỉ là một cái cơ. Ngài phải viết cái gì đó trả lời lá thư của cô nương."

"Ngài Otori vẫn an khang?" Kaede trịnh trọng hỏi.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Vâng, đúng thế, và đang chờ đợi cô nương với cả tấm lòng."

"Nói cho tôi biết sự thật," Kaede thì thào. Cô nhìn khuôn mặt của Shizura, thấy sự do dự trong mắt cô ta. "Ngài Takeo - đã chết?"

"Chúng ta không biết," Shizuka thở dài. "Tôi phải nói với cô nương. Công tử Takeo biến mất tối hôm qua với Kenji. Ngài Otori tin rằng Bộ-lạc đã bắt công tử."

"Như vậy nghĩa là sao?" Ly trà Kaede mới uống xong nhện nhạo trong bao tử của nàng như muốn trào ra.

"Chúng ta hãy đi dạo trong vườn khi trời còn mát," Shizuka bình tĩnh nói.

Kaede đứng lên và như muốn xỉu. Nàng cảm giác những giọt mồ hôi lạnh dính vào lông mày. Shizuka dìu cánh tay Kaede cùng đi ra hàng hiên, quỳ xuống trước mặt Kaede và giúp nàng mang giày.

Họ đi chậm rãi giữa hai hàng cây, tiếng nước róc rách ngoài sông làm át tiếng thì thầm của họ. Shizuka vội vàng nói nhỏ vào tai Kaede.

"Tối qua có mưu toan hành thích Iida. Arai với đạo quân khổng lồ chỉ cách đây ba mươi dặm. Những nhà sư chiến binh ở Terayama sẵn sàng chiếm thị trấn Yamagata. Phe Tohan có thể bị lật đổ."

"Những chuyện đó thì liên quan gì đến công tử Takeo?"

"Takeo là sát thủ. Công tử dự tính sẽ leo vào lầu đài của Iida tối hôm qua. Nhưng Bộ lạc đã bắt công tử."

"Takeo? Sát thủ?" Kaede như muốn bật cười trước ý tưởng kỳ lạ đó. Nhưng nàng chợt nhớ vùng đen tối bí ẩn mà Takeo thường rút vào, và ngoài mặt Takeo luôn luôn làm ra vẻ vụng về. Kaede nhận ra rằng mình không biết những gì ẩn dưới bề mặt bên ngoài, tuy rằng nàng biết là có những điều gì đó đang được dấu kín. Kaede hít một hơi thở sâu, cố gắng tự trấn tĩnh.

"Bộ lạc là ai?"

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Cha của Takeo là người của Bộ lạc, và Takeo sinh ra với những khả năng lạ thường."

"Như khả năng của cô, và của Kenji?" Kaede hỏi thẳng thừng.

"Hơn hẳn của cả hai chúng tôi," Shizuka trả lời. "Nhưng cô nương nói đúng. Chúng tôi là người của Bộ lạc."

"Cô là do thám? Là sát thủ? Có phải vì vậy nên cô giả làm người hầu của tôi?"

"Tôi không giả làm bạn của cô nương," Shizuka nhanh chóng trả lời. "Tôi đã từng nói là cô nương có thể tin tưởng tôi. Chính Arai đã giao tôi nhiệm vụ lo cho cô nương."

"Làm sao tôi có thể tin được khi tôi đã nghe nhiều lời dối trá?" Kaede hỏi mà nghe khóe mắt nóng lên.

"Tôi đang nói sự thật với cô nương," Shizuka trả lời một cách buồn rầu.

Kaede cảm giác sự ngất xỉu ập đến và rồi thoái lui một chút, giúp cô thấy bình tĩnh và sáng suốt hơn. "Hôn phối giữa tôi và ngài Otori - có phải được xếp đặt để ngài có cơ hội đặt chân đến Inuyama không?"

"Không phải do ngài Shigeru xếp đặt. Hôn phối này là điều kiện mà ngài phải chấp thuận để có thể nhận Takeo làm dưỡng tử. Nhưng sau đó ngài thấy rằng đây là cơ hội để mang Takeo theo vào lãnh địa của Tohan." Shizuka dừng nói một chút, rồi nhỏ giọng nói tiếp, "Iida và các lãnh chúa Otori có lẽ dùng cuộc hôn nhân này để che đậy việc giết Shigeru. Một phần lý do tôi được gởi đến đây là để bảo vệ cho cả hai người."

"Tiếng tăm của tôi thật là được việc," Kaede cay đắng nói tiếp, ý thức rõ rệt uy quyền của đàn ông đã áp đặt lên cô và cách họ sử dụng quyền lực đó. Cô lại muốn ngất xỉu đi.

"Cô nương cần ngồi nghỉ một lát," Shizuka nói. Khu vườn chỗ này trống trải, có thể nhìn thấy bờ hào, con sông và dãy núi xa xa. Một ngôi đình nhỏ xây hướng ra con sông, như muốn đón nhận mọi luồng gió nhẹ từ sông. Họ đi về phía đó, cẩn thận từng bước trên lối đi đầy đá sỏi. Họ ngồi

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

xuống các tấm nệm trải sẵn trên sàn. Tiếng nước chảy gây cảm giác mát mẻ, chim bói cá và chim én lướt nhanh qua ngói đình thoáng một vệt màu bất ngờ. Hoa sen ở dưới ao vươn lên màu hồng tím, vài đóa diên vĩ màu xanh đậm còn nở hoa ở bờ nước, những cánh hoa có màu gần giống như những tấm nệm trên sàn.

"Bị Bộ-lạc bắt đi nghĩa là sao?" Kaede hỏi, những ngón tay không ngừng vân vê làn vải bên dưới.

"Gia đình của Takeo thuộc hệ Kikuta và họ nghĩ rằng việc hành thích Iida sẽ thất bại. Họ không muốn hy sinh Takeo nên đã can thiệp, và cậu tôi, Kenji, đã giúp một tay."

"Còn cô thì sao?"

"Không. Tôi cho rằng nên thực hiện việc hành thích. Takeo có nhiều cơ hội thành công, hơn nữa không thể lật đổ Tohan nếu Iida còn sống."

Tôi không thể tin được những điều tôi đang nghe, Kaede suy nghĩ. Tôi bị liên quan đến một sự bội phản. Cô ta nói đến việc ám sát Iida như thể ông ta là một nông dân hay một kẻ vô gia cư. Nếu ai đó nghe được thì chúng tôi sẽ bị tra tấn đến chết. Kaede rùng mình mặc dù trời càng lúc càng nóng.

"Họ sẽ làm gì Takeo?"

"Công tử sẽ trở thành một Kikuta, và cuộc sống của công tử sẽ là một bí mật đối với chúng ta và tất cả mọi người."

Như vậy ta sẽ không bao giờ gặp lại chàng, Kaede nghĩ trong đầu.

Họ nghe tiếng người nói từ phía lối đi, lát sau phu nhân Maruyama, con gái Mariko và người hầu Sachie đi đến và ngồi xuống với họ. Phu nhân Maruyama trông nhợt nhạt như Shizuka hồi nãy. Phong thái phu nhân trông khác lạ một cách khó tả và mất đi phần nào nét tự chủ cứng rắn. Mariko và Sachie được bảo đi xa một chút chơi với trái cầu chúng mang theo.

Kaede cố gắng nói chuyện bình thường. "Tiểu thư Mariko là một cô bé dễ

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

thương."

"Nó không xinh lắm, nhưng thông minh và tốt bụng," phu nhân Maruyama trả lời. "Nó giống phụ thân nó hơn. Có lẽ như vậy là may mắn. Ngay cả sắc đẹp cũng nguy hiểm cho đàn bà. Không bị đàn ông thèm muốn là tốt hơn." Phu nhân cười cay đắng, và nói nhỏ với Shizuka, "Chúng ta có rất ít thời gian. Ta hy vọng ta có thể tin tưởng tiểu thư Shirakawa."

"Tôi sẽ không nói gì làm hại đến phu nhân," Kaede hạ giọng nói.

"Shizuka, nói cho ta nghe những gì xảy ra."

"Takeo đã bị Bộ lạc bắt đi. Ngài Shigeru chỉ biết vậy."

"Ta chẳng bao giờ nghĩ Kenji sẽ phản bội ngài Shigeru. Thật là một đòn đau."

"Ngài Shigeru cho rằng đây là một canh bạc tuyệt vọng, và ngài không trách ai. Hiện tại ngài chỉ lo lắng cho sự an toàn của phu nhân và đứa bé."

Thoạt nghe Kaede nghĩ rằng Shizuka nói đến Mariko, con của phu nhân, nhưng khi nhìn vẻ ửng hồng trên khuôn mặt phu nhân Maruyama, Kaede mím chặt môi không nói gì.

"Chúng ta nên làm gì bây giờ? Chúng ta có nên tìm cách trốn đi không?" Phu nhân Maruyama hỏi, những ngón tay trắng muốt của phu nhân đang vặn xoắn ống tay áo một cách bối rối.

"Phu nhân không nên làm gì có thể gợi sự nghi ngờ của Iida."

"Shigeru không tìm cách trốn thoát?" Giọng của phu nhân nghe mỏng manh.

"Tôi có đề nghị nhưng ngài nói không. Ngài bị canh phòng chặt chẽ, hơn nữa ngài nghĩ rằng chỉ có thể thoát nạn nếu ngài tỏ ra không sợ hãi. Ngài phải tỏ ra tin tưởng hoàn toàn vào phía Tohan và sự liên minh giữa hai tộc.

"Tướng công sẽ xúc tiến cuộc hôn nhân?" Giọng phu nhân cao hơn.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Ngài sẽ cư xử như thế đó là ý định của ngài." Shizuka thận trọng trả lời. "Chúng ta cũng phải giả vờ như thế nếu chúng ta muốn cứu mạng ngài."

"Iida đã gửi thư cho ta, thúc hối ta chấp thuận lão," phu nhân Maruyama nói. "Bấy lâu nay ta luôn luôn từ chối Iida chỉ vì Shigeru." Phu nhân nhìn sững khuôn mặt Shizuka, vẻ rối trí.

"Xin phu nhân đừng nói những chuyện đó," Shizuka trả lời. "Xin phu nhân hãy kiên nhẫn và can đảm. Chúng ta không thể làm gì hơn là chờ đợi. Chúng ta phải giả vờ là mọi chuyện đều bình thường, và chuẩn bị cho hôn lễ tiểu thư Kaede."

"Họ sẽ dùng như cái cớ để giết tướng công," phu nhân Maruyama nói. "Tiểu thư quá đẹp và chết người."

"Tôi không muốn làm ai chết," Kaede nói như khóc. "Nhất là tướng công Otori." Kaede quay mặt đi, như giấu đôi mắt đầm lệ.

"Phải chi tiểu thư lấy Iida và làm lão ta chết đi!" phu nhân Maruyama than.

Kaede rung động như bị ai tát.

"Tha lỗi cho ta," phu nhân Maruyama nói nhỏ. "Ta không tự chủ. Ta không ngủ được. Ta như điên lên vì lo sợ - cho tướng công, cho con gái ta, cho chính ta, cho đứa nhỏ trong bụng. Tiểu thư không đáng phải chịu sự thô lỗ của ta. Tiểu thư không có lỗi gì khi bị dính vào chuyện của chúng tôi. Ta hy vọng là tiểu thư đừng nghĩ xấu cho ta."

Phu nhân cầm tay Kaede bóp nhẹ. "Nếu ta và con gái ta có mệnh hệ gì thì tiểu thư sẽ là người thừa kế. Ta giao phó cho tiểu thư tất cả đất đai và con người của bộ tộc ta. Hãy chăm sóc họ." Phu nhân quay nhìn ra phía sông, mắt sáng lên vì ướt nước mắt. "Nếu chỉ còn cách đó để cứu mạng tướng công, thì ngài phải kết hôn với tiểu thư. Nhưng rồi họ cũng sẽ giết tướng công."

Ở cuối khu vườn các bậc đi được khoét từ bức tường thông ra bờ hào phía dưới, ở đó có hai chiếc thuyền đang neo bến. Một cánh cổng đang mở ở

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

các bậc cấp, nhưng Kaede đoán là cổng sẽ đóng vào buổi tối. Từ cổng có thể nhìn thấy con sông và bờ hào. Cạnh bức tường là hai gã lính gác ngồi lười biếng và có vẻ lơ mơ vì sức nóng.

"Trời mát hơn ở ngoài kia trên mặt nước," phu nhân Maruyama nói. "Có thể mua chuộc người lái thuyền..."

"Tôi nghĩ không nên tính chuyện đó, phu nhân," Shizuka trả lời ngay. "Phu nhân sẽ làm Iida nghi ngờ nếu tính trốn thoát. Cơ hội tốt nhất cho chúng ta là tạm thời thỏa hiệp với Iida cho đến khi Arai đến gần hơn."

"Khi nào Iida còn sống thì Arai sẽ không tiến quân đến Inuyama," phu nhân Maruyama nói. "Arai sẽ không tìm cách công hãm thành này. Chúng ta biết rằng thành này không thể thâm nhập, mà chỉ có thể thất thủ từ bên trong."

Phu nhân lại nhìn từ phía sông đến các vọng gác. "Chúng ta bị cầm giữ trong gọng kềm. Nhưng ta phải thoát ra."

"Xin đừng toan tính chuyện gì liều lĩnh," Shizuka năn nỉ.

Mariko trở lại với Sachie, than trời quá nóng để chơi đùa.

"Ta đem Mariko vào nhà," phu nhân Maruyama nói. "Nó phải học bài, dù sao..." Giọng của phu nhân như lạc đi, và mắt của phu nhân lại nhắm lại. "Tội nghiệp con tôi, những đứa con tội nghiệp." Phu nhân ôm lấy bụng.

"Nào phu nhân," Shizuka nói. "Phu nhân cần nằm xuống nghỉ."

Kaede thấy nước mắt cảm thông lưng tròng. Những khối đá của lâu đài và tường thành chung quanh như đè nặng lên cô. Tiếng dế kêu ran nghe tê cả đầu; cái nóng như bốc lên từ mặt đất. Kaede nghĩ về câu nói của phu nhân Maruyama và thấy phu nhân đã nói đúng khi cho rằng họ bị sập bẫy ở đây và không có cơ hội trốn thoát.

"Cô nương có muốn trở lại phòng không?" Shizuka hỏi nàng.

"Hãy nán lại đây chút xíu nữa." Kaede chợt nghĩ đến một chuyện nàng muốn hỏi. "Shizuka, hình như cô có thể đi hay đến tùy ý. Lính canh như

tin tưởng cô."

Shizuka gật đầu. "Tôi có một ít bản lĩnh của Bộ lạc trong vấn đề này."

"Chỉ có mình cô trong tất cả những người đàn bà ở đây là có thể trốn thoát." Kaede ngập ngừng, không biết nên nói thế nào những gì cô suy nghĩ mình phải nói ra. Cuối cùng Kaede nói nhanh, "Nếu cô muốn thì cô phải thoát đi. Tôi không muốn cô ở lại vì tôi." Kaede cắn môi và quay nhanh nhìn chỗ khác, không hiểu mình sẽ ra sao nếu không có Shizuka là người mà cô ta lâu nay đã phó thác.

"Chúng ta sẽ an toàn hơn nếu không ai trong chúng ta tìm cách trốn thoát," Shizuka thì thầm. "Ngoài ra tôi sẽ không bao giờ bỏ cô nương mà trốn đi trừ phi cô nương ra lệnh. Đời sống chúng ta đã cột chặt với nhau." Shizuka nói thêm, như tự nói với chính mình, "Không phải chỉ đàn ông mới có danh dự."

"Ngài Arai gọi cô đến," Kaede nói, "và cô cũng là người của Bộ lạc và chính Bộ lạc đã bắt công tử Takeo. Cô có thật sự tự do để quyết định? để chọn lựa danh dự?"

"Với một người không được gần giáo dục gia đình, thì tiểu thư Shirakawa thông hiểu nhiều chuyện," Shizuka mỉm cười nói, và Kaede cảm thấy lòng nhẹ đi.

Kaede ở gần bờ sông suốt ngày, chỉ ăn uống chút ít. Quý bà trong lâu đài đến với Kaede vài tiếng đồng hồ, họ nói về vẻ đẹp khu vườn và sự chuẩn bị đám cưới. Một người trong bọn họ đã viếng thăm Hagi, nói về Hagi với vẻ thán phục, kể cho Kaede nghe những huyền thoại về bộ tộc Otori, thì thầm về mối thù lâu đời giữa Otori và Tohan. Họ tỏ vẻ vui mừng hôn nhân của Kaede sẽ chấm dứt mối thù nghịch này, và kể cho Kaede nghe rằng Iida rất hân hoan với mối liên minh này.

Không biết trả lời như thế nào, và cũng ý thức là hôn nhân này chứa đựng âm mưu phản bội, Kaede tìm trú ẩn trong sự thẹn thùng, chỉ mỉm cười cho đến khi khuôn mặt trở ra mà không nói gì.

Kaede liếc nhìn qua phía khác và thấy Iida đang băng qua khu vườn đi về

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

phía ngôi đình, cùng với ba bốn người hầu cận.

Quý bà lập tức ngừng nói. Kaede gọi Shizuka, "Tôi nghĩ là nên đi vào trong nhà. Tôi thấy nhức đầu."

"Tôi sẽ chải tóc và xoa bóp đầu cho tiểu thư," Shizuka trả lời, và thật vậy mái tóc dày như quá nặng đối với Kaede. Cô cảm thấy cơ thể rít dính dưới lớp áo quần. Cô rất mong đêm tối, và một chút mát mẻ.

Nhưng khi họ rời ngôi đình thì ngài Abe rời đám hầu cận Iida và rảo bước về phía họ. Shizuka lập tức quỳ xuống và Kaede cúi chào, tuy không gập người như Shizuka.

"Tiểu thư Shirakawa," Abe lên tiếng, "Ngài Iida muốn được nói chuyện với tiểu thư."

Cố gắng che dấu vẻ do dự, Kaede bước trở lại ngôi đình, ở đó Iida đã an tọa trên những tấm bồ đoàn. Quý bà đã rút lui và đang nhìn ngắm dòng sông.

Kaede quỳ trên sàn gỗ, cúi thấp đầu trên nền nhà, biết rằng cặp mắt sâu của Iida, như chứa đầy sắt nóng chảy, đang nhìn khắp người nàng.

"Cô có thể ngồi thẳng lên," Iida nói ngắn gọn. Giọng nói thô và câu nói lịch sự như khó khăn trên đầu lưỡi Iida. Kaede cảm nhận những cặp mắt đang dán trên người nàng, sự im lặng nặng nề mà nàng đã quen thuộc, gồm cả ham muốn và ái mộ.

"Shigeru thật là may mắn," Iida lên tiếng, và Kaede nghe sự hăm dọa lẫn ác ý trong tiếng cười của những gã đàn ông. Kaede tưởng rằng Iida sẽ nói với nàng về hôn lễ hoặc về chuyện cha nàng gửi thư báo rằng ông không đến dự được vì mẹ Kaede đang đau yếu. Câu nói kế tiếp của Iida làm nàng ngạc nhiên.

"Ta tin rằng Arai là người quen cũ của tiểu thư?"

"Tôi biết Arai khi ông ta còn làm việc cho ngài Noguchi," nàng thận trọng trả lời.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Vì chuyện của tiểu thư mà Noguchi tổng khứ Arai," Iida nói tiếp. "Noguchi đã làm một việc sai lầm nghiêm trọng, và ông ta đã trả giá đắt cho sai lầm đó. Bây giờ hình như ta phải đối phó với Arai ngay cửa ngõ của ta." Iida thở dài. "Hôn nhân của tiểu thư với ngài Otori đến thật đúng lúc."

Kaede thầm nghĩ, *Tôi chỉ là một cô gái ít học, được Noguchi nuôi lớn, trung thành và ngu ngốc. Tôi không biết gì về mưu mô của các gia tộc.*

Kaede tạo cho khuôn mặt mình giống búp-bê, giọng nói như con nít. "Tôi chỉ muốn làm những gì ngài Iida và thân phụ tôi muốn."

"Tiểu thư không nghe tin gì về hoạt động của Arai trên đường đến đây? Shigeru không bàn gì đến chuyện đó sao?"

"Tôi không nghe tin gì về Arai kể từ khi ông ta rời Noguchi." Kaede trả lời.

"Nhưng người ta kháo nhau Arai rất bệnh vực tiểu thư."

Kaede đánh liều nhìn lên Iida qua hàng mi. "Tôi không thể chịu trách nhiệm về cách những người đàn ông nghĩ về tôi, thưa ngài."

Mắt họ gặp nhau trong thoáng chốc. Ánh mắt Iida xuyên sâu và đe dọa. Kaede có cảm giác Iida thềm muốn nàng như những gã đàn ông khác, kích thích và trêu ngươi vì ý nghĩ rằng dính dáng đến nàng mang lại chết chóc.

Nỗi uất ghen dâng lên trong cổ họng. Nàng nghĩ đến cái kim nhọn dẫu trong tay áo, tưởng tượng sẽ đâm vào da thịt của Iida.

"Dĩ nhiên là không," Iida đồng ý, "chúng ta cũng không thể trách những kẻ đàn ông hâm mộ tiểu thư." Iida nói hướng về Abe: "Nhà người nói đúng, sắc đẹp tiểu thư đây thật là hiếm có." Iida nói về nàng như thể đang nói đến một tác phẩm nghệ thuật vô tri. "Tiểu thư đang đi vào nhà ư? Ta không giữ cô nương lại đâu. Ta biết sức khỏe cô nương mong manh."

"Chào ngài Iida." Kaede cúi đầu xuống sàn và thụt lùi ra đến méngôi đình. Shizuka giúp nàng đứng lên và họ bước đi.

Cả hai cùng im lặng cho đến khi về đến phòng. Kaede nói nhỏ. "Iida đã

biết hết rồi."

"Không đâu," Shizuka trả lời, cầm cái lược lên và bắt đầu chải tóc cho Kaede. "Iida không biết chắc. Ông ấy không có bằng chứng gì cả. Cô nương đã ứng xử tốt." Shizuka dùng ngón tay xoa bóp đầu và thái dương Kaede. Sự căng thẳng từ từ bớt dần. Kaede dựa người vào Shizuka. "Tôi muốn đi đến Hagi. Cô muốn đi với tôi không?"

"Tôi nghĩ mình sẽ luôn luôn cần cô nương," Kaede nói. Một chút băng khuâng trong giọng nói của nàng. "Có thể tôi sẽ có hạnh phúc với ngài Shigeru. Nếu tôi không gặp Takeo, nếu chàng không yêu..."

"Xuyt..." Shizuka thở dài, mấy ngón tay tiếp tục xoa bóp.

"Chúng tôi có thể có con cái," Kaede tiếp tục, giọng nàng mơ màng, chậm rãi. "Những chuyện đó giờ đây sẽ không xảy đến, nhưng tôi phải giả vờ là có."

"Chúng ta sắp có chiến tranh," Shizuka thì thầm. "Chúng ta không biết chuyện gì sẽ xảy ra trong vài ngày tới, huống gì là tương lai."

"Công tử Takeo hiện giờ ở đâu? Cô nương biết không?"

"Nếu công tử vẫn ở trong thành này thì công tử đang ở một trong những căn nhà bí mật của Bộ lạc. Nhưng có thể họ đã đưa công tử ra khỏi lãnh thổ Tohan."

"Không biết tôi có bao giờ gặp lại chàng không?" Kaede nói, nhưng nàng không chờ đợi câu trả lời, và Shizuka cũng không nói gì. Những ngón tay nàng tiếp tục xoa bóp cho Kaede. Ở ngoài cánh cửa mở, khu vườn chói lòa trong sức nóng, những con dế kêu càng lớn hơn.

Ngày trôi qua từ từ và bóng tối càng lúc càng dài hơn.

*** Chương 11 ***

Tôi bị bất tỉnh chỉ trong chốc lát. Khi tỉnh lại tôi thấy chung quanh là bóng tối và biết ngay mình vẫn còn ở trong cái xe nhỏ. Có ít nhất hai người khác cũng ở trong xe. Một người tôi nhận ra qua hơi thở là Kenji, người thứ hai, qua mùi nước hoa, là một trong hai cô gái. Họ đang ghì tôi xuống, mỗi người một bên.

Tôi thấy choáng váng như thể đã bị đánh mạnh vào đầu. Cái xe lắc lư càng làm tôi khó chịu hơn.

"Tôi sắp nôn ọe đây," nghe tôi lên tiếng Kenji bèn buông một tay của tôi. Tôi ngồi lên và thấy cơn buồn nôn chạy đến cổ. Cô gái cũng buông tay kia của tôi. Muốn trốn thoát một cách tuyệt vọng, tôi quên cả cơn buồn nôn. Hai tay ôm lấy đầu tôi lao mình vào cánh cửa xe.

Cánh cửa được khóa chặt bên ngoài. Da ở tay tôi bị rách vì đụng phải cây đinh. Kenji và cô gái chụp lấy và ghì tôi xuống trong lúc tôi cố gắng vùng vẫy đánh đập. Có tiếng người bên ngoài la lên giận dữ và báo động.

Kenji tức giận nói với tôi. "Câm ngay! Nằm im! Nếu lính Tohan tìm ra thì người sẽ bị giết ngay!"

Nhưng tôi không còn suy nghĩ nữa. Khi tôi còn nhỏ tôi thường mang về nhà những con thú hoang như chồn con, chuột hương, thỏ con. Tôi không thể thuần hóa những con vật hoang dã đó. Chúng chỉ muốn một điều duy nhất là thoát đi. Bây giờ tôi cũng nghĩ đến cái thôi thúc đó. Không có gì làm tôi quan tâm ngoại trừ mong muốn Shigeru đừng nghĩ là tôi phản bội ngài. Tôi sẽ không bao giờ ở với Bộ lạc. Họ sẽ không bao giờ có thể giữ tôi.

"Làm nó câm lại," Kenji nói nhỏ với cô gái trong lúc cố ghì tôi nằm yên,

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

và dưới bàn tay của cô ta tôi bỗng thấy mọi vật quay cuồng và tối sầm.

Đến khi tôi tỉnh lại lần thứ hai, tôi tin chắc là mình đã chết và đang ở dưới âm phủ. Tôi không nhìn thấy gì và không nghe một tiếng động nào. Chung quanh chỉ là một màu đen và hoàn toàn im lặng. Rồi cảm giác bắt đầu trở lại. Cả người tôi quá đau đớn để nghĩ là mình đã chết. Cổ họng khô rát, một tay đau nhói, cổ tay kia cũng nhức vì bị bẻ quặt ra sau. Tôi cố ngồi thẳng lên nhưng tôi đã bị trói bằng những sợi dây mềm, không chặt lắm nhưng đủ để kèm chế tôi. Tôi quay đầu và lắc mạnh. Mắt tôi đã bị bịt lại, nhưng không nghe gì hết là cảm giác khó chịu nhất. Một lúc sau tôi biết rằng hai tai mình đã bị nhét vật gì đó. Tôi nhẹ nhõm thấy rằng mình không bị mất thính giác.

Một bàn tay đung vào mặt làm tôi nháy dưng. Miếng khăn bịt mắt được tháo ra và tôi thấy Kenji đang quỳ bên cạnh. Ngọn đèn dầu để trên nền nhà đang cháy. Đã có lúc Kenji thề sẽ bảo vệ tôi. Điều cuối cùng tôi muốn bây giờ là sự bảo vệ của Kenji.

Miệng Kenji mấp má nói nhưng tôi không nghe gì.

"Tôi không thể nghe gì hết. Lấy đồ nhét tai ra." Tôi hét lên.

Kenji gỡ đồ nhét trong tai tôi ra, và thế giới như trở lại với tôi. Tôi giữ im lặng một hồi lâu, đắm mình trong thế giới chung quanh. Tôi nghe giòng sông chảy xa xa, và biết là mình vẫn còn ở Inuyama. Ngôi nhà yên lặng, mọi người đang ngủ chỉ trừ những người canh gác. Tôi có thể nghe chúng thì thầm sau cánh cổng. Tôi đoán đêm đã khuya, và ngay lúc đó tôi nghe tiếng chuông chùa nửa đêm từ xa.

Đáng ra tôi đang ở trong lâu đài của Iida.

"Ta xin lỗi đã làm công tử đau đớn," Kenji lên tiếng. "Công tử không cần phải vùng vẫy như thế."

Tôi cảm thấy sự cuồng nộ cay đắng đang dâng trào trong người. Tôi cố kèm chế. "Tôi đang ở đâu?"

"Trong một căn nhà của Bộ lạc. Chúng ta sẽ di chuyển công tử ra khỏi

thành trong một hay hai ngày."

Giọng nói bình tĩnh và thản nhiên của Kenji càng làm tôi tức tối. "Ông nói sẽ không bao giờ phản bội ngài Shigeru, vào cái đêm Shigeru nhận tôi làm nghĩa tử. Ông có nhớ không?"

Kenji thở dài. "Cũng trong đêm đó chúng tôi nói về những trách nhiệm mâu thuẫn nhau. Shigeru biết là tôi phục vụ Bộ lạc trước hết. Tôi đã nhắc nhở Shigeru bữa đó và nhiều lần sau rằng Bộ lạc đã đòi công tử trước, và không chóng thì muộn họ sẽ thực hiện yêu sách đó."

"Tại sao lại ngày hôm nay?" Tôi cay đắng hỏi. "Ông có thể để chậm lại một đêm."

"Có lẽ cá nhân tôi sẽ cho công tử cơ hội đó. Nhưng biến cố ở Yamagata đã làm mọi chuyện vượt quá tầm tay tôi. Với lại, công tử có lẽ đã chết, và sẽ chẳng ích gì cho ai hết."

"Tôi có thể đã giết Iida trước," tôi lẩm bẩm.

"Chuyện đó cũng đã được cân nhắc," Kenji trả lời, "và xem là không phù hợp với lợi ích của Bộ lạc."

"Có phải các người làm việc cho Iida?"

"Chúng ta làm việc cho người nào trả tiền cao nhất. Chúng ta thích một xã hội ổn định. Chiến tranh sẽ làm các hoạt động của Bộ lạc khó khăn hơn. Iida cai trị hà khắc nhưng ổn định, và điều đó tốt cho Bộ lạc."

"Ông lừa dối Shigeru bấy lâu nay?"

"Và chắc chắn rằng Shigeru cũng đã thường xuyên lừa dối tôi." Kenji im lặng đến cả phút, và tiếp tục, "Số phận Shigeru đã định đoạt ngay từ đầu. Có quá nhiều người quyền lực muốn trừ khử ông ta. Shigeru đã khéo léo mới sống sót đến hôm nay."

Tôi chợt thấy ớn lạnh. "Ngài không thể chết," tôi thì thầm.

"Iida chắc chắn sẽ viện cớ nào đó để giết Shigeru," Kenji nói nhẹ nhàng.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Shigeru đã trở thành quá nguy hiểm để Iida tha mạng sống. Chưa kể đến chuyện Shigeru đã làm nhục cá nhân Iida - mối liên hệ với phu nhân Maruyama, chuyện nhận công tử làm con nuôi - những gì xảy ra ở Yamagata đã làm phía Tohan lo sợ nhiều." Ngọn đèn chập chờn và nhả khói. Kenji nói tiếp, "Vấn đề là Shigeru được dân chúng yêu mến."

"Chúng ta không thể bỏ mặc ngài Shigeru. Hãy để tôi trở về."

"Điều đó vượt quá quyền quyết định của tôi," Kenji trả lời. "Nếu tôi có thể quyết định thì tôi cũng không thể thả công tử bây giờ được. Iida đã biết công tử là người Hidden. Ông ta sẽ giao công tử cho Ando như đã hứa hẹn. Shigeru chắc chắn sẽ nhận cái chết của một người chiến binh, nhanh chóng và trong danh dự. Còn công tử sẽ bị tra tấn, và công tử biết là họ sẽ làm gì."

Tôi im lặng. Đầu nhức nhối, và một cảm giác thất bại không chịu đựng được đang len dần vào tôi. Mọi thứ trong tôi như một ngọn giáo chỉ nhắm vào một mục tiêu. Giờ đây bàn tay giữ ngọn giáo đã buông ra và ngọn giáo rơi xuống đất một cách vô dụng.

"Hãy bỏ cuộc đi, Takeo," Kenji nói, chăm chú nhìn tôi. "Chuyện đã xong."

Tôi chậm chậm gật đầu. Có lẽ tôi nên giả vờ đồng ý. "Tôi rất khát nước."

"Tôi sẽ đi pha trà. Trà sẽ làm công tử ngủ. Công tử cần ăn gì không?"

"Không. Ông cởi trói cho tôi đi."

"Tối nay không được." Kenji trả lời.

Tôi nghĩ đến câu trả lời đó trong khi nửa thức nửa ngủ, tìm một thế nằm thoải mái khi tay và chân đang bị trói. Tôi chắc rằng Kenji nghĩ tôi có thể trốn thoát nếu được cởi trói, và nếu ông thấy tôi nghĩ là tôi có thể trốn thoát thì chắc đúng như vậy. Đó là ý nghĩ duy nhất làm tôi thấy yên lòng, nhưng nó không an ủi tôi được lâu.

Trời bắt đầu mưa khi gần sáng. Tôi lắng nghe tiếng nước mưa làm đầy máng xối, giọt nước rơi ở mái hiên. Rồi gà bắt đầu gáy và cả thị trấn thức giấc. Những người hầu chuyển động trong nhà, mùi khói từ bếp lửa mới

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nhên. Tôi nghe tiếng người nói và tiếng bước chân, đếm thầm bao nhiêu người và hình dung cách bố trí của căn nhà, nằm ở đâu trên con đường, có gì mỗi bên hông nhà. Từ tiếng động và mùi khi mọi người bắt đầu làm việc, tôi đoán mình đang bị giam ở một xưởng làm rượu, trong một căn nhà lớn ở rìa thị trấn. Căn phòng nơi tôi bị nhốt không có cửa sổ và hẹp như cái hang con lươn nên tối om mặc dù mặt trời đã lên khá cao.

Lễ cưới sẽ được cử hành vào ngày kia. Liệu Shigeru có sống sót đến ngày cưới ? Và nếu Shigeru bị giết hại trước ngày cưới thì điều gì sẽ xảy đến với Kaede ? Những suy nghĩ tiếp tục hành hạ tôi. Shigeru đang làm gì bây giờ và sẽ làm gì trong hai ngày tới ? Shigeru nghĩ gì về sự vắng mặt của tôi ? Ý nghĩ rằng Shigeru có thể tưởng tượng là tôi tự ý trốn đi làm tôi khổ sở. Và những người khác trong đoàn Otori sẽ nghĩ gì về tôi ? Có lẽ họ sẽ khinh bỉ tôi chẳng ?

Tôi gọi Kenji vì muốn đi nhà vệ sinh. Kenji cời trói chân tôi và dẫn tôi đi. Chúng tôi bước ra khỏi căn phòng nhỏ và đi vào một căn phòng lớn hơn, rồi đi xuống cầu thang để ra sân sau. Một người hầu gái bưng chậu nước đi tới và giúp tôi rửa tay. Có nhiều vết máu trên người tôi, nhiều hơn là vết thương do cái đinh gây ra. Tôi chắc rằng mình đã làm ai đó bị thương với cây dao của tôi. Không biết cây dao đó đang ở đâu.

Khi chúng tôi trở lại căn phòng nhỏ bí mật Kenji không trói chân tôi nữa.

"Chuyện gì tiếp theo ?" Tôi hỏi.

"Cố ngủ nhiều hơn. Hôm nay sẽ không có chuyện gì."

"Ngủ à. Tôi có cảm giác là sẽ không bao giờ ngủ nữa!"

Kenji quan sát tôi một lúc rồi nói gọn, "Rồi mọi chuyện sẽ qua."

Nếu tay tôi không bị trói, tôi sẽ giết ông ta. Tôi nhào đến Kenji như thể tay tôi được tự do, xoay hai tay bị trói và chụp một bên người Kenji. Bị bất ngờ Kenji mất thăng bằng và cả hai chúng tôi bị hất bay nhưng Kenji đã lườn dưới người tôi nhanh như con rắn và ghìm tôi trên nền nhà. Nếu nãy giờ tôi phẫn nộ thì bây giờ Kenji cũng nổi giận không kém. Tôi đã từng thấy Kenji tức giận với tôi, nhưng chưa bao giờ thấy ông ta giận dữ như

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

vậy. Kenji đâm vào mặt tôi hai lần, những cú đâm thực sự làm tôi choáng váng và ê cả hàm răng.

"Chịu thua đi!" Kenji hét lên. "Nếu cần ta sẽ đánh đến khi người chịu khuất phục. Có phải người muốn như vậy không?"

"Đúng !" Tôi hét trả. "Giết tôi đi. Chỉ cách đó mới giữ được tôi ở đây."

Tôi uốn cong lưng và lặn qua một bên, thoát được sức nặng Kenji đè lên người, tìm cách đá và cắn. Kenji đánh nhưng tôi thoát khỏi tầm tay ông ta, chưỡi thề và giận dữ lao vào người Kenji.

Có tiếng chân bước nhanh ở bên ngoài và cửa phòng xịch mở. Cô gái từ Yamagata và một gã thanh niên chạy vào phòng. Cả ba người cuối cùng kèm chế được tôi, nhưng tôi gần như điên cuồng vì tức giận và mất một hồi họ mới trói được chân tôi.

Kenji giận sôi lên. Cô gái và gã thanh niên nhìn tôi rồi quay nhìn Kenji và cô gái lên tiếng, "Thưa Trưởng tộc, để gã cho chúng tôi lo. Chúng tôi sẽ canh giữ gã một lúc để Trưởng tộc nghỉ ngơi." Rõ ràng họ kinh ngạc khi thấy Kenji mất bình tĩnh.

Kenji và tôi là thầy trò trong nhiều tháng qua. Hầu hết những gì tôi biết đều do Kenji truyền thụ. Tôi đã vâng lời ông ta mà không thắc mắc, đã chịu đựng những lời khiển trách hay mai mỉa và cả sự trừng phạt. Tôi đã gạt qua một bên những nghi ngờ ban đầu và hoàn toàn tin tưởng Kenji. Tất cả đã tan tành và chẳng bao giờ có thể hàn gắn được.

Kenji quỳ trước mặt, hai tay ôm đầu tôi và buộc tôi nhìn thẳng vào mặt ông ta. "Ta tìm cách cứu mạng người !", Kenji hét lên. "Người có thể nhét vào cái đầu đặc sệt của người được không?"

Tôi nhổ vào mặt Kenji và gồng mình chờ một cú đâm nhưng gã thanh niên đã giữ Kenji lại.

"Thầy đi đi," gã thúc hối Kenji.

Kenji buông tôi ra và đứng dậy, gằn giọng: "Loại máu điên khùng và cứng đầu nào người thừa hưởng từ mẹ người?" Khi đến cửa Kenji quay lại ra

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

lệnh, "Phải luôn luôn canh giữ nó, và đừng cởi trói cho hẵn."

Khi Kenji đi khỏi tôi muốn gào khóc lên như một đứa trẻ đang nổi giận. Những giọt nước mắt giận dữ và tuyệt vọng như chích vào mí mắt tôi. Tôi nằm xuống trên tấm nệm, quay mặt vào tường.

Cô gái rời căn phòng và trở lại với nước lạnh và tấm khăn. Cô ta bảo tôi ngồi lên và lau mặt cho tôi. Mũi tôi bị rách và tôi cảm giác được một bên mắt và gò má sưng lên. Sự dịu dàng của cô gái làm tôi nghĩ là cô ta thương hại tôi mặc dù cô không nói gì.

Gã thanh niên lặng lẽ nhìn không nói gì.

Sau đó cô gái đem trà và một ít thức ăn vào. Tôi uống trà nhưng không chịu ăn gì.

"Con dao tôi đâu?", tôi hỏi.

"Chúng tôi đang giữ nó," cô gái trả lời.

"Tôi chém trúng cô?"

"Không, đó là Keiko. Cô ta và Akio đều bị thương ở tay, nhưng không nặng lắm."

"Ước chi tôi giết cả lũ các người."

"Tôi biết," cô gái trả lời. "Không ai bảo là cậu không chiến đấu. Nhưng cậu đã đánh nhau với năm người của Bộ lục. Chẳng có gì xấu hổ khi thua cả."

Tuy nhiên sự xấu hổ chính là cảm giác đang thâm nhập vào người tôi như thể nhuộm xương cốt tôi từ trắng thành đen.

Một ngày dài trôi qua, chậm chạp và đầy áp bức. Tiếng chuông chiều ngân vang từ một ngôi đền ở cuối đường khi Keiko bước vào nói nhỏ với hai người canh gác tôi. Tôi nghe rõ ràng những gì Keiko nói nhưng thói quen làm tôi giả vờ chẳng nghe gì. Có người đến gặp tôi, một người tên là Kikuta.

Vài phút sau một người tầm thước và hơi ồm bước vào phòng, theo sau là

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Kenji. Có một nét giống nhau giữa hai người, cũng bề ngoài thay đổi làm cho họ không đáng để ý. Người này có làn da đậm màu hơn Kenji, gần giống với màu da của tôi. Tóc ông ta vẫn đen mặc dù trông ông ta phải gần bốn mươi.

Người đó dừng lại nhìn tôi một lúc rồi bước đến gần, quỳ xuống cạnh tôi và cầm tay tôi lật ngửa lên, như Kenji đã làm khi gặp tôi lần đầu.

"Sao lại trói nó?" ông ta hỏi. Giọng nói không có gì đặc biệt nhưng âm hưởng giọng phía Bắc.

"Nó tìm cách trốn thoát, thưa Trưởng tộc," cô gái trả lời. "Bây giờ hắn đã êm nhưng hồi nãy hắn rất hung dữ."

"Sao cậu lại muốn trốn?" ông ta hỏi tôi. "Cuối cùng cậu đã về nơi chốn của cậu."

"Tôi không thuộc về nơi này," tôi trả lời. "Trước khi tôi nghe đến tên của Bộ lạc thì tôi đã thề trung thành với ngài Otori. Tôi đã chính thức được thu nhận vào bộ tộc Otori."

"Hừ," ông ta lầm bầm. "Ta nghe rằng Otori gọi cậu là Takeo. Tên thật của cậu là gì?"

Tôi không trả lời.

"Hắn được nuôi dưỡng với những người đạo Hidden," Kenji trả lời nhẹ nhàng. "Tên nó từ khi mới sinh là Tomasu."

Kikuta huýt gió qua kẻ rằng: "Tốt nhất là nên quên cái tên đó. Tạm thời cái tên Takeo dùng cũng được, nhưng nó không phải là cái tên của Bộ lạc. Cậu có biết ta là ai không?"

"Không," tôi trả lời mặc dù tôi đã đoán được.

"Không, *thưa Trưởng tộc*." Gã thanh niên không dừng được chính lại tôi.

Kikuta mỉm cười. "Ông không dạy hắn lễ phép à Kenji?"

"Phép lịch sự chỉ dành cho người xứng đáng," tôi trả lời.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Cậu sẽ biết là ta xứng đáng. Ta, Kikuta Kotaro, là trưởng tộc của gia đình, anh em chú bác với cha của cậu."

"Tôi không biết gì về cha tôi, và tôi chẳng bao giờ dùng tên ông ta."

"Nhưng cậu có nhiều đặc điểm của Kikuta: bén nhạy thính giác, khả năng nghệ thuật, và tất cả những tài năng khác mà chúng ta biết cậu có nhiều, cũng như đường chỉ trong bàn tay cậu. Đây là những thứ cậu không thể phủ nhận."

Có một tiếng động nhỏ từ xa, một tiếng gõ nhẹ ở cửa trước tiệm. Tôi nghe tiếng người đẩy cửa mở và nói chuyện về rượu. Kikuta cũng xoay nhẹ đầu. Tôi cảm thấy điều gì đó, những bắt đầu của sự thừa nhận.

"Ông có nghe hết không?", tôi hỏi.

"Không nhiều như cậu nhưng khá đầy đủ. Thính giác cũng giảm đi với tuổi tác."

"Ở Terayama, một thầy tu trẻ có nói, "Nghe thính như con chó." Một chút cay đắng trong giọng nói của tôi. "Được việc cho chủ nhân. Có phải vì vậy mà ông bắt cóc tôi, vì tôi sẽ hữu dụng?"

"Không phải là vấn đề hữu dụng hay không," Kikuta trả lời. "Vấn đề là được sinh ra làm người của Bộ lạc. Đây là nơi chốn cậu thuộc về. Ngay cả khi cậu không có chút tài năng nào hết cậu vẫn thuộc về Bộ lạc, còn nếu cậu không sinh ra trong Bộ lạc thì dù cậu có sở đắc tất cả tài năng trong thiên hạ cậu vẫn là người ngoài và chúng ta không quan tâm đến cậu. Còn bây giờ thì cha cậu là Kikuta nên cậu cũng là Kikuta."

"Tôi không được chọn lựa?"

Ông ta lại mỉm cười. "Không phải là chuyện cậu có thể lựa chọn. Cũng giống như cậu không thể lựa chọn có hay không khả năng nghe bén nhạy."

Người này đang xoa dịu sự nóng giận của tôi giống như tôi vỗ về con ngựa: bằng cách thông hiểu tính cách của tôi. Tôi chưa bao giờ gặp ai biết thế nào là một người dòng Kikuta. Tôi cảm giác như mình bị hấp dẫn.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Giả thử tôi chấp nhận điều đó thì ông sẽ làm gì với tôi?"

"Tìm cho cậu một nơi an toàn, ở một vùng khác xa đám người Tohan để cậu có thể hoàn tất sự huấn luyện."

"Tôi không muốn huấn luyện gì nữa. Tôi chán các ông thầy lắm rồi."

"Muto Kenji được gửi đến Hagi vì ông ta là bạn lâu năm với Shigeru. Kenji đã dạy cho cậu nhiều điều, nhưng người Kikuta phải được huấn luyện bởi Kikuta."

Tôi không còn lắng nghe nữa mà cắt ngang, "Bạn hữu? Kenji đã lừa dối và phản bội Shigeru!"

Giọng Kikuta trở nên nhẹ nhàng. "Cậu có nhiều kỹ năng, Takeo, và không ai nghi ngờ sự can đảm hay tấm lòng của cậu. Chỉ có cái đầu của cậu là có vấn đề. Cậu phải tập kềm chế cảm xúc của mình."

"Để tôi có thể phản bội bạn cũ dễ dàng như Muto Kenji?" Khoảng thời gian ngắn ngủi giữ bình tĩnh đã qua. Tôi thấy sự giận dữ như lại trỗi dậy. Tôi muốn đầu hàng nó, vì chỉ có sự cuồng nộ mới xóa đi sự hổ thẹn. Hai gã thanh niên bước tới, như sẵn sàng kềm chế tôi, nhưng Kikuta khoác tay chúng trở lui. Ông ta cầm hai tay bị trói của tôi và giữ chặt.

"Nhìn tôi đây," ông nói.

Cho dù không muốn, mắt tôi nhìn vào mắt ông ta. Tôi có cảm giác như mình bị nhấn chìm trong vũng xoáy cảm xúc, nhưng mắt ông ta giữ tôi không bị chìm xuống. Từ từ nỗi giận dữ nhạt dần. Một sự mệt mỏi kinh khủng chiếm lấy tôi. Tôi không thể chống chọi cơn buồn ngủ đang cuốn đến tôi như đám mây bao phủ ngọn núi. Cặp mắt thôi miên Kikuta cầm giữ tôi cho đến khi mắt tôi sụp xuống, và đám sương mù nuốt chửng tôi.

Khi tôi thức dậy thì trời đã sáng, mặt trời chiếu vào căn phòng phía trong căn phòng nhất tôi tạo ánh sáng mờ màu cam vào nơi tôi đang nằm. Tôi không ngờ là đã xế trưa: tôi đã ngủ gần trọn một ngày. Cô gái canh giữ tôi vẫn ngồi trên sàn nhà, cách tôi một khoảng. Tôi nhận ra cánh cửa phòng mới đóng lại và tiếng động đã đánh thức tôi. Người gác kia mới

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

bước ra khỏi phòng.

"Cô tên gì?" Tôi hỏi, giọng khào khào vì họng vẫn còn đau.

"Yuki."

"Còn gã kia?"

"Akio"

Gã đã bị thương vì tôi, theo lời cô gái kể. "Người đàn ông kia đã làm gì tôi?"

"Ông Thầy Kikuta? Ông ta đã làm cho người ngủ. Điều đó là sở trường của Kikuta."

Tôi nhớ lại những con chó ở Hagi mà tôi đã làm chúng ngủ. Sở trường của Kikuta...

"Bây giờ là giờ nào?" Tôi hỏi.

"Đầu giờ Dậu."

"Có tin gì không?"

"Về ngài Otori? Không có gì mới." Cô gái nhích lại gần và hỏi nhỏ. "Người có muốn tôi nhắn tin gì cho ông ta không?"

Tôi nhìn sống cô ta. "Cô làm được à?"

"Tôi đã từng làm người hầu nơi ông ta đang ở lại, như tôi đã từng làm ở Yamagata." Cô ta nhìn tôi đầy hàm ý. "Tôi có thể tìm cách tiếp xúc với ông ta tối nay hay sáng mai."

"Nhờ cô nói với ông ta là không phải tôi tự ý rời đi. Yêu cầu ông ta tha thứ cho tôi..." Có quá nhiều điều có thể nói thành lời. Tôi ngắt ngang. "Tại sao cô lại muốn giúp tôi?"

Cô ta lắc đầu, mỉm cười, và tỏ ý không nên tiếp tục nói chuyện. Akio trở lại với cánh tay băng bó và tỏ ra lạnh lùng.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Sau đó họ cởi trói chân tôi và đưa tôi đến phòng tắm, cởi áo quần tôi và dìu tôi vào bồn nước nóng. Tôi cử động như một người què quặt và cảm thấy các bắp thịt toàn thân đau nhói.

"Người tự làm hại mình khi nổi điên vì giận dữ," Yuki nói. "Người không hiểu được người có thể tự làm hại mình đến mức nào với chính sức mạnh của người."

"Đó chính là lý do người phải học cách tự kiềm chế," Akio nói thêm. "Nếu không thì người chỉ gây nguy hiểm cho người chung quanh và bản thân người."

Khi họ đưa tôi trở lại phòng giam, Akio nói tiếp, "Người vi phạm hầu hết luật lệ của Bô-lạc vì sự bất tuân của người. Hãy xem đây là hình phạt dành cho người."

Tôi biết Akio không những thù vì bị tôi đả thương mà còn căm ghét và ghen tị với tôi nữa. Gì đi nữa thì tôi cũng chẳng quan tâm. Cái đầu tôi đau như búa bổ và cho dù cơn phẫn nộ đã trôi qua, một nỗi buồn sâu đậm đã đến thay thế.

Những gã canh giữ tôi như hiểu rằng tình hình hòa hoãn hơn nên không trói tôi lại. Nhưng tôi chẳng trốn đi đâu được. Ngay cả bước đi cũng khó khăn thì làm sao tôi có thể leo qua cửa sổ hay trèo lên mái nhà. Tôi ăn được một chút, lần đầu tiên trong suốt hai ngày qua. Yuki và Akio đã bỏ đi, thay thế bằng Keiko và một gã trẻ tuổi tên là Yoshinori. Hai tay Keiko cũng bị băng bó. Cả hai đều lộ vẻ thù nghịch đối với tôi như Akio. Chúng tôi chẳng nói lời nào.

Tôi nghĩ về Shigeru và cầu mong Yuki có thể tiếp xúc với ông ta. Rồi tôi bỗng thấy mình đang cầu nguyện như người Hidden, câu kinh tự nhiên phát ra từ miệng. Suy cho cùng tôi đã hấp thu những lời kinh đó từ sữa mẹ. Như một đứa trẻ tôi thì thầm những câu kinh, và có lẽ chúng mang lại bình an nên một lúc sau tôi đã ngủ thiếp đi một giấc rất sâu.

Giấc ngủ làm tôi tươi tỉnh. Khi tôi thức giấc thì trời đã sáng; thân thể như được phục hồi chút ít và tôi có thể cử động mà không thấy đau đớn. Yuki

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

đã trở lại, và khi thấy tôi thức giấc cô ta sai Akio đi làm chuyện gì đó. Cô ta trông lớn tuổi hơn những người khác và có uy quyền hơn.

Yuki lập tức nói cho tôi biết điều tôi đang mong được nghe. "Tôi qua tôi đến khu nhà trọ và được nói chuyện với ngài Shigeru. Ông ta rất yên tâm khi biết người không bị hại. Ông sợ nhất là người bị đám lính Tohan bắt giữ và giết hại. Hôm qua ngài Shigeru viết thư cho người với hy vọng mỏng manh là người sẽ nhận được một ngày nào đó."

"Cô có lá thư đó không?"

Yuki gật đầu. "Ngài Shigeru cũng gửi thêm một vật khác cho người, và ta đã dấu nó trong tủ áo."

Yuki mở cánh cửa tủ áo, trong đó chứa các đồ phòng ngủ, và cô ta lấy ra một gói dài dưới đồng chăn mềm. Tôi nhận ra vài bọc: đó là bộ áo quần mà Shigeru thường mặc khi du hành, có thể chính là bộ ông ta mặc khi cứu tôi ở làng Mino. Yuki đưa tôi gói vải và tôi cầm đưa lên gần mắt. Có một vật cứng gói trong bọc, và tôi biết ngay đó là gì. Tôi mở bọc vải và rút ra thanh kiếm Jato.

Tôi tưởng chừng như mình có thể chết vì đau khổ. Nước mắt rơi không cầm được.

Yuki nói nhẹ, "Họ sẽ đi vào lâu đài dự lễ cưới mà không mang kiếm. Ngài Shigeru không muốn thanh kiếm thất lạc nếu ông ta không trở lại."

"Ông ta không trở lại," tôi trả lời và nước mắt chảy ròng ròng.

Yuki cầm lấy thanh kiếm, gói lại trong bọc vải và cất vào tủ.

"Sao cô lại giúp tôi? Chắc chắn cô đã không tuân lệnh của Bộ-lạc?"

"Tôi từ Yamagata," Yuki trả lời. "Tôi ở đó lúc Takeshi bị giết. Gia đình bị thảm sát cùng với Takeshi - tôi lớn lên với con gái họ. Người đã thấy người dân ở Yamagata kính yêu Shigeru như thế nào. Tôi là một người trong số đó. Và tôi cho rằng Kenji, trưởng tộc của Muto, đã làm chuyện sai lầm đối với Shigeru và người." Trong giọng của Yuki có một chút thách thức nghe như một đứa trẻ tức tối - và bất tuân. Tôi không muốn hỏi gì thêm. Tôi

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

thật cảm ơn vô cùng về những gì cô ta đã làm cho tôi.

"Đưa lá thư cho tôi," tôi nói sau một hồi im lặng.

Shigeru học chữ từ Ichiro, chữ viết ông ta mạnh bạo và trôi chảy mà đáng ra chữ của tôi cũng phải như vậy nhưng chẳng bao giờ được: *Takeo, ta rất vui mừng khi biết con an toàn. Con không có gì cần phải tha thứ. Ta biết rằng con không phản bội ta và Bộ-lạc luôn luôn tìm cách bắt con. Nghĩ về ta vào ngày mai.*

Sau đó là lá thư chính...

Takeo, vì lý do gì đi nữa, canh bạc của chúng ta đã không được suôn sẻ. Ta có nhiều hối tiếc, nhưng ta không phải đau buồn vì đưa con vào chỗ chết. Ta tin rằng con đang ở với Bộ-lạc; số phận của con ở ngoài tầm tay ta. Tuy nhiên con là nghĩa tử và người thừa kế của ta. Ta hy vọng một ngày nào đó con sẽ tiếp nhận di sản Otori. Nếu ta phải chết dưới tay Iida, ta giao cho con nhiệm vụ trả thù nhưng không được đau thương vì ta tin rằng cái chết của ta sẽ được việc hơn là khi ta còn sống. Hãy kiên nhẫn. Ta cũng nhờ con chăm lo cho phu nhân Shirakawa.

Có một ràng buộc nào đó từ kiếp trước đã là mệnh lệnh cho sức mạnh tâm tình của chúng ta. Ta cảm thấy hạnh phúc là chúng ta đã gặp nhau ở làng Mino. Ôm hôn con.

Nghĩa phụ của con, Shigeru.

Bức thư có đóng triện của Shigeru.

"Lính Otori tin là người và trưởng tộc Muto đã bị giết," Yuki lên tiếng. "Không ai nghĩ rằng người tự ý bỏ đi. Người nên biết điều đó."

Tôi nghĩ về những người lính Otori, những người đã trêu chọc và chịu đựng tôi, chỉ bảo và chịu đựng tôi, đã hãnh diện vì tôi và giờ đây họ vẫn nghĩ về tôi một cách ưu ái. Họ đang đi vào chỗ chết, nhưng tôi muốn được như họ, vì họ được chết cùng với ngài Shigeru, trong khi tôi bị phạt phải sống, bắt đầu từ cái ngày kinh hoàng đó.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Mọi tiếng động từ bên ngoài làm tôi giật mình. Có một lần, ngay sau chính Ngọ, tôi nghĩ là mình nghe từ xa xa tiếng kiếm chạm nhau và tiếng người la hét, nhưng không có ai đến báo cho tôi biết chuyện gì xảy ra. Một sự im lặng bất thường và đầy áp lực bao phủ lên thị trấn.

Niềm an ủi duy nhất của tôi là khi nghĩ về thanh kiếm Jato, đang nằm dấu mình và trong tầm tay của tôi. Nhiều lúc tôi chỉ muốn cầm lấy thanh kiếm và chiến đấu để trốn ra khỏi nơi giam cầm này, nhưng lời dặn cuối cùng của Shigeru là tôi phải kiên nhẫn. Sự phẫn nộ đã nhường chỗ cho sự đau buồn, nhưng giờ đây, khi nước mắt tôi đã khô, niềm đau buồn đã được thay thế bằng sự quyết tâm. Tôi sẽ không phí mạng sống tôi trừ phi tôi lấy được mạng của Iida.

Khoảng giờ Thân tôi nghe tiếng người ở nhà dưới. Tim tôi như ngừng đập vì biết là có tin tức gì đó. Keiko và Yoshinori đang ở trong phòng với tôi, nhưng sau khoảng mười phút thì Yuki đi vào và bảo chúng đi ra khỏi phòng.

Yuki quỳ xuống bên tôi và để tay nàng trên cánh tay tôi. "Muto Shizuka gửi cho người một tin tức từ lâu đài. Các Trưởng tộc sẽ đến nói chuyện với người."

"Ông ta đã chết?"

"Không, tôi tệ hơn: ông ta đã bị Iida bắt giữ. Các Trưởng tộc sẽ báo cho người biết."

"Ông ta sẽ tự sát?"

Yuki ngập ngừng. Cô ta nói nhanh, không nhìn tôi. "Iida buộc tội ông ta đã chứa chấp một người đạo Hidden - và đã trở thành một thành viên của Hidden. Ando có mối thù riêng với Ngài và yêu cầu phải trừng phạt. Ngài Otori đã bị tước bỏ các đặc quyền của giới chiến binh và bị đối xử như một tội phạm thường."

"Iida không dám làm vậy," Tôi nói.

"Iida đã làm chuyện đó."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Tôi nghe tiếng bước chân đến gần từ phòng ngoài và sự phấn nộ cũng như kích động vì tin tức về Shigeru như truyền năng lượng vào người, tôi nhảy đến tủ áo và chụp lấy thanh kiếm, rút ra khỏi vỏ trong cùng một động tác. Tôi cảm giác được thanh kiếm gắn chặt vào tay, và tôi đưa thanh kiếm lên cao khỏi đầu trong tư thế tấn công.

Kenji và Kikuta bước vào phòng. Họ đứng im khi thấy thanh kiếm Jato trong tay tôi. Kikuta đưa tay vào trong áo tìm dao, trong khi Kenji đứng yên.

"Tôi sẽ không tấn công các người," tôi lên tiếng, "mặc dù các người đáng chết. Nhưng tôi sẽ tự tử..."

Kenji trợn mắt lên, Kikuta nói nhẹ nhàng, "Chúng ta hy vọng là người không cần phải dùng đến hạ sách đó." Im lặng một lúc Kikuta nói tiếp, có vẻ mất kiên nhẫn, "Takeo ngồi xuống đây. Người đã tỏ bày quan điểm."

Chúng tôi cùng ngồi xuống sàn. Tôi để thanh kiếm sát bên mình.

"Jato đã tìm thấy người," Kenji nói. "Đúng ra ta nên nghĩ đến chuyện đó."

"Tôi đã mang thanh kiếm về." Yuki lên tiếng.

"Không, thanh kiếm đã sử dụng người. Để đi từ người này qua người khác. Ta biết chuyện đó vì thanh kiếm đã dùng ta để trao đến tay Shigeru sau trận chiến Yaegahara."

"Shizuka đang ở đâu?" Tôi hỏi.

"Vẫn còn trong lâu đài. Cô ta không đến. Nội việc nhờ người đưa tin đã rất nguy hiểm, nhưng Shizuka muốn chúng ta biết những gì đã xảy ra trong đó và hỏi về ý định của chúng ta như thế nào."

"Nói cho tôi biết."

"Ngày hôm qua phu nhân Maruyama tìm cách trốn khỏi lâu đài với con gái." Giọng nói của Kikuta đều đều không cảm xúc. "Phu nhân thuê mấy người chèo thuyền đưa phu nhân băng qua sông. Họ bị lộ và bị chặn bắt. Cả ba người đàn bà nhảy xuống sông tự tử. Phu nhân và con gái chết

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

đuổi, nhưng người hầu, Sachie, được cứu. Cũng may phu nhân chết đuối, nếu không thì phu nhân sẽ bị tra tấn cho đến khi phải tiết lộ sự quan hệ với Shigeru, liên minh với Arai, và sự liên quan đến những người đạo Hidden."

"Lễ cưới được giả bộ sẽ tiến hành cho đến khi Shigeru vào lâu đài" Kenji lên tiếng. "Sau đó lính Otori sẽ bị triệt hạ, và Shigeru sẽ bị buộc tội phản loạn." Kenji dừng lại một chốc và nhẹ giọng nói tiếp. "Shigeru đã bị treo trên tường thành lâu đài."

"Đóng đinh?" Tôi thì thảo hỏi.

"Treo cánh tay."

Tôi nhắm mắt lại, tưởng tượng sự đau đớn, trật khớp xương bả vai, sự ngộp thở từ từ, sự sỉ nhục kinh khủng.

"Một cái chết chiến binh, nhanh chóng và trong danh dự?" Tôi gần giọng buộc tội Kenji.

Kenji không trả lời. Khuôn mặt ông ta thường ngày linh hoạt bây giờ như tro ra, và nước da nhợt trở thành trắng.

Tôi đưa tay ra chạm thanh kiếm Jato. Tôi nói với Kikuta, "Tôi có một đề nghị với Bộ-lạc. Tôi tin rằng các người làm việc cho bất kỳ ai trả giá cao nhất. Tôi sẽ mua dịch vụ từ các người và sẽ trả giá bằng thứ mà các người có vẻ xem trọng - đó là sinh mạng của tôi và sự tuân phục. Hãy để tôi rời khỏi đây tối nay để cứu ngài Shigeru. Bù lại tôi sẽ từ bỏ danh xưng Otori và gia nhập Bộ-lạc. Nếu các người không đồng ý tôi sẽ kết liễu sinh mạng của tôi ngay tại đây. Tôi sẽ không bao giờ rời căn phòng này."

Hai vị trưởng tộc trao đổi cái nhìn. Kenji gật đầu kín đáo. Kikuta nói, "Ta công nhận rằng tình hình đã thay đổi, và chúng ta hầu như đang ở thế bế tắc." Bỗng nhiên có tiếng ồn ào ngoài đường, tiếng chân chạy và tiếng la hét. Cả hai chúng tôi đều lắng nghe theo cung cách của Kikuta. Tiếng ồn ào lắng dần và ông ta nói tiếp, "Ta chấp nhận đề nghị của cậu. Cậu có thể đi vào lâu đài tối nay."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Tôi sẽ đi với hẳn," Yuki lên tiếng, "và tôi sẽ chuẩn bị mọi thứ cần thiết."

"Nếu trưởng tộc Muto đồng ý."

"Ta đồng ý," Kenji trả lời, "Và ta sẽ đi cùng."

"Không cần thiết ông phải đi," tôi trả lời.

"Thế nào đi nữa ta cũng sẽ đi với cậu."

"Chúng ta có biết Arai đang ở đâu không?" Tôi hỏi.

Kenji trả lời, "Ngay cả ông ta đi suốt đêm cũng không đến đây được trước bình minh."

"Nhưng ông ta đang tiến quân?"

"Shizuka nghĩ rằng Arai sẽ không tấn công lâu đài. Hy vọng của Arai là sẽ khiêu khích Iida đánh nhau ở biên giới."

"Và Terayama?"

"Họ sẽ nổi loạn khi họ nghe tin về ngài Shigeru," Yuki trả lời, "Thị trấn Yamagata cũng vậy."

"Không có cuộc nổi loạn nào sẽ thành công khi Iida còn sống, và hơn nữa những chuyện này không phải là mối quan tâm của chúng ta," Kikuta ngắt lời với thoáng giận dữ. "Cậu có thể mang Shigeru xuống nhưng thỏa thuận của chúng ta chỉ có vậy."

Tôi im lặng. *Khi Iida còn sống...*

Trời mưa trở lại, tiếng mưa rơi nhẹ nhàng bao trùm cả thị trấn, rửa sạch mái nhà và những con đường đá, và làm không khí tươi mát.

"Còn phu nhân Shirakawa thì sao?" Tôi hỏi.

"Shizuka cho biết là tiểu thư bị sốc nhưng vẫn bình tĩnh. Tiểu thư vẫn chưa bị nghi ngờ gì, chỉ làm tăng thêm lời thị phi về tiếng tăm xui xẻo của cô ta. Người ta cho rằng cô ta bị lời nguyền, nhưng không ai nghi ngờ cô ta dính líu đến một âm mưu nào. Con hầu Sachi thì ốm yếu nên không bị

tra tấn đến nỗi phải tiết lộ về Shizuka."

"Sachi có tiết lộ điều gì về tôi không?"

Kenji thở dài. "Cô ta chẳng biết gì ngoài việc người là Hidden và được Shigeru giải cứu, nhưng Iida đã biết điều đó. Iida và Ando tin rằng Shigeru nhận người làm nghĩa tử chỉ để khiêu khích Iida, và người bỏ trốn khi bị lộ tông tích. Họ không biết người có những kỹ năng của người Bộ-lạc."

Đó là một lợi thế. Một lợi thế khác là thời tiết và bóng đêm. CƠN mưa nhỏ dần thành cơn mưa phùn; mây che dày và thấp hơn, hoàn toàn che phủ ánh trăng sao. Và lợi thế thứ ba là sự thay đổi trong tôi. Một điều gì đó mà trước đây chưa định hình rõ rệt thì giờ này đã rõ ràng như ý định. CƠN thịnh nộ điên cuồng đã bùng nổ và sau đó là một giấc ngủ say Kikuta đã đốt cháy vỏ ngoài ngu ngốc của tôi, để lại một căn cốt sắt thép. Tôi nhận ra trong người tôi có một thoáng bản chất thật sự của Kenji, như thể thanh kiếm Jato đang hồi sinh.

Ba người chúng tôi sửa soạn trang phục và khí cụ. Sau đó tôi tập thể dục khoảng một tiếng. Các bắp thịt tôi tuy đã bớt đau nhưng vẫn chưa được mềm dẻo. Cổ tay phải vẫn đau làm tôi khó chịu nhất. Khi tôi đưa thanh kiếm lên, cơn đau nhói chạy đến tận cùi chỏ. Cuối cùng Yuki phải băng cổ tay tôi lại bằng một miếng da.

Vào khoảng cuối giờ Tuất chúng tôi ăn nhẹ và sau đó ngồi im, điều hòa hơi thở và nhịp tim. Căn phòng được tắt đèn để chúng tôi quen với bóng tối. Giờ giới nghiêm đã đến, và sau khi lính canh đã cỡi ngựa đi tuần trên các con đường, cư dân rút vào nhà và chung quanh trở nên yên tĩnh. Chung quanh chúng tôi ngôi nhà vang lên âm thanh của buổi chiều tối: chén đĩa được xếp vào, những con chó được cho ăn, canh gác được chia phiên cho buổi tối. Tôi nghe lũ hầu gái sửa soạn giường chiếu, tiếng lách cách của bàn toán từ căn phòng trước khi ai đó đang làm sổ sách trong ngày. Những âm thanh đó từ từ mất dần chỉ còn lại vài tiếng động: tiếng thở sâu của những người đang ngủ say, thỉnh thoảng có tiếng ngáy, có lúc nghe tiếng rên của một gã đang khoái lạc. Những âm thanh thường tục của con người đã chạm tâm hồn tôi. Tôi nghĩ về cha tôi, về nỗi mong

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

muốn của người có được một cuộc sống bình dị. Cha tôi có rên rỉ như thế khi tôi được hình thành?

Một lúc sau Kenji bảo Yuki rời phòng và xích lại gần tôi. Kenji hạ giọng, "Lời buộc tội Shigeru có liên quan đến những người đạo Hidden - sự liên quan đó như thế nào?"

"Ông ta chưa bao giờ nói với tôi, ngoại trừ chuyện đổi tên Tomasu của tôi và bảo tôi không nên cầu nguyện."

"Có lời đồn rằng Shigeru không phủ nhận sự buộc tội của Iida; ông ta không muốn làm hoen ố những hình ảnh." Giọng Kenji nghe như thắc mắc, có vẻ bức bối.

Tôi nói chậm rãi: "Lần đầu tôi gặp phu nhân Maruyama, bà ta vẽ dấu hiệu đạo Hidden trong lòng bàn tay tôi."

"Shigeru đã giữ kín nhiều chuyện. Ta cứ nghĩ là biết rõ ông ta!"

"Ngài Shigeru có biết cái chết của phu nhân không?"

"Iida đã nói cho Shigeru biết chuyện đó một cách vui thích."

Tôi suy nghĩ về chuyện này. Tôi biết Shigeru không phủ nhận niềm tin tôn giáo mãnh liệt của phu nhân Maruyama. Dù có cùng niềm tin hay không thì Shigeru không bao giờ khuất phục trước sự dọa dẫm của Iida. Và bây giờ Shigeru đang giữ lời hứa với phu nhân mà hai người đã thề thốt ở Chigawa. Shigeru sẽ không kết hôn với một người đàn bà nào khác và ngài sẽ không sống khi phu nhân không còn trên cõi đời này.

"Ta không ngờ là Iida đối xử với Shigeru như vậy," Kenji nói. Tôi nghĩ là Kenji đang tự biện hộ nhưng sự phản bội quá lớn để tôi có thể tha thứ. Tôi mừng vì ông ta sẽ đi với tôi tối nay và tôi cảm ơn có được một trợ thủ tài năng nhưng sau đêm nay tôi sẽ không bao giờ muốn gặp lại ông ta.

"Nào chúng ta đi giải thoát cho Shigeru," Tôi nói, đứng lên gọi nhỏ Yuki. Cô ta trở lại và cả ba chúng tôi thay quần áo dạ hành của Bộ-lạc, che kín mặt và tay. Chúng tôi đem theo dây siết cổ, dây thừng và móc câu, dao dài và dao ngắn, các viên thuốc độc có thể làm chúng tôi chết nhanh

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

chóng.

Ngôi nhà tôi đang ẩn núp ở xa phía Tây khu lâu đài, nằm trong khu vực thương nhân phía nam con sông. Vùng này có nhiều ngõ hẻm chằng chịt nên dễ dàng đi lại mà không bị phát hiện. Cuối đường có ngôi chùa vẫn còn ánh sáng vì các vị sư đang chuẩn bị lễ cúng nửa đêm. Một con mèo đang ngồi bên cạnh cây đèn bằng đá, và vẫn ngồi yên khi chúng tôi đi qua.

Khi chúng tôi tiến đến gần con sông thì tôi nghe tiếng kim loại chạm nhau và tiếng bước chân. Kenji biến mất sau cánh cửa, Yuki và tôi nhẹ nhàng nhảy lên mái tường ẩn mình.

Đội lính canh gồm một gã ngồi trên ngựa và sáu tên lính đi bộ. Hai tên mang theo hai ngọn đuốc đang cháy. Chúng tôi dọc theo con đường lớn ven sông, rọi đuốc và nhìn vào từng ngõ hẻm. Chúng gây nhiều tiếng động ồn ào nên không làm tôi lo ngại.

Những viên sỏi kề sát mặt tôi ẩm ướt và trơn. Cơn mưa nhẹ vẫn tiếp tục rơi, làm bớt tiếng động.

Cơn mưa có lẽ đang rơi trên khuôn mặt Shigeru...

Tôi nhảy xuống đất, và chúng tôi tiến về bờ sông.

Một con kênh nhỏ chạy dọc theo ngõ hẻm. Yuki dẫn chúng tôi đến nơi con kênh thoát vào lỗ cống dưới đường. Chúng tôi trườn qua cống, làm động những con cá đang ngủ, và trồi lên chỗ con kênh chảy vào sông, những vết chân để lại bị nước xóa đi. Cái bóng đen sì khổng lồ của tòa lâu đài hiện ra phía trước. Mây thật thấp làm tôi khó nhận ra những tháp canh cao nhất. Từ chỗ chúng tôi đến bờ tường thành là con sông và hào sâu.

"Shigeru ở đâu?" Tôi thì thào vào tai Kenji.

"Ở phía đông, phía dưới dinh thự của Iida. Là nơi có các vòng sắt."

Mặt đằng dăng trào lên cuống họng. Cố nén tôi hỏi, "Còn lính canh?"

"Đóng cố định ở trong hành lang phía trên chỗ Shigeru bị treo. Lính tuần

canh ở phía dưới, trên mặt đất."

Như đã làm ở Yamagata, tôi ngồi xuống, lặng nhìn tòa lâu đài thật lâu. Không ai lên tiếng. Tôi có thể cảm nhận bản chất Kikuta đang trôi lên trong cơ thể tôi, luân lưu trong máu và bắp thịt. Tương tự tôi sẽ xâm nhập tòa lâu đài và buộc nó trả lại tôi những gì nó đang cầm giữ.

Tôi rút thanh kiếm Jato khỏi lưng và đặt xuống trên bờ sông, dấu trong cỏ rậm. "Đợi ở đây," tôi nói thầm. "Ta sẽ mang chủ người đến với người."

Chúng tôi trườn xuống sông từng người một và bơi dưới mặt nước qua bờ bên kia. Tôi nghe tiếng của đám lính tuần thứ nhất đang bước đi trong khu vườn lâu đài ở bên kia bờ hào. Chúng tôi núp trong đám lau sậy cho đến khi lính canh đi khỏi, rồi chạy qua khoảng đất hẹp đầm lầy và bơi qua hào.

Bức tường thành thứ nhất ở ngay bờ hào. Ở phía trên là một bức tường nhỏ chạy vòng theo khu vườn ở phía trước khu dinh thự và một khoảng đất hẹp nằm giữa bức tường của dinh thự và bức tường thành. Kenji nhảy xuống đất núp cạnh chũng đám tuần tiễu trong lúc Yuki và tôi bò dọc theo mái ngói về góc phía đông nam. Hai lần chúng tôi nghe tiếng dế kêu báo động của Kenji và biến thành tàng hình trên mái tường khi đám lính tuần đi bên dưới.

Tôi quỳ và ngược nhìn lên. Phía trên tôi là một dãy cửa sổ của hành lang phía sau khu dinh thự. Các cửa sổ đều đóng kín chỉ trừ một cửa gần vòng sắt nơi Shigeru bị treo bằng giây thừng cột ở mỗi cổ tay. Đầu Shigeru gục trên ngực và tôi nghĩ là ngài đã chết, nhưng khi tôi nhìn kỹ thì thấy một bàn chân chống nhẹ vào tường như chịu bớt một phần sức nặng của cơ thể đang bị treo trên hai cổ tay. Tôi nghe tiếng khò khè nhẹ của hơi thở và biết rằng Shigeru vẫn còn sống.

"Hãy nhảy múa đi Shigeru, hôm nay là ngày hôn lễ của người!" một gã lính canh giễu cợt.

Tôi cảm thấy cơn cuồng nộ đang dâng lên. Yuki để nhẹ bàn tay lên cánh tay tôi, nhưng tôi sẽ không để cơn giận bùng nổ. Cơn cuồng nộ của tôi

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

vẫn lạnh lùng và càng mạnh mẽ.

Chúng tôi nằm yên chờ đợi một lúc lâu. Không thấy lính canh đi tuần bên dưới. Kenji đã giải quyết hết lũ lính? Ngọn đèn trong cửa sổ chập chờn và tắt. Lính canh đến đó cách khoảng mười phút. Mỗi lần người tù tìm được chỗ đặt chân thì lính canh lại đến rung dây làm người tù tuột chân. Tiếng rên rỉ càng lúc càng yếu và mất lâu hơn để hồi phục.

Cánh cửa sổ vẫn còn mở. Tôi nói nhỏ vào tai Yuki. "Chúng ta phải leo lên. Cô giải quyết tội lính canh nếu họ trở lại, và tôi sẽ leo xuống chỗ treo tù nhân. Cô sẽ cắt sợi dây treo người tù khi nghe tiếng nai kêu, và tôi sẽ đưa ông ta xuống mặt đất."

"Ta sẽ gặp người ở con kênh," Yuki thì thầm.

Ngay sau khi tên lính canh tù rời đi, chúng tôi nhảy xuống mặt đất, chạy qua khoảng đất trống và bắt đầu leo lên tường khu dinh thự. Yuki leo vào lối cửa sổ trong khi tôi đeo người vào phần nhô ra dưới cánh cửa và cột dây thừng đang quấn ở bụng vào vòng sắt treo người tù.

Nghe tiếng chim họa mi tôi biến thành vô hình và dán sát người vào tường. Tôi nghe tiếng người chồm ra từ cửa sổ phía trên, một tiếng nấc nhẹ, tiếng chân đập vùng vẫy khi bị thắt cổ, và sau đó là im lặng.

Tiếng Yuki nói nhỏ, "Đi!"

Tôi bắt đầu leo xuống bức tường về phía Shigeru, dây thừng căng thẳng. Khi đến gần Shigeru thì lại nghe tiếng dế kêu, tôi vội tàng hình, hy vọng sương mù sẽ che dấu sợi dây thừng. Tôi nghe tiếng đoàn lính đi tuần ở phía dưới. Có tiếng vẩy nước phía hào làm đám lính chú ý. Một gã lính đi về phía bờ tường đưa ngọn đuốc về phía mặt nước nhưng chỉ thấy một làn sương mù.

"Chỉ là con chuột nước," gã lính kêu lên. Đám lính tuần bỏ đi, tiếng bước chân xa dần.

Tôi phải làm nhanh lên. Một tên lính canh mới sẽ đến ở lầu canh phía trên. Yuki sẽ phải thanh toán từng tên một nhưng được bao lâu? Bức tường trơn

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

trượt và sợi giây thừng càng trơn hơn. Tôi leo xuống thêm vài mét cho đến khi cùng độ cao với Shigeru.

Mắt Shigeru vẫn nhắm nhưng ông ta nghe hay cảm giác sự hiện diện của tôi. Shigeru mở mắt ra, thì thầm tên tôi không chút ngạc nhiên, và nở nụ cười mãn nguyện làm tim tôi co thắt.

Tôi nói nhỏ, "Sẽ làm đau đớn, nhưng xin đừng lên tiếng."

Shigeru nhắm mắt lại và tì chân vào tường.

Tôi cột Shigeru vào người tôi thật chắc và giả tiếng nai kêu về phía Yuki. Cô ta cắt sợi giây thừng buộc hai cổ tay Shigeru. Ông ta không nén được tiếng kêu khi hai tay được giải thoát. Sức nặng cả hai người làm tôi bị tuột khỏi bức tường trơn và hai người rơi xuống đất trong khi tôi chỉ cầu mong là sợi dây thừng vẫn giữ được. Cả hai chúng tôi bị giật xóc khi dây thừng dừng lại cách mặt đất khoảng một thước.

Kenji bước ra từ bóng tối và giúp tôi tháo dây cho Shigeru và khiêng ông ta đến bức tường.

Kenji ném móc dây lên và cùng với tôi kéo Shigeru đến, cột ông ta vào dây và Kenji từ từ hạ Shigeru xuống trong lúc tôi leo xuống bên cạnh.

Chúng tôi không thể dừng lại dưới chân tường mà phải bơi qua hào, che mặt Shigeru bằng khăn trùm đen. Nếu không có sương mù thì chúng tôi sẽ bị lộ ngay vì không thể lặn dưới mặt nước với Shigeru. Bơi qua hào xong chúng tôi phải khiêng Shigeru chạy qua khoảng đất trống trước khi đến bờ sông. Shigeru lúc đó gần như bất tỉnh, đầy mồ hôi vì đau đớn, cặp môi rướm máu vì bị cắn chặt để khỏi bật tiếng kêu. Cả hai vai bị sai khớp và miệng rỉ máu khi ho vì nội thương.

Trời mưa nặng hạt hơn. Một con nai bật tiếng kêu giật mình khi thấy chúng tôi xuất hiện và phóng vọt đi, nhưng không có tiếng động gì từ phía lâu đài. Chúng tôi dìu Shigeru xuống sông và bơi từ từ qua bờ bên kia. Trời mưa đã giúp che dấu chúng tôi, làm chìm đi những tiếng động nhưng cũng làm tôi chẳng thấy dấu hiệu gì của Yuki khi quay nhìn về phía lâu đài.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Khi qua bờ bên kia chúng tôi đặt Shigeru nằm trên đám cỏ cao. Kenji quỳ xuống bên cạnh, gỡ mũ trùm đầu và lau khô mặt Shigeru.

"Tha lỗi cho tôi, Shigeru."

Shigeru mỉm cười nhưng không nói. Tập trung hết sức ông ta thì thảo tên tôi.

"Con đây."

"Con có mang thanh kiếm Jato không?"

"Dạ có, ngài Shigeru."

"Dùng nó ngay. Đem đầu ta về Terayama chôn gần bên mộ Takeshi." Shigeru dừng lại, chịu đựng cơn đau đớn và nói tiếp, "Rồi mang đầu Iida về cho ta."

Khi Kenji giúp Shigeru quỳ lên, ông ta nói nhẹ, "Takeo chưa bao giờ làm ta thất vọng." Tôi rút Jato khỏi vỏ kiếm. Shigeru ưỡn cổ ra và thì thầm lời cầu nguyện mà người Hidden dùng khi lâm chung và kết thúc với tên của đảng giác ngộ. Tôi cũng cầu nguyện rằng tôi sẽ không làm Shigeru thất vọng. Trời tối hơn lúc Shigeru cầm thanh kiếm Jato cứu mạng tôi.

Tôi nâng thanh kiếm lên, cổ tay đau âm ỉm, và xin Shigeru tha thứ. Thanh xà kiếm phóng ra và mổ và trong động tác phục vụ chủ nhân lần cuối, đã giải thoát chủ nhân nó vào thế giới bên kia.

Tiếng máu phọt ra nghe thật lớn trong sự tĩnh lặng của bóng đêm. Chúng tôi cầm thủ cấp Shigeru xuống sông để rửa sạch máu và gói lại. Cả hai chúng tôi đều không khóc, vượt quá sự đau khổ và hối hận.

Có tiếng chuyển động dưới sông, vài giây sau Yuki trôi lên mặt nước như con rái cá. Với nhãn quan tinh tường trong tối Yuki thấy ngay sự việc và quỳ xuống bên thầy người và cầu nguyện. Tôi nặng nề nâng thủ cấp Shigeru đặt vào tay Yuki.

"Đem đến Terayama, và tôi sẽ gặp cô ở đó."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Yuki gật đầu và tôi thoáng thấy hàm răng trắng của cô ta khi Yuki mỉm cười.

"Chúng ta phải rời đi ngay," Kenji rít lên. "Công việc tốt đẹp, và đã xong chuyện."

"Tôi phải mang xác ông ta xuống sông." Tôi không thể để thây ông ta phơi trên bờ sông. Tôi nhặt những hòn đá từ chỗ con kênh chảy ra sông và cột vào cái khố duy nhất trên người ông ta. Hai người kia giúp tôi khiêng xác xuống sông.

Tôi bơi ra chỗ sâu nhất và buông tay, cảm thấy thân xác Shigeru kéo trôi khi chìm xuống. Máu trôi lên mặt nước, màu đậm nổi rõ trong màu trắng của sương mù, nhưng nước sông cuốn đi nhanh.

Tôi nghĩ đến ngôi nhà ở Hagi nơi con sông luôn hiện diện trước cửa nhà và con chim diệc đến trong sân vườn mỗi chiều tối. Bây giờ Otori Shigeru đã chết. Nước mắt tôi trào ra, và dòng sông cuốn đi.

Đối với tôi công việc tối nay chưa xong. Tôi bơi trở lại bờ và nhặt thanh Jato lên. Chỉ có một vết máu nhỏ trên thân kiếm. Tôi lau thanh kiếm và đút vào vỏ. Tôi biết Kenji đã nói đúng - thanh kiếm sẽ làm tôi khó trèo tường - nhưng tôi cần nó. Tôi không nói một lời với Kenji, ngay cả với Yuki ngoài câu "Tôi sẽ gặp cô ở Terayama."

Kenji kêu nhỏ, "Takeo," nhưng không có vẻ cương quyết, như biết chắc không có gì có thể ngăn được tôi. Kenji ôm choàng Yuki, và ngay lúc đó tôi mới chợt nghĩ ra Yuki là con gái ông ta. Kenji theo tôi trở lại con sông.

*** Chương 12 ***

Kaede chờ đợi màn đêm buông xuống. Nàng biết rằng không có chọn lựa nào khác ngoài việc nàng phải tự tử. Tâm trí Kaede bị ý tưởng chết chóc này xâm chiếm mãnh liệt. Danh dự gia đình nàng tùy thuộc vào cuộc hôn nhân này - như phụ thân nàng đã nói. Suốt ngày hôm nay sự hoang mang và hỗn loạn bao vây nàng, giờ đây Kaede bám víu vào ý nghĩ rằng nàng phải có một hành động danh dự để bảo vệ thanh danh của gia đình.

Lúc đó trời chưa tối, của một ngày đáng lẽ là ngày cưới của nàng. Kaede vẫn còn trong bộ áo cưới mà các phu nhân Tohan đã sửa soạn cho nàng. Bộ áo cưới lông lầy và trang nhã hơn bất cứ bộ áo nào nàng đã từng mặc trước đây, và trong bộ áo đó nàng cảm thấy mình nhỏ bé và mỏng manh như một con búp bê. Những người hầu chung quanh nàng mắt mọng đỏ vì khóc trước cái chết của phu nhân Maruyama, nhưng Kaede không biết gì về tin tức này cho đến khi những người lính Otori bị thảm sát. Rồi những tin khủng khiếp tiếp tục đến với nàng cho đến khi nàng cảm thấy điên cuồng lên vì phẫn nộ và đau đớn.

Khu dinh thự với những căn phòng lịch sự, chứa nhiều tác phẩm nghệ thuật, những khu vườn xinh xắn, đã trở thành nơi chốn đầy bạo lực và đau khổ. Phía ngoài những bức tường kia, băng qua sàn nhà biết hút như chim họa mi, là nơi một người đàn ông đang bị treo trên hai cánh tay, người đàn ông mà lý ra là hôn phối của nàng. Suốt cả buổi chiều nàng phải nghe lũ lính gác chế nhạo và cười thô lỗ. Tim nàng như muốn bung ra khỏi lồng ngực, và nàng khóc liên tục. Thỉnh thoảng nàng nghe người khác nhắc đến tên nàng, và biết rằng tiếng tăm của nàng đã trở nên tệ hại hơn. Kaede nghĩ rằng nàng đã làm cho ngài Shigeru bị nạn. Kaede khóc cho ngài Shigeru đang bị Iida làm nhục, khóc cho phụ mẫu bị xấu hổ vì nàng.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Ngay cả khi nàng nghĩ mình đã khóc cạn nước mắt thì hai dòng lệ lại ứa đầy và tuôn xuống khuôn mặt nàng. Phu nhân Maruyama, Mariko, Sachie ... họ không còn nữa, họ đã bị làn sóng bạo lực Tohan cuốn đi. Tất cả những người nàng quan tâm đều chết hay biến mất.

Nàng khóc cho thân phận mình, một thiếu nữ mười lăm tuổi mà cuộc đời chưa kịp bắt đầu đã mất hết. Nàng khóc cho người chồng chưa kịp biết, khóc cho những đứa con chưa kịp mang thai, cho tương lai mà lưỡi dao này sẽ chặt đứt. Sự an ủi duy nhất là bức vẽ Takeo tặng nàng. Nhìn chăm chú vào bức vẽ đang cầm trong tay, nàng biết rằng chỉ lát nữa thôi nàng sẽ được tự do như con chim núi nhỏ bé kia.

Shizuka đi vào bếp yêu cầu một ít thức ăn mang vào phòng, phụ họa những lời đùa cợt với lũ lính gác một cách vô tư khi nàng đi ngang chúng. Nhưng khi nàng trở lại phòng thì cái mặt nạ đóng kịch đó không còn nữa. Shizuka với khuôn mặt đau buồn, giọng nói trong trẻo như che dấu nội tâm.

"Tiểu thư để tôi chải tóc. Tóc tiểu thư đang rối bù lên, và tiểu thư cũng nên thay áo quần."

Shizuka giúp Kaede thay bộ áo quần cưới nặng nề và sai lũ hầu đem đi cất.

"Tôi sẽ thay áo quần ngủ ngay bây giờ," Kaede nói. "Và các người có thể đi ra ngoài."

Quấn mình trong y phục bằng vải nhẹ, Kaede ngồi xuống sàn nhà gần cửa sổ. Trời mưa nhẹ và mát hơn. Khu vườn ẩm ướt như thể nó cũng đang khóc.

Shizuka quỳ sau lưng, nhắc mở tóc đen dày của Kaede lên và chải bằng mấy ngón tay. Cô ta nói thầm vào tai Kaede, "Tôi đã nhắn tin cho gia đình Muto trong phố và vừa mới nhận trả lời. Takeo đang trốn ở đó, như tôi

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

phỏng đoán. Họ cho phép Takeo đi lấy xác ngài Otori."

"Ngài Otori đã chết?"

"Không, chưa chết." Giọng Shizuka như nghẹn lại, nàng run lên vì cảm xúc. "Một sự lãng nhục quá mức. Không thể bỏ mặc ngài Otori ở đó. Takeo phải đến với ngài."

Kaede buột miệng, "Rồi Takeo cũng sẽ chết ngày hôm nay."

"Người đưa tin của tôi đang cố gắng đem tin đến Arai," Shizuka nói nhỏ. "Nhưng tôi không biết là Arai có đến kịp để cứu chúng ta hay không."

"Tôi không tin là ai đó có thể đương đầu với Tohan," Kaede nói. "Ngài Iida không thể thất bại. Sự tàn khốc của ông ta tạo nên sức mạnh đó." Kaede nhìn ra trời đang mưa bên ngoài cửa sổ, lớp sương mù màu trắng xám che phủ những ngọn núi. "Tại sao đàn ông tạo ra một thế giới khắc nghiệt như vậy?" Kaede than.

Một đàn ngỗng trời bay trên không, gọi nhau buồn bã. Xa xa nghe tiếng nai kêu.

Kaede đưa tay lên đầu. Tóc nàng ướt cả nước mắt của Shizuka. "Khi nào thì Takeo đến?"

"Nếu Takeo đến thì sẽ vào lúc đêm khuya." Shizuka ngưng một lúc lâu rồi tiếp, "Một sự mạo hiểm vô vọng."

Kaede không trả lời. *Ta sẽ đợi chàng*, Kaede tự hứa với mình. *Ta sẽ gặp chàng một lần nữa.*

Kaede cảm nhận cán dao lạnh dẫu trong áo. Shizuka thấy cử động đó, xích lại gần và ôm choàng Kaede. "Tiểu thư đừng sợ. Tôi sẽ ở bên cạnh cho dù tiểu thư làm gì đi nữa. Tôi sẽ đi theo tiểu thư qua bên kia thế giới."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Họ ôm choàng lấy nhau một lúc lâu. Mệt mỏi vì cảm xúc, Kaede rơi vào trạng thái hoang mang lẫn buồn rầu. Cô cảm giác như mình nằm mơ và lạc vào một thế giới khác, ở đó nàng nằm trong vòng tay của Takeo, không sợ hãi. *Chỉ có chàng cứu được ta*, Kaede nhận ra mình đang suy nghĩ. *Chỉ có chàng mới đem ta trở lại cuộc sống.*

Một lúc sau Kaede ngỏ ý muốn đi tắm và yêu cầu Shizuka nhổ lông mày và xoa bóp chân. Kaede ăn một ít và sau đó ngồi thiền như đã được chỉ dạy từ thuở nhỏ, hình dung khuôn mặt hiền từ của đấng Giác ngộ ở Terayama.

"Xin thương xót đệ tử," Kaede cầu nguyện. "Và phù hộ đệ tử có được sự can đảm."

Những đứa hầu vào phòng sửa soạn giường ngủ. Kaede sẵn sàng nằm nghỉ và nhét cây dao dưới tấm nệm giường. Lúc đó đã vào giờ Tí, và khu dinh thự trở nên yên lặng ngoại trừ tiếng cười xa xa của lũ lính gác, thì bỗng nhiên họ nghe tiếng bước chân trên sàn gỗ. Có tiếng gõ ở cánh cửa. Shizuka đi đến mở cửa, và lập tức phủ phục xuống sàn. Kaede nghe tiếng ngài Abe.

Ông ta đến bắt Shizuka, Kaede suy nghĩ trong nỗi kinh hoàng.

Shizuka nói, "Thưa ngài trời đã khuya. Tiểu thư Shirakawa rất mệt mỏi," nhưng giọng của Abe vẫn cương quyết. Kaede nghe tiếng chân rời đi. Shizuka quay về phía Kaede và chỉ đủ thời gian nói thì thầm, "Ngài Iida muốn gặp tiểu thư," trước khi nghe tiếng bước chân lại vang lên.

Iida bước vào phòng, theo sau là Abe và gã cụt tay mà Shizuka biết là Ando.

Kaede lướt nhìn những khuôn mặt của họ, bừng đỏ vì rượu và men chiến thắng vì đã trả thù. Kaede phủ phục xuống sàn nhà, đầu chạm vào tấm thảm và tim đập thành thịch.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Iida an tọa, vắt tréo chân và nói: "Ngồi lên, tiểu thư Shirakawa."

Kaede do dự ngược đầu lên và nhìn Iida. Ông ta mặc y phục ban đêm bình thường nhưng có mang kiếm ở đai lưng. Hai người quỳ phía sau Iida cũng mang kiếm. Họ cũng ngồi lên, quan sát Kaede với sự tò mò có vẻ xúc phạm.

"Tha lỗi cho ta sự đột nhập khuya khoắt thế này," Iida nói, "nhưng ta cảm thấy ngày hôm nay chưa thể kết thúc nếu như ta chưa bày tỏ sự hối tiếc về tình cảnh không may mắn của tiểu thư." Iida mỉm cười với Kaede làm lộ hàm răng to lớn, và nói về phía Shizuka, "Đi ra."

Kaede mắt mở to và hơi thở gấp rút, nhưng không dám quay đầu nhìn về phía Shizuka. Kaede nghe tiếng cửa khép lại và đoán rằng Shizuka vẫn ở gần đâu đây phía bên kia cánh cửa. Kaede ngồi yên nhìn xuống sàn và đợi Iida nói tiếp.

"Hôn phối của tiểu thư mà ta nghĩ rằng sẽ tạo được một liên minh với Otori, hình như chỉ là cái cớ để những con rắn độc tìm cách cắn ta. Tuy nhiên ta nghĩ là đã tiêu diệt hang ổ của chúng." Cặp mắt Iida nhìn chăm chăm vào Kaede. "Trong mấy tuần qua tiểu thư đã đi chung với Otori Shigeru và Maruyama Nakomi. Chẳng lẽ tiểu thư không bao giờ nghi ngờ là họ đang âm mưu chống ta?"

"Tôi không biết gì hết, thưa ngài," Kaede trả lời, và nhẹ nhàng nói thêm, "Nếu có âm mưu gì thì nó chỉ có thể thành công nếu tôi không biết gì."

"Hừ," Iida gầm gừ, và sau một lúc hỏi tiếp, "Còn gã thanh niên ở đâu?"

Kaede không nghĩ là tim nàng có thể đập nhanh hơn lúc đó, nhưng nó đang đập thành thịch ở thái dương làm nàng như muốn ngất xỉu. "Gã thanh niên nào, thưa ngài Iida?"

"Cái gã con nuôi Takeo."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Tôi không biết gì về gã," nàng trả lời như thể nhạc nhiên. "Làm sao tôi lại biết gã ta?"

"Hắn là người như thế nào, thưa ngài?"

"Hắn còn trẻ, rất ít nói. Có vẻ một sách; thích hội họa." Kaede ráng mỉm cười. "Hắn ta vụng về và ... có lẽ không can đảm lắm."

"Ngài Abe cũng nói như vậy. Chúng ta giờ biết hắn là người đạo Hidden, đã trốn thoát một lần năm ngoái. Tại sao Shigeru lại chứa chấp và nhận làm con nuôi một tên tội phạm như thế, nếu chẳng phải để chống đối và làm nhục ta ư?"

Kaede không thể trả lời. Những âm mưu chẳng chịt hầu như quá phức tạp đối với nàng.

"Ngài Abe tin rằng gã thanh niên đã chạy trốn khi ngài Ando nhận ra gã. Dường như gã là một kẻ khiếm nhược. Chúng ta sẽ bắt hắn không sớm thì muộn và ta sẽ treo hắn lên sát bên cha nuôi của hắn." Mắt của Iida nhấp nháy trên người Kaede nhưng nàng không trả lời. "Lúc đó sự trả thù của ta đối với Shigeru mới trọn vẹn." Iida cười sảng khoái, hàm răng lấp lánh. "Tuy nhiên câu hỏi cấp thiết hơn là: Tiểu thư rồi sẽ ra sao? Xích lại đây."

Kaede phủ phục chào và xích về phía trước. Tim nàng đập chậm lại, và gần như ngừng hẳn. Thời gian cũng như đi chậm hơn. Buổi tối như yên lặng hơn. Tiếng mưa chỉ nghe thì ào ào. Một tiếng dế chọt kêu.

Iida cúi người về phía trước và quan sát Kaede. Ánh đèn phủ lên khuôn mặt Iida, và khi Kaede ngược nhìn lên nàng thấy những nét hung dữ của Iida như chùng xuống với sự ham muốn.

"Tiểu thư Shirakawa, ta đang khó xử. Thanh danh tiểu thư không thể phục hồi sau những biến cố vừa qua, nhưng phụ thân tiểu thư trung thành với ta, và ta cảm thấy có một trách nhiệm nào đó với tiểu thư. Ta phải làm gì đây?"

"Tôi chỉ muốn chết," Kaede trả lời. "Cho phép tôi được tự xử trong danh dự. Cha tôi sẽ hài lòng với giải quyết đó."

"Nhưng có vấn đề thừa kế của tộc Maruyama," Iida nói. "Ta đang suy nghĩ chuyện hôn nhân của chính ta với tiểu thư. Như vậy sẽ giải quyết được vấn đề lãnh thổ, và sẽ chấm dứt những đồn đãi về sự nguy hiểm của tiểu thư đối với đàn ông."

"Vinh dự đó quá lớn đối với tôi," Kaede trả lời.

Iida mỉm cười và dùng một móng tay dài đưa lên những cái răng trước. "Ta biết tiểu thư có hai người em gái. Ta có thể cưới cô chị. Xét hết mọi chuyện thì ta nghĩ rằng tốt hơn tiểu thư nên tự xử."

"Ngài Iida." Kaede cúi đầu phủ phục xuống sàn.

"Nàng là một cô gái tuyệt vời, đúng không?" Iida nói về phía sau nơi có hai thuộc hạ. "Xinh đẹp, thông minh, can đảm. Và tất cả đều sẽ phí bỏ."

Kaede ngồi thẳng lên, nhìn về phía khác, nhất định không lộ cảm xúc gì.

"Ta đoán tiểu thư là một trinh nữ." Iida đưa tay ra vuốt tóc Kaede. Nàng nhận ra Iida say rượu nhiều hơn là vẻ bên ngoài. Nàng nghe được mùi rượu trong hơi thở của Iida khi ông ta cúi người về phía nàng. Kaede cảm thấy giận dữ khi nhận ra nàng run rẩy vì sự đụng chạm. Iida nhìn thấy và cười lớn. "Thật là một bi kịch khi phải chết như một trinh nữ. Ít ra tiểu thư nên nếm mùi tình yêu trong một đêm."

Kaede nhìn Iida mà không tin mắt mình. Nàng thấy tất cả sự suy đồi của Iida, con người Iida đã tụt xuống hố sâu của ham muốn và ác độc. Chính quyền lực đã làm ông ta ngạo mạn và hư hỏng. Kaede cảm giác như mình đang ở trong một giấc mơ, thấy những gì sắp xảy ra nhưng bất lực không thể ngăn cản. Kaede không thể tin được đó là ý định của Iida.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Iida ôm đầu Kaede vào hai bàn tay và cúi người về phía nàng. Kaede quay mặt qua phía khác và môi Iida chạm vào cổ Kaede.

"Không," Kaede nói. "Không. Xin đừng làm nhục tôi. Hãy để tôi chết!"

"Không có gì nhục khi chiều ý ta," Iida trả lời.

"Tôi van xin ngài, đừng làm thế trước mặt những người này," Kaede khóc, người rũ xuống như thể đầu hàng với nghịch cảnh. Mái tóc dài của Kaede phủ xuống che mặt nàng.

"Các người đi ra," Iida cộc lốc nói với họ. "Không ai được làm rộn ta trong đêm nay."

Kaede nghe tiếng bước chân họ đi ra khỏi phòng, nghe Shizuka nói với họ ở ngoài cửa, và nàng muốn khóc nhưng lại không dám. Iida quỳ xuống bên cạnh nàng, nhắc bổng nàng lên và mang nàng đến tấm nệm. Iida cởi dây lưng của Kaede và áo choàng của nàng bật mở ra. Iida tháo kiếm, nới lỏng áo quần và nằm xuống cạnh Kaede. Da thịt nàng co rúm lại vì sợ hãi và ghê tởm.

"Chúng ta có cả đêm nay," Iida nói và đó là lời cuối của lão. Cảm giác thân thể Iida áp sát cơ thể nàng gợi lại rõ rệt ký ức về gã lính gác ở lâu đài Noguchi. Miệng Iida trên môi nàng khiến nàng như điên lên vì kinh tởm. Kaede đưa hai tay về phía sau đầu và Iida gặm gù thích thú vì cơ thể Kaede uốn cong áp sát vào lão. Tay trái Kaede tìm ra cây kim trong ống tay áo phải. Khi Iida nằm đè lên Kaede, nàng đâm mũi kim vào mắt lão. Iida rên vì đau đớn nhưng nghe không khác tiếng rên rỉ vì khoái lạc. Tay phải Kaede rút cây dao dấu dưới tấm nệm và thọc lên. Sức nặng của chính Iida khi lão rướn người về phía trước làm cây dao đâm sâu vào tim.

*** Chương 13 ***

Người tôi đắm ướt vì lặn dưới sông và vì mưa, nước bám vào tóc và lông mi, chảy giọt xuống như nước chảy trên cây lác, cây tre hay cây liễu. Mặc dù nước không để lại dấu tích gì trên bộ áo dạ hành màu đen, người tôi cũng đầm cả máu. Sương mù dày đặc thêm. Kenji và tôi di chuyển trong thế giới ma quái, tàng hình và hư ảo. Tôi không khỏi suy nghĩ là có phải mình đã chết đi mà không hay biết và đang trở lại báo thù như một thiên thần. Khi xong việc đêm nay tôi sẽ biến mất vào thế giới mộng ảo đó. Nỗi đau khổ vẫn luôn luôn dẫn xé tim tôi nhưng tôi chưa thể quan tâm đến.

Kenji và tôi bước ra khỏi hào nước và bắt đầu leo lên tường thành. Tôi cảm giác được sức nặng của thanh kiếm Jato đeo bên sườn, như thể tôi mang cả Shigeru trên người. Cảm giác như hồn ma của Shigeru đã nhập vào và khắc dấu trên xương cốt tôi. Từ phía trên bức tường quanh sân tôi nghe tiếng bước chân của đám lính tuần tiểu. Bọn chúng nói chuyện với âm thanh lo lắng; chúng nghi ngờ có kẻ đột nhập, và khi chúng nhìn thấy sợi dây thừng mà Yuki đã cắt thì chúng dừng hẳn lại, la lớn ngạc nhiên và nhìn lên phía các vòng sắt nơi Shigeru bị treo.

Kenji và tôi mỗi người thanh toán hai tên lính. Bọn chúng gục ngã qua bốn đường kiếm trong chớp mắt. Shigeru đã nói đúng, thanh kiếm lướt đi trong tay tôi như thể tự nó có hồn, hay do chính Shigeru sử dụng. Không có sự thương hại hay mềm yếu của tôi làm trở ngại.

Cửa sổ phía trên vẫn còn mở, và ngọn đèn vẫn cháy yếu ớt. Cả dinh thự vẫn yên tĩnh, như còn an giấc trong bóng đêm của giờ Sửu. Khi chúng tôi trèo vào bên trong, rơi trên mấy xác lính gác mà Yuki đã hạ thủ trước đó. Kenji bật kêu nhẹ tán thưởng. Tôi đi đến cánh cửa nối phòng gác với hành lang vì biết có bốn phòng nhỏ chạy dọc theo hành lang đó. Cửa phòng thứ

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nhất đang mở dẫn đến phòng trong là nơi có những bức họa chim hạc mà tôi và Shigeru thường ngoạn trong lúc ngồi chờ yết kiến Iida. Ba căn phòng kia nằm sau những bức tường chung quanh phòng của Iida.

Sàn gỗ họa mi chạy chung quanh khu dinh thự và xuyên qua vùng trung tâm, chia đôi hai khu vực đàn ông và phụ nữ. Sàn gỗ họa mi đang nằm trước mặt tôi, bóng loáng dưới ánh đèn, và yên lặng.

Tôi nép mình trong bóng tối. Từ xa, mãi tận cuối dinh thự, tôi nghe tiếng nói chuyện của hai người đàn ông và một phụ nữ.

Shizuka.

Một lúc sau tôi nhận ra tiếng nói của hai người đàn ông là Abe và Ando. Còn những tên lính gác thì tôi không chắc có bao nhiêu người: có lẽ hai tên túc trực với hai tướng quân và một chục khác đang ẩn nấp sau những ngăn bí mật. Tôi lắng nghe tiếng nói ở phòng cuối cùng, tiếng nói của Iida. Tôi đoán hai tướng quân kia đang chờ Iida - nhưng Iida đang ở đâu và tại sao Shizuka lại ở đó?

Giọng nói của Shizuka nghe nhẹ nhàng, một chút tán tỉnh, còn giọng hai người kia có vẻ mệt mỏi, buồn ngủ và say rượu.

"Tôi đi lấy thêm rượu," tiếng Shizuka nói.

"Ừ, đêm nay có lẽ sẽ còn dài," Abe trả lời.

"Đêm cuối cùng của một người trên trái đất này luôn luôn quá ngắn," Shizuka trả lời, một chút run run trong giọng nói.

"Không nhất thiết là đêm cuối cùng của người, nếu người biết hành động đúng," Abe lên tiếng, một chút thán phục trong giọng nói. "Người là một người đàn bà có nhan sắc, và biết xoay xở. Ta sẽ bảo vệ người."

"Ngài Abe!" Shizuka cười nhẹ. "Tôi có thể tin tưởng vào ngài không?"

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Lấy thêm rượu và ta sẽ cho người thấy."

Tôi nghe tiếng sàn gỗ hát khi Shizuka bước chân ra khỏi phòng và đi trên sàn. Một tiếng bước chân khác nặng nề hơn theo sau, và tiếng Ando nói, "Tôi đi xem Shigeru nhảy múa. Tôi đã chờ đợi cảnh tượng này suốt cả năm."

Họ đi ở khoảng giữa khu nhà trong khi tôi đi theo ở phía rìa và núp vào cánh cửa tiền phòng. Sàn gỗ im lặng dưới bước chân tôi. Shizuka vượt qua trước mặt tôi và Kenji phát ra tiếng đế kêu. Shizuka hòa lẫn vào bóng tối.

Ando bước vào tiền phòng để đi đến phòng gác. Ando kêu lớn đánh thức bọn lính gác một cách giận dữ, và Kenji nhanh chóng kèm chặt Ando với vòng tay sắt. Tôi bước vào, kéo khăn trùm đầu ra, đưa ngọn đèn lên để Ando có thể thấy rõ mặt tôi.

"Người có thấy ta rõ không?" tôi thì thào. "Người biết ta không? Ta là thằng nhỏ ở làng Mino. Cái này cho dân làng Mino. Và cho ngài Otori."

Cặp mắt Ando chứa đầy hoài nghi và giận dữ. Tôi không dùng thanh kiếm Jato mà dùng dây siết cổ để kết liễu tính mạng Ando trong khi Kenji giữ chặt hãn và Shizuka đứng nhìn.

Tôi hỏi nhỏ, "Iida đang ở đâu?"

Shizuka trả lời, "Iida đang ở phòng cuối cùng với Kaede phía dãy phòng đàn bà. Tôi sẽ giữ Abe im lặng khi công tử đi vòng phía đó. Iida đang ở một mình với tiểu thư. Kenji và tôi sẽ lo mọi chuyện ở đây."

Tôi hầu như không nghe cô ta nói gì. Tôi tưởng máu tôi lạnh, nhưng bây giờ nó đã thành băng giá. Tôi hít thở sâu, để sự đen tối của Kikuta dâng lên chiếm trọn người tôi, và chạy ra trên sàn họa mi.

Mưa vẫn rả rích trong khu vườn. Tiếng ếch nhái kêu từ ao hồ và các chỗ

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

súng nước. Tiếng thở của những phụ nữ đang ngủ say. Tôi ngửi được mùi hoa thơm, mùi gỗ cây trắc bá trong nhà tắm, mùi hôi nồng từ nhà xí. Tôi lướt đi trên sàn gỗ như một bóng ma không trọng lượng. Phía sau tôi lơ mờ bóng lâu đài, phía trước là con sông. Iida đang chờ tôi.

Ở trong căn phòng nhỏ cuối dãy khu nhà ở, một ngọn đèn còn sáng. Các cánh cửa gỗ vẫn mở nhưng các màn cửa bằng giấy thì đóng, và trong ánh sáng vàng của ngọn đèn tôi thấy bóng một phụ nữ ngồi bất động, tóc xõa chung quanh người.

Với thanh kiếm Jato trong tay, tôi kéo màn cửa và nhảy vào phòng.

Kaede, kiếm trong tay, đứng bật dậy. Người đầy vết máu.

Iida nằm gục trên tấm nệm, mặt úp xuống. Kaede nói, "Tốt nhất là giết một gã và tước kiếm của hắn ta. Shizuka đã nói thế."

Mắt nàng như dại đi vì kinh hoàng, và nàng đang run rẩy. Cảnh tượng lúc đó như có điều gì siêu thực: người con gái, quá trẻ và yếu đuối; người đàn ông, to lớn và mạnh mẽ, ngay cả khi đã chết; tiếng rít của mưa gió, sự yên lặng của đêm tối....

Tôi hạ kiếm Jato. Kaede cũng đặt thanh kiếm của Iida xuống và bước lại phía tôi. "Takeo", nàng nói như mới tỉnh dậy từ một giấc mơ. "Iida toan... Tôi đã giết hắn..."

Và Kaede nằm trong vòng tay tôi. Tôi ôm nàng cho đến khi nàng hết run. "Chàng ướt đầm cả người," Kaede thì thào. "Chàng không lạnh sao?"

Trước đó tôi không thấy lạnh, nhưng bây giờ thì tôi run rẩy chẳng kém gì Kaede. Iida đã chết, nhưng không phải dưới tay tôi. Tôi cảm thấy như bị lừa vì sự trả thù của tôi, nhưng tôi không thể cãi lại số phận đã xử Iida qua tay Kaede. Tôi vừa thất vọng vừa mừng điên vì nhẹ nhõm. Và tôi đang ôm Kaede trong tay, như tôi đã từng trông chờ trong nhiều tuần lễ.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Khi tôi nghĩ về những gì xảy ra sau đó, tôi chỉ có thể biện hộ rằng mình đang bị mê mẩn, như đã xảy ra ở Tsuwano. Kaede nói, "Tôi cứ nghĩ rằng mình sẽ chết tối nay."

"Tôi cũng nghĩ chúng ta sẽ chết," tôi trả lời.

"Nhưng chúng ta sẽ chết với nhau," nàng thở sát tai tôi. "Không có ai tới đây cho đến khi trời sáng."

Tiếng nói của nàng, sự đụng chạm, làm tôi rạo rực tình yêu và ham muốn.

"Chàng muốn em không?" nàng hỏi tôi.

"Nàng biết là ta muốn." Cả hai chúng tôi quỳ xuống, vẫn không rời nhau.

"Chàng không sợ em sao? Những chuyện đã xảy ra với đàn ông bởi vì em?"

"Không. Nàng sẽ không bao giờ nguy hiểm đối với ta. Nàng sợ không?"

"Không," nàng trả lời, với một chút như hoài nghi trong giọng nói. "Em muốn ở bên chàng trước khi chúng ta chết." Môi nàng tìm môi tôi. Nàng tháo thắt lưng và cái áo choàng mở ra. Tôi cởi bộ đồ dạ hành ướt đẫm và cảm nhận da thịt nàng mà tôi hằng mong đợi áp sát vào người tôi. Cơ thể chúng tôi quấn quít lấy nhau với sự cuồng nhiệt và háo hức của tuổi trẻ.

Tôi cảm thấy hạnh phúc nếu phải chết sau đó, nhưng cũng như giòng sông, đời sống kéo chúng tôi về phía trước. Dường như một khoảng thời gian vô tận vừa trôi qua, nhưng có lẽ không hơn khoảng mười lăm phút, vì tôi nghe tiếng sàn nhà rung và tiếng Shizuka trở lại với Abe. Ở phòng bên cạnh có tiếng một người đàn bà mở ngủ, tiếp theo là một tiếng cười lạnh lẽo làm tóc gáy tôi dựng lên.

"Ando đang làm gì vậy?" Abe hỏi.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Ông ta ngủ," Shizuka trả lời và cười rúc rích. "Ông không uống được nhiều như ngài Abe."

Tiếng rượu chảy từ bình vào chén. Tôi nghe Abe nức ừng ực. Mồi tôi chạm vào mí mắt Kaede và tóc nàng. "Ta phải trở lại với Kenji. Ta không thể để Kenji và Shizuka không ai bảo vệ." Tôi thì thầm vào tai Kaede.

"Tại sao chúng ta không chết ngay bây giờ, khi chúng ta đang cảm thấy hạnh phúc?" Kaede hỏi.

"Kenji đến đây vì muốn giúp ta. Bằng mọi giá ta phải bảo vệ ông ta." Tôi trả lời.

"Em sẽ đi với chàng." Nàng đứng phắt dậy, cột thắt lưng và cầm thanh kiếm lên. Ngọn đèn chao như muốn tắt. Từ xa tôi nghe tiếng gà gáy đầu tiên.

"Không, nàng ở lại trong phòng này. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đây và thoát ra qua khu vườn. Nàng biết bơi không?"

Kaede lắc đầu. "Em chưa học bơi bao giờ. Nhưng có mấy chiếc thuyền ở con hào. Chúng ta có thể lấy một chiếc."

Tôi mặc lại bộ áo quần lặn, rung mình vì cái ướt lạnh dính vào da thịt. Khi tôi nhấc thanh kiếm Jato lên, tôi thấy khuỷu tay hơi đau, có lẽ những va chạm trong đêm làm nó buốt trở lại. Tôi biết mình phải lấy đầu Iida ngay bây giờ nên tôi bảo Kaede nắm tóc Iida kéo thẳng ra. Kade làm theo với chút ngập ngừng.

"Cho ngài Shigeru," tôi thì thầm khi Jato lướt ngang cổ Iida. Trước đó Iida đã chảy nhiều máu nên không thấy máu phọt ra. Tôi xé áo khoác của Iida và gói thủ cấp ông ta vào. Nó cũng nặng như thủ cấp Shigeru khi tôi trao cho Yuki. Tôi không thể tưởng tượng được hai chuyện đó xảy ra trong cùng một đêm. Tôi để thủ cấp xuống sàn, ôm Kaede một lần cuối và quay trở lại chỗ cũ.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Kenji vẫn ở trong phòng canh gác, và tôi nghe tiếng Shizuka cười khúc khích với Abe. Kenji nói nhỏ, "Sắp đến phiên lính gác mới, chúng sẽ tìm ra thi thể."

"Đã xong xuôi. Iida đã chết." Tôi trả lời.

"Vậy thì chúng ta đi."

"Tôi phải xử trí Abe."

"Shizuka sẽ lo chuyện đó."

"Và chúng ta phải mang Kaede đi."

Kenji nhìn tôi kinh ngạc. "Tiểu thư Shirakawa? Người có điên không?"

Chắc chắn tôi điên. Nhưng tôi không trả lời Kenji mà cố ý bước mạnh lên sàn nhà biết hót.

Ngay lập tức sàn nhà bật lên tiếng kêu. Abe hét "Ai đó?"

Abe lao ra khỏi phòng, áo khoác chưa cột chặt, kiếm trong tay. Sau lưng Abe có hai gã lính, một gã cầm bó đuốc. Từ ánh sáng cây đuốc Abe nhìn thấy tôi và nhận ra ngay. Thoạt đầu Abe kinh ngạc nhưng sau đó tỏ vẻ khinh miệt. Hắn bước nhanh về phía tôi làm sàn nhà hót vang. Shizuka nhảy đến phía sau Abe và cửa ngay cổ một tên lính gác. Gã lính thứ hai quay lại, kinh hoàng bỏ rơi cây đuốc và rút kiếm.

Abe kêu thêm lính canh. Hắn lao về phía tôi như một gã điên, kiếm trong tay. Abe chém và tôi đỡ nhưng Abe quá mạnh và tay tôi yếu đi vì đau. Tôi né cú chém thứ hai và biến mất trong thoáng chốc. Tôi sửng sốt vì sự hung dữ và tài nghệ của Abe.

Kenji vẫn ở bên cạnh tôi nhưng lúc này những tên lính canh đã ào ra từ

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

những nơi ẩn nấp. Shizuka đang đánh nhau với hai tên lính. Hình ảo của Kenji bị tên lính chém gục nhưng Kenji thật lén ra phía sau và chém vào lưng tên lính. Tôi hoàn toàn tập trung vào Abe và gã đang dồn tôi đến cuối hành lang. Những phụ nữ đã thức dậy và chạy ra từ các căn phòng, kêu la hỗn loạn làm phân tâm Abe và nhờ đó tôi lấy lại được hơi thở. Tôi có thể thoát khỏi đám lính canh nếu tôi giải quyết được Abe. Nhưng tôi biết tài nghệ hắn ta vượt xa tôi.

Ngay lúc Abe có thể hạ thủ tôi thì gã bỗng dừng lại, miệng há hốc sững sờ. Gã đang nhìn phía sau lưng tôi, không dấu được vẻ khùng khiếp trong ánh mắt.

Tôi không nhìn theo ánh mắt của hắn, nhưng trong giây phút bất thần đó, kiếm Jato chém xuống. Thanh kiếm rời khỏi tay tôi. Abe nhào về phía trước, óc văng ra từ cái thủ cấp bị chém đôi. Tôi lách người qua một bên, quay lại nhìn Kaede đang đứng ở gần cửa, phía sau nàng là ngọn đèn. Một tay cầm kiếm, tay kia của Kaede cầm thủ cấp của Iida.

Sát cánh bên nhau, chúng tôi chiến đấu để vượt qua sàn gỗ họa mi. Mỗi cú đánh đều làm tôi nhăn nhó vì đau. Nếu không có Kaede ở bên cạnh thì có lẽ tôi đã chết rồi.

Mọi thứ trước mắt tôi trở nên mờ ảo và không rõ ràng. Tôi tưởng sương mù từ sông đã tràn vào nhà nhưng sau đó tôi nghe thấy tiếng tanh tách và ngửi thấy mùi khói. Ngọn đuốc mà gã lính gác đánh rơi đã làm cháy những tấm bình phong bằng gỗ.

Có những tiếng kêu sợ hãi kinh hoàng. Phụ nữ và người hầu đang tránh đám cháy, chạy ra khỏi khu nhà ở và vào tòa lâu đài, trong khi lính gác lâu đài đang cố gắng vượt qua cánh cổng hẹp để vào khu nhà ở. Trong cảnh hỗn loạn và khói bụi, bốn người chúng tôi cố gắng tìm đường đi ra khu vườn.

Lúc này, khu nhà ở đã bốc cháy hoàn toàn. Không ai biết Iida ở đâu, còn sống hay đã chết. Không ai biết cuộc tấn công vào lâu đài được cho là bất

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

khả xâm phạm này là từ đâu đến. Do tay con người hay ác quỷ? Shigeru đã biến mất. Do tay con người hay thiên thần?

Mưa đã tạnh nhưng sương mù càng dày đặc hơn khi trời sắp rạng đông. Shizuka dẫn chúng tôi đi qua khu vườn đến cổng ra và những bậc thang dẫn xuống hào. Lính gác đây đã chạy về phía khu nhà ở. Bị phân tâm và bối rối, họ hầu như không muốn chiến đấu. Chúng tôi dễ dàng mở cổng từ bên trong, bước xuống một trong những chiếc thuyền, và tháo dây cột.

Con hào được nối với sông qua vùng đầm lầy mà chúng tôi đã vượt qua trước đó. Phía sau chúng tôi, lâu đài nổi bật giữa ngọn lửa. Tro bay về phía chúng tôi, rơi xuống tóc chúng tôi. Dòng sông đang dâng trào, những con sóng làm rung chuyển chiếc thuyền gỗ khi dòng nước cuốn chúng tôi vào giữa sông. Nó chỉ là một chiếc thuyền nhỏ, và tôi sợ nếu nước chảy mạnh hơn nữa nó sẽ lật úp. Phía trước chúng tôi những cọc cầu chột hiện ra. Trong một khoảnh khắc, tôi nghĩ cả chiếc thuyền sẽ bị ném vào chân cầu, nhưng con thuyền lao thẳng qua, mũi đi trước, và dòng sông cuốn chúng tôi vượt qua thị trấn.

Không ai trong chúng tôi lên tiếng. Tất cả chúng tôi đều thở dốc, bị buộc phải đối mặt với cái chết, có lẽ bị ám ảnh bởi ký ức về những người chúng tôi đã gửi sang thế giới bên kia, nhưng trong sâu thẳm thì vô cùng vui mừng vì chúng tôi không nằm trong số họ. Ít nhất đó là cảm giác của tôi.

Tôi đi tới đuôi thuyền và cầm lấy mái chèo, nhưng dòng nước chảy quá mạnh nên không thể điều khiển được. Chúng tôi phó mặc cho dòng nước cuốn đi. Sương mù chuyển sang màu trắng khi bình minh ló dạng, nhưng chúng tôi không thể nhìn thấy gì khác hơn khi trời tối. Ngoài ánh lửa rực rỡ từ lâu đài đang bốc cháy, mọi thứ khác đều biến mất.

Tuy nhiên, tôi nghe được một âm thanh lạ nổi lên trên tiếng hát của dòng sông. Nó giống như một tiếng vo ve thật lớn, như thể một đàn côn trùng khổng lồ đang tràn xuống thành phố.

"Cô có nghe tiếng gì không?" Tôi hỏi Shizuka.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Cô ấy cau mày. "Tiếng gì vậy?"

"Tôi không biết."

Mặt trời bừng sáng, xua tan sương mù. Tiếng vo ve và rung chuyển từ bờ sông ngày càng tăng, cho đến khi âm thanh tự biến thành thứ gì đó mà tôi đột nhiên nhận ra: tiếng bước chân của hàng ngàn người và ngựa, tiếng leng keng của yên ngựa, tiếng thép va vào nhau. Màu sắc lóe lên trước mắt chúng tôi qua những mảnh sương mù rách nát; các gia huy và biểu ngữ của các thị tộc phía Tây.

"Arai đã đến!" Shizuka la lên.

Đã có biên niên sử ghi chép đầy đủ về sự sụp đổ của Inuyama, và tôi không tham gia thêm phần nào khác vào sự kiện đó nên không cần phải mô tả ở đây.

Tôi không nghĩ là mình sẽ sống sót qua đêm hôm đó. Tôi không biết phải làm gì tiếp theo. Tôi đã cống hiến mạng sống của mình cho Bộ lạc, điều đó đối với tôi rất rõ ràng, nhưng tôi vẫn có nhiệm vụ phải thực hiện cho Shigeru.

Kaede không biết gì về thỏa thuận của tôi với Kikuta. Nếu tôi là Otori, người thừa kế của Shigeru, nghĩa vụ của tôi là phải cưới cô ấy, và thực sự tôi không muốn gì hơn nữa. Nếu tôi trở thành Kikuta, tiểu thư Shirakawa sẽ xa rời ngoài vòng tay tôi như mặt trăng kia. Những gì đã xảy ra giữa chúng tôi giờ đây giống như một giấc mơ. Nếu nghĩ về điều đó, tôi cảm thấy xấu hổ về việc mình đã làm, và như một kẻ hèn nhát, tôi gạt chuyện đó ra khỏi tâm trí.

Đầu tiên chúng tôi đến nhà Muto nơi tôi đã ẩn náu trước đó, thay quần áo

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

và lấy một ít đồ ăn. Shizuka ngay lập tức đến gặp Arai, để Kaede cho những người phụ nữ trong nhà.

Tôi không muốn nói chuyện với Kenji hay bất cứ ai. Tôi chỉ muốn đến Terayama, chôn cất Shigeru và đặt đầu Iida lên mộ. Tôi biết mình phải làm điều này thật nhanh trước khi Kikuta hoàn toàn kiểm soát tôi. Tôi biết rằng tôi đã không vâng lời trưởng tộc khi quay trở lại tòa lâu đài. Mặc dù tôi không tự mình giết Iida nhưng mọi người sẽ cho rằng tôi đã giết ông ta, trái với ý muốn rõ ràng của Bộ lạc. Tôi không thể phủ nhận điều đó mà không gây ra tổn hại to lớn cho Kaede. Tôi không có ý định bất tuân mãi mãi. Tôi chỉ cần thêm một chút thời gian.

Tôi lên ra khỏi nhà một cách dễ dàng nhân lúc hỗn loạn của ngày hôm đó. Tôi đi đến nhà trọ nơi tôi đã ở lại cùng Shigeru trước đó. Những người chủ nhà trọ đã chạy trốn khi quân lính của Arai tiến vào thị trấn, mang theo hầu hết tài sản của họ, nhưng nhiều thứ của chúng tôi vẫn còn trong phòng, bao gồm cả những bức vẽ phác thảo tôi đã thực hiện ở Terayama, và chiếc hộp đựng bút nghiên mà Shigeru đã dùng để viết lá thư cuối cùng cho tôi. Tôi nhìn những vật đó với một nỗi buồn khó tả. Nỗi đau buồn như một tiếng gào thét càng lúc càng lớn hơn trong tâm trí tôi, như đòi tôi phải chú ý hơn. Dường như tôi có thể cảm nhận được sự hiện diện của Shigeru trong phòng, như thấy ông ta ngồi ở ngưỡng cửa mở khi màn đêm đã buông xuống mà tôi chưa trở về.

Tôi không mang theo nhiều: một bộ quần áo để thay, một ít tiền và con ngựa Raku của tôi ở chuồng ngựa. Con ngựa đen Kyo của Shigeru đã biến mất, và hầu hết những con ngựa khác của Otori, nhưng Raku vẫn ở đó, bồn chồn và bất an khi mùi khói lửa tràn khắp thị trấn. Raku như vui mừng khi nhìn thấy tôi. Tôi thả yên cho con ngựa, buộc chiếc bao đựng đầu Iida vào yên rồi cưỡi ngựa ra khỏi thành phố, hòa vào đám đông người dân đang chạy trốn trên đường lớn khi các đạo quân đang tiến đến gần.

Tôi đi rất nhanh, chỉ ngủ một ít vào ban đêm. Thời tiết khô ráo, không khí trong lành phảng phất hơi hướng của mùa thu. Mỗi ngày những ngọn núi

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nhô lên rõ ràng trên nền trời xanh rực rỡ. Một số cây đã có lá vàng. Cỏ ba lá và củ dong đã bắt đầu ra hoa. Có lẽ nó đẹp, nhưng tôi chẳng thấy được cái đẹp trong bất cứ thứ gì. Tôi biết mình phải suy ngẫm về những gì mình sẽ làm, nhưng tôi không thể chịu nổi khi nhìn lại những gì tôi đã làm. Tôi đang ở trong giai đoạn đau buồn đó mà không thể đi tiếp. Tôi chỉ muốn quay lại, trở lại ngôi nhà ở Hagi, quay ngược thời gian khi Shigeru còn sống, trước khi chúng tôi rời đi Inuyama.

Vào chiều ngày thứ tư, khi tôi vừa đi qua Kushimoto, tôi nhận ra rằng những người trên đường giờ đây đang chạy về phía tôi. Tôi gọi một người nông dân đang dẫn con ngựa thồ: "Phía trước có chuyện gì vậy?"

"Các nhà sư! Các chiến binh!" Anh ấy hét lại. "Yamagata đã rơi vào tay họ. Người Tohan đang chạy trốn. Họ nói rằng Lãnh chúa Iida đã chết!"

Tôi cười và tự hỏi anh ta sẽ làm gì nếu nhìn thấy cái bao ghê rợn trên yên ngựa của tôi. Tôi đang mặc bộ quần áo du hành, không có dấu hiệu của bộ tộc nào cả. Không người nào biết tôi là ai và tôi cũng không biết rằng tên của mình đã trở nên nổi tiếng.

Chẳng bao lâu sau, tôi nghe thấy tiếng người và khí giới trên con đường phía trước, nên tôi dẫn Raku vào rừng. Tôi không muốn mất con ngựa hay bị lôi kéo vào những xung đột nhỏ với đám lính Tohan đang rút lui. Họ đang di chuyển rất nhanh, rõ ràng là họ hy vọng đến được thành Inuyama trước khi các nhà sư đuổi kịp, nhưng tôi biết là họ sẽ bị cầm chân ở đèo Kushimoto và có lẽ sẽ phải cố thủ ở đó.

Đám lính Tohan với nhiều nhóm nhỏ vượt qua suốt cả ngày, trong khi tôi đi về phía bắc xuyên qua khu rừng, tránh gặp họ mặc dù hai lần tôi phải sử dụng thanh kiếm Jato để bảo vệ bản thân và con ngựa của mình. Cổ tay tôi vẫn còn đau, và khi mặt trời lặn tôi càng cảm thấy không yên tâm hơn - không phải vì sự an toàn của bản thân mà vì nhiệm vụ của tôi sẽ không thể hoàn thành. Tôi không dám ngủ vì có thể nguy hiểm. Tôi cười ngựa suốt đêm dưới ánh trăng sáng, Raku tiếp tục cất vó với những bước đi nhẹ nhàng, một tai ngẩng phía trước, một tai phía sau.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Bình minh đến và tôi nhìn thấy từ xa hình dáng của những ngọn núi bao quanh Terayama. Tôi sẽ có mặt ở đó trước cuối ngày hôm nay. Tôi nhìn thấy một cái hồ nhỏ bên dưới đường và dừng lại cho Raku uống nước. Mặt trời mọc, và trong hơi ẩm của bình minh, tôi chợt buồn ngủ. Tôi buộc ngựa vào gốc cây rồi lấy yên làm gối, nằm xuống và chìm ngay vào giấc ngủ.

Tôi bị đánh thức bởi mặt đất rung chuyển ở dưới thân thể mình. Tôi vẫn nằm yên, nhìn ánh sáng lốm đốm rơi xuống mặt hồ, lắng nghe tiếng nước chảy nhỏ giọt và tiếng bước chân của hàng trăm người đang tiến đến gần. Tôi đứng dậy, định đưa Raku vào sâu hơn trong rừng để giấu con ngựa, nhưng khi nhìn lên tôi thấy quân lính không phải là đám lính cuối cùng của Tohan. Những người lính mặc áo giáp và mang theo vũ khí, nhưng cờ xí là của Otori và của ngôi đền ở Terayama. Những người không đội mũ giáp đều trọc đầu, và ở hàng đầu, tôi nhận ra người thanh niên đã cho chúng tôi xem tranh.

"Makoto!" Tôi gọi anh ấy, trèo lên bờ về phía anh ấy. Anh quay về phía tôi, vẻ mặt vui mừng và ngạc nhiên.

"Lãnh chúa Otori? Có thật là ngài không? Chúng tôi sợ rằng ngài cũng đã chết. Chúng tôi đang đi trả thù cho Ngài Shigeru."

"Tôi đang trên đường tới Terayama," tôi nói. "Tôi đang mang đầu của Iida đến cho Shigeru, như ngài ấy đã ra lệnh cho tôi."

Đôi mắt Makoto mở to hơn. "Iida đã chết rồi à?"

"Đúng vậy, Inuyama đã rơi vào tay Arai. Anh sẽ bắt kịp Tohan ở Kushimoto."

"Công tử không đi cùng chúng tôi à?"

Tôi nhìn chăm chăm vào anh ấy. Lời nói của anh ấy không có ý nghĩa gì

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

với tôi. Công việc của tôi gần như đã xong. Tôi phải hoàn thành nghĩa vụ cuối cùng của mình với Shigeru, và sau đó tôi sẽ biến mất vào thế giới bí mật của Bộ lạc. Nhưng tất nhiên không đời nào Makoto có thể biết được những lựa chọn của tôi.

"Công tử bình yên chứ? Công tử không bị thương à?"

Tôi lắc đầu. "Tôi phải đem thủ cấp Iida đến tế mộ Shigeru."

Đôi mắt Makoto sáng lên. "Cho chúng tôi xem!"

Tôi tháo cái giỏ khỏi yên ngựa và mở nó ra. Mùi hôi nồng nặc và ruồi bu đầy trên vết máu. Da có màu xám như sáp, mắt mờ và đỏ ngầu.

Makoto nắm lấy búi tóc thủ cấp, nhảy lên một tảng đá bên đường và giơ nó lên cho các nhà sư đang tụ tập xung quanh. "Các người hãy xem Lãnh chúa Otori đã làm gì!" anh ta hét lên, và những người đàn ông hét lên đáp lại một cách mạnh mẽ. Một làn sóng cảm xúc quét qua họ. Tôi nghe thấy tên mình lặp đi lặp lại, lúc đầu là từng người một, rồi như thể đồng lòng, họ quỳ xuống trước mặt tôi, cúi lạy sát đất.

Kenji đã nói đúng: Mọi người yêu mến Shigeru - các nhà sư, những người nông dân, hầu hết gia tộc Otori - và vì tôi đã thực hiện cuộc trả thù nên tình yêu đó được chuyển sang tôi.

Nó dường như làm tăng thêm gánh nặng cho tôi. Tôi không muốn những lời khen ngợi này. Tôi không xứng đáng với điều đó và tôi không có tư cách để sống xứng đáng với điều đó. Tôi chào tạm biệt các nhà sư, chúc họ thành công rồi cưỡi ngựa đi tiếp sau khi bỏ cái thủ cấp vào giỏ.

Họ không muốn tôi đi một mình nên Makoto cùng đi với tôi. Anh ấy kể cho tôi nghe việc Yuki đã đến Terayama với thủ cấp của Shigeru và họ chuẩn bị nghi thức chôn cất. Chắc hẳn cô ấy đã phải đi cả ngày lẫn đêm để đến được đó sớm như vậy, và tôi nghĩ về cô ấy với lòng biết ơn vô cùng.

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Đến tối chúng tôi đã có mặt ở chùa. Các nhà sư còn lại ở chùa đang tụng kinh cho Shigeru dưới sự hướng dẫn của vị sư già. Một tấm bia bằng đá đã được dựng lên trên ngôi mộ nơi chôn cất thủ cấp của Shigeru. Tôi quỳ bên cạnh và đặt đầu kẻ thù phía trước ngôi mộ. Trăng đã tròn một nửa. Trong ánh sáng thanh tao mờ ảo, những tảng đá trong khu vườn Sesshu trông giống như những người đàn ông đang cầu nguyện. Tiếng thác chảy dường như to hơn lúc ban ngày. Bên dưới thác, tôi có thể nghe thấy những cây tuyết tùng đang thở dài khi làn gió đêm lay động chúng. Tiếng dế kêu rả rích và ếch kêu ồm ộp từ các ao nước dưới chân thác. Tôi nghe tiếng chim đập cánh và nhìn thấy một con cú điều hâu bay sà qua nghĩa địa. Nó sẽ sớm thiên di đi chỗ khác; vì mùa hè sẽ sớm kết thúc.

Tôi nghĩ đó là một nơi thật đẹp để linh hồn ngài Shigeru an nghỉ. Tôi ở bên mộ rất lâu, nước mắt lạnh lẽo chảy. Shigeru đã nói với tôi rằng chỉ có trẻ con mới khóc. Đàn ông phải chịu đựng, nhưng điều mà tôi dường như không thể tưởng tượng được là tôi lại là người phải thay thế vai trò của Shigeru. Tôi bị ám ảnh bởi niềm tin rằng lẽ ra tôi không nên kết thúc sinh mạng Shigeru. Tôi đã chặt đầu ông ta bằng chính thanh kiếm Jato. Tôi không phải là người thừa kế của ông ấy: Tôi là kẻ giết ngài Shigeru.

Tôi khao khát nghĩ đến ngôi nhà ở Hagi, với bài hát về dòng sông và thế giới. Tôi muốn ngôi nhà vẫn hát bài đó cho con cái tôi. Tôi muốn chúng lớn lên dưới sự che chở nhẹ nhàng của ngôi nhà. Tôi mơ tưởng rằng Kaede đang chuẩn bị pha trà trong căn phòng mà Shigeru đã xây, và những đứa trẻ con cái chúng tôi sẽ cố gắng vượt qua sàn nhà họa mi mà không gây tiếng động. Vào buổi tối, chúng tôi ngắm con diệc bay đến vườn, hình dáng đẹp màu xám của nó kiên nhẫn đứng dưới dòng suối sẵn mồi.

Ở sâu trong vườn có ai đó đang thổi sáo. Những nốt nhạc mềm mại xuyên qua trái tim tôi. Tôi không nghĩ rằng mình sẽ có thể vượt qua nỗi đau buồn.

Những ngày trôi qua, và tôi không thể rời khỏi chùa. Tôi biết mình phải đưa ra quyết định và rời đi, nhưng mỗi ngày tôi lại trì hoãn việc đó. Tôi biết rằng vị sư già và Makoto quan tâm đến tôi, nhưng họ để tôi yên,

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

ngoài việc chăm sóc tôi một cách thiết thực, nhắc nhở tôi ăn, tắm, ngủ.

Hàng ngày có nhiều người đến cầu nguyện trước mộ Shigeru. Lúc đầu chỉ có một ít, càng về sau càng đông, những người lính, tu sĩ, nông dân và dân quê từng hàng kính cẩn đi qua phần mộ, phủ phục trước tấm bia, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt. Shigeru đã đoán đúng: Sau khi chết, ông ta được yêu quý và nhiều quyền lực hơn khi còn sống.

“Ông ta sẽ trở thành một vị thánh,” vị sư già tiên đoán. “Ông ấy sẽ được thờ cúng cùng những thánh thần khác trong đền thờ.”

Đêm này qua đêm khác, tôi mơ thấy Shigeru như lần cuối cùng tôi nhìn thấy ông ấy, cơ thể đầm nước và máu, và khi tôi tỉnh dậy, tim đập mạnh vì kinh hoàng, tôi nghe tiếng sáo. Tôi bắt đầu mong chờ những nốt nhạc buồn bã khi tôi nằm không ngủ được. Tôi thấy âm nhạc của tiếng sáo vừa đau đớn vừa an ủi.

Trăng đã khuyết; đêm tối hơn. Chúng tôi nghe các nhà sư trở về thuật lại chiến thắng ở Kushimoto. Cuộc sống ở chùa bắt đầu trở lại bình thường, những nghi lễ xưa khép lại như nước trên đầu người chết. Sau đó có tin Lãnh chúa Arai, người hiện là chủ nhân của hầu hết Tam Quốc, sẽ đến Terayama để viếng mộ Shigeru.

Tối hôm đó khi nghe tiếng sáo tôi tìm đến nói chuyện với người thổi sáo. Đúng như tôi đã phần nào nghi ngờ, đó là Makoto. Tôi vô cùng cảm động vì anh ấy đã quan tâm đến tôi, đồng hành cùng tôi trong nỗi buồn.

Anh ấy đang ngồi bên cái hồ nhỏ, nơi mà thỉnh thoảng tôi đã thấy anh ấy cho cá chép vàng ăn. Anh ta kết thúc đoạn nhạc và đặt cây sáo xuống.

“Công tử phải quyết định sẽ làm gì khi Arai đến đây,” anh ấy nói.

Tôi ngồi xuống cạnh anh ta. Sương đang rơi, và những hòn đá ẩm ướt.
“Tôi nên làm gì?”

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Công tử là người thừa kế của Shigeru. Công tử phải chiếm lấy di sản thừa kế từ ngài ấy." Anh ấy dừng lại rồi nói tiếp, "Nhưng chuyện không đơn giản như vậy phải không? Còn có chuyện khác đang gọi công tử."

"Chính xác thì nó không gọi cho tôi. Nó ra lệnh cho tôi. Tôi có nghĩa vụ... Thật khó để giải thích điều đó với bất cứ ai."

"Hãy thử giải thích cho tôi đi," Makoto nói.

"Anh biết tôi có thính giác nhạy bén. Như một con chó, anh đã nói vậy."

"Đáng lẽ tôi không nên nói điều đó. Điều đó làm tổn thương công tử. Hãy tha lỗi cho tôi."

"Không, anh đã nói đúng. 'Có ích cho chủ nhân của bạn', anh đã nói. Chà, tôi có ích cho chủ nhân của mình, và họ không phải là Otori."

"Bộ lạc?"

"Bạn biết về họ?"

"Chỉ một ít thôi," anh nói. "Phương trượng của chúng tôi có nhắc đến họ."

Có lúc tôi nghĩ anh ấy sẽ nói điều gì khác, hay anh ấy đang đợi tôi đặt câu hỏi. Nhưng lúc đó tôi không biết nên hỏi câu hỏi nào cho đúng, và tôi quá bận tâm với những suy nghĩ và nhu cầu của riêng mình nên không giải thích chúng."

"Cha tôi là người của Bộ lạc, và những khả năng đặc biệt mà tôi có được là từ ông ấy. Bộ lạc đã khẳng định tôi là người của họ, vì họ tin rằng họ có quyền. Tôi đã mặc cả với họ cho phép tôi giải cứu ngài Shigeru, và đổi lại tôi sẽ tham gia cùng họ."

"Họ có quyền gì mà đòi hỏi điều đó ở công tử, khi công tử là người thừa kế hợp pháp của Shigeru?" Makoto hỏi với vẻ tức giận.

"Nếu tôi tìm cách trốn thoát, họ sẽ giết tôi. Họ tin rằng họ có quyền đó, và tôi cũng tin điều đó khi mặc cả với họ. Cuộc sống của tôi bây giờ là của họ."

"Chắc hẳn công tử đã bị ép buộc trong thỏa thuận đó," Makoto nói. "Không ai nghĩ công tử nên giữ lời hứa. Công tử là Otori Takeo. Tôi không nghĩ công tử biết là mình đã trở nên nổi tiếng như thế nào, tên của công tử có ý nghĩa như thế nào."

"Tôi đã giết ông ta," tôi nói, và thật xấu hổ khi cảm thấy nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi. "Tôi không bao giờ có thể tha thứ cho bản thân mình. Tôi không thể đảm nhiệm tên tuổi và đời sống của ông ấy. Ông ấy đã chết dưới tay tôi."

"Công tử đã cho ngài Shigeru một cái chết trong danh dự," Makoto thì thầm, nắm lấy tay tôi. "Công tử đã hoàn thành mọi nghĩa vụ của một người con trai đối với cha mình. Ở đâu công tử cũng được ngưỡng mộ và ca ngợi vì điều đó. Và giết cả Iida nữa. Như là một chuyện huyền thoại."

"Tôi chưa hoàn thành mọi nghĩa vụ," tôi trả lời. "Các thúc phụ của ngài Shigeru đã âm mưu giết ông ấy cùng với Iida, và họ chưa bị trừng phạt. Và ngài Shigeru giao cho tôi chăm sóc tiểu thư Shirakawa, người đã phải chịu đựng rất nhiều đau khổ mặc dù cô ta chẳng có lỗi gì."

"Đó không phải là một gánh nặng quá lớn," Makoto nói, nhìn tôi một cách mỉa mai, và tôi cảm thấy máu dồn lên mặt. "Tôi để ý tay công tử chạm vào nhau," anh nói, và sau một lúc dừng lại: "Tôi để ý mọi thứ về công tử."

"Tôi muốn hoàn thành mong muốn của ông ấy, nhưng tôi cảm thấy mình không xứng đáng. Và dù sao đi nữa, tôi bị ràng buộc bởi lời thề của mình với Bộ lạc."

"Lời thề đó có thể xóa bỏ, nếu công tử muốn."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Có lẽ Makoto nói đúng. Mặt khác, có lẽ Bộ lạc sẽ không để tôi sống. Và hơn nữa, tôi không thể giấu được điều đó với chính mình: Có gì đó bên trong tôi cuốn hút tôi về phía họ. Tôi cứ nhớ lại cảm giác là Kikuta đã hiểu bản chất của tôi và bản chất đó đã phản ứng thế nào với những kỹ năng đen tối của Bộ lạc. Tôi hoàn toàn nhận thức được sự chia rẽ sâu sắc trong mình. Tôi muốn mở lòng với Makoto, nhưng làm như vậy có nghĩa là kể cho anh ấy nghe mọi chuyện, và tôi không thể nói về việc mình sinh ra trong một gia đình theo đạo Hidden với một tu sĩ là tín đồ của Đấng Giác Ngộ. Tôi nghĩ đến việc tôi đã vi phạm tất cả các điều răn của đạo Hidden. Tôi đã giết người nhiều lần.

Trong khi chúng tôi thì thầm nói chuyện trong khu vườn tối tăm, sự im lặng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng cá vẩy nước bất ngờ hoặc tiếng cú kêu xa xa, cảm giác giữa chúng tôi ngày càng mãnh liệt hơn. Bây giờ Makoto kéo tôi vào vòng tay của anh ấy và ôm tôi thật chặt. Anh nói: "Dù công tử chọn cách nào đi nữa, công tử cũng phải buông bỏ nỗi đau buồn của mình". "Công tử đã làm tốt nhất trong khả năng. Shigeru sẽ tự hào về công tử. Bây giờ công tử phải tha thứ và tự hào về chính mình."

Những lời nói trù mến, những đụng chạm của anh, khiến nước mắt tôi lại tuôn rơi. Dưới bàn tay anh, tôi cảm thấy cơ thể mình sống lại. Anh ấy đã kéo tôi trở về từ vực thẳm và khiến tôi khao khát được sống lại. Sau đó tôi ngủ rất sâu và không mơ nữa.

Arai đến cùng với một vài thuộc hạ và khoảng hai mươi người lính, để lại phần lớn quân đội của mình để duy trì hòa bình ở phía Đông. Ông ấy định đi tiếp và giải quyết biên giới trước khi mùa đông đến. Ông ta không phải là người kiên nhẫn; bây giờ ông ấy đã có mục đích. Arai trẻ hơn Shigeru, khoảng hai mươi sáu tuổi, đang ở độ tuổi trưởng thành, là một người đàn ông to lớn, nóng nảy và có ý chí sắt đá. Tôi không muốn ông ấy là kẻ thù của mình, và Arai không giấu giếm sự thật rằng ông ta muốn tôi là đồng

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

minh và sẽ hỗ trợ tôi chống lại các lãnh chúa Otori. Hơn nữa, ông ấy đã quyết định rằng tôi nên cưới Kaede.

Arai đã mang tiểu thư Kaede theo cùng, vì theo phong tục Kaede nên đến thăm mộ của Shigeru. Arai nghĩ cả hai chúng tôi nên ở lại chùa trong khi sắp xếp hôn lễ. Tất nhiên, Shizuka đi cùng Kaede và tìm cơ hội nói chuyện riêng với tôi.

"Tôi biết là sẽ tìm thấy công tử ở đây," cô nói. "Người Kikuta rất tức giận, nhưng chú tôi đã thuyết phục họ cho công tử thêm ít thời gian. Tuy nhiên, thời gian của công tử không còn nhiều nữa."

"Tôi sẵn sàng đến gặp họ," tôi trả lời.

"Tối nay họ sẽ đến tìm cậu."

"Tiểu thư Shirakawa có biết không?"

"Tôi đã cố nói cho cô ấy và cả Arai biết." Giọng Shizuka nặng trĩu sự thất vọng.

Vì Arai có những kế hoạch khác hẳn. "Công tử là người thừa kế hợp pháp của Shigeru," Arai mở lời khi chúng tôi ngồi trong phòng khách của ngôi chùa, sau khi ông ta đã thăm viếng mộ Shigeru. "Việc công tử kết hôn với tiểu thư Shirakawa là hoàn toàn phù hợp. Chúng ta sẽ bảo đảm Maruyama cho cô ấy, và sau đó sẽ quan tâm đến Otori vào mùa xuân tới. Tôi cần một đồng minh ở Hagi." Arai đang quan sát kỹ lưỡng khuôn mặt của tôi. "Tôi không ngại nói cho công tử biết là danh tiếng của công tử đã làm công tử trở thành một người cần thiết."

"Ngài Arai quá rộng lượng," tôi trả lời. "Tuy nhiên, có những cân nhắc khác có thể ngăn cản tôi tuân theo ý muốn của ngài."

"Đừng có điên thế," Arai nói ngắn gọn. "Tôi tin rằng mong muốn của tôi và của công tử rất ăn khớp với nhau."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Đầu óc tôi trở nên trống rỗng: Mọi suy nghĩ của tôi đều bay đi như những chú chim của Sesshu. Tôi biết Shizuka đang lắng nghe từ bên ngoài. Arai từng là đồng minh của Shigeru; ông ta đã bảo vệ Kaede; và bây giờ ông ta đã chinh phục hầu hết Tam Quốc. Nếu tôi nợ ai sự liên minh thì đó là với ông ta. Tôi không nghĩ mình có thể biến mất mà không đưa ra lời giải thích nào cho Arai.

"Bất cứ điều gì tôi đạt được đều nhờ sự giúp đỡ của Bộ lạc," tôi chậm rãi nói.

Trên mặt Arai hiện lên nét tức giận, nhưng ông ta không nói.

"Tôi đã có một thỏa ước với họ và để giữ lời hứa của mình, tôi phải từ bỏ cái tên Otori và đi cùng họ."

"Bộ lạc là ai?" Cơn giận dữ của Arai bùng nổ. "Bất cứ nơi nào tôi đến tôi đều gặp phải chúng. Chúng giống như những con chuột trong kho gạo. Ngay cả những người gần gũi nhất với tôi...!"

"Chúng ta không thể đánh bại Iida nếu không có sự giúp đỡ của họ," tôi nói.

Arai lắc cái đầu to lớn và thở dài. "Tôi không muốn nghe những điều vô nghĩa này. Công tử được Shigeru nhận nuôi, là Otori, công tử sẽ kết hôn với tiểu thư Shirakawa. Đó là mệnh lệnh của tôi."

"Ngài Arai." Tôi cúi đầu xuống đất, hoàn toàn nhận thức được rằng tôi không thể tuân lệnh ông ta.

Sau khi viếng mộ xong, Kaede đã trở lại nhà khách dành cho phụ nữ và tôi không có cơ hội nói chuyện với cô ấy. Tôi mong được gặp cô ấy nhưng cũng sợ điều đó. Tôi sợ quyền lực của cô ấy đối với tôi và của tôi đối với cô ấy. Tôi sợ làm tổn thương cô ấy và tệ hơn nữa là không dám làm tổn thương cô ấy. Đêm đó, mất ngủ, tôi lại ra vườn ngồi, khao khát sự im lặng

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

nhưng tai luôn lắng nghe. Tôi biết tôi sẽ đi cùng Kikuta khi ông ấy đến tìm tôi tối hôm đó, nhưng tôi không thể thoát khỏi tâm trí đầy hình ảnh và ký ức về Kaede, hình ảnh cô ấy bên cạnh cái xác của Iida, cảm giác làn da cô ấy cọ xát vào tôi, sự mong manh của Kaede khi tôi đưa vào cơ thể cô ấy. Ý nghĩ sẽ không bao giờ cảm giác điều đó nữa thật là đau đớn, nó khiến lá phổi tôi nghẹt thở.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân mềm mại của một người phụ nữ. Shizuka đặt bàn tay của cô ấy, rất giống tôi về hình dạng và kiểu dáng, lên vai tôi và thì thầm, "Tiểu thư Shirakawa muốn gặp công tử."

"Tôi không được gặp cô ta," tôi đáp.

"Họ sẽ đến đây trước bình minh," Shizuka nói. "Tôi đã nói với cô ấy rằng họ sẽ không bao giờ từ bỏ quyền lợi của họ đối với công tử. Thực tế thì vì sự bất tuân của công tử ở Inuyama, chủ nhân đã quyết định rằng nếu công tử không đi cùng họ tối nay, công tử sẽ chết. Cô ấy muốn nói lời tạm biệt."

Tôi đi theo Shizuka. Kaede đang ngồi ở cuối hàng hiên, bóng dáng cô mờ ảo dưới ánh trăng lặn. Tôi nghĩ tôi có thể nhận ra đường nét của cô ấy ở bất cứ đâu, hình dạng khuôn mặt và đôi vai của cô ấy, cử động đặc trưng khi cô ấy quay mặt về phía tôi.

Ánh trăng lấp lánh trong mắt cô ấy, như những hồ nước trên núi khi tuyết phủ kín mặt đất và thế giới chỉ có một màu trắng và xám. Tôi quỳ xuống trước mặt cô ấy. Gỗ bạch có mùi của rừng và ngôi đền, của nhựa cây và hương trầm.

"Shizuka nói rằng em phải rời xa anh, chúng ta không thể kết hôn được." Giọng cô trầm thấp và hoang mang.

"Bộ lạc sẽ không cho phép tôi có cuộc sống đó. Tôi không - và không bao giờ có thể - là lãnh chúa của tộc Otori."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Nhưng Arai sẽ bảo vệ anh. Đó là điều Arai muốn. Không gì có thể cản đường chúng ta."

"Tôi đã có thỏa ước với chủ nhân của gia đình tôi trong Bộ Lạc," tôi nói. "Cuộc sống của tôi kể từ bây giờ là của ông ta."

Trong khoảnh khắc đó, trong sự tĩnh lặng của màn đêm, tôi nghĩ đến cha tôi, người đã cố gắng thoát khỏi vận mệnh huyết thống của mình và đã bị sát hại vì điều đó. Tôi không nghĩ nỗi buồn của mình có thể sâu hơn nữa, nhưng suy nghĩ này đã khơi dậy một tâm cao mới.

Kaede nói, "Trong tám năm với thân phận con tin, em chưa bao giờ yêu cầu ai bất cứ điều gì. Iida Sadamu ra lệnh cho em tự sát: Em không cầu xin ông ta. Ông ta định cưỡng hiếp tôi: Em không cầu xin sự thương xót. Nhưng bây giờ em đang cầu xin anh: Đừng rời xa em. Em cầu xin anh hãy cưới em. Em sẽ không bao giờ yêu cầu bất cứ ai bất cứ điều gì nữa."

Cô ấy phủ phục xuống đất trước mặt tôi, tóc và áo choàng chạm sàn gây ra một tiếng động mượt mà. Tôi có thể ngửi thấy mùi nước hoa của cô ấy. Tóc cô ấy quá gần, nó chạm vào tay tôi.

"Em sợ," cô thì thầm. "Em sợ chính mình. Em chỉ an toàn khi ở bên anh."

Nó thậm chí còn đau khổ hơn tôi dự đoán. Và điều đau đớn hơn là biết rằng nếu chúng tôi có thể nằm xuống với nhau, da kề da thì mọi đau khổ sẽ chấm dứt.

"Bộ lạc sẽ giết anh," cuối cùng tôi nói.

"Có điều còn tệ hơn cả cái chết! Nếu họ giết anh, em sẽ tự sát và đi theo anh." Cô ấy nắm lấy tay tôi và nghiêng người về phía tôi. Mắt cô bóng rât, tay cô khô và nóng, xương mỏng manh như xương chim. Tôi có thể cảm thấy máu đang chảy mạnh dưới da. "Nếu chúng ta không thể sống cùng nhau thì chúng ta phải chết cùng nhau."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Giọng cô khẩn trương và phấn khích. Không khí về đêm bỗng nhiên có vẻ lạnh lẽo. Trong những bài hát và những câu chuyện tình lãng mạn, những cặp đôi đã cùng nhau chết vì tình yêu. Tôi nhớ lại lời Kenji nói với Shiegeru: *Các vị đều yêu cái chết, giống như cả giai cấp của quý vị*. Kaede cùng tầng lớp và xuất thân, nhưng tôi thì không. Tôi không muốn chết. Tôi chưa tròn mười tám tuổi.

Sự im lặng của tôi đủ là câu trả lời cho cô ấy. Đôi mắt cô ấy tìm kiếm khuôn mặt của tôi. "Em sẽ không bao giờ yêu ai ngoài anh," cô nói.

Có vẻ như chúng tôi hiếm khi nhìn thẳng vào nhau. Những cái nhìn của chúng tôi luôn là nhìn trộm và gián tiếp. Bây giờ chúng tôi đang chia tay, chúng tôi có thể nhìn vào mắt nhau, không còn sự khiêm tốn hay xấu hổ. Tôi có thể cảm nhận được nỗi đau và sự tuyệt vọng của cô ấy. Tôi muốn xoa dịu nỗi đau khổ của cô ấy, nhưng tôi không thể làm được điều cô ấy yêu cầu. Trong sự bối rối của tôi, khi tôi nắm tay cô ấy và nhìn sâu vào mắt cô ấy, một sức mạnh nào đó đã xuất hiện. Ánh mắt của cô ấy trở nên mãnh liệt như thể cô ấy đang chết đuối. Sau đó cô thở dài và nhắm mắt lại. Cơ thể cô lắc lư. Từ trong bóng tối Shizuka lao tới và đỡ lấy Kaede khi cô ngã xuống. Chúng tôi cùng nhau cẩn thận hạ cô ấy xuống sàn. Cô ấy đang ngủ say, giống như tôi đã bị thôi miên của Kikuta trong căn phòng bí mật.

Tôi rùng mình, bỗng thấy lạnh kinh khủng.

"Cậu không nên làm thế," Shizuka thì thầm.

Tôi biết cô ta nói đúng. "Tôi không cố ý," tôi nói. "Tôi chưa bao giờ làm điều đó với ai hết. Tôi chỉ thôi miên những con chó thôi."

Cô ấy đánh khẽ vào cánh tay tôi. "Hãy đi tìm Kikuta. Đi và học cách kiểm soát kỹ năng của cậu. Có thể cậu sẽ trưởng thành ở đó."

"Cô ấy sẽ bình yên chứ?"

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Tôi không biết về những công phu Kikuta này," Shizuka nói.

"Tôi đã ngủ được hai mươi bốn tiếng."

"Có lẽ ai đã thôi miên cậu ngủ đều biết họ đang làm gì," cô vặn lại.

Từ xa trên con đường núi tôi có thể nghe thấy tiếng người đang đến gần: hai người đàn ông bước đi lặng lẽ, nhưng tôi vẫn nghe được tiếng chân đi của họ.

"Họ đang đi tới đây," tôi nói.

Shizuka quỳ xuống bên cạnh Kaede và nhắc cô ta lên bằng sức mạnh nhẹ nhàng của mình. "Tạm biệt cậu," cô nói, giọng vẫn còn tức giận.

"Shizuka ..." Tôi bắt đầu nói khi cô ấy bước về phía căn phòng. Cô dừng một lúc nhưng không xoay người lại.

"Con ngựa của tôi, Raku - cô có thấy tiểu thư Shirakawa đem nó đi không?" Tôi không có gì khác để đưa cho cô ấy.

Shizuka gật đầu và đi vào căn phòng tối, khuất tầm nhìn của tôi. Tôi nghe thấy tiếng cửa đóng, tiếng bước chân của cô ấy trên tấm thảm, tiếng cọt kẹt yếu ớt của sàn nhà khi cô ấy đặt Kaede xuống.

Tôi trở về phòng và thu dọn đồ đạc của mình. Thực ra tôi chẳng có gì cả: lá thư của Shigeru, con dao của tôi và thanh kiếm Jato. Sau đó tôi đi đến ngôi chùa, nơi Makoto đang quỳ gối ngồi thiền định. Tôi chạm vào vai anh ấy, Makoto đứng dậy và đi ra ngoài với tôi.

"Tôi đi đây," tôi thì thầm. "Đừng nói với ai trước khi trời sáng."

"Công tử có thể ở lại đây."

"Không thể được."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

"Hãy trở lại khi có dịp. Chúng tôi có thể giấu công tử ở đây. Có rất nhiều nơi bí mật trên núi. Sẽ không ai tìm thấy công tử."

"Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ cần nó," tôi trả lời. "Tôi muốn anh giữ thanh kiếm Jato cho tôi."

Anh ta cầm lấy thanh kiếm. "Bây giờ tôi biết công tử sẽ quay lại." Anh đưa tay ra và lần theo đường viền miệng tôi, mép xương dưới má tôi và gáy tôi.

Tôi choáng váng vì thiếu ngủ, đau buồn và ham muốn. Tôi muốn nằm xuống và được ai đó ôm, nhưng lúc này tiếng bước chân đang băng qua sỏi.

"Ai đó?" Makoto quay lại, thanh kiếm đã sẵn sàng trong tay. "Tôi có nên đánh thức mọi người trong chùa không?"

"Không! Đây là những người tôi phải đi với họ. Lãnh chúa Arai không được biết."

Hai người đi đến là thầy cũ của tôi Muto Kenji và thầy Kikuta, đứng chờ dưới ánh trăng. Họ mặc quần áo du hành, tầm thường, nghèo nàn, nhìn như là hai anh em, thầy đồ hoặc thương gia không mấy thành công. Phải biết rõ về họ như tôi biết mới thấy được tư thế cảnh giác, đường cơ bắp rắn chắc nói lên sức mạnh thể chất dũng mãnh của họ, đôi tai và đôi mắt họ không bỏ sót thứ gì, sự thông minh tinh tế của họ khiến những lãnh chúa như Iida và Arai có vẻ tàn bạo và vụng về.

Tôi quỳ xuống trước mặt trưởng tộc Kikuta và cúi đầu xuống đất.

"Đứng lên, Takeo," ông ấy nói, và thật ngạc nhiên là cả ông ta và Kenji đều ôm lấy tôi.

Makoto nắm chặt tay tôi. "Tạm biệt. Tôi biết chúng ta sẽ gặp lại nhau."

Vượt Qua Sàn Gỗ Họa Mi – Đỗ Tùng dịch

Cuộc đời của chúng ta gắn liền với nhau."

"Cho ta đi xem mộ của Ngài Shigeru," Kikuta nhẹ nhàng nói với tôi, theo cách mà tôi vẫn nhớ: như một người hiểu được bản chất thực sự của tôi.

Nhưng đối với ông, ngài Shigeru sẽ không ở trong đó, tôi nghĩ vậy nhưng không nói ra. Trong bóng đêm yên tĩnh, tôi bắt đầu chấp nhận rằng số phận của Shigeru là phải chết như vậy, cũng như số phận của ông ta bây giờ là trở thành một vị thần, một anh hùng đối với nhiều người, những người sẽ đến đền thờ này để cầu nguyện, để tìm kiếm sự giúp đỡ của ông ấy, trong hàng trăm năm tới, khi nào Terayama còn đứng vững - có thể là mãi mãi.

Chúng tôi cúi đầu đứng trước tảng đá mới được chạm khắc. Ai biết được Kenji và Kikuta đang nói gì trong lòng? Tôi cầu xin sự tha thứ của Shigeru, cảm ơn ông ấy một lần nữa vì đã cứu mạng tôi ở Mino và chào tạm biệt ông ấy. Tôi nghĩ tôi nghe giọng nói và nhìn thấy nụ cười cởi mở của ông ấy.

Gió lay động những cây tuyết tùng cổ xưa; những con côn trùng về đêm vẫn tiếp tục phát ra âm nhạc dai dẳng của chúng. Tôi nghĩ, mọi chuyện sẽ luôn như thế này, hết mùa hè này đến mùa hè khác, mùa đông này sang mùa đông khác, mặt trăng lặn về phía tây, nhường lại màn đêm cho các ngôi sao, và chỉ trong một hai giờ nữa, những ngôi sao sẽ nhường chỗ cho ánh sáng của mặt trời.

Mặt trời sẽ đi qua những ngọn núi, kéo theo bóng của những cây tuyết tùng cho đến khi mặt trời lại lặn xuống dưới rìa những ngọn đồi. Thế là thế giới tiếp tục trôi qua, và loài người đang sống trên đó hết sức mình, giữa bóng tối và ánh sáng.